

Michael Ende

Povestea fără sfârșit

POLIROM

Michael Ende (1929-1995) este unul dintre cel mai importanți scriitori germani. A scris cărți pentru copii și adolescenți, dar și pentru adulți, piese de teatru și poezii. Multe dintre cărțile sale au fost ecranizate și adaptate pentru radio, televiziune și teatru.

Pentru *Povestea fără sfârșit*, Michael Ende a primit numeroase premii literare germane și internaționale. Cartea a fost ecranizată de Wolfgang Petersen în 1984 și tradusă în peste 35 de limbi.

Michael Ende, *Die unendliche Geschichte*

The first edition of the book was published in 1979.

Cover illustration: Claudia Seeger

Cover design: Michael Kimmerle

Ende, DIE UNENDLICHE GESCHICHTE © 2004 by Thienemann Verlag
(Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart/Wien

© 2005 by Editura Polirom pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4, P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ENDE, MICHAEL

**Povestea fără sfârșit / Michael Ende; trad. de Yvette Davidescu – Iași:
Polirom, 2005**

ISBN: 973-681-884-5

Davidescu, Yvette (trad.)

821.112.2-31=135.1

Printed in ROMANIA

Bd. 112.2
E 921

Michael Ende

Povestea fără sfârșit

Traducere de Yvette Davidescu

783.537

Sc

783537

POLIROM
2005

ANTICARIAT
Proprietar: Karl Konrad Koreander

Inscripția de mai sus se afla pe ușa de sticlă a unei prăvălioare, dar firește că arăta aşa numai când priveai din interiorul încăperii cam întunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineată de noiembrie rece și cenușie și ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră și peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii.

Dintr-o dată ușa fu deschisă atât de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atârnăt deasupra ei se porni să sună cu zgomet și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un băiețel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atârna ud peste față, haina îi era leoarcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curcă. Băiețelul era cam palid și găfăia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovardă până atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise.

În fața lui se afla o încăpere lungă și îngustă, ec se pierdea spre fund în semiîntuneric. De-a lungul peretilor până sus la tavan erau rafluri înțesate cu cărți de toate mărimele și de toate formele. Pe podea se îngrămădeau maldare de tomuri uriașe, iar pe câteva mese se înalțau stive de cărți mai mici, legate în piele și cu cotorul auriu. Din spatele unui zid de cărți înalt cât un stat de om, în celalalt capat al încăperii, se zăcea lumina unei lămpi. Iar printre razele ei se ridică din când în când un rotocol de fum, se dilata și apoi se lopea mai sus în întuneric. Semăna cu semnalele prin care indienii își transmită veștile de pe un munte pe altul. Era limpede că acolo sedea cineva și într-adevăr băiatul auzi un glas spumându-i destul de răstlit de după zidul de cărți:

— N-aveți decât să vă mirați stând înăuntru sau afară, dar închideți ușa. Trage.

Băiatul ascultă și închise ușa încetisor. Apoi se apropie de zidul de cărți și privi cu băgare de seamă în spatele lui. Într-un fotoliu înalt din piele roasă ședea un bărbat îndesat și greoi. Era îmbrăcat în haine negre mototolite, uzate și parcă prăfuite. Avea o chelie mare și doar peste urechi i se zbârlea câte un smoc de peri albi. Fața îi era roșie și-ți amintea de un buldog rău. Pe nasul borcănat purta ochelari mici cu ramă de aur. Omul mai fuma și o lulea curbată, care-i atârna din colțul gurii, astfel că toată gura i se strâmbase într-o parte. Pe genunchi ținea o carte pe care probabil tocmai o ctea, căci, închizând-o, își lăsase arătătorul gros al mânii stângi între paginile ei – oarecum în chip de semn de carte.

Acum își scoase ochelarii cu dreapta și îl examină pe băiețelul gras care stătea în fața lui cu hainele picurând; uitându-se la el, își mișii ochii, ceea ce îl făcea să semene și mai tare cu un câine ce vrea să muște. Apoi mormăi:

— Ce mai flecuște!

Pe urmă deschise din nou cartea și continuă să citească.
Băiatul nu prea știa ce să facă, de aceea rămase pe loc și-l privi cu ochi mari pe bărbat. În sfârșit, acesta închise iar cartea – ca mai înainte, lăsând degetul între pagini – și mărâi:

— Ascultă, băiete, eu nu pot să sufăr copiii. E drept că în ziua de azi toată lumea face mare caz de voi – dar eu nu! Nu sunt absolut deloc un prieten al copiilor. Pentru mine copiii nu sunt nimic altceva decât niște prostovani gălăgioși, niște nesuferiți care strică totul, murdăresc cărțile cu dulceață și le rup paginile, și nu se sinchisesc defel că cei mari ar putea să aibă și ei grijile și necazurile lor. Ti-o spun numai ca să știi de la bun început la ce să te-aștepți. Să să mai știi că la mine nu există cărți pentru copii, iar alte cărți nu-ți vând. Asta e, și sper că ne-am înțeles!

Spusese toate acestea fără să scoată luleaua din gură. Apoi deschise din nou cartea și continuă să citească.

Băiatul înclină din cap în tăcere și dădu să plece, dar pe undeva i se părea că nu putea accepta fără replică această cuvântare, aşa că se mai întoarse o dată și spuse încet:

— Dar nu sunt chiar toți așa.

Omul își ridică încet privirile și își scoase din nou ochelarii.
— Tot mai ești aici? Ia spune-mi, ce-ar trebui să fac să scap de unul ca tine? Ce lucru atât de important mai aveai de spus?

— Nimic important, răspunse băiatul încă și mai încet. Voiam doar... nu toți copiii sunt aşa cum ați spus.

— Vasăzică, aşa! Prefăcându-se mirat, bărbatul își ridică sprâncenele: Probabil că tu însuți ești marea excepție, nu?

Grăsuțul nu mai știa ce să răspundă. Doar ridică ușor din umeri și se întoarse din nou, dând să plece.

— Dar unde-i buna-cuvînță? mai auzi în spatele său vocea morocănoasă. N-ai nici un pic de bună-cuvînță, căci altfel s-ar fi cuvenit să te recomanzi cel puțin...

— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux.

— Un nume cam curios, mărâi bărbatul, cu acești trei de B. În sfârșit, tu n-ai nici o vină, nu îți-ai dat tu numele. Eu mă numesc Karl Konrad Koreander.

— Sunt trei de K, spuse serios băiatul.

— Hm, mormăi bătrânul, e-adevărat!

Pufăi câțiva norișori.

— În sfârșit, n-are nici o importanță cum ne numim, că tot n-o să ne mai revedem. Aș mai vrea însă să știi un singur lucru, anume de ce-ai pătruns adineauri cu atâta larmă în prăvălia mea. Mi se pare că fugeai de ceva. Așa e?

Bastian aprobă din cap. Fața lui rotundă părea acum și mai palidă, iar ochii lui încă și mai mari.

— Probabil că ai jefuit casa de bani dintr-o prăvălie, presupuse domnul Koreander, sau ai omorât vreo bătrână, sau ai făcut altceva ce faceți de-alde voi în ziua de azi. Nu cumva te urmărește poliția, băiete?

Bastian făcu din cap semn că nu.

— Hai, dă-i drumul, continuă domnul Koreander, spune drept de cine ai fugit?

— De ceilalți.

— De care ceilalți?

— De copiii din clasa mea.

— De ce?

— Nu... nu mă lasă-n pace.

— Dar ce-ți fac?

— Mă pândesc în fața școlii.

— Și pe urmă?

— Pe urmă strigă tot soiul de lucruri. Mă înghiontesc și își bat joc de mine.

— Si tu te lași?

Dominul Koreander îl privi cățva lîmp dezaprobat pe băiat, apoi îl întrebă:

— De ce nu le arzi căte un pumn zdravân?

Bastian îl privi cu ochii mari.

— Nu – nu-mi place aşa ceva. Si pe urmă – nici nu ştiu să boxez bine.

— Da' cu trânta cum stai? se interesă Koreander. Cu alergarea, înoul, fotbalul, gimnastica? Nu te pricepi la nimic din toate astea?

Băiatul făcu din cap semn că nu.

— Cu alte cuvinte, spuse domnul Koreander, ești un mototol, nu-i aşa?

Bastian ridică din umeri.

— Dar de vorbit știi să vorbești, iși dădu cu părerea Koreander. De ce nu le răspunzi când iși bat joc de tine?

— Am făcut asta o dată...

— Și?

— M-au aruncat într-o ladă de gunoi și au ferecat capacul. Două ore a trebuit să strig până m-a auzit cineva.

— Hm, mormâi domnul Koreander, și acum nu mai îndrăzenesti.

Bastian dădu din cap.

— Prin urmare, constată domnul Koreander, pe lângă toate celealte mai ești și fricos.

Bastian iși lăsă capul în jos.

— Probabil că ești un loial cumplit, asa-i? Cel mai bun din clasă, numai note de zece, preferatul tuturor profesorilor, nu?

— Nu, spuse Bastian tot cu ochii în podca, anul trecut am rămas repetent.

— Doamne Duminczeule, strigă domnul Koreander, aşadar, nereuşită pe toată linia!

Bastian nu răspunse nimic. Stătea doar locului. Brațele îi atârnau, hainele picurau.

— Și cam ce strigă atunci când iși bat joc de tine? voi să știe domnul Koreander.

— Ah – tot soiul de lucruri.

— De pildă?

— Bastian! Rotocoala! Sta pe oală, oala se spărgea, iar Bastian zicea: De vină-i greutatea mea!

- Nu-i prea hazos, spuse domnul Koreander, și altceva? Bastian ezită, înainte de a enumera:
- Aiurilă, măi Prostilă – Balivernosu – Mincinosu...
 - Aiurilă? De ce?
 - Uneori vorbesc de unul singur.
 - Și cam ce vorbești de unul singur?
 - Îmi imaginez povești, născocesc nume și cuvinte care încă nu există, și tot aşa.
 - Și ti le povestești ție însuți? De ce?
 - Păi, dacă nu-i nimănii pe care să-l intereseze aşa ceva. Domnul Koreander lăcu o vreme, dus pe gânduri.
 - Și ce spun părinții tăi despre toate acestea?
- Bastian nu răspunse imediat. Abia după un timp șopti:
- Tata nu spune nimic. Niciodată nu spune nimic. Totul îi e indiferent.
 - Și mama?
 - Mama – nu mai e.
 - Părinții tăi au divorțat?
 - Nu, spune Bastian, mama a murit.

În acest moment sună telefonul. Domnul Koreander se ridică cu oarecare sforțare din fotoliu și își lășă pasii până într-un mic cabinet din spatele prăvăliei. Ridică receptorul, și Bastian auzi nedeslușit cum domnul Koreander își spumea numele. Pe urmă ușa cabinetului se închise și nu mai auzi nimic altceva decât un murmur înăbușit.

Bastian stătea locului și nu-si dădea cătusi de puțin seama ce se întâmplase cu el și de ce spusesese și recunoscuse toate acestea. Nu putea suferi să își pună atâta întrebări. Amințindu-și dintr-o dată că va ajunge mult mai târziu la școală, îl trecură cădurile, da, sigur, trebuia să se grăbească, trebuia să ia la goană – dar rămase pe loc, acolo unde se afla, fără să se poată hotărî. Ceva îl țintuia locului, dar nu știa ce anume.

Glasul înăbușit tot se mai auzea de dincolo din cabinet. Era o conversație telefonică foarte lungă.

Bastian își dădu seama că tot timpul se uitase fix la carteau pe care o avusesese în mână domnul Koreander și care acum se găscea pe fotoliul de piele. Îl era eu neputință să își ia ochii de la ea. Avea impresia că din ea pornea un soi de forță magnetică ce-l atragea irezistibil.

Se apropie de fotoliu, întinse încet mâna, atinse cartea – și în aceeași clipă ceva înăuntrul său făcu „țac l!” – ca și cum s-ar fi închis o capcană. Bastian avea sentimentul nedeslușit că, o dată cu atingerea cărții, începuse ceva irevocabil ce-și va urma cursul de-aci înainte.

Ridică volumul și-l privi pe toate părțile. Era legat în mătase arămie și lucea când era înclinat într-o parte sau alta. Răsfoindu-l în grabă, văzu că textul era tipărit cu două feluri de litere. Nu părea să conțină poze, avea în schimb inițiale mari și minunate ilustrate. Uitându-se încă o dată mai bine la scoarțe, descoperi pe ele doi șerpi, unul deschis și unul închis la culoare, mușcându-și unul altuia coada și alcătuind astfel un oval. Iar în oval era scris, cu litere ciudate, întortocheate, titlul:

POVESTEÀ FĂRĂ SFÂRȘIT

E un lucru tare misterios cu pasiunile omenești, iar în cazul copiilor totul se petrece la fel ca și în cazul celor maturi. Cei copleșiți de o pasiune n-o pot explica, iar cei ce nu au trăit niciodată ceva asemănător nu pot înțelege. Există oameni care își pun în joc viața pentru a cuceri un pisc. Nimici, nici chiar ei însăși nu pot explica limpede de ce. Alții se ruinează pentru a câștiga inima unei persoane care nici nu vrea să știe de ei. Iar alții se distrug, fiindcă nu pot rezista plăcerilor mâncării – sau ale băuturii. Unii își cheltuiesc întreaga avere pentru a câștiga la jocurile de noroc sau jertfesc totul de dragul unei idei fixe ce nu se poate realiza niciodată. Alții cred că nu pot fi fericiți decât în altă parte de locul unde se află și călătoresc toată viața prin lume. Iar câțiva nu-și găsesc liniștea până ce n-au devenit puternici. Într-un cuvânt, există tot atâtea pasiuni, cât și oameni.

În cazul lui Bastian Balthasar Bux pasiunea erau cărțile.

Cine n-a petrecut o după-amiază întreagă cu urechile încinse și cu părul zbârlit aplecat deasupra unei cărți, citind și iar citind, uitând de lumea din jurul său și nebăgând de seamă că-i e foame sau frig –

Cine n-a citit niciodată pe ascuns sub plăpumă, la lumina unei lanterne de buzunar, fiindcă tata sau mama sau vreo altă persoană grijulie a stins lumina pe motivul bine intenționat că acum trebuie să dormi, căci mâine te scoli devreme –

Cine n-a vărsat niciodată lacrimi amare, fie pe față, fie în ascuns, fiindcă o poveste minunată se sfârșea și urma despărțirea de personajele alături de care luaseși parte la atâtea aventuri, ființe iubite și admirate care îți stârniseră îngrijorări și speranțe, și fără a căror prezență viața părea dintr-o dată goală și lipsită de sens –

Cine nu cunoaște nimic din toate acestea din proprie experiență nu va putea înțelege ceea ce făcu Bastian acum.

Se uită țintă la titlul cărții, simțind cum îl lua ba cu frig, ba cu cald. Da, asta era, la asta visase de atâtea ori și asta își dorise de când fusese cuprins de pasiunea sa: o poveste care să nu se sfârșească niciodată! Cartea tuturor cărților!

Trebuia să aibă cartea, fie ce-o fi, cu orice preț!

Cu orice preț? Era ușor de spus! Chiar dacă ar fi putut să ofere mai mult decât cele trei mărci și cincisprezece pfenigi din banii de buzunar ce-i avea la el – urâciosul domn Koreander îi dăduse de înțeles cât se poate de limpede că nu-i va vinde nici o singură carte. Iar de un dar nici nu putea fi vorba. Chestiunea era lipsită de orice speranță.

Și totuși, Bastian știa că nu poate pleca fără acea carte. Îl era limpede că nici nu venise încoaace decât anume pentru ea, îl chemase în mod misterios pentru că voia să ajungă la el, pentru că, de fapt, fusese dintotdeauna a lui!

Bastian trase cu urechea la murmurul ce se mai auzea și acum din cabinet.

Dintr-o dată, fără să-și dea prea bine seama, ascunse cartea sub paltonul său, strângând-o cu amândouă brațele la piept. Apoi o porni, mergând de-a-ndăratelea, spre ușa prăvăliei, nelăsând nici o clipă cealaltă ușă din ochi, cea spre cabinet. Cu băgare de seamă apăsa pe clanță. Nu trebuia să se audă clinchet de clopoței, de aceea deschise ușa de sticlă doar atât cât să se strecoare prin ea. Încețișor și cu precauție închise apoi ușa pe dinafară.

Abia după aceea începu să alerge.

Caietele, manualele școlare și penarul din ghiozdan săltau și clămpăneau în tactul pașilor săi. Simțea junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe.

Ploaia îi curgea peste obraz și pe spate în jos pe sub guler. Umezeala și frigul pătrundeau prin haine, Bastian nu simțea

însă nimic. Îi era foarte cald, dar nu numai din cauza alergatului.

Conștiința lui care mai înainte, în prăvălioară, nici nu crăcnișe, se deșteptase dintr-o dată. Toate motivele, atât de convingătoare mai înainte, i se păreau acum cu totul neplauzibile și se topeau ca oamenii de zăpadă la răsuflarea unui balaur ce scuipă foc.

Furase! Era un hoț!

Ceea ce făcuse el era chiar mai grav decât un furt obișnuit. Cartea era cu siguranță unică și de neînlocuit. Precis că fusese cea mai scumpă comoară a domnului Koreander. Era cu totul altceva să furi unui violonist vioara sa fără pereche sau unui rege coroana sa, decât să iezi bani dintr-o casă.

Și pe când alerga, strângea la piept pe sub palton cartea. Nu voia să-o piardă, oricât de mult l-ar fi costat. Era tot ce mai avea pe lume.

Căci acasă, fireste, nu se mai putea întoarce acum.

Încercă să și-l închipui pe tatăl său cum ședea și lucra în camera cea mare transformată în laborator. În jurul lui se aflau zeci de mulaje de ghips ale unor danturi, căci tata era tehnician dentar. Bastian nu se întrebăse, de fapt, niciodată dacă tata își făcea munca cu plăcere. Acum îi trecea pentru prima dată prin minte, dar de aici înainte n-avea cum să-l mai întrebe.

Dacă s-ar duce acum acasă, tata ar ieși din laborator în halatul său alb, ținând poate în mână o dantură din ghips, și l-ar întreba: „Te-ai și întors?” – „Da”, ar spune Bastian – „N-ai școală azi?”. Vedea în minte fața tristă și liniștită a tatălui său și știa că-i va fi cu nepuțință să-l mintă. Dar adevărul nu i-l putea spune cu nici un chip. Nu, singurul lucru pe care îl putea face era să plece, oriunde, departe. Tata nu trebuia să afle niciodată că fiul lui devenise un hoț. Și poate că nici nu va băga de seamă că Bastian nu mai era acolo. Gândul acesta îl consola parcă.

Bastian se opri din alergat. Acum mergea încet, iar la capătul străzii vedea clădirea școlii. Fără să-și dea seama, alergase pe drumul obișnuit ce ducea spre școală. Strada i se părea de-a dreptul pustie, desi și colo treceau oameni. Dar în ochii celui care sosește mult prea târziu, lumea din jurul scolii pare întotdeauna un deșert. Iar Bastian simțea cum la fiecare pas

crește teama în el. În orice caz, se temea de scoala, locul înfrângerilor sale zilnice, se temea de profesori, care îl mustrață cu blândețe sau îl vârsau supărarea pe el, se temea de ceilalți copii care radeau de el și nu lăsau să treacă nici un prilej fără să-i dovedească ce bătăt nepricoput și lipsit de apărare era. Dintotdeauna școală îi apăruse ca o pedeapsă cu inchisoarea nesfârșită de lungă, ce va ține până va fi om mare și pe care trebuie să-o rabde săptămâni și în tâcere.

Acum însă, trecând prin coridoarele răsunătoare unde mirosea a ceară și a parfume ude, simând cum linisteau ce pândeau în clădire și astupă bruse urechile ca niște dopuri de vată și ajungând, în sfârșit, în fața ușii clasei sale, vopsită în același culoare a spinașului pătrân ca și peretii din jur, înțelese împede că nici nici nu urai avea ce căuta de acum înainte. Tot trebuie să plece. Așa că pulca pleca chiar acum.

Dar încoțro?

În cărțile sale Bastian citise povestii cu băieți care se angajaau pe căte un vapor și plecau în lumea largă ca să-și caute norocul. Unii devineau piroli sau eroi, alții se întorceau după ani și ani ca oameni bogati în patrie, fără ca cineva să ghicească cine erau de fapt.

Bastian nu se creduse însă în stare de așa ceva. De asemenea, nu își inclușă de fel că ar putea fi primit ca elev matelot. În plus, nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea ajunge într-un port unde să existe vapoarele potrivite pentru asemenea planuri cunoscătoare.

Deci încoțro?

Și dintr-o dată îi veni în minte locul potrivit, singurul loc unde nu va fi căutat – cel puțin pentru moment – și unde nu va fi găsit.

Podul era mare și întunecos. Mirosea a praf și a naftalină. Nu se auzea nici un sunet în afara de darabana înabușită a ploii pe labă de aramă a uriașului acoperiș. Grinzi groase, înnegrite de vreme, se ridicau la distanțe egale din podeaua de scânduri, se întinuau mai departe, sus, cu alte grinzi ale șarpantei acoperișului și se pierdeau undeva în întuneric. Ici și colo spânzurau panze de paianjen, mari cât un hamac, usor și fantomatic purtate ușoară și încoace de curentul de aer. De sus de tot, dintr-o ferestruță, pătrundea o lumină lăptoasă.

Singura viciere din acest loc unde timpul părea să se fi oprit era un șoricel care fugea cu pași mărunței pe podeaua de scânduri, lăsând urme fine în praf. Codița pe care o trăgea după el se vedea ca o linie subțire între urmele lăbuțelor. Brusc, șoricelul se ridică în două labe și ascultă. Apoi dispără – țuști! – într-o gaură din dușumea.

Se auzi zgometul unei chei într-o broască mare. Ușa podului se deschise încet și scârțâind, o rază lungă de lumină pătrunse o clipă în încăpere. Bastian se strecură înăuntru, apoi ușa se închise din nou scârțâind și se trânti. Băiatul vâri o cheie mare pe dinăuntru în broască și răsuci cheia. Pe urmă mai trase și un zăvor și răsuflă ușurat. Acum era într-adevăr de negașit. Aici nu-l va căuta nimeni. Foarte rar venea cineva aici – o știa destul de sigur – și chiar dacă întâmplarea ar face ca tocmai azi sau mâine cineva să aibă treabă aici, persoana respectivă va găsi ușa încuiată. Iar cheia se rătăcise. Și dacă ar izbuti totuși să deschidă într-un fel oarecare ușă, lui Bastian îi mai rămânea încă destul timp să se ascundă printre vechiturile din pod.

Începutul cu începutul ochii lui se obișnuiră cu lumina scăzută. Cunoștea bine locul. Cu o jumătate de an în urmă administratorul școlii îi ceruse să-l ajute la un coș de rufe mare și plin cu reformulare și documente vechi care trebuiau duse în pod. Tot atunci văzuse și unde era locul cheii: într-un dulăpior de perete atârnat lângă palierul de sus al scării. De atunci nu se mai gândise niciodată la asta. Acum însă își amintise.

Începu să-i fie frig, căci paltonul îi era ud, iar aici sus era foarte rece. Mai întâi să-si caute un loc unde putea să se instaleze ceva mai confortabil. Căci avea să rămână multă vreme aici. Cât de multă – nici nu voia să se gândească deocamdată, și nici la faptul că soarte curând i se va face foame și sete.

Se plimbă puțin prin pod.

Tot soiul de vechituri pretutindeni, rafturi cu clasoare și acte nefolosite de mult, bănci îngrămădite unele peste altele, cu pupitre mânjite de cerneală, un stativ de care atârnau o duzină de hărți depășite, mai multe table de pe care se cojea vopseaua neagră, sobe de fier ruginite, aparate de gimnastică ce nu mai erau bune de întrebuințat, ca, de pildă, o capră al cărei înveliș de piele era atât de rupt, că toți câlții ieșeau afară, mingi de sport plesnite, un vraf de saltele de gimnastică vechi și pătate, apoi câteva animale împăiate și pe jumătate roase de

molii, printre ele o bufniță mare, un vultur și o vulpe, tot soiul de retorte și eprubete crăpate, o mașină Wimshurst, un schelet omenesc atârnat pe un fel de cuier și multe lăzi și cutii pline cu caiete și manuale vechi. Până la urmă, Bastian se hotărî să se instaleze pe maldărul de saltele vechi. Dacă te întindeai pe ele, te simțea aproape ca pe o canapea. Le cără sub ferestruica din acoperiș unde era locul cel mai luminos. În apropiere erau stivuite câteva pături militare cenușii, firește foarte prăfuite și rupte, dar totuși în stare de folosință. Bastian și le luă. Își dezbrăcă paltonul ud și-l atârnă de cuier, lângă schelet. Omul de oase se legănă puțin încocace și încolo, dar Bastian nu se temea de el. Poate pentru că era obișnuit de acasă cu lucruri asemănătoare. Își scoase și cizmele pătrunse de apă. Numai în ciorapi, se așeză turcește pe saltelele de gimnastică și își trase păturile cenușii pe umeri, ca un indian. Lângă el se așa ghozdanul – și cartea arămie.

Se gândi că jos în clasă ceilalți erau acum la ora de germană. Poate că scriau tocmai o compunere pe cine știe ce temă plăcitoasă de moarte.

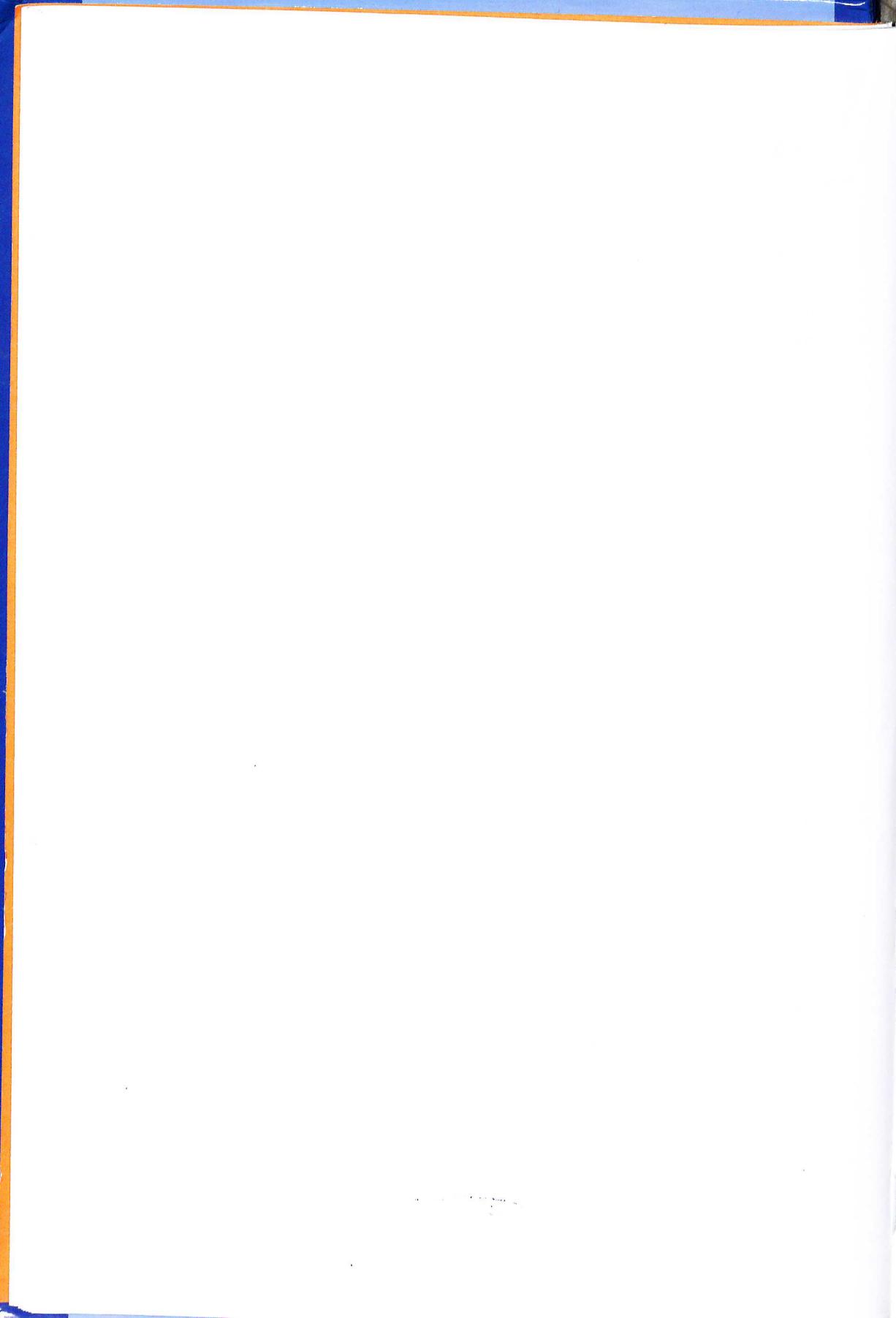
Bastian privi carteia.

— Aș vrea să știu, spuse vorbindu-și singur, ce se petrece, de fapt, într-o carte cât timp stă închisă. Probabil că nu există decât literele tipărite pe hârtie, totuși – ceva tot trebuie să se petreacă, fiindcă atunci când o deschid, găsesc acolo o întreagă poveste. Apar personaje pe care eu nu le cunosc, fel de fel de aventuri, de isprăvi și lupte – uneori au loc furturi pe mare sau ajungi în țări și orașe străine. Toate acestea se găsesc într-un anumit fel de carte. Trebuie să-o citești ca să le trăiești pe toate, astăzi limpede. În carte se găsesc însă toate acestea dinainte. Aș vrea să știu în ce fel ?

Dintr-o dată se simți într-o dispoziție aproape solemnă.

Se așeză mai bine, luă carteia, deschise prima pagină și începu să citească.

POVESTEANĂ SFÂRȘIT

I
Fantázia
în
primejdie

783537

$$\left(\frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix}, \frac{1}{\sqrt{6}} \begin{pmatrix} 1 & 1 \\ 1 & 1 \\ 1 & -1 \end{pmatrix} \right)$$

nimalele toate din Codrul Huietului se pitulau prin vizuini, cuiburi și ascunzători.

Era miez de noapte, și prin crengile bătrânilor copaci vuia furtuna. Trunchiurile groase cât turtele bisericii scărțăiau și gemeau.

Deodată o luminiță slabă lunecă în zigzag prin pădure, se oprea tremurând îci și colo, zbura în sus, se așeza pe o ramură și pleca grăbită mai departe. Era o bilă strălucitoare cam de mărimea unei mingi de copil, făcea salturi mari, atingea din când în când pământul și plutea apoi din nou în văzduh. Dar nu era o minge.

Era o luminiță rătăcitoare. Care rătăcise drumul. Prin urmare, era o luminiță rătăcitoare rătăcită, ceea ce până și în Fantasia era un lucru foarte rar. În mod normal, luminițele rătăcitoare sunt cele care îi fac pe ceilalți să se rătăcească.

În interiorul strălucirii luminoase se putea zări o figură micuță și extrem de vioaie care sărea și alerga cât o țineau puterile. Nu era un bărbat mititel și nici o femeie micuță, căci asemenea deosebiri nu există la luminițele rătăcitoare. În mâna dreaptă purta un steag alb mărunt, fluturând în urma sa. Așadar, era vorba despre un sol sau un negociator.

Nu era în primejdie să se ciocnească în beznă de vreun trunchi de copac, căci luminițele rătăcitoare sunt nemaipomenit de îndemânatice și sprintene, fiind în stare să-și schimbe direcția chiar și în timpul saltului. De aceea mergea în zigzag, căci, privind în linii mari, luminița se deplasa totuși într-o direcție anumită.

Până în clipa când coti pe după un colț de stâncă și se opri însăpmântată. Găfăind ca un căteluș, se așeză într-o scorbură de copac și rămase câțiva timp pe gânduri înainte de a îndrăzni să iasă din nou și să privească cu băgare de seamă pe după colțul de stâncă.

Văzuse un luminiș al pădurii unde trei personaje de mărime și aspect foarte diferite sedea la văpaia unui foc de vreascuri. Un uriaș ce părea alcătuit tot din piatră cenușie, întins pe burtă, lung de aproape zece coți, se sprijinea pe un braț și privea în foc. Din fața de piatră roasă de vreme și neașteptat de mică dinții îi ieșea în afară ca un sir de dălti de oțel. Luminița rătăcitoare își dădu seama că făcea parte din stirpea măncătorilor de piatră. Acestea erau ființe ce trăiau în munți,

neînchipuit de departe de Codrul Huietului – dar nu trăiau numai în munți, ci trăiau și din ei, căci îi mâncau încetul cu încetul. Se hrăneau cu stânci. Din fericire erau tare cumpătași și o singură îmbucătură din hrana extrem de consistentă îi îndestula timp de mai multe săptămâni și chiar luni. Niciodată nu existau prea mulți mâncători de piatră, iar munții erau foarte mari. Cum însă aceste ființe trăiau de foarte multă vreme acolo – atinseseră vârste mult mai înaintate decât majoritatea celorlalte vietăți din Fantázia –, munții căpătaseră în decursul timpului o infățișare cam ciudată. Semănau cu un uriaș șvaițier plin de găuri și văgăuni. Probabil de aceea se și numeau Munții Galeriilor.

Dar mâncătorii de piatră nu se hrăneau numai cu stânci, ci și făureau din ele tot ce le trebuia: mobile, pălării, încălțăminte, unelte, până și ceasuri cu cuc. Așadar, nu era de mirare că mâncătorul de piatră de aici avea în spatele său un fel de bicicletă alcătuită cu totul din materialul amintit și având două roți ca două pietre de moară uriașe. În general, semăna mai degrabă cu un tăvălug cu pedale.

Cel de-al doilea personaj, șezând la dreapta focului, era un spiriduș de noapte. Era cel mult de două ori mai mare decât luminița rătăcitoare și semăna cu o omidă păroasă și neagră ca tăciunele care se ridicase în sus. În timp ce vorbea, gesticula violent cu două mânuțe trandafirii, iar sub perisorii negri zbârliți, acolo unde probabil se afla obrazul, ardeau doi ochi mari și rotunzi ca luna.

Spiridușii de noapte de cele mai diverse forme și mărimi se găseau pretutindeni în Fantázia, astfel că, în primul moment, nu se putea ghici dacă cel de față venise de aproape sau de departe. În orice caz, părea că se află și el într-o călătorie, căci animalul de călărie obișnuit al spiridușilor de noapte, anume un liliac mare, atârna de o creangă în spatele lui, cu capul în jos și învelit în aripile sale ca o umbrelă închisă.

Luminița rătăcitoare nu descoperi decât după o vreme cel de-al treilea personaj, așezat în partea stângă a focului, căci era atât de mic, încât numai cu mare greutate putea fi deslușit de la această distanță. Făcea parte din stirpea piticilor, un prichindel nespus de gingăș, îmbrăcat în haine pestrițe și cu un joben roșu pe cap.

Luminița rătăcitoare nu știa aproape nimic despre piticuți. O singură dată auzise zvonindu-se că acest popor își clădea pe crengile pomilor orașe întregi unde căsuțele erau legate între ele prin scărițe de frângchie și tobogane. Piticuții locuiau însă într-o cu totul altă regiune a nemărginitului imperiu Fantázia, mult, mult mai departe decât mâncătorii de piatră. Era cu atât mai surprinzător că animalul de călărie ce-l avea cu sine piticuțul de față era tocmai un melc. Stătea chiar în spatele lui. Pe cochilia lui trandafirie strălucea o mică șa de argint, iar harnășamentul și hățurile prinse de coarnele melcului luceau ca firele de argint.

Luminița rătăcitoare se minuna că tocmai trei vietăți atât de diferite ședeau împreună în bună înțelegere, căci în mod normal, în Fantázia viața nu se desfășura nicidcum în aşa fel, încât toate stirpele să trăiască în pace. Adeseori aveau loc lupte și războaie, existau și dușmăni ce țineau de veacuri și, în afară de asta, nu trăiau acolo doar vietăți bune și cinstite, ci și unele răutăcioase, haine și hoațe. Luminița rătăcitoare însăși făcea parte dintr-o familie căreia i se puteau reprosa unele lucruri în privința cinstei și încrederii.

A stat să privească mai mult timp scena din jurul focului și abia după aceea a observat că fiecare dintre cele trei personaje de acolo avea fie un steguleț alb, fie o eșarfă albă legată peste piept. Prin urmare, erau și ei soli sau negoziatori, ceea ce explica, firește, faptul că se purtau atât de pașnic.

Oare porniseră la drum în același scop ca și luminița rătăcitoare?

Din pricina vântului care vâjâia prin crengi, nu se putea auzi din depărtare ce vorbeau. Cum însă se respectau unii pe alții, în calitatea lor de soli, aveau s-o recunoască și pe ea ca atare. Și, în definitiv, tot trebuia să întrebe pe cineva care e drumul. Iar o altă ocazie, mai favorabilă, n-avea cum să se ivească acum, în toiul nopții și în mijlocul pădurii. Prin urmare, își luă inima în dinți, ieși din ascunziș, flutură stegulețul alb și, tremurând, rămase locului în aer.

Mâncătorul de pietre, care stătea cu fața îndreptată în acea direcție, fu primul care observă luminița.

— Foarte multă lume aici în noaptea asta, spuse cu o voce scrâșnită. A mai sosit cineva.

— Huhu, o luminiță rătăcitoare! susură spiridușul nopții, iar ochii săi ca luna luciră. Îmi pare bine, îmi pare bine!

Piticuțul se ridică, făcu câțiva pași mărunți spre noul venit și chițăi:

— Dacă văd bine, sunteți și dumneavoastră aici în calitate de sol?

— Da, spuse luminița rătăcitoare.

Piticuțul își scoase jobenul roșu, făcu o mică plecăciune și ciripi:

— O, vă rog frumos, veniți mai aproape. Suntem și noi soli. Luați loc în cercul nostru.

Și arătă cu pălărioara spre locul liber de lângă foc, poftind-o să vină.

— Mulțumesc frumos, spuse luminița rătăcitoare apropiindu-se sfioasă, dacă-mi permiteți. Îmi dați voie să mă prezint: mă numesc Blubb.

— Îmi pare bine, răspunse piticuțul. Numele meu e Iuc-Iuc.

Spiridușul nopții se înclină săzând:

— Mă numesc Wuswusul.

— Îmi pare bine, scrâșni mâncătorul de pietre, eu sunt Scrâșnicronț.

Toți trei priveau la luminița rătăcitoare care se fâstâcise și nu-și mai găsea locul. Luminițelor rătăcitoare le e extrem de neplăcut să fie privite direct.

— Nu vreți să luați loc, dragă Blubb? întrebă piticuțul.

— Adevărul e, răspunse luminița rătăcitoare, că sunt foarte grăbită și doream doar să vă întreb dacă ați putea să-mi spuneți în ce direcție trebuie să iau ca să ajung la Turnul de Fildeș.

— Huhu, făcu spiridușul nopții, vreți să mergeți la Crăiasa Copilă?

— Așa e, spuse luminița rătăcitoare, am să-i transmit o veste importantă.

— Ce veste? scrâșni mâncătorul de pietre.

— Să vedeți – luminița rătăcitoare se muta de pe un picior pe altul –, e o veste secretă.

— Noi trei avem aceeași misiune ca și tine – huhu! răspunse spiridușul nopții Wuswusul. Suntem între colegi.

— S-ar putea să avem de transmis aceeași veste, spuse piticuțul Iuc-Iuc.

— Așază-te și vorbește! scârțăi Scrâșnicronț.

Luminița rătăcitoare se așeză pe locul liber.

— Ținutul meu de baștină, începu după o scurtă chibzuintă, se află destul de departe de aci – nu știu dacă cineva dintre cei prezenți îl cunoaște. Se numește Mlaștina Mâloasă.

— Huuu! suspină încântat spiridușul nopții, e o regiune minunată!

Luminița rătăcitoare zâmbi trist.

— Da, nu-i aşa?

— Și asta-i tot? scrâșni Scrâșnicronț. De ce-ai pornit la drum, Blubb?

— La noi, în Mlaștina Mâloasă, continuă luminița rătăcitoare șovăind, s-a întâmplat ceva – ceva de neînteleș – vreau să spun, se mai întâmplă încă și acum – e foarte greu de descris – a început prin aceea că – va să zică în partea de răsărit a țării noastre există un lac – sau, mai bine zis, *exista* un lac – se numea Colcote-n Clocote. Prin urmare, totul a început prin aceea că într-o bună zi lacul Colcote-n Clocote n-a mai fost – pur și simplu dispăruse, înțelegeți?

— Vreți să spuneți, se informă Iuc-Iuc, că a secat?

— Nu, spuse luminița rătăcitoare, în acest caz s-ar afla acum acolo un lac secat. Dar nu este aşa. Acolo unde era lacul, acum nu mai e nimic – absolut nimic, înțelegeți?

— O gaură? grohăi mâncătorul de pietre.

— Nu, nici gaură nu-i, luminița rătăcitoare era din ce în ce mai încurcată, o gaură este ceva. Dar acolo nu-i nimic.

Ceilalți trei soli schimbară priviri între ei.

— Și cum arată acest – huhu – acest nimic? întrebă spiridușul nopții.

— Păi, tocmai asta e atât de greu de descris, le spuse luminița rătăcitoare cu un aer nenorocit. Nu arată în nici un fel. Este – este ca – of, nu există nici un cuvânt potrivit!

— E ca și cum, luă cuvântul piticuțul, ai fi orb când privesti într-acolo, nu-i aşa?

Luminița rătăcitoare se holbă la el cu gura căscată.

— Iată expresia potrivită! exclamă. Dar de unde – vreau să spun, cum aşa – sau cunoașteți și dumneavoastră acest...?

— O clipă, scrâșni întrerupându-i mâncătorul de pietre. S-a limitat la un singur loc, ia spune?

— La început, da, povesti luminița rătăcitoare, dar locul se mărea din ce în ce mai mult. Parcă lipsea tot mai mult din

regiune. Străbunica broască Broac care locuia cu tot neamul ei în lacul Colcote-n Clocote dispără într-o bună zi cu totul. Ceilalți locuitori au început să se refugieze. Încetul cu încetul s-a ivit însă și în alte locuri din Mlaștina Mâloasă. La început era doar ceva foarte mic, o nimică toată, cât un ou de biblică. Dar astfel de locuri s-au tot lătit, și dacă cineva intra din greșeală cu piciorul acolo, dispărerea piciorul – sau mâna – sau orice intra acolo. De altfel, nu doare, numai că respectivului îi lipsește brusc o bucată din el. Unii s-au lăsat chiar să cadă înăuntru, cu bună știință, fiindcă s-au apropiat prea tare de acest nimic. Exercită o putere de atracție irezistibilă, care devine cu atât mai mare, cu cât locul e mai întins. Nimeni dintre noi n-a fost în stare să-și explice ce putea fi acest lucru îngrozitor, de unde provenea și ce se putea face împotriva lui. Și cum n-a dispărut de la sine, ci s-a tot întins, am hotărât până la urmă să trimitem un sol la Crăiasa Copilă cu rugămintea să ne dea sfat și ajutor. Iar solul sunt eu.

Ceilalți trei stăteau cufundați în tăcere.

— Huhu, se auzi după o vreme glasul tânguitar al spiridușului nopții, acolo de unde vin eu este exact la fel. Și am plecat la drum în același scop – huhu !

Piticuțul își întoarse fața către luminița rătăcitoare.

— Fiecare dintre noi, chițăi el, vine din alt ținut al Împărației Fantázia. Ne-am întâlnit aici din pură întâmplare. Dar fiecare dintre noi duce Crăiesei Copile aceeași veste.

— Iar asta înseamnă, gemu mâncătorul de pietre, că Fantázia toată e în primejdie.

Speriată de moarte, luminița rătăcitoare privea de la unul la celălalt.

— Dacă-i aşa, strigă și sări în picioare, nu trebuie să mai zăbovим nici o clipă !

— În orice caz, noi avem de gând s-o pornim îndată, spuse piticuțul. Făcusem doar un popas din pricina beznei de nepătruns de-aici din Codrul Huietului. Acum însă, dacă sunteți cu noi, Blubb, puteți să ne luminați și nouă calea.

— Nu se poate, strigă luminița rătăcitoare, nu pot să stau să-ștept pe cineva care vine călare pe un melc, îmi pare foarte rău !

— Dar e un melc de curse, spuse piticuțul oarecum jignit.

— Și apoi – hahu! – chicoti spiridușul nopții, nu-ți spunem în ce direcție s-o ieș!

— Da' cu cine stați voi de vorbă? mărâi mâncătorul de pietre.

Căci luminița rătăcitoare nici nu mai auzise ultimele cuvinte ale celorlalți soli, ci pornise în salturi lungi prin pădure.

— În sfârșit, spuse Iuc-Iuc piticuțul, împingându-și jobenășul roșu spre ceafă, poate că o luminiță rătăcitoare tot n-ar fi fost lucrul cel mai potrivit pentru a ne lumina calea.

Totodată urcă în șaua melcului său de curse.

— De altfel, și eu aş prefera, declară spiridușul nopții, chemându-și liliacul cu un ușor Huhu! ca fiecare dintre noi să călătorească pe cont propriu. În definitiv, eu zbor!

Și vâj! a și plecat.

Mâncătorul de pietre stinse focul plesnind de câteva ori cu palma întinsă peste el.

— Și mie îmi place mai mult aşa, hârâi el în beznă, să nu mă tot uit ca nu cumva să strivesc ceva mititel.

Pe urmă se auzi cum pornește cu trosnete și pocnete pe uriașa sa bicicletă de piatră, de-a dreptul printre pomi. Când și când se lovea bufnind de câte un copac bâtrân și se auzea cum scrâșnește și mărâie. Larma se depărtă încet prin întuneric.

Iuc-Iuc piticuțul rămase singur. Luă hățurile din fire subțiri de argint și spuse:

— Bine-bine, o să vedem noi cine sosește mai întâi. Dii, bâtrâne, dii!

Și plescăi din limbă.

Pe urmă nu se mai auzi nimic în afară de vuietul furtunii prin crengile Codrului Huietului.

Orologiul turlei din apropiere bătu de nouă ori.

Gândurile lui Bastian nu se întorceau cu plăcere la realitate. Era tare bucuros că Povestea fără sfârșit nu avea nimic de-a face cu ea.

Nu-i plăcea cărtile unde i se povestea pe un ton morocănos și nemulțumit întâmplările foarte obișnuite din viața foarte obișnuită a unor oameni foarte obișnuiți. Despre toate acestea astă destul în realitate, de ce să mai și citească despre ele? Apoi îi erau nesuferiți cei care încercau în vreun fel sau altul să-l convingă de ceva. Iar acest soi de cărti încercau întotdeauna, mai mult sau mai puțin explicit, să te convingă de ceva.

Preferințele lui Bastian se îndreptau spre cărțile captivante sau vesele ori care te predispuneau la visare, cărți ale căror personaje trăiau aventuri mirifice, despre care își putea imagina fel de fel de lucruri.

Căci la asta se pricepea - poate că era singurul lucru la care se pricepea cu adevărat: să-și imagineze ceva atât de clar, încât ajungea să-l vadă și să-l audă. Când își povestea lui înșuși poveștile sale, uita uneori totul din jur și se trezea abia la sfârșit ca dintr-un vis. Iar cartea aceasta era exact ca și povestile lui! În timpul cititului nu auzise numai scârțăitul copacilor groși și vuietul vântului, ci și glasurile atât de diferite ale celor patru soli caraghiosi, ba își închipuise că simte miroslul de mușchi de pământ reavân de pădure.

Acum jos, în clasă, începea ora de științe naturale, care constă în cea mai mare parte din enumerarea de inflorescențe și stamine. Bastian era bucuros că ședea aici sus, în ascunzătoarea sa, și putea citi. Găsea că era exact cartea potrivită pentru el, cea mai potrivită!

Peste o săptămână, Wuswusul, micul spiriduș al nopții, ajunse primul la țel. Sau, mai bine zis, aşa credea, că ar fi primul, fiindcă venise călare prin văzduh.

Era pe la asfințit și norii de pe cer păreau de aur topit când își dădu seama că liliacul său plutea deja peste Labirint. Era numele unei câmpii întinse ce se desfășura până-n zare și era toată numai o nesfârșită grădină de flori plină de mirosme amețitoare și de culori de vis. Printre tufe, garduri vii, pajisti și straturi cu cele mai neobișnuite și rare flori șerpuiau cărări largi și poteci înguste într-un chip atât de meșteșugit și întortocheat, că întreaga așezare alcătuia o grădină-labirint de o întindere neînchipuită. Era știut că grădina-labirint fusese construită doar pentru joc și placere și nicidecum pentru a duce pe cineva cu adevărat în primejdie sau pentru a-i îndeprăta cumva pe agresori. N-ar fi fost bună grădina pentru aşa ceva, iar Crăiasa Copilă nici n-ar fi avut nevoie de o asemenea apărare. În întreaga, nesfârșita împărătie a Fantáziei nu exista ființă de care ar fi trebuit să se apere, dintr-un motiv pe care-l vom afla în curând.

În timp ce plutea fără zgromot cu liliacul său pe deasupra grădinii-labirint, micuțul spiriduș al nopții avu prilejul să zărească

și tot soiul de animale neobișnuite. Într-un mic lumiș, printre flori de liliac și de bobitel, o ceată de tineri unicorni zburda în lumina amurgului, iar la un moment dat i se păru că vede vestita pasare Phoenix în cuibul său, sub o uriașă floare de campanulă albastră, dar nu era sigur de tot și nici nu voia să se întoarcă și să se mai uite o dată, pentru a nu mai pierde timp. Căci în mijlocul grădinii-labirint ii și apărea acum în fața ochilor, strălucind într-un alb feeric, Turnul de Fildeș, inima Fantáziei și reședința Crăiesei Copile.

În mintea celui care n-a văzut niciodată locul, cuvântul „turn” ar putea da naștere unei idei greșite, fie cea a unei turle de biserică, fie cea a unui turn de cetate. Turnul de Fildeș era mare cât un întreg oraș. De departe arăta ca un munte înalt și ascuțit, răsucit în sine ca o casă de melc, iar punctul său cel mai înalt se pierdea în nori. Abia când te apropiai puteai să-ți dai seama că uriașa pălărie de zahăr era alcătuită din nenumărate turnuri, turnulețe, cupole, acoperișuri, foișoare, terase, bolti, scări și balustrade, clădite unele peste altele și unele înláuntrul celoralte. Totul era din cel mai alb fildeș de Fantázia, iar fiecare detaliu era atât de măiestru cizelat, încât puteai crede că e rețeaua celei mai fine dantele.

În toate aceste clădiri locuiau persoanele alcătuind curtea Crăiesei Copile, valeții și servitoarele, femeile înțelepte și astrologii, magicienii și bufonii, solii, bucătarii și acrobații, dansatoarele pe sărmă și povestitorii de basme, crainicii, grădinarii, paznicii, croitorii, cizmarii și alchimiștii. Iar sus de tot, în vârful cel mai înalt al uriașului turn, locuia Crăiasa Copilă într-un pavilion de forma unui boboc alb de magnolie. În unele nopți, când luna plină se vedea deosebit de frumoasă pe cerul înstelat, petalele de fildeș se deschideau larg și se desfăceau ca o floare minunată în mijlocul căreia sedea Crăiasa Copilă.

Micuțul spiriduș al nopții ateriză cu liliacul său pe una dintre terasele inferioare, acolo unde erau grajdurile pentru animalele de călărie. Probabil că cineva ii și anunțase sosirea, căci era așteptat de cinci rândăși imperiali care-l ajutară să coboare din șa, se aplecară adânc înaintea lui și ii oferiră apoi în tăcere băutura ceremonială de bun venit. Wuswusul își muie doar puțin buzele în paharul de fildeș, pentru a îndeplini formalitatea, pe urmă îl restitui. Fiecare dintre rândăși luă, de asemenea, câte o înghițitură, apoi se înclină din nou adânc și duseră liliacul în grajd. Toate se petrecură în tăcere.

Când liliacul ajunse la locul ce-i fusese rezervat, nu se atinse nici de hrană și nici de băutură, ci se ghemui de îndată, se agăță cu capul în jos de cărligul său și căzu într-un somn adânc, istovit. Ceea ce ceruse de la el micuțul spiriduș al nopții fusese cam prea mult. Rândășii l-au lăsat în pace și s-au îndepărtaț în vârful picioarelor.

De altfel, în același grajd se mai aflau și alte animale de călărie: un elefant roz și unul albastru, o uriașă pajură cu partea dinainte a trupului semănând cu un vultur, iar cea din spate cu un leu, un cal alb înaripat, al cărui nume era cunoscut mai demult și în afara granitelor, și alți lileci, ba chiar și libelule și fluturi pentru călăreții tare mici. În alte grajduri, se mai găseau alte animale de călărie, din cele care nu zburau, ci alergau, se tărau, săreau sau înnotau. Iar fiecare în parte avea rândăși anume pentru îngrijirea și hrănirea sa.

În mod obișnuit ar fi trebuit să se audă pe-aici o mare învălmășeală de glasuri: mugete, zbierete, fluierături, ciripituri, orăcăielii și măcăituri. Domnea însă o liniște deplină.

Micul spiriduș al nopții tot mai stătea în locul unde-l lăsaseră rândășii. Se simțea abătut și descurajat, fără să știe bine de ce. Era și el foarte istovit din pricina drumului atât de lung. Nu-l inviora nici chiar faptul că el sosise primul.

— Hei, se auzi dintr-o dată un glas căitător, nu cumva acesta-i amicul Wuswusul? În sfârșit, ați sosit și dumneavoastră aici!

Spiridușul nopții privi în jur și ochii săi ca luna luciră de mirare, căci pe o balustradă, sprijinindu-se alene de un ghiveci de flori din fildeș, stătea piticuțul Iuc-Iuc, fluturându-și jobenul roșu.

— Huhu, făcu spiridușul nopții descumpănit, și după o vreme încă o dată: huhu!

Nu-i trecea prin minte nimic mai potrivit.

— Ceilalți doi, îi povesti piticului, n-au sosit încă. Eu sunt aici de ieri dimineață.

— Cum – huhu! – cum ai reușit? întrebă spiridușul nopții.

— Păi, răsunse piticuțul zâmbind cu un aer de superioritate, v-am spus doar că am un melc de curse.

Spiridușul nopții își scărpina cu mânuța trandafirie blâniță neagră și zbârlită de pe cap.

— Trebuie să ajung imediat la Crăiasa Copilă, spuse el pe un ton plângăcios.

Piticuțul îl privi pe gânduri.

— Hm, făcu el, da, da, m-am anunțat încă de ieri.

— Anunțat? întrebă spiridușul nopții. Nu se poate ajunge imediat la ea?

— Mă tem că nu, chițai piticuțul, avem de așteptat cam mult. Este – cum să spun – o afluxență enormă de soli.

— Huhu – scânci spiridușul nopții –, cum aşa?

— Cel mai bine ar fi, a ciripit piticul, să vedeți singur cum stau lucrurile. Veniți cu mine, dragă Wuswusul, haideți, veniți!

Porniră amândoi la drum.

Strada principală, care urca într-o spirală din ce în ce mai îngustă în jurul Turnului de Fildeș, era plină de o mulțime deasă formată din cele mai ciudate personaje. Duhuri uriașe împodobite cu turbane, sfredeluși micuți, gnomi cu câte trei capete, pitici bărboși, zâne strălucitoare, fauni cu picioarele de țap, iezme cu blana cărlionțată aurie, drăgaice de zăpadă scliptoare și nenumărate alte vietăți se mișcau în sus și în jos pe stradă, se adunaseră în grupuri, vorbind încet, sau ședeau amărăte pe jos, privind triste în neștiere.

Văzându-i pe toți aceștia, Wuswusul se opri.

— Huhu, spuse el, da' ce se-întâmplă aici? Ce fac cu toții aici?

— Toți sunt soli, îi explică încetișor Iuc-Iuc, soli din toate regiunile Fantăziei. Și cu toții aduc aceeași veste ca și noi. Am și discutat cu mulți dintre ei. Se pare că pretutindeni s-a ivit aceeași primejdie.

Spiridușul nopții scoase un lung și jalnic suspin.

— Oare se știe, întrebă el, ce e și de unde provine?

— Mă tem că nu. Nimeni nu poate da vreo explicație.

— Nici chiar Crăiasa Copilă?

— Crăiasa Copilă – spuse piticuțul cu glasul foarte scăzut – e bolnavă, foarte, foarte bolnavă. Poate că acesta e motivul nenorocirii neînțelese care s-a abătut asupra Fantăziei. Până acum însă nici unul dintre numerosii doctori adunați la palat, acolo sus, în pavilionul Magnoliei, n-a fost în stare să afle din ce s-a îmbolnăvit și ce s-ar putea face pentru vindecare. Nimeni nu cunoaște vreun leac.

— Asta, spuse înăbusit spiridușul nopții, e o adevărată catastrofă.

— Da, răspunse piticuțul, aşa este.

Ținând seama de împrejurări, Wuswusul renunță pentru moment să se mai anunțe la Crăiasa Copilă.

După două zile sosi și luminița rătăcitoare Blubb, care, firește, o luase într-o direcție greșită, aşa că făcuse un ocol uriaș.

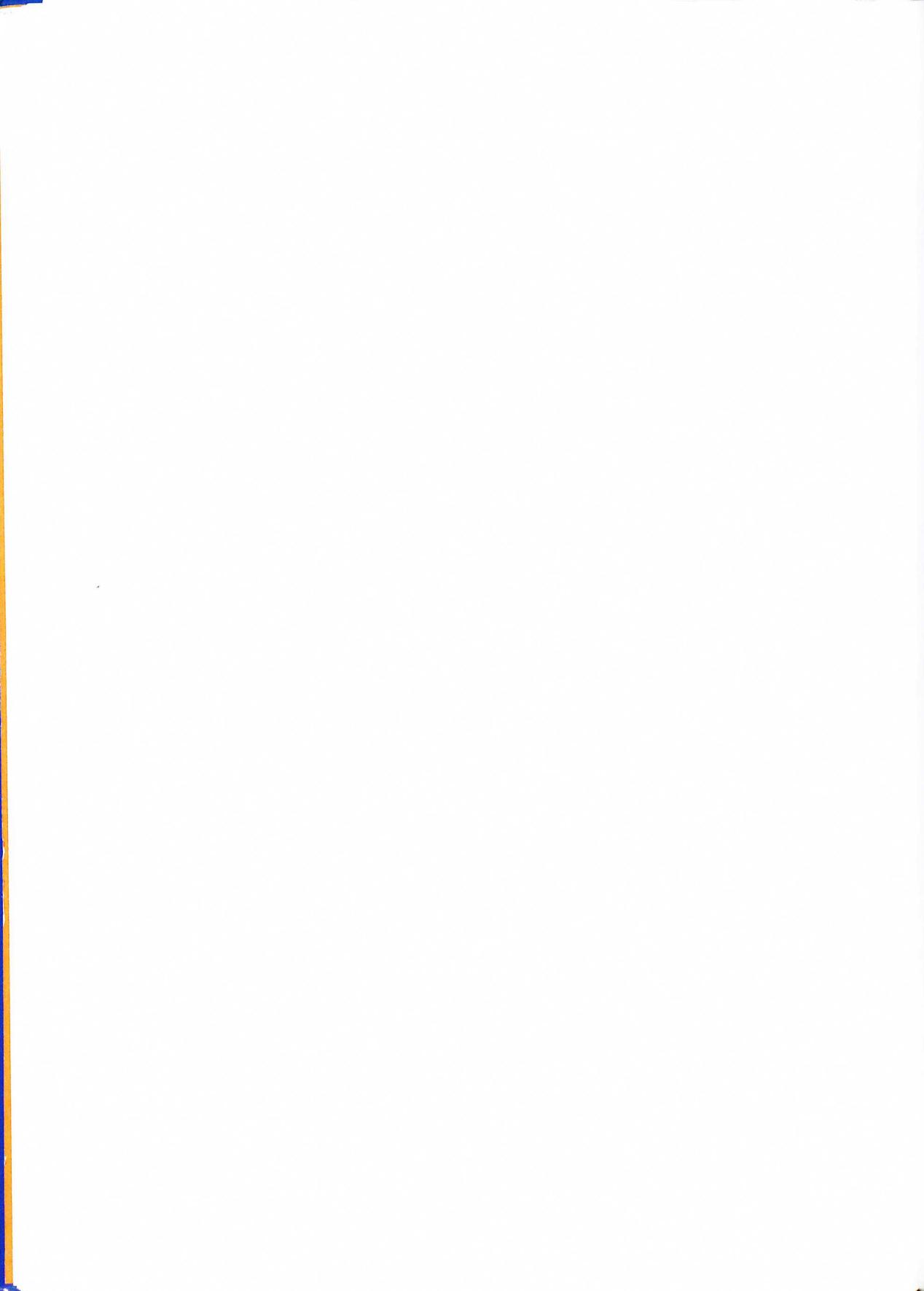
Și, în sfârșit – după încă trei zile –, sosi și mâncătorul de piatră Scrâșnicronț. Veni tropăind pe jos, deoarece într-un acces subit de foame năprasnică își mâncase bicicleta – de piatră – considerând-o ca un fel de provizie de drum.

În decursul îndelungatei așteptări, cei patru soli atât de diferiți s-au legat într-o strânsă prietenie, rămânând și mai târziu tot împreună.

Dar aceasta e o altă poveste și o vom povesti altă dată.

II

**Convocarea
lui
Atréiu**

unăstarea și dificultățile împărăției Fantázia erau discutate de obicei în cadrul consiliilor ținute în marea sală a tronului din Turnul de Fildeș, situată cu câteva etaje sub Pavilionul Magnoliei, înăuntrul palatului propriu-zis.

Încăperea mare, circulară, era plină de zumzetul vocilor scăzute. Cei patru sute nouăzeci și nouă de medici emeriți din întregul imperiu Fantázia erau acum adunați aici și vorbeau în șoaptă sau murmurau, strânsi în grupuri mai mari sau mai mici. Fiecare dintre ei o văzuse pe Crăiasa Copilă – unii de mai multă vreme, alții mai de curând – și fiecare încercase să-o ajute cu pricoperea sa. Nici unul nu izbutise însă, nici unul nu-i cunoștea boala și cauzele ei, nici unul nu știa cum ar putea fi vindecată. Iar al cinci sutelea, cel mai vestit dintre toți medicii Fantáziei, despre care se spunea că nu există nici o iarbă de leac, nici o vrajă și nici o taină a naturii necunoscute lui, se găsea el însuși de câteva ore la pacientă, și toți așteptau nerăbdători rezultatul examenului său.

Desigur că nu trebuie să ne imaginăm o asemenea adunare ca pe un congres medical al oamenilor. Deși în Fantázia existau foarte multe vietăți mai mult sau mai puțin asemănătoare oamenilor prin aspectul lor exterior, mai existau cel puțin tot atât de multe semănând cu animale sau cu făpturi cu totul diferite. Pe cât era de felurită mulțimea solilor forsfotind pe afară, pe atât de variată era și societatea celor de aici din sală. Erau medici pitici cu bărbi și cocoase, erau zâne doctorițe, în veșminte strălucind albastru-argintiu și cu stele sclipitoare în păr, erau moroi ai apelor cu burțile umflate și pielile între degetele mâinilor și ale picioarelor (pentru ei fuseseră anume pregătite băi de șezut), dar mai erau șerpi albi ce se încolăciseră pe masa cea lungă din mijlocul sălii, erau albine-silfide, ba chiar și vraci, vampiri și strigoi, despre care, în general, se spune că nu sunt tocmai binevoitori și aducători de sănătate.

Pentru a înțelege prezența acestora din urmă, e neapărat necesar să se știe ceva:

Crăiasa Copilă trecea, într-adesea – după cum o arată și numele –, drept stăpână peste toate nemurăratele ținuturi ale nesfârșitului imperiu Fantázia, dar în realitate ea era cu mult mai mult decât o stăpână sau, mai bine zis, era cu totul altceva.

Nu domnea, nu folosea niciodată forța și nu utiliza puterea ei, nu poruncea nimic și nu judeca pe nimeni, nu intervenea niciodată și nu era niciodată nevoită să se apere împotriva unui atac, căci nimănuia nu i-ar fi trecut vreodată prin minte să se răscoale împotriva ei sau să-i facă vreun rău. Față de ea toți erau egali.

Ea exista doar, dar exista într-un fel aparte: era centrul întregii vieți din Fantázia.

Și orice făptură bună sau rea, frumoasă sau urâtă, veselă sau serioasă, nechibzuită sau înțeleaptă, toate, toate nu existau decât prin existența Crăiesei Copile. Fără ea nu mai putea fi nimic, după cum nu mai poate exista un corp omenesc când nu mai are inimă.

Nimeni nu înțelegea pe deplin această taină a ei, toți știau însă că așa era. De aceea era respectată în mod egal de toate făpturile împărăției, iar toți își făceau în același fel griji pentru viața ei. Căci moartea ei ar fi fost totodată și sfârșitul lor, dispariția nesfârșitei împărății Fantázia.

Gândurile lui Bastian o luaseră razna.

În amintire văzu dintr-o dată din nou corridorul lung al spitalului unde fusese operată mama. Stătuse multe ore împreună cu tata în fața salii de operație și așteptase. Medicii și surorile alergau încolo și încocace. Când tata întreba cum îi merge mamei, nu primea decât răspunsuri nelâmurite. Se părea că nimeni nu știe precis ce e cu ea. La sfârșit venise un bărbat cheł în halat alb cu o înfațisare obosită și tristă. Le spusesese că toate străduințele fusese ră zadarnice și că-i părea rău. Le strânsese mâna amândurora și murmurase „sincere condoleanțe”.

După aceea între Bastian și tatăl său toate s-au schimbat.

Nu în mod evident. Bastian avea tot ce și-ar fi putut dori. Avea o bicicletă cu trei viteze, un trenuleț electric, o mulțime de tablete de vitamine, cincizeci și trei de cărți, un hârciog, un acvariu cu pești exotici, un aparat mic de fotografiat, șase bricege și o mulțime de alte lucruri. Dar, de fapt, nu dădea importanță la nimic din toate acestea.

Bastian își aducea aminte că mai înainte tatei îi plăcea să glumească cu el. Uneori istorisea chiar povești sau cîteva cu glas tare. Dar de atunci totul încetase. Era în jurul lui ca un zid

nevăzut prin care nu putea pătrunde nimeni. Nu-l certa nicio-dată și nu-l lăuda niciodată. Nici când Bastian rămăsese repeatent, tata nu spusesese nimic. Îl privise doar în felul acela absent și întristat, iar Bastian avusese senzația că nici nu era acolo. De altfel, aceasta era impresia pe care i-o dădea mai întotdeauna tatăl lui. Când seudeau seara la televizor, Bastian își dădea seama că tata nici nu se uita, ci era departe, foarte departe cu gândurile sale, undeva unde Bastian nu putea ajunge la el. Sau alteori, când seudeau amândoi cu câte o carte, Bastian vedea că tata nici nu citește, căci privea ore întregi la aceeași pagină fără să întoarcă foaia.

Bastian înțelegea foarte bine că tatăl său era trist. Plânsese el însuși nopți în sir, atât de mult încât uneori îi venise rău tot hohotind – dar încetul cu încetul îi trecuse. Si pe urmă – doar mai era și el acolo. De ce nu vorbea tata niciodată cu el, nici despre mama, nici despre lucrurile importante, ci numai aşa, despre strictul necesar?

— Numai de-am ști, spuse un duh al focului deșirat și slab, cu barba de flăcări roșii, care e boala ei. N-are febră, nu i s-a umflat nimic, n-are nici o erupție, nici o inflamație. Pur și simplu, e ca și cum s-ar stinge – fără să știi de ce.

În timp ce vorbea, după fiecare frază îi ieșea din gură mici norișori de fum, formând figuri. De data aceasta era un semn de întrebare.

Un corb bătrân și jumulit, arătând ca un cartof mare în care cineva vârâse cruciș și curmezis câteva pene negre, răspunse cu glas răgușit (era specialist în bolile datorate răcelii) :

— Nu tușește, n-are guturai, nu e nici o boală în sens medical.

Își mișcă puțin ochelarii mari de pe cioc și-i privi sfidător pe cei din jur.

— În orice caz, un lucru mi se pare evident, zbârnăi un scarabeu (un fel de cărăbuș căruia i se spune uneori „spițer”), între boala ei și lucrurile îngrozitoare despre care ne vorbesc solii din întreaga Fantázie există o legătură misterioasă.

— Ei și dumneavastră, interveni ironic un omuleț de cerebrală, întotdeauna vedeți pretutindeni numai legături misterioase!

— Si dumneavastră nu veveți mai departe de marginea călimării, zbârnăi înfuriat scarabeul.

— Dar, domnilor colegi, gemu o stafie scofălcită, vârâtă într-un halat lung, alb, să nu ajungem la discuții personale și nelegate de subiect. Și înainte de toate – vorbiți mai încet!

Astfel de con vorbiri și altele asemănătoare aveau loc peste tot în marea sală a tronului. Poate că unora li s-ar părea de mirare că făpturi atât de diferite se puteau înțelege între ele. Dar în Fantázia toate făpturile, chiar și animalele, posedau cel puțin două limbi: în primul rând, propria limbă, pe care n-o vorbeau decât cu cei de-o seamă cu ele și pe care n-o înțelegea nimici dacă nu făcea parte dintre ei, și în al doilea rând, o altă limbă, universală, numită „fantazica literară” sau „limba cea mare”. Oricine știa s-o vorbească, deși unii o foloseau într-un mod întrucâtva ciudat.

Dintr-o dată în sală se așternu liniștea și toți ochii se îndrepătară spre marea ușă cu două canaturi care se deschise. Întră Cairon, vestitul maestru al artei medicale, cel legendar.

Era ceea ce în vremurile mai vechi se numise un centaur. Avea corp omenesc până la șolduri, iar restul era trupul unui cal. Dar Cairon era un aşa-zis centaur negru. Venise dintr-un ținut foarte îndepărtat, situat departe, departe în sud. Prin urmare, partea lui omenească era neagră ca abanosul, numai părul și barba îi erau albe și crete, iar trupul de cal era vărgat ca la zebră. Purta o pălărie stranie, impletită din papură. De un lanț petrecut pe după gât îi atârna un talisman mare de aur pe care se vedea doi șerpi, unul deschis și altul închis la culoare, care își mușcau unul altuia coada, formând un oval.

Surprins, Bastian se opri din citit. Închise cartea – lăsând totuși grijuliu degetul între pagini – și privi încă o dată cu atenție coperta cărții. Iată că erau și acolo cei doi șerpi care își mușcau coada unul altuia și formau un oval! Ce putea oare să însemne acest semn straniu?

Oricine în toată Fantázia știa ce înseamnă acest medalion. Era însemnul celui care se afla în misiunea Crăiesei Copile și putea acționa în numele ei, ca și cum ar fi fost ea însăși de față.

Se spunea că purtătorul medalionului dobândește puteri misterioase, deși nimici nu știa ce fel de puteri. Toată lumea cunoștea numele talismanului: AURYN.

Totuși, mulți care nu îndrăzneau să-i pronunțe numele îi spuneau „giuvaierul” sau „talismanul” ori, și mai simplu, „strălucirea”.

Prin urmare, cartea purta și ea însemnul Crăiesei Copile!

Un murmur străbătu sala și se auziră câteva exclamații de mirare. Nu se mai întâmplase de multă vreme ca giuvaierul să fie încredințat cuiva.

Cairon tropăi de câteva ori din copite până ce zgomotele se potoliră, pe urmă spuse cu o voce profundă:

— Prieteni, să nu vă mirați prea tare, nu port pe AURYN decât pentru scurtă vreme. Nu sunt decât transmițătorul. În curând voi preda strălucirea cuiva mai demn de ea.

Întreaga sală tăcea cu răsuflarea tăiată.

— Nu voi încerca să ascund înfrângerea noastră prin cuvinte frumoase, continuă Cairon. Cu toții suntem descumpăniți în fața bolii Crăiesei Copile. Nu știm decât că distrugerea Fantáziei a început o dată cu îmbolnăvirea ei. Mai mult nu știm. Nu știm nici măcar dacă arta medicală e cea care ar putea-o salva. Dar e foarte posibil – și sper că nici unul dintre dumneavoastră nu va fi jignit dacă o spun pe față – e posibil deci ca noi, cei adunați aici, să nu posedăm *toate* cunoștințele, *întreaga* înțelepciune. Este chiar ultima și singura mea speranță că pe undeva, în această nesfârșită împărătie, să existe vreo ființă mai înțeleaptă decât noi și care ne-ar putea sfătui și ajuta. Dar faptul este extrem de nesigur. Indiferent în ce-ar consta posibilitatea vreunei salvări, un lucru e sigur: aflarea ei necesită un cercetaș în stare să descopere căi neumblate și care să nu pregețe în fața primejdiilor sau greutăților, într-un cuvânt: un erou. Crăiasa Copilă mi-a spus numele acestui erou căruia îi încredințează soarta ei și a noastră a tuturor: se numește Atréiu și locuiește în Marea Ierboasă din spatele Munților de Argint. Lui i-l voi preda pe AURYN și-l voi trimite în Marea Căutare. Acum v-am spus totul.

Și cu aceste cuvinte ieși tropăind din sală.

Cei rămași înăuntru se priveau nedumeriți.

— Care a fost numele eroului? întrebă cineva.

— Atréiu sau cam aşa, spuse altcineva.

— N-am auzit niciodată de el, spuse un al treilea. Iar toți cei patru sute nouăzeci și nouă de medici își clătinăra țingători capul.

Orologiul din turn bătu de zece ori. Bastian se miră cât de repede trecuse vremea. În timpul cursurilor, fiecare oră i se părea, de obicei, o mică veșnicie. Jos în clasă aveau acum istoria cu Domnul Dröhn, un bărbat slab și de cele mai multe ori prost dispus, căruia îi plăcea în mod deosebit să-l facă pe Bastian de râs în fața celorlalți, fiindcă îi era cu neputință să memoreze datele bătăliilor, datele de naștere și de domnie ale unor oameni oarecare.

Marea Ierboasă de după Munții de Argint era la o depărtare de multe, multe zile de drum de la Turnul de Fildeș. Era vorba de o prerie la fel de largă, de întinsă și de plată ca o mare. Iarba muntoasă creștea înaltă cât un stat de om, iar vântul trecea peste ea, câmpia făcea valuri ca și oceanul și foșnea ca apele.

Cei care trăiau aici se numeau „oamenii de iarbă” sau „pieile verzi”. Aveau părul negru-albăstrui și îl purtau, chiar și bărbății, lung și uneori impletit în cosițe; pielea le era de culoare verde-închis, bătând puțin înspre cafeniu – ca cea a măslinelor. Duceau o viață extrem de cumpătată, severă și aspră, iar copiii lor, atât băieții, cât și fetele, erau crescuți în spiritul vitejiei, al mărinimiei și al mândriei. Erau puși să învețe a răbdă arșița, gerul și lipsurile mari și să dea mereu dovada neînfrițării lor. Toate acestea erau necesare, căci pieile verzi erau un popor de vânători. Tot ce le trebuia pentru trai își procurau fie din iarba de prerie aspră și ațoasă, fie de la bivolii purpurii ce cutreierau în turme uriașe Marea Ierboasă.

Bivolii purpurii erau cam de două ori mai mari decât taurii sau vacile obișnuite, aveau o blană roșie purpurie cu perii lunghi și lucind mătăsos și coarne enorme cu vârfurile tăioase și dure ca pumnalele. În general, erau pașnici, dar când adulmecau vreo primejdie sau când se simțeau atacați puteau deveni însiorători ca o forță a naturii. Nimici în afară de pieile verzi nu ar fi putut îndrăzni să vâneze aceste animale – iar ei nu o făceau decât cu arcuri și săgeți. Le plăcea numai lupta cavalerescă, aşa că se întâmpla adeseori ca nu animalul, ci vânătorul să-și piardă viața. Pieile verzi iubeau și venerau bivolii purpurii și

erau de părere că dreptul de a-i ucide nu putea fi dobândit decât prin faptul de a fi gata să te lași uciș de ei.

Vestea despre boala Crăiesei Copile și despre primejdia ce amenința întreaga Fantázie nu pătrunse înăuntru încă până în ținutul lor. De multă vreme nu mai veniseră călători până la taberele de corturi ale pieilor verzi. Iarba creștea mai mustoasă decât oricând, zilele erau luminoase și nopțile înstelate. Totul părea că e bine.

Dar într-o bună zi apăru un centaur negru cu plete albe în așezarea lor. Blana îi era leoarcă de sudoare, arăta istovit de moarte și fața lui bărboasă era trasă și slăbită. Pe cap purta o pălărie ciudată împletită din papură, iar în jurul gâtului un lanț de care atârna un talisman mare de aur. Era Cairon.

Stătea în mijlocul locului liber înconjurat în cercuri tot mai largi de corturile așezării, în locul unde se adunau bătrâni la sfat sau se dansa în zilele de sărbătoare și se cântau cântece străvechi. Cairon aștepta și privea în jurul său, dar nu se îmbulzeau spre el decât femeile și bărbății foarte bătrâni, precum și copiii foarte mici, căscând curioși ochii la el. Bătea nerăbdător pământul cu copitele.

— Unde sunt vânătorii și vânătoarele? sforăi el, își scoase pălăria și își șterse fruntea.

O femeie căruntă cu un copilaș în brațe răspunse:

— Sunt cu toții la vânătoare. Nu se întorc decât peste trei sau patru zile.

— E și Atréiu cu ei? întrebă centaurul.

— Da, străine, dar de unde-l cunoști?

— Nu-l cunosc. Aduceți-l încoaace!

— Străine, răspunse un bătrân sprijinit în cărje, n-o să prea vrea să vină, căci azi e vânătoarea lui. Începe o dată cu apusul soarelui. Știi ce înseamnă asta?

Cairon își scutură coama și bătu pământul cu copitele.

— Nu știu și nici n-are vreo importanță, căci acum are ceva mai însemnat de făcut. Cunoașteți semnul pe care-l port. Prin urmare, aduceți-l încoaace.

— Vedem giuvaierul, spuse o fată, și știm că vii de la Crăiasa Copilă. Dar cine ești?

— Mă numesc Cairon, mormăi centaurul, doctorul Cairon, dacă astă vă spune ceva.

O bătrână gheboasă se înghesui să iasă în față și exclamă:

— Da, e adevărat. Îl recunosc. L-am mai văzut o dată pe când eram Tânără. E cel mai celebru și mai bun doctor din întreaga Fantazie!

Centaurul dădu din cap spre ea.

— Mulțumesc, femeie, spuse el, iar acum poate că cineva dintre dumneavoastră va fi amabil să-l aducă, în sfârșit, pe acest Atréiu. E urgent. E în joc viața Crăiesei Copile.

— Mă duc eu! strigă o fetiță de vreo cinci-șase ani.

Plecă în fugă, iar peste câteva clipe fu văzută printre corturi, galopând pe un cal neînșeuat.

— În sfârșit! mormăi Ciron.

Apoi se prăbuși fără simțire.

Când își reveni, la început nici nu știa unde se află, căci în jurul lui era întuneric. Abia încetul cu încetul își dădu seama că se găsea într-un cort larg, culcat pe blănuri moi. Se părea că e noapte, printr-o crăpătură a perdelei slujind drept ușă pătrun-de lumina licăritoare a unui foc.

— Sfinte cui de copită, murmură el, încercând să se ridice, de când stau așa, întins aici?

Un cap se iți prin perdeaua ușii, se trase înapoi și cineva spuse:

— Da, se pare că s-a trezit.

Apoi perdeaua ce ținea loc de ușă fu trasă la o parte și un băiat de vreo zece ani păși înăuntru. Purta pantaloni lungi și ghete din piele moale de bivol. Partea de sus a trupului îi era goală, numai în jurul umerilor atârna o mantie purpurie, țesută din păr de bivol, care îi ajungea până jos la pământ. Părul lui lung, negru-albăstrui, era legat într-o coadă la cefă cu niște curelușe de piele. Câteva ornamente simple erau zugrăvite cu vopsea albă pe pielea verde-măslinie a frunții și a obrajilor. Ochii săi negri scânteiau furioși privindu-l pe intrus, dar în afară de asta nu se observase nici o tulburare pe trăsăturile lui.

— Ce vrei de la mine, străine, întrebă băiatul, de ce ai venit în cortul meu? Și de ce mi-ai furat vânătoarea? Dacă aș fi ucis azi bivoul cel mare – și săgeata mi-era gata prinseă în arc când am fost chemat –, atunci mâine aș fi fost vânător. Acum trebuie să mai aștept un an întreg. De ce?

Bătrânul centaur îl privi țintă, descumpănit.

— Vrei cumva să spui, întrebă el în sfârșit, că tu ești Atréiu?

— Da, străine.

— Nu mai există poate și vreun altul, un bărbat în toată firea, un vânător încercat cu același nume?

— Nu, Atréiu sunt eu și nimeni altul.

Bătrânul Cairon se lăsa din nou pe pat și gâfâi:

— Un copil! Un băiețel! Pe legea mea, hotărârile Crăiesei Copile sunt greu de înțeles.

Atréiul tăcea și aștepta nemîscat.

— Iartă-mă, Atréiu, spuse Cairon, stăpânindu-și cu mare greutate tulburarea, nu aveam intenția să te jignesc, dar surpriza a fost cu mult prea mare. Vorbind cinstit, mi-am ieșit din fire! Nici nu mai știi ce să cred! Mă-ntreb dacă Crăiasa Copilă a știut ce face când a ales un copil ca tine. E nebunie curată! Iar dacă a făcut-o cu bună știință, atunci... atunci...

Clătină tare din cap și rosti:

— Nu! Nu! Dacă-aș fi știut la cine mă trimite, n-aș fi primit să-ți transmit misiunea. N-aș fi primit!

— Ce misiune? întrebă Atréiu.

— E o monstruozitate! strigă Cairon, lăsându-se totuși copleșit de supărare. Chiar și pentru cel mai mare și mai icsusit dintre eroi ar fi probabil cu neputință să-i îndeplinească misiunea, dar tu... Te trimite undeva, la voia întâmplării, să cauți ceva ce nu cunoaște nimeni! Nimeni nu te poate ajuta, nimeni nu te poate sfătuui, nimeni nu poate prevedea ce ți se va întâmpla. Și totuși, trebuie să te hotărăști chiar acum, pe loc, dacă primești misiunea sau nu. Nici o clipă nu mai trebuie pierdută. Am galopat timp de zece zile și zece nopți fără intrerupere ca să ajung la tine. Dar acum – acum cât pe-aci să-mi doresc să nu fi ajuns niciodată aici. Sunt foarte bătrân, mă simt la sfârșitul puterilor. Dă-mi, te rog, o înghițitură de apă!

Atréiu aduse o coșită cu apă proaspătă de izvor. Centaurul sorbi îndelung, apoi își șterse barba și zise oarecum mai liniștit:

— A, mulțumesc, ce bună a fost! Acum mă simt mai bine. Ascultă, Atréiu, nu ești obligat să accepți misiunea. Crăiasa Copilă te lasă pe tine să hotărăști. Nu-ți poruncește nimic. Am să-i explic și va găsi pe altcineva. Probabil că nici n-a știut că ești doar un băiețel. Te-a confundat, asta-i singura explicație.

— În ce constă misiunea? se interesă Atréiu.

— Trebuie găsit leacul pentru Crăiasa Copilă, răspunse bătrânul centaur, și trebuie salvată Fantázia.

— Dar e bolnavă? întrebă mirat Atréiu.

Cairon începu să povestească în ce situație era Crăiasa Copilă și ce vesti aduseseră solii din toate regiunile Fantáziei. Atréiu punea mereu alte întrebări, iar Centaurul îi răspundea cât putea de bine. Con vorbirea se prelungi târziu în noapte. Și, pe măsură ce Atréiu înțelegea mai bine adevărata proporție a nenorocirii ce lovea Fantázia, pe fața lui atât de impasibilă la început se vădea tot mai limpede o mare consternare.

— Și despre toate acestea, murmură el într-un sfârșit cu buzele din care-i pierise și ultima picătură de sânge, n-am știut nimic.

Cairon îl privi grav și întristat pe sub sprâncenele albe și stufoase.

— Acum știi cum stau lucrurile și poate că înțelegi de ce mi-am pierdut cumpătul când te-am văzut. Și totuși, Crăiasa Copilă a pronunțat numele tău. „Du-te și cauță-l pe Atréiu”, mi-a spus, „îmi pun toată nădejdea în el. Întreabă-l dacă vrea să ia asupră-și Marea Căutare, pentru mine și pentru Fantázia”, aşa mi-a spus. Nu știu de ce alegerea ei s-a oprit la tine. Poate că numai un băiețel ca tine poate îndeplini această misiune imposibilă. Nu știu și nu pot da nici un sfat.

Atréiu ședea cu capul plecat și tăcea. Înțelegea că-l așteaptă o încercare mult, mult mai grea decât vânătoarea sa. Până și pentru cel mai icsusit vânător și cel mai dibaci căutător de drumuri aproape că nu era de îndeplinit, iar pentru el era cu mult prea grea.

— Ei, întrebă încetișor bătrânul centaur, vrei?

Atréiu își înălță capul și-l privi.

— Vreau, spuse hotărât.

Cairon dădu încet din cap aprobându-l, apoi luă lanțul cu talismanul de aur și i-l petrecu lui Atréiu pe după gât.

— AURYN îți conferă puteri însemnate, spuse el solemn, dar n-ai voie să le folosești. Căci nici Crăiasa Copilă nu se folosește niciodată de puterile ei. AURYN te va apăra și te va călăuzi, dar niciodată n-ai voie să intervii, indiferent de ce vei vedea, căci începând din clipa aceasta propria ta părere nu mai are nici o importanță. De aceea trebuie să pornești la drum fără nici o armă. Trebuie să lași să se-ntâmpile tot ce se-ntâmplă. Totul

trebuie să aibă aceeași importanță pentru tine, și binele, și răul, și ceea ce-i frumos, și ceea ce-i urât, și prostia, și înțelepciunea, după cum și pentru Crăiasa Copilă totul are aceeași importanță. Nu ai voie decât să cauți și să întrebi, nu însă să și judeci după propria ta judecată. Să nu uiți asta niciodată, Atréiu!

— AURYN, repetă Atréiu cu venerație, vreau să mă dovedesc demn de acest giuvaier. Când trebuie să pornesc?

— Chiar acum, răsunse Cairon. Nimeni nu știe cât va ține Marea ta Căutare. E posibil ca din clipa asta fiecare oră să fie hotărâtoare. Ia-ți rămas-bun de la părinții și frații tăi!

— N-am, răsunse Atréiu. Părinții mi-au fost amândoi uciși de bivol, la scurt timp după ce m-am născut.

— Și cine te-a crescut?

— Toate femeile și toți bărbații împreună. De aceea m-au numit Atréiu, ceea ce înseamnă în limba cea mare „fiul tuturor”.

Nimeni nu putea prinde mai bine decât Bastian ce însemna un asemenea lucru. Deși tatăl lui mai trăia. Iar Atréiu n-avea nici tată, nici mamă. În schimb, Atréiu fusese crescut în comun de toți bărbații și de toate femeile și era „fiul tuturor”, în timp ce el, Bastian, nu avea în realitate pe nimenei – ba era chiar „fiul nimănuia”. Cu toate acestea, Bastian se bucura că în acest fel avea ceva în comun cu Atréiu, căci altfel nu prea semăna cu el, din păcate, nici în privința curajului și energiei sale și nici în privința aspectului său. Dar și el, Bastian, se afla într-o Mare Căutare despre care nu știa unde-l va duce și cum se va sfârși.

— Atunci, spuse bătrânul centaur, ar fi mai bine să pleci fără să-ți iei rămas-bun. Voi rămâne eu aici și le voi explica totul.

Fața lui Atréiu se făcu și mai îngustă, și mai aspră.

— Unde să-ncep? întrebă el.

— Pretutindeni și nicăieri, răsunse Cairon. De-aici înainte ești singur și nimeni nu te poate sfătu. Și aşa va rămâne până ce se va sfârși Marea Căutare – indiferent cum se va sfârși ea.

Atréiu dădu din cap.

— Rămâi cu bine, Cairon!

— Rămâi cu bine, Atréiu. Și – mult noroc!

Băiatul se întoarse și tocmai voia să iasă din cort, când centaurul îl mai chemă o dată înapoi. Când se aflără unul în fața celuilalt, bătrânul îi puse amândouă mâinile pe umeri, îl privi cu un zâmbet plin de respect drept în ochi și-i spuse rar:

— Cred că încep să-nțeleg de ce alegerea Crăiesei Copile s-a oprit la tine, Atréiu.

Băiatul își plecă puțin fruntea, apoi ieși repede.

Afară, în fața cortului, stătea Artax, calul lui. Era băltat și mic ca un cal sălbatic, picioarele îi erau robuste și scurte, și totuși era calul cel mai rapid și cel mai rezistent dintre toți cei de pe-acolo. Mai era încă îneșeuat și cu frâul pus, aşa cum venise cu Atréiu de la vânătoare.

— Artax, șopti Atréiu bătându-l ușor pe gât, trebuie să pornim. Trebuie să plecăm departe, foarte departe. Nimeni nu știe dacă și când ne vom întoarce.

Căluțul dădu din cap și sforai ușor.

— Da, stăpâne, răsunse calul, dar ce se întâmplă cu vânătoarea ta?

— Pornim la o vânătoare cu mult mai mare, răsunse Atréiu și se săltă în șa.

— Stai, stăpâne, sforai căluțul, ți-ai uitat armele. Vrei să pornești fără arc și săgeți?

— Da, Artax, răsunse Atréiu, căci port strălucirea și trebuie să fiu neînarmat.

— Ho, strigă căluțul, și încotro pornim?

— Unde vrei tu, Artax, răsunse Atréiu, din clipa aceasta am început Marea Căutare.

Cu aceste cuvinte porniră în galop, și întunericul nopții îi înghiți.

În același timp se petreceau în alt loc al Fantáziei ceva nebăgat în seamă și despre care nimeni, nici Atréiu, nici Artax și nici chiar Cairon nu aveau nici cea mai mică bănuială.

Într-o câmpie nocturnă foarte îndepărtată, întunericul se închega într-o formă fantomatică foarte mare. Bezna se tot îngroșa, până ce se văzu ca un corp urias de negreală în noaptea întunecată a câmpiei. Contururile sale încă nu erau clare, dar stătea pe patru labe, iar în ochii uriașului cap lătos scânteiau focuri verzi. Acum își ridică botul sus în aer și

adulmecă. Stătu astfel multă vreme. Pe urmă, brusc, păru că a găsit miroslul căutat, căci un urlet profund și triumfător îi izbucni din gât.

Începu să alerge. Fără nici un zgomot, făptura de umbră gonea în salturi lungi prin noaptea fără stele.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori. Acum începea pauza mare. De pe coridoare răsună până sus larma copiilor care alergau în curtea școlii.

Lui Bastian, care tot mai sedea turcește pe saltelele de gimnastică, îi amortiseră picioarele. Se ridică, scoase chilla pentru gustare și un măr din ghiozdan și începu să alerge de colo până colo în pod. Picioarele îl furnicau și își reveneau cu încetul.

Apoi se cățără pe capra pentru gimnastică și se așeză călare pe ea. Își imagina că ar fi Atréiu, galopând prin noapte. Se aplecă peste gâtul căluțului său.

— Hei, strigă el, grăbește, Artax! hei! hei!

Pe urmă se sperie. Era cât se poate de imprudent să strige atât de tare. Dacă l-o fi auzit cineva? Așteptă câtva timp și ascultă. Dar numai strigătele numeroaselor glasuri din curtea școlii pătrundea până sus la el.

Puțin rușinat, coborî de pe capra de gimnastică. Se purta cu adevărat ca un copil mic!

Își despachetă gustarea și lustrui mărul frecându-l de pantaloni. Înainte de a mușca se opri însă.

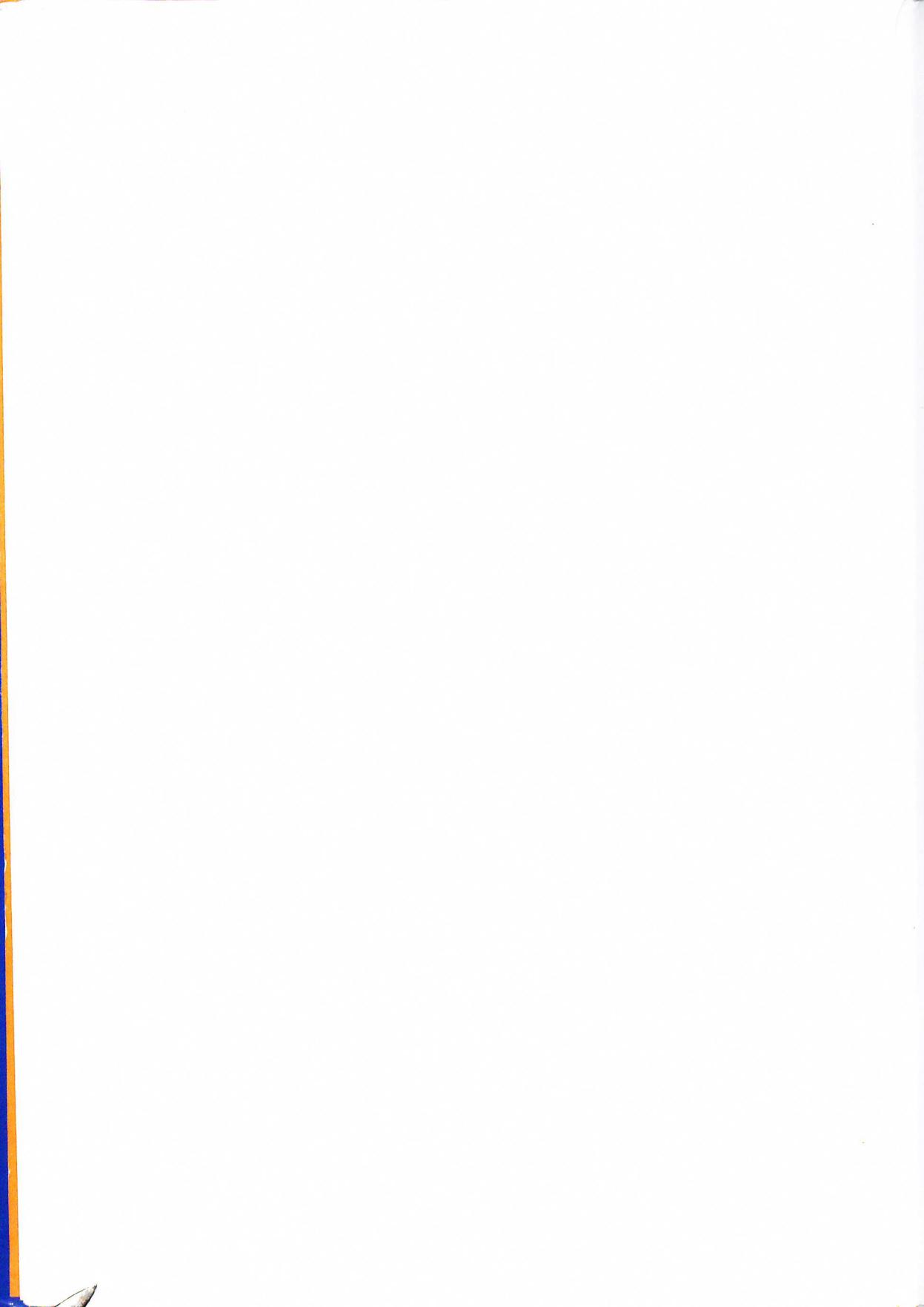
— Nu, își spuse siesi cu glas tare, trebuie să-mi gospodăresc cu grijă proviziile. Cine știe câtă vreme vor trebui să-mi ajungă.

Cu inima strânsă, își împachetă chisla la loc și o vârî împreună cu mărul înapoi în ghiozdan. Pe urmă se așeză suspinând pe saltelele de gimnastică și luă din nou cartea.

III

Străvechea
Morla

aron, bătrânul centaur negru, se întinse din nou pe patul său din blănuri moi după ce auzi stingându-se în depărtare zgomotul copitelor căluțului călărit de Atréiu. Efortul iî istovise puterile. Femeile care l-au găsit a doua zi în cortul lui Atréiu se temeau pentru viața lui. Chiar și peste câteva zile, când s-au întors acasă vânătorii, starea lui era la fel de rea, totuși a putut să le explice de ce plecase Atréiu călare și că nu se va întoarce prea curând. Și cum tuturor le era drag băiatul, de atunci înainte s-au gândit mereu cu grijă la el. Erau însă și mândri deoarece Crăiasa Copilă iî încredințase tocmai lui Marea Căutare – cu toate că nimeni nu înțelegea prea bine de ce.

De altfel, bătrânul Cairon nu se mai întoarse niciodată la Turnul de Fildeș. Dar nici nu muri și nici nu rămase la pieile verzi din Marea Ierboasă. Soarta urma să-l ducă pe cu totul altă cale, neașteptată. Dar aceasta e o altă poveste și o vom istorisi altă dată.

Atréiu ajunse în aceeași noapte până la poalele Munților de Argint. Era aproape de dimineață când poposi. Artax păscu puțin și se adăpă dintr-un pârâu limpede de munte. Atréiu se înveli în pelerina sa roșie și dormi câteva ore. Când răsări soarele, erau din nou pe drum.

În prima zi au traversat Munții de Argint. Aici cunoșteau fiecare potecă și potecuță, aşa că înaintau repede. Când i se făcu foame, băiatul mâncă o bucată de carne uscată de bivol și două lipii mici din semințe de iarba, păstrate într-o traistă legată de șa – pregătite, de fapt, pentru vânătoarea sa.

— Totuși, spuse Bastian, din când în când omul trebuie să mănânce.

Își scoase din ghiozdan chisla, o despachetă, o frânse grijuluu în două, înveli din nou una din bucăți și o puse deoparte. Cealaltă bucată o mâncă.

Pauza se terminase. Bastian își închipui ce urma acum în clasă. A, da, geografia cu doamna Karge. Trebuie să însiră fluvii și afluenți, orașe și numărul de locuitori, resurse minerale și industrii. Bastian ridică din umeri și citi mai departe.

La apusul soarelui lăsaseră în urma lor Munții de Argint și poposiră din nou. În noaptea aceasta Atréiu visă bivoli purpuri.

Îi vedea în depărtare, cutreierând Marea Ierboasă și încerca să se apropie călare de ei. Era însă zadarnic. Se aflau mereu la mare depărtare, oricât de mult își zorea căluțul.

A doua zi au trecut prin Tara Pomilor Cântători. Fiecare pom avea altă infățișare, alte frunze, altă scoarță, iar țara își primise numele din aceea că, atunci când pomii creșteau, se auzea o muzică lină răsunând de aproape și de departe, contopindu-se într-un tot armonios ce nu-și avea seamă ca frumusețe în întreaga Fantazie. Se zvonea că nu era cu totul lipsit de pri-mejdie să treci prin acest ținut, căci erau unii ce rămăseseră locului ca vrăjiți, uitând de toate. Atréiu simți și el puternica vrajă a minunatelor sunete, dar nu se lăsă ademenit să se opreasă.

În noaptea următoare visă din nou bivolii purpuri. De data aceasta el era pe jos, iar ei treceau prin fața lui. Era o turmă numeroasă. Dar se afla mai departe decât putea trage el cu arcul, iar când voi să se furișeze mai aproape, își dădu seama că picioarele îi erau ca lipite de pământ și nu le putea urni din loc. Străduindu-se să-și desprindă picioarele, se trezi. Era încă înainte de răsăritura soarelui, totuși porni îndată la drum.

A treia zi zări turnurile de sticlă de la Eribō în care locuitorii regiunii prindeau și strângeau lumina stelelor. Din ea făceau obiecte minunat împodobite. Nimeni însă în întreaga Fantazie, în afară de ei însăși, nu știa la ce-ar putea servi.

Se întâlni chiar cu câțiva dintre oamenii aceia, mici de stat și arătând ca și cum ar fi fost ei însăși suflați din sticlă. I-au oferit cu multă prietenie mâncare și băutură, dar la întrebarea lui – cine ar putea ști ceva despre boala Crăiesei Copile –, s-au cufundat într-o tacere tristă și neajutorată.

Noaptea, Atréiu visă din nou că turma de bivoli purpuri trece prin fața lui. Văzu cum unul dintre animale, un taur deosebit de mare și impunător, se desprinse din grupul celor lalți și se apropie de el, încet și fără nici un semn de teamă sau furie. Ca toți adevărații vânători, Atréiu avea darul să vadă imediat locul unde trebuia să nimerească cu săgeata pentru a lovi de moarte vietatea. Bivolul purpuriu se așeză în fața lui, arătându-i tocmai acel loc drept tintă. Atréiu potrivi săgeata și întinse cu toată forța coarda puternică a arcului – dar nu reuși să tragă. Degetele i se făceau una cu coada și nu se puteau desprinde de ea.

La fel sau în mod asemănător se petreceau lucrurile în toate visele din noptile următoare. Se aprobia tot mai mult de bivolul purpuriu – de altfel, era chiar același pe care voise să-l ucidă în realitate, îl recunoștea după o pată albă pe frunte – dar dintr-o cauză oarecare nu era în stare să slobozească săgeata ucigașă.

În timpul zilei călărea mai departe și tot mai departe, fără să știe încotro și fără să găsească pe cineva care să-i dea un sfat. Talismanul de aur purtat de el era respectat de toate ființele întâlnite, dar nici una nu știa răspunsul la întrebarea pe care o punea el.

Odată zări din depărtare străzile de flăcări ale orașului Brouș, unde locuiau vietătile cu trupul de foc, dar el nu dorea să se ducă într-acolo. Călări prin întinsul podis al sassafranilor care se nasc bătrâni și mor când ajung sugari. Ajunse la templul din pădurea virgină de la Muamath, unde o coloană mare din opal plutea liberă în aer, și stătu de vorbă cu călugării care trăiau acolo. Dar și de aici purceșe la drum fără a primi răspunsul.

Trecuse aproape o săptămână de când tot rătacea de colo-colo, când intr-a șaptea zi și în noaptea următoare i se întâmplară două lucruri total diferite și care au modificat cu totul situația lui interioară și cea exterioară.

E drept că-l impresionaseră povestirile bătrânelui Cairon despre evenimentele îngrozitoare ce se petreceau în toate regiunile Fantázia, dar până în momentul acela toate nu fuseseră pentru el decât o povestire. În ziua a șaptea avea însă să vadă cu ochii săi.

Era în jurul amiezii, iar el călărea printr-o pădure deasă și întunecoasă unde creșteau copaci uriași și noduroși. Era tocmai acel Codru al Huieturui unde se întâlniseră cu câțiva timp în urmă cei patru soli. Atréiu știa că în regiune trăiesc gnomi în scoarța copacilor. După câte i se spusese, aceste făpturi erau femei și bărbați uriași, arătând ei însiși ca un trunchi noduros de copac. Dacă stăteau nemîșcați, după cum aveau obiceiul, puteau fi luati într-adevăr drept copaci, fără a fi observați de trecători. Numai când se mișcau se vedea că aveau brațe ca niște crengi și picioare strâmbă ca rădăcinile. Erau înfricoșător de puternici, însă nu erau primejdioși – cel mult le plăcea să-i păcălească din când pe drumeții rătăciți.

Atréiu descoperise tocmai în pădure o poiană pe unde șerpuia un pârâias și coborâse pentru a-l lăsa pe Artax să se adape și să pască, dar auzi dintr-o dată troșnete și pocnete puternice printre copaci în spatele său și se întoarse.

Din pădure veneau spre el trei gnomi de scoarță la a căror vedere îl treceră fiorii. Primului îi lipseau picioarele și partea de jos a trunchiului, încât era nevoie să meargă în mâini. Al doilea avea în piept o gaură imensă prin care puteai privi. Al treilea sălta pe singurul lui picior, drept, căci îi lipsea toată jumătatea stângă, ca și cum ar fi fost tăiat în două, drept la mijloc.

Când zări talismanul pe pieptul lui Atréiu, își făcură unul altuia semn cu capul și se apropiară încet.

— Nu te speria, spuse cel care mergea în mâini, iar vocea lui suna ca scârțâitul unui pom, desigur că aspectul nostru nu e tocmai plăcut, dar în această parte a Codrului Huietului nu mai e nimeni în afară de noi pentru a te preveni. De aceea am venit.

— Să mă preveniți? întrebă Atréiu. Cum aşa?

— Am auzit de tine, gemu cel cu pieptul găurit, și ni s-a povestit de ce-ai plecat la drum. N-ai voie să mai călărești de aici mai departe, căci altfel ești pierdut.

— Îți s-ar întâmpla același lucru care ni s-a întâmplat și nouă, suspină cel tăiat în jumătate, uită-te la noi! Ai vrea aşa ceva?

— Da' ce vi s-a întâmplat? întrebă Atréiu.

— Distrugerea se răspândește, gemu primul, crește și crește, și în fiecare zi e tot mai mare – dacă se poate spune despre nimic că e tot mai mare. Toți ceilalți s-au refugiat din timp din Codrul Huietului, numai noi n-am vrut să ne părăsim locul de baștină. Și am fost surprinși în somn și am ajuns ceea ce ai acum în fața ochilor.

— Doare foarte tare? întrebă Atréiu.

— Nu, răsunse al doilea gnom, cel cu gaura în piept, nu se simte nimic. Doar atât că lipsește ceva din noi. Iar în fiecare zi lipsește tot mai mult, o dată ce ești atins. În curând n-o să mai fim deloc.

— Unde e locul din pădure de unde a început? întrebă Atréiu.

— Vrei să-l vezi? Cel de-al treilea gnom, cel ce nu mai era decât pe jumătate, îi privi întrebător pe tovarășii săi de suferință.

Aceştia dădură din cap, iar el continuă :

— Te vom duce atât de aproape, încât să poți vedea, dar trebuie să ne făgăduiești că nu te apropii mai mult. Altfel te atrage în chip irezistibil.

— Bine, spuse Atréiu, vă făgăduiesc.

Cei trei se întoarseră și porniră spre marginea pădurii. Atréiu îl luă pe Atrax de căpăstru și-i urmă. Câțva timp umblără în zigzag printre pomii uriași, apoi se opriră în dreptul unui trunchi deosebit de gros. Nici cinci bărbați în toată firea n-ar fi fost în stare să-l cuprindă cu brațele.

— Urcă-te cât poți mai sus, spuse gnomul fără picioare, și privește spre răsărit. Acolo ai să vezi – sau, mai bine zis, *n-ai* să vezi.

Atréiu se agăta de nodurile și ieșiturile trunchiului până ce ajunse la crengile cele mai joase. Se atârnă de ele, se săltă mai sus și tot mai sus, până ce pierdu din vedere tot ce rămăsesese jos. Se urcă mai sus, trunchiul se subția, iar ramurile se îndesau, astfel că înainta tot mai lesnicios. Când se găsi în sfârșit în partea cea mai de sus a coroanei, își întoarse privirile către răsărit și atunci văzu :

Coroanele celorlalți pomi din apropiere erau verzi, dar frunzișul copacilor din spatele lor părea să fi pierdut orice culoare, căci era cenușiu. Iar puțin mai departe, părea să fie străveziu într-un chip foarte ciudat, ca o ceață, sau, mai bine zis, devinea tot mai ireal. Iar mai departe nu mai era nimic, absolut nimic. Nu era un loc sterp, nu era o întunecime și nu era nici o lumină, ci era ceva ce ochii nu puteau îndura și îți dădea senzația că ai orbit, căci nici un ochi nu poate suporta să privească spre deplinul neant. Atréiu își duse mâna în fața ochilor și fu cât pe-aci să cadă de pe creangă. Se ținu strâns și coborî cât putu mai repede. Văzuse destul. Abia acum înțelegea bine groaza ce se răspândise în Fantázia.

Când ajunse iar la rădăcina copacului, cei trei gnomi dispăruaseră. Atréiu sări pe căluțul său și porni în galop, depărtându-se de acest neant care se răspândea încet, dar de nestăvilit. Abia când se întunecă și Codrul Huieturui rămăsesese cu mult în urma sa, se opri pentru a poposi.

Iar în noaptea următoare se petrecu un al doilea eveniment ce avea să dea o nouă direcție Căutării sale.

Căci visă din nou – cu mult mai limpede decât până atunci – marele bivol purpuriu pe care voise să-l ucidă. De data aceasta se afla în fața lui, însă fără arc și săgeți. Se simțea nespus de mărunt, iar fața animalului acoperea tot cerul. Auzi că bivolul îi vorbea. Nu putu să înțeleagă totul, dar spunea oarecum următoarele :

— Dacă m-ai fi ucis, ai fi acum un vânător. Ai renunțat însă, aşa că pot să te ajut, Atréiu. Ascultă ! Există o ființă în Fantázia, mai bătrână decât toate celelalte ființe. Departe, departe de-aici, spre miazănoapte, se întind Mlaștinile Întristării. În mijlocul mlaștinilor se înalță Muntele din Corn. Acolo sălăsluiește străvechea Morla. Caut-o pe străvechea Morla !

Apoi Atréiu se trezi.

Orologiul din turn bătu de douăsprezece ori. În curând colegii de clasă ai lui Bastian urmau să coboare în sala de sport, unde aveau ultima oră. Poate că astăzi vor juca handbal cu mingea cea mare și grea pe care Bastian nu știa niciodată s-o mânuiască – fapt pentru care nici una din cele două echipe nu voia să-l primească. Uneori erau obligați să joace cu o minge mică, tare ca piatra și care-ți provoca o durere amarnică atunci când te lovea. Iar pe Bastian îl lovea mereu și cu toată puterea, fiindcă era o țintă lesnicioasă. Dar poate că astăzi venea la rând frângchia pe care te cățărai – un exercițiu tare urât de Bastian. În timp ce majoritatea colegilor săi erau deja sus de tot, el se mai legăna ca un sac de făină și cu capul roșu ca racul la capătul de jos al funiei și nu era în stare să se ridice nici o jumătate de metru, spre distractia hohotitoare a întregii clase. Iar profesorul de sport, domnul Menge, nu contenea cu glumele pe socoteala lui Bastian.

Bastian ar fi dorit tare mult să fie ca Atréiu. Atunci le-ar fi arătat el tuturor.

Suspină adânc.

Atréiu călări spre miazănoapte, mereu spre miazănoapte. Nu-și mai îngădui nici siesi și nici calului său decât pauze foarte scurte pentru somn și hrana. Călărea și ziua, și noaptea, sub arșița soarelui și prin ploaie, prin vânt și furtună. Nu mai lăua în seamă nimic și nu mai întreba pe nimeni nimic.

Cu cât înainta mai mult spre miaza-noapte, cu atât afară se întuneca mai mult. Un amurg plumburiu, mereu același, se aşternea pe toată durata zilei. Noaptea jucau pe cer aurore boreale.

Într-o dimineață, pe un semiîntuneric tulbure în care timpul părea să fi stat pe loc, zări, în sfârșit, de pe un deal Mlaștinile Întristării. Peste ele pluteau neguri groase, ici și colo apăreau mici crânguri cu pomi al căror trunchi se desfăcea jos în patru, cinci sau mai multe catalige strâmbă, de parcă ar fi fost niște raci mari ce stăteau proptiți pe numeroase picioare în apa neagră. Din frunzișul cafeniu atârnau rădăcini aeriene, semănând cu niște tentacule nemăscăte. Era aproape cu neputință să-ți dai seama unde era pământ tare printre bălți și unde se întindea doar un covor de plante acvatice.

De spaimă, Artax sforăi ușor.

— Trebuie să intrăm acolo, stăpâne?

— Da, răsunse Atréiu, trebuie să găsim Muntele din Corn aflat în mijlocul mlaștinilor.

Îl îndemnă pe Artax să înainteze, iar căluțul îl ascultă. Încerca cu copitele pas cu pas dacă-i ține pământul, dar în acest fel nu înaintau decât foarte încet. Atunci Atréiu coborî ducându-l pe Atrax de căpăstru în urma sa. De câteva ori calul se afundă, dar izbuti de fiecare dată să se desprindă. Cu cât pătrundeau însă mai adânc în Mlaștinile Întristării, cu atât mai greoaie îi deveneau mișcările. Capul îi atârna, și el abia se mai târa.

— Atrax, îi spuse Atréiu, ce-i cu tine?

— Nu știu, stăpâne, răsunse căluțul, ar fi mai bine să ne întoarcem. N-are nici un rost. Alergăm după ceva ce-ai visat numai. Dar n-o să găsim nimic. Poate că este și prea târziu. Poate Crăiasa Copilă a murit și tot ce facem noi n-are sens. Hai să ne-ntoarcem, stăpâne.

— Niciodată nu mi-ai vorbit așa, Artax, spuse mirat Atréiu. Ce ai? Ești bolnav?

— Poate că da, răsunse Atrax. Cu fiecare pas cu care înaintăm crește tristețea din inima mea. Nu mai am nici o speranță, stăpâne. Și mă simt atât de greu, atât de greu! Cred că nu mai pot.

— Dar trebuie să înaintăm, strigă Atréiu, hai, Artax!

Trase de căpăstru, dar Artax se opri. Se scufundase până la pântec. Și nu mai făcea nici o încercare de a ieși la suprafață.

— Artax, strigă Atréiu, n-ai voie să te lași! Hai! Hai, ieși, altfel te scufunzi de tot!

— Lasă-mă, stăpâne, răspunse căluțul, nu mai sunt în stare. Mergi singur înainte! Nu te mai ocupa de mine! Nu mai pot îndura atâtă întristare. Vreau să mor.

Atréiu smucea disperat de hături, dar căluțul se scufunda tot mai adânc. Nu-l putea ajuta cu nimic. Când în sfârșit nu se mai văzu decât capul iesind din apele negre, îl cuprinse cu brațele.

— Te țin eu strâns, Artax, îi șopti, nu te las să te scufunzi. Căluțul mai necheză o dată încetisor.

— Nu mă mai poți ajuta, stăpâne. Cu mine s-a sfârșit. Nici unul din noi n-a știut ce ne-așteaptă aici. Acum știm de ce Mlaștinile Întristării își poartă numele. Tristețea e cea care m-a făcut atât de greoi, încât m-am scufundat. Nu-i nici o scăpare.

— Dar sunt și eu aici, spuse Atréiu, și nu simt nimic.

— Tu porți strălucirea, stăpâne, răspunse Artax, ești apărat.

— Atunci am să-ți pun tie talismanul, spuse repede Atréiu, poate că te va apăra și pe tine.

Și se apucă să-și desprindă lanțul de la gât.

— Nu, sforăi căluțul, n-ai voie, stăpâne. Talismanul ți-a fost dat tie și n-ai permisiunea să-l dai mai departe după bunul tău plac. Trebuie să-ți continui Căutarea fără mine.

Atréiu își lipi obrazul de capul calului.

— Artax... șopti înăbușit, o dragul meu Artax!

— Vrei să-mi mai îndeplinești o ultimă rugămintă, stăpâne? întrebă căluțul.

Mut, Atréiu dădu din cap.

— Atunci te rog să pleci. N-aș vrea să stai și să privești cum sfârșesc. Vrei să-mi îndeplinești dorința?

Atréiu se ridică încet. Capul căluțului era acum pe jumătate acoperit de apele negre.

— Rămâi cu bine, Atréiu, stăpâne, spuse căluțul – și-ți mulțumesc!

Atréiu își strânse buzele. Nu era în stare să spună nimic. Îi mai făcu lui Artax un semn cu capul, se întoarse și plecă.

Bastian hohotea de plâns. Nu se putea stăpâni. Ochii îi erau plini de lacrimi și nu putea citi mai departe. Mai întâi trebui să-și scoată batista și să-și susfle nasul înainte de a putea continua.

Atréiu nu știa de cât timp își croia drum, mergând prin mlaștini, înainte, tot înainte. Parc-ar fi fost orb și surd. Negura era tot mai deasă, și Atréiu avea impresia că de ore întregi tot rătăceaște în cerc. Niciodată nu mai băga de seamă unde pune piciorul, și totuși nu se scufunda niciodată mai adânc decât până la genunchi. Într-un chip neînțeles de el, talismanul Crăiesei Copile îl ducea pe drumul cel bun.

Dintr-o dată se găsi în fața unui povârniș de munte înalt și destul de abrupt. Se urcă ținându-se de stâncile ascuțite și se cătără pe vârful rotund al muntelui. La început nu-și dădu seama din ce erau stâncile. Abia când ajunse sus de tot și își roti privirile peste întregul munte văzu că erau plăci imense din corn ale căror crăpături și adâncituri erau năpădite de mușchi.

Așadar, găsise Muntele din Corn!

Totuși nu simți nici o mulțumire făcând această descoperire. Sfârșitul căluțului său credincios îl făcea să privească în jur aproape cu indiferență. Acum mai trebuia doar să afle cine și unde era străvechea Morla care sălăslua aici.

În timp ce mai stătea și se gândeau, simți brusc o ușoară cutremurare străbătând muntele, apoi auzi un suflu grozav și plescaituri și un glas ce părea să vină din cele mai adânci măruntaie ale pământului.

— Ia te uită, băbătie, parcă umblă ceva pe noi.

Atréiu alergă spre capătul culmii, acolo de unde auzise vocea. În fugă piciorul îi aluneca pe un petic de mușchi și Atréiu începu să lunece la vale. Nu izbuti să se prindă de nimic, luneca tot mai repede și până la sfârșit se prăbuși. Din fericire, căzu într-unul dintre copaci de jos ale cărui ramuri îl prinseră.

Atréiu văzu în față să o văgăună uriașă a muntelui, unde apele negre clipoceau și pleoscăiau, căci înăuntru mișca ceva, ieșind încet la iveală. Arăta ca un bolovan de stâncă de mărimea unei case. Abia după ce apăru în întregime, Atréiu își dădu seama că era un cap aşezat pe un gât lung și zbârcit, capul

unei broaște țestoase. Ochii îi erau mari cât două iazuri negre. Din bot i se prelingeau mâl și alge. Întregul Munte din Corn – după cum înțelese Atréiu dintr-o dată – nu era decât un singur animal enorm, o uriașă broască țestoasă de mlaștină: străvechea Morla!

Apoi se auzi din nou aceeași voce gâlgâitoare și gâfâindă:

— Ce faci acolo, piciule?

Atréiu puse mâna pe talismanul de pe piept și-l ținu în aşa fel ca ochiul cât un iaz să-l vadă.

— Știi ce-i asta, Morla?

Trecu câtva timp până ce ea răspunse:

— Ia te uită, băbătie – AURYN – de mult nu l-am mai văzut, e semnul Crăiesei Copile – de foarte multă vreme.

— Crăiasa Copilă e bolnavă, grăi Atréiu, știai?

— Ne e totuna, nu-i aşa, băbătie? răspunse Morla.

Se părea că vorbește cu ea însăși în acest fel ciudat, poate fiindcă nu avea nici un alt interlocutor de cine știe cât timp!

— Dacă n-o salvăm, va muri, adăugă Atréiu mai insistent.

— Se poate și-așa, răspunse Morla.

— Dar o dată cu ea va dispărea și Fantázia, strigă Atréiu, părjolul s-a întins pretutindeni. Am văzut și eu.

Morla îl privea țintă cu ochiul ei uriaș și gol.

— N-avem nimic împotrivă, nu-i aşa, băbătie? gâlgâi ea.

— Atunci ne prăpădim cu toții, strigă Atréiu, cu toții!

— Ascultă, piciule, răspunse Morla, ce ne mai pasă de toate astea? Nu mai au nici o importanță pentru noi. E totuna, totuna.

— Și tu vei fi distrusă, Morla, strigă furios Atréiu, și tu! Sau crezi că, fiind atât de bătrână, poți supraviețui Fantáziei?

— Uite ce e, gâlgâi Morla, suntem bătrâni, piciule, mult prea bătrâni. Am trăit destul. Am văzut prea multe. Pentru cine știe atât de multe ca noi nimic nu mai are importanță. Toate se repetă veșnic, ziua și noaptea, vara și iarna, lumea e goală și lipsită de orice sens. Totul se învârte într-un cerc. Ceea ce apare trebuie să dispară, ceea ce se naște trebuie să moară. Totul se compensează, binele și răul, prostia și înțelepciunea, frumusețea și urâtenia. Totul e searbăd. Nimic nu-i real. Nimic nu-i important.

Atréiu nu știa ce să răspundă. Privirea imensă, întunecată și goală a străvechii Morla îi încremenea orice gând. După un timp o auzi că vorbea iar:

— Mai ești Tânăr, piciole. Noi suntem bătrâni. Dacă ai fi bătrân ca noi, ai ști că nu există nimic altceva decât întristarea. Uite ce e. De ce să nu murim, și tu, și eu, și Crăiasa Copilă, și toți, toți? De vreme ce totul nu-i decât părelnic, doar un joc în neant. Totul e lipsit de importanță. Lasă-ne în pace, piciole, pleacă.

Atréiu își încordă întreaga voință ca să lupte împotriva încrăvenirii pornite din privirile ei.

— Dacă știi atât de multe, spuse el, atunci știi și care e boala Crăiesei Copile și dacă se găsește vreun leac pentru ea?

— Știm, nu-i aşa, băbătie, știm, gâfâi Morla, dar e totuna dacă va fi salvată sau nu. Aşa că de ce s-o mai spunem?

— Dacă, într-adevăr, ți-e atât de indiferent, stăruie Atréiu, atunci ai putea tot atât de bine să-mi și spui.

— Am putea s-o facem, băbătie, nu-i aşa, grohăi Morla, dar n-avem chef s-o facem.

— Atunci, strigă Atréiu, înseamnă că nu ți-e cu adevărat indiferent! Înseamnă că tu însăți nu crezi ce spui!

Se așternu tăcerea pentru multă vreme, apoi auzi o gâlgâială groasă și un soi de râgâială. Trebuie să fi fost un fel de râs, dacă străvechea Morla mai știa ce sunt râsetele. În orice caz, spuse:

— Ești isteț, piciole. Ia te uită. Ești isteț! De mult nu ne-am mai distrat atât de bine, nu-i aşa, băbătie? Ia te uită. Într-adevăr, am putea tot atât de bine să-ți și spunem. N-ar fi nici o diferență. Să-i spunem, băbătie?

Se lăsă o tăcere îndelungată. Atréiu aștepta încordat răspunsul străvechii Morla, fără să-i întrerupă prin întrebări gândurile încete și deznađăjduite. În cele din urmă ea continuă să vorbească.

— Tu trăiești puțină vreme, piciole. Noi trăim mult timp. Chiar mult prea mult. Dar trăim cu toții în timp. Tu puțin. Noi mult. Crăiasa Copilă a existat încă înainte de mine. Dar ea nu-i bătrână. E veșnic Tânără. Uite ce e. Existența ei nu se măsoară în durată, ci în nume. Îi trebuie un nume nou, tot mereu unul nou. Îi știi numele, piciole?

— Nu, recunoscu Atréiu, nu l-am auzit încă niciodată.

— Nici nu se poate, răspunde Morla, nici chiar noi nu ni-l mai putem aminti. Și totuși, a avut multe nume. Toate sunt însă uitate. Totul a trecut. Asta e. Dar fără nume ea nu poate trăi. Nu-i trebuie decât un nume nou și Crăiasa Copilă se va însănătoși. Dar n-are nici o importanță dacă se însănătoșește.

Își închise ochii mari cât un iaz și începu să-și retragă încet capul.

— Așteaptă, strigă Atréiu, de unde poate căpăta numele? Cine-i poate da un nume? Unde pot găsi numele?

— Nimeni dintre noi, o auzi gâlgâind pe Morla, nici o ființă din Fantázia nu-i poate da un nume nou. Așa că totul e fără rost. Nu pune la inimă, piciule. Toate astea n-au nici o importanță.

— Atunci cine, strigă Atréiu scos din sărite, cine-i poate da numele ca s-o salveze pe ea și pe noi toți?

— Nu mai face atâtă gălăgie, spuse Morla. Lasă-ne în pace și pleacă. Nici noi nu știm cine ar putea.

— Dacă tu nu știi, strigă Atréiu tot mai tare, atunci cine poate ști?

Morla își mai deschise o dată ochii.

— Dacă n-ai fi purtat strălucirea, sforăi ea, te-am fi înghițit, numai ca să ne dai pace. Asta e.

— Cine, stărui Atréiu, spune-mi cine știe și te las în pace în vecii vecilor!

— Totuna e, răspunse ea, poate că Uyulála din Oracolul de la Miazäzi. Poate că ea știe. Dar nu ne interesează.

— Și cum pot ajunge acolo?

— Nu poți ajunge deloc acolo, piciule. Uite ce e. Nici în zece mii de zile de călătorie. Trăiești prea puțin. Ai muri mai înainte. E prea departe. La miazäzi. Mult prea departe. De aceea totul e inutil. Am spus-o doar de la început, nu-i aşa, băbătie? Las-o baltă și renunță, piciule. Și, înainte de toate, lasă-ne în pace!

Cu aceste cuvinte își închise definitiv ochii ei goi și își trase capul înapoi în văgăună. Atréiu știa că nu va mai afla nimic de la ea.

Tot atunci făptura de umbră închegată din bezna câmpiei în noapte găsi urmele lui Atréiu și o porni la drum spre Mlaștinile Întristării. Nimic și nimeni din întreaga Fantázie n-avea să fie în stare s-o abată de pe urmele lui.

Bastian își rezemase capul în mâini și rămăsese dus pe gânduri.

— Ce ciudat, spuse cu glas tare, că nici o ființă din Fantázia nu-i poate da un nume nou Crăiesei Copile.

Dacă numai de atâta era vorba, să i se inventeze un nume nou, lui Bastian i-ar fi fost ușor să-l ajute. La asemenea treburi era tare priceput. Din păcate însă, el nu se afla în Fantázia unde era nevoie de talentele sale ce i-ar fi adus poate chiar simpatie și onoruri. Pe de altă parte, era foarte mulțumit că nu se afla acolo, căci într-un ținut ca Mlaștinile Întristării n-ar fi îndrăznit să intre pentru nimic în lume. Și mai era săptura aceea de umbră, care îl urmărea pe Atréiu fără ca el să știe! Bastian tare ar fi dorit să-i atragă atenția, dar firește că nu putea. Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să spere și să citească mai departe.

IV

**Ygramul
cea
Multă**

ureros îl chinuiau pe Atréiu atât setea, cât și foamea. De două zile Mlaștinile Întristării rămăseseră în urma lui, de atunci rătacea printre-un desert de stânci unde nu se găsea nici o vîță. Puținele provizii pe care le avuseseră se scufundaseră o dată cu Atrax în apele negre. Atréiu scormonea zadarnic cu mâinile printre pietre, pentru a găsi cel puțin vreo rădăcină, dar pe-aici nu creștea nimic, nici măcar mușchi sau licheni.

La început fusese bucuros să simtă cel puțin pământul tare sub picioare, dar încetul cu încetul văzu chiar el că situația mai degrabă se înrăutățise. Se rătăcise. Nu mai putea nici măcar fixa cele patru zări pentru a ști încotro merge, căci lumina scăzută era aceeași în toate părțile și nu-i dădea nici un fel de lămurire. Un vînt rece sufla neîncetat peste stâncile ascuțite îngrămadite pretutindeni în jurul lui.

Se suia pe povârnișuri de munte și pe culmi de stâncă, urca și cobora, dar niciodată nu vedea altceva decât un șir de munți tot mai îndepărtat, în spatele căruia se aflau alte șiruri de munți, și tot aşa, în toate părțile până în zare. Nici o vîță, nici un gândăcel și nici o furnică, nici măcar vulturi care, de obicei, îi urmăresc răbdători pe rătăciți până ce aceștia se prăbușesc istoviți.

Nu mai încăpea nici o îndoială: ținutul unde se rătăcise era cel al Munților Morți. Doar câțiva îi văzuseră vreodată, și aproape nimeni nu se mai întorsese de acolo. Dar în legendele povestite în neamul lui Atréiu era vorba despre acești munți. Își mai amintea și versurile unui cântec:

Munții Morți de-i vei vedea
Unde nu stă nimenea,
Vânătorule, ascultă,
Vii la Ygramul cea Multă.
E cea mai înfiorătoare
Și cea mai îngrozitoare
Dintre toate spaimele.
După ce treci muntele
În prăpastie o vei găsi.
Mai bine te-ai prăpădi
În mlaștină, înecat,
Decât s-o-ntâlnești vreodat'.

Chiar dacă Atréiu ar fi știut în ce direcție trebuie să meargă pentru a se putea întoarce, nu i-ar mai fi fost cu puțință. Pătrunse prea adânc. Nu mai putea decât înainta. Dacă ar fi fost în joc numai propria lui persoană, poate că s-ar fi așezat pur și simplu într-o scobitură a stâncilor aşteptându-și liniștit moartea, aşa cum obișnuiau vânătorii neamului său în asemenea cazuri. Era însă pornit în Căutarea cea Mare, era în joc viața Crăiesei Copile și întreaga Fantázie. Nu-i era îngăduit să renunțe.

Așadar, continuă să tot urce pe munți și să coboare, iar uneori își dădea seama că umblase multă vreme ca în somn, în timp ce susținutul său se afla prin alte părți și nu se întorcea decât anevoie.

Bastian tresări. Orologiul din turn bătu ora unu. Orele de școală se încheiau.

Bastian ascultă larma și strigătele copiilor ieșind în fugă din clase și alergând pe coridoare. Se auzea tropăitul numeroaselor picioare pe scări. Pe urmă mai răsunăra un timp diferite cheamări de pe stradă. Și, în sfârșit, se lăsa liniștea în clădirea școlii.

Această liniște învălui susținutul lui Bastian ca o pătură grea și apăsătoare, amenințând să-l înăbușe. De-acum înainte avea să rămână singur cu în toată clădirea mare – toată ziua și noaptea următoare, cine știe câtă vreme încă. De-acum înainte situația devinea serioasă.

Ceilalți se duceau acum acasă la masă. Bastian era și el flămând și-i era și frig, în ciuda păturilor puse pe umeri. Brusc își pierdu orice speranță, întregul lui plan i se pără complet smintit și fără nici un sens. Voia să se întoarcă acasă, chiar acum, imediat! Abia mai avea timp. Până acum tata nu putuse să-și dea seama de nimic. Bastian nici nu trebuia să-i spună că azi trăsesese chiulul de la școală. Desigur că totul va ieși înveală cândva, dar până atunci mai trecea timp. Și povestea cu cartea furată? Da, și asta trebuia să-o mărturisească odată. Până la urmă tata avea să-o accepte, aşa cum acceptă toate dezamăgirile aduse de Bastian. Nu exista nici un motiv să se teamă de el. Probabil că, fără nici un cuvânt, avea să se ducă la domnul Koreander și să aranjeze lucrurile.

Bastian pusește deja mâna pe cartea roșie-arămie pentru a o băga în ghiozdan, dar se opri.

— Nu, spuse dintr-o dată cu glas tare în liniștea podului, Atréiu n-ar renunța atât de repede doar fiindcă se ivesc unele greutăți. Ceea ce am început trebuie să duc la bun sfârșit. Acum am mers prea departe ca să mă mai întorc. Nu pot decât să merg înainte, orice s-ar întâmpla.

Se simțea tare însingurat, totuși era și oarecare mândrie în el, mândria că rămăsese neînduplecă și nu cedase tentației.

Avea totuși o asemănare cu Atréiu, e drept că foarte mică!

Sosise momentul când Atréiu intr-adevăr nu mai putea înainta. În fața lui se căsca Prăpastia Străfundă.

Cuvintele nu pot descrie măreața grozăvie a priveliștii. De-a curmezișul ținutului Munților Morți pământul era despicat de o prăpastie largă de vreo jumătate de leghe. Nu se putea vedea cât era de adâncă.

Atréiu stătea întins pe o ieșitură de stâncă la marginea prăpastiei și privea în bezna de jos ce părea că ajunge până în miezul pământului. Luă o piatră mare cât un cap de copil din apropierea sa și o zvârli cât putu mai departe. Piatra căzu, și căzu, și căzu până ce o înghiți întunericul. Atréiu ascultă, dar nici un zgomot al opririi pietrei din cădere nu-i atinse urechea, deși așteptă mult.

Și pe urmă făcu singurul lucru ce-i mai rămânea de făcut. Începu să meargă de-a lungul Prăpastiei Străfundă. În acest timp se aștepta în fiece clipă s-o întâlnească pe „cea mai îngrozitoare dintre toate spaimele” despre care vorbea cântecul cel vechi. Nu știa despre ce fel de vietate putea fi vorba, știa doar atât că numele îi era Ygramul.

Prăpastia Străfundă făcea o mulțime de cotituri prin deșertul muntos, și firește că pe marginea ei nu exista nici o potecă, ci doar mormane de stânci pe care trebuia să se cătere și care uneori se clătinau primejdios sub el, sau îi ieșeau în cale bolovani uriași ce trebuiau ocoliți cu osteneală, sau spre genune coborau halde de prundiș, punându-se în mișcare îndată ce el păsea pe ele. De mai multe ori a fost doar la un pas de prăbușire.

Dacă ar fi știut că pe urmele sale se afla un dușman care se apropia de el cu fiece ceas, ar fi căzut poate pradă vreunei nechibzuințe, pe care ar fi trebuit s-o plătească scump în drumul său. Era vorba despre acea făptură de beznă care îl urmărea de când pornise la drum. Între timp făptura se închegase

atât cât să se poată distinge forma ei. Era un lup, negru ca smoala și mare cât un bou. Adulmecând cu botul mereu pământul, grăbea pe urma lui Atréiu prin deșertul de stânci al Munților Morți. Limba îi atârna de un cot, iar rânjetul îi dezvelise colții însăspăimântători. Urmele erau atât de proaspete, încât știa că doar puține leghe îl mai despart de victimă lui. Iar distanța se micșora fără îndurare.

Atréiu nu bănuia însă nimic despre urmăritorul lui și își căuta drumul încet și cu băgare de seamă.

Când se află tocmai într-o văgăună îngustă, traversând un masiv de stânci ca un tub întortocheat, auzi brusc o bubuitură pe care nu și-o putea explica, fiindcă nu semăna cu nici un alt zgomot auzit vreodată. Era un urlet și un vâjăit și un zornăit, și totodată Atréiu simțea cum se cutremura întreaga stâncă unde se afla, mai auzea trosnetul blocurilor de piatră desprinzându-se afară și uruind pe coama muntelui. Așteptă câtva timp să vadă dacă acest cutremur – sau ce-o fi fost – va înceta, când văzu însă că tot continuă, se târi mai departe, ajunse în sfârșit la ieșirea din văgăună și scoase afară capul cu băgare de seamă.

Iar acum văzu : peste beznele Prăpastiei Străfundă, întinsă de la un mal la celălalt, era o uriașă plasă de păianjen. Iar în firele lipicioase, groase cât odgoanele, ale plasei se zvârcolea un balaur-noroc mare și alb, lovea cu coada și ghearele, încurcându-se tot mai fără de scăpare în plasă.

Balaurii-noroc făceau parte dintre cele mai rare animale din Fantázia. Nu semănau deloc cu balaurii obișnuiți, șerpi uriași și scârboși locuind sub pământ în văgăuni adânci, răspândind miroșuri urâte și păzind oarecare comori adevărate sau închipuite. Asemenea progenituri ale haosului au de cele mai multe ori un caracter răutăcios sau ursuz, au aripi de piele ca liliieci și se pot înălța cu zgomot și greutate în aer, de asemenea, scuipă foc și fum gros. Dimpotrivă, balaurii-noroc sunt făpturi ale aerului și căldurii, făpturi ale bucuriei nemăsurate și, în povida trupului lor uriaș, ușori ca un norișor de vară. De aceea nici n-au nevoie de aripi pentru zbor. Plutesc în văzduh ca peștii în apă. Văzuți dinspre pământ seamănă cu niște fulgere lente. Cel mai minunat lucru la ei este cântecul lor. Glasul lor sună ca vibrația de aur a unui mare clopot, iar când vorbesc încetișor e ca și cum ai auzi sunetele de clopot din depărtare.

Cel ce-a auzit vreodata un asemenea cânt nu-l mai uită câte zile va avea și mai povestește și strănepoților.

Dar balaurul-noroc care i se ivise lui Atréiu în față nu prea avea de ce să cânte. Trupul lung și mlădios, cu solzii sidefii lucind trandafiriu și alb, atârna încovoiat și încătușat în uriașa plasă de păianjen. Mustățile lungi de la bot, coama bogată și franjurii cozii și ale picioarelor se încurcaseră în odgoanele lipicioase, încât bietul balaur-noroc abia se mai putea mișca. Doar ochii din capul său leonin mai străluceau roșii-rubini, arătând că mai trăia.

Frumosul animal săngera din multe răni, căci mai era încă ceva, ceva uriaș repezindu-se tot mereu cu iuțeala fulgerului spre trupul alb al balaurului, ca un nor întunecat schimbându-și necontenit forma. Ba semăna cu un păianjen uriaș cu picioare lungi, cu o mulțime de ochi scânteietori și cu un trup gros acoperit cu un hătiș de peri negri, împâslit; ba se preschimba într-o singură mână mare cu gheare lungi, căutând să-l strivească pe balaurul-noroc, iar în clipa următoare se transforma într-un scorpion uriaș și negru, lovindu-și nenorocita victimă cu acul său veninos.

Lupta dintre cele două ființe imense era însăpmântătoare. Balaurul-noroc încă se mai apăra, scuipând foc albastru ce părlea perii făpturii ca un nor negru. Ieșea fum și se ridică rotindu-se în pale ce intrau în crăpăturile stâncii. Atréiu aproape că nu mai putea respira din pricina miroșului urât. La un moment dat, balaurul-noroc izbuti chiar să prindă în dinți unul din picioarele adversarului său. Picioarul desprins nu căzu însă în adâncul prăpastiei, ci se mișcă o clipă singur prin aer, reveni apoi la locul său dinainte, unindu-se cu trupul întunecat. Și aşa se întâmpla mereu, balaurul părea să muște în gol ori de câte ori izbutea să apuce cu dinții vreunul din picioare.

Abia acum Atréiu observă ceva ce-i scăpase până atunci: întreaga făptură înflorătoare nu era alcătuită dintr-un singur trup compact, ci din nenumărate mici gângăni de un albastru metalic, bâzând ca viespile înfuriate și adunându-se mereu în alte forme ale roiului des.

Era Ygramul, iar acum Atréiu știa de ce era numită „cea Multă”.

Sări din ascunzișul său, puse mâna pe giuvaierul de pe piept și strigă cât putut de tare:

— Stai! În numele Crăiesei Copile, stai!
Glasul îi fu însă acoperit de urletele și mărâiturile celor două vietăți ce se luptau. El însuși abia se auzi.

Fără să mai stea pe gânduri, alergă pe odgoanele lipicioase ale plasei spre luptători. Plasa zbârnăia pe sub picioarele lui. Își pierdu echilibrul, căzu printre ochiuri, doar mâinile îl mai rețineau peste abisul întunecos, izbuti să se tragă iar în sus, rămase lipit, se eliberă din nou și alergă mai departe.

Ygramul simți dintr-o dată că ceva se aprobia de ea. Se întoarse fulgerător; era o apariție însăramântătoare: acum nu mai era decât un obraz uriaș de un albastru metalic, cu un singur ochi peste rădăcina nasului din care pupila verticală privea cu o răutate de neînchipuit spre Atréiu.

Bastian scoase un ușor strigăt de spaimă.

Un strigăt de spaimă răsună prin prăpastie și se repetă de mai multe ori în ecou. Ygramul își roti ochiul spre dreapta și spre stânga pentru a vedea dacă mai sosise încă cineva, căci băiatul care se afla în fața ei, paralizat de spaimă, nu strigase. Dar nu mai era nimeni.

— Să fi fost oare strigătul meu pe care l-a auzit? își zise Bastian adânc neliniștit. Dar aşa ceva e absolut cu neputință.

Iar acum Atréiu auzi glasul lui Ygramul. Era un glas foarte subțire și puțin răgușit ce nu se potrivea nicidecum cu obrazul ei uriaș. De asemenea, nu-și mișca gura atunci când vorbea. Era zbârnăitul unui imens roi de viespi formând cuvinte:

— Un Douăpicioare, auzi Atréiu, după ce-am răbdat de foame atâta amar de vreme, două trufandale dintr-o dată! Ce zi norocoasă pentru Ygramul!

Atréiu fu nevoit să-și adune toate forțele. Potrivi strălucirea în dreptul singurului ochi al monstrului și întrebă:

— Cunoașteți acest semn?
— Vino mai aproape, Douăpicioare, zbârnăi corul nenumăratelor voci, Ygramul nu vede bine.

Atréiu se mai aprobie cu un pas de obraz. Acum monstrul își deschise gura. În loc de limbă avea nenumărate antene sclipoare, clești și gheare.

— Mai aproape! zbârnăi roiu.

Făcu încă un pas înainte și acum se afla atât de aproape de obraz, că putea vedea limpede multimea de vietăți separate, albastre ca metalul, învălmășindu-se nebunește în vârtejuri. Și totuși, obrazul însășimântător rămânea nemîșcat.

— Sunt Atréiu, spuse el, și vin în numele Crăieseui Copile.

— Mă deranjezi, răspunse după un timp zbârnăitul furios.

Ce vrei de la Ygramul? E foarte ocupată, după cum vezi.

— Îl vreau pe acest balaur-noroc, răspunse Atréiu, dați-mi-l!

— La ce-ți trebuie, Atréiu Douăpicioare?

— Mi-am pierdut calul în Mlaștinile Întristării. Trebuie să ajung la Oracolul din Miazăzi, căci numai Uyulála îmi poate spune cine-i poate da un nume nou Crăieseui Copile. Dacă nu-și primește noul nume, va trebui să moară, și întreaga Fantázia împreună cu ea – chiar și voi, Ygramul, numită cea Multă.

— Ah! se auzi prelung dinspre obraz, acesta să fie motivul pentru locurile acelea unde nu mai e nimic?

— Da, răspunse Atréiu, prin urmare o știți și voi, Ygramul. Dar Oracolul din Miazăzi se află mult prea departe pentru ca eu să pot ajunge acolo în timpul vietii mele. De aceea vă cer balaurul-noroc. Dacă mă poartă prin văzduh, voi ajunge poate la țel.

Din roiu învârtejît alcătuind obrazul se auzi ceva ce-ar fi putut fi un chicotit din mai multe voci.

— Te înseli, Atréiu Douăpicioare. Noi nu știm nimic despre Oracolul din Miazăzi și nici despre Uyulála, știm însă că balaurul nu te mai poate duce. Chiar dacă ar fi teafăr, călătoria voastră ar ține atât de mult, încât Crăiasa Copilă ar fi răpusă de boală până atunci. Nu trebuie să-ți măsori căutarea după durata vietii tale, Atréiu Douăpicioare, ci după durata vietii ei.

Privirea din ochiul cu pupila verticală era greu de suportat și Atréiu își lăsa capul în jos.

— Astă-i adevărat, spuse cu vocea scăzută.

— În afară de aceasta, continuă obrazul nemîșcat, în trupul balaurului-noroc e acum veninul lui Ygramul. Nu-i mai rămâne de trăit decât cel mult o oră.

— În acest caz, murmură Atréiu, nu mai e nici o speranță, nici pentru el, nici pentru mine, dar nici pentru voi, Ygramul.

— În tot cazul, bâzăi glasul, cel puțin Ygramul va mai fi mâncat o dată bine. Dar încă nu-i sigur că ar fi într-adevăr

ultima masă a lui Ygramul. Poate că ar mai cunoaște un mijloc să te transporte cât ai clipi din ochi la Oracolul din Miazăzi. Mă întreb doar dacă are să-ți fie și ţie pe plac, Atréiu Douăpicioare.

— Despre ce-i vorba ?

— Astă-i taina lui Ygramul. Până și făpturile abisului își au tainele lor, Atréiu Douăpicioare. Până acum Ygramul nu și-a dezvăluit niciodată taina. Trebuie și tu să juri că n-o vei spune niciodată nimănui. Căci ar fi spre paguba lui Ygramul, chiar foarte mult spre paguba lui Ygramul, dacă taina ar fi cunoscută.

— Jur. Acum vorbiți !

Obrazul uriaș de un albastru metalic se plecă puțin înainte și bâzâi atât de încet, încât abia se putea auzi :

— Trebuie să te lași mușcat de Ygramul.

Atréiu tresări îngrozit.

— Veninul lui Ygramul, continuă glasul, ucide până într-o oră, dar totodată îi dă celui ce are veninul în el puterea să se transporte în orice loc dorește în Fantázia. Ia imaginează-ți ce-ar fi dacă lucrul ar fi cunoscut ! Toate victimele ar fugi de la Ygramul !

— O oră, strigă Atréiu, dar ce pot rezolva într-o oră ?

— În tot cazul, zbârnăi roial, tot e mai mult decât toate orele care ți-ar mai rămâne de-acum încolo. Hotărăște tu !

Atréiu ducea o luptă cu sine însuși.

— Îl eliberați pe balaurul-noroc dacă vă rog în numele Crăiesei Copile ? întrebă el în sfârșit.

— Nu, răspunse obrazul, n-ai dreptul să-o rogi pe Ygramul să-l elibereze, chiar dacă porți pe AURYN, strălucirea. Crăiasa Copilă ne lasă pe toți în legea noastră, aşa cum suntem din fire. De aceea se pleacă și Ygramul față de semnul ei. Iar tu știi foarte bine toate acestea.

Atréiu tot mai stătea cu capul plecat. Ceea ce spunea Ygramul era adevărul adevărat. Prin urmare, nu-l putem salva pe balaurul-noroc. Propriile lui dorințe n-aveau nici o importanță.

Își ridică privirea și spuse :

— Puteți face ceea ce ați propus !

Norul albăstrui îl atacă fulgerător și-l învălu din toate părțile. Simți o durere cumplită în umărul stâng și avu doar timp să gândească : „La Oracolul din Miazăzi !”.

Apoi i se făcu negru înaintea ochilor.

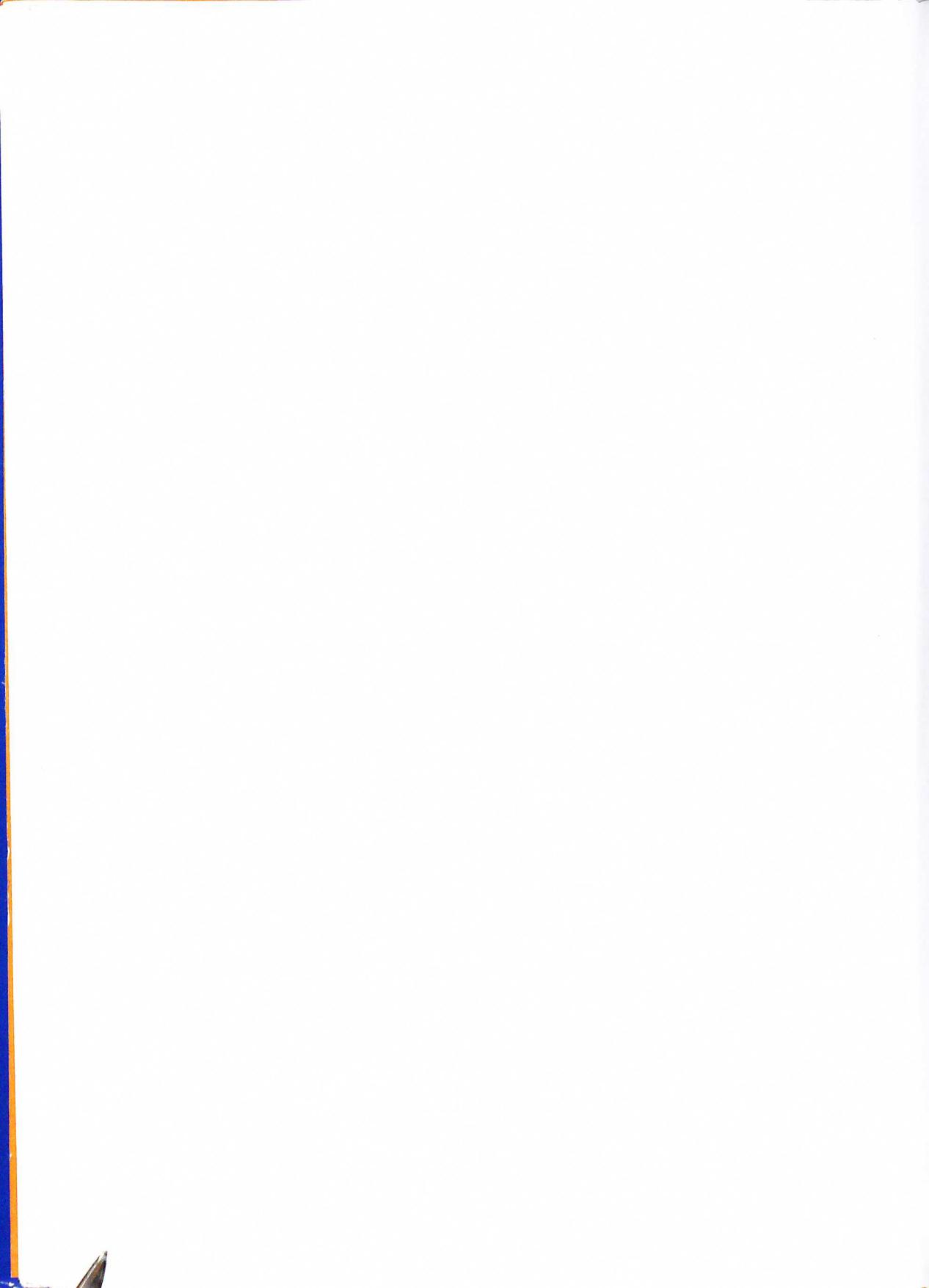
Scurt timp după aceea, când lupul ajunse acolo, văzu uriașa pânză de păianjen – dar încolo pe nimeni. Urmele după care venise până aici se întrarupeau brusc, și în ciuda strădaniilor sale nu mai izbuti să le găsească.

Bastian se opri. Se simțea rău, parcă ar fi avut el însuși în trup veninul lui Ygramul.

— Slavă Domnului, grăi el cu vocea scăzută, că nu sunt în Fantázia. Din fericire, în realitate nu există asemenea monștri. Totul nu-i decât o poveste.

Dar era oare într-adevăr numai o poveste? Atunci cum fusese cu puțință ca Ygramul și, probabil, și Atréiu să fi auzit strigătul de spaimă al lui Bastian?

Treptat, cartea aceasta începea să-l neliniștească.

V

Bi-sihaştrii

ra tot în deșertul stîncos atunci când își veni în fire, aşa că, timp de câteva clipe îngrozitoare, Atréiu fu plin de îndoială dacă nu cumva Ygramul îl înșelase totuși.

Se sculă cu greu. Și atunci văzu că era într-adevăr într-un deșert muntos, dar în cu totul altul. Tinutul arăta ca și cum ar fi fost alcătuit numai și numai din plăci de stâncă mari și rugini, clădite unele peste altele și întrepătrunzându-se, formând astfel tot soiul de turnuri și piramide ciudate. Printre ele, pământul era acoperit de tufe secundare și de buruieni. Era o arșiță dogoritoare. Tot ce se vedea era cufundat în lumina strălucitoare a soarelui, atât de vie, încât te orbea.

Atréiu își umbri fața cu mâna și, la distanță de aproape o leghe, zări o poartă de stâncă având o formă neregulată, cu arcul din plăci de piatră așezate orizontal, și înaltă poate de vreo sută de picioare.

Să fi fost aceasta intrarea la Oracolul de Miazăzi? După câte putea vedea, în spatele porții nu era nimic altceva decât un pustiu nesfârșit, nici o clădire, nici un templu, nici un crâng – nimic ce-ar fi putut semăna cu sălașul unui oracol.

În timp ce se mai gândeau ce să facă, auzi dintr-o dată un glas adânc, ca de bronz:

— Atréiu! și apoi încă o dată: Atréiu!

Se răsuci pe călcâie și văzu balaurul-noroc ieșind de după un turn de stâncă ruginiu. Sâangele îi curgea din râni și era atât de slăbit, că nu se putu sărî decât cu mare caznă până la el. Totuși îi făcu vesel cu ochiul său roșu-rubiniu și-i spuse:

— Nu te miră din cale-afară că sunt și eu aici, Atréiu. E drept că eram ca paralizat în plasa păianjenului, dar am auzit tot ce ți-a spus Ygramul. Și atunci mi-am zis că tot sunt și eu mușcat de ea, de ce să nu mă folosesc și eu de taina pe care ți-a încredințat-o tie? Și astfel am scăpat de la ea.

Atréiu era nespus de bucuros.

— Mi-a venit tare greu să te las la Ygramul, spuse el, dar ce puteam să fac?

— Nimic, răspunse balaurul-noroc. Cu toate acestea, mi-ai salvat viața – deși nu fără contribuția mea.

Și din nou îi făcu cu ochiul, de data aceasta cu ochiul celălalt.

— Salvat viața – repetă Atréiu – pentru o oră, căci mai mult nu ne rămâne amândurora. Cu fiecare clipă ce trece simt mai puternic veninul lui Ygramul.

— La orice otravă există și un antidot, răsunse balaurul alb, să vezi că totul va fi bine.

— Nu prea știu cum, zise Atréiu.

— Nici eu, răsunse balaurul, dar tocmai asta e frumusețea. De-aici înainte vei izbuti în toate. Doar sunt un balaur-noroc. Nici când eram prins în pânza de păianjen nu mi-am pierdut speranța – și, după cum vezi, pe bună dreptate.

Atréiu zâmbi.

— Spune-mi, de ce te-ai transportat aici – și nu în alt loc, mai bun, unde ai fi putut găsi vindecarea?

— Viața mea îți aparține, spuse balaurul, dacă vrei s-o pri-măști. M-am gândit că vei avea nevoie de un animal de călărie pentru Căutarea cea Mare. Și ai să vezi că una e să bați drumurile pe două picioare sau pe spinarea unui cal bun, și alta să străbați văzduhul călare pe un balaur-noroc. De acord?

— De acord! răsunse Atréiu.

— De altfel, mai adăugă balaurul, numele meu e Fuhur.

— Bine, Fuhur, spuse Atréiu, dar noi stăm și vorbim, iar timpul trece. Trebuie să fac ceva. Dar ce?

— Să ai noroc, răsunse Fuhur, ce altceva?

Atréiu nu-l mai auzi însă. Căzuse și rămăsese întins, nemășcat, ghemuit, în cutile moi ale trupului de balaur.

Otrava lui Ygramul își făcea efectul.

Mai târziu, când după cine știe cât timp Atréiu deschise ochii, pentru început nu văzu decât o față cât se poate de ciudată aplcată deasupra lui. Era cea mai zbârcită față din câte văzuse vreodată, dar era doar cât pumnul de mare. Era tuciurie ca un cartof copt, iar ochișorii din ea licăreau precum stelele. Pe cap purta un fel de bonetă din frunze veștede.

Apoi Atréiu simți că un mic vas îl era adus la buze.

— Leac bun, leac frumos, murmurau buzele mici și zbârcite din obrăjorul boțit, bea, copile, bea. Îți face bine!

Atréiu sorbi puțin. Avea un gust straniu, dulceag și totuși amăru.

— Ce-i cu balaur alb? izbuti el să spună anevoie.

— E bine, e bine, răsunse glăsciorul susurând, nu-ți face griji, băiețaș. Se însănătoșește. Vă însănătoșîți amândoi. Ce-a fost mai rău a și trecut. Bea însă, bea!

Atrăiu mai luă o înghițitură și de îndată adormi din nou, dar era un somn adânc ce-l întrema și-i aducea sănătate.

Orologiul din turn bătu de două ori.

Bastian nu se mai putea abține. Trebuia să meargă urgent la toaletă. De mai multă vreme simțea nevoia să se ducă, dar nu se putuse opri din citit. Apoi, se mai și temea să coboare din clădirea școlii. Își spunea, ce-i drept, că n-avea nici un motiv, școala era goală, nu putea să-l vadă nimeni. Și totuși, îi era frică, parcă școala însăși ar fi fost o ființă care îl păndează.

Acum însă n-avea ce face, trebuia să meargă!

Așeză cartea cu paginile deschise pe saltea de gimnastică și se duse până la ușa podului. Cu inima bătând ascultă câțiva timp. Era liniște deplină. Trase zăvorul și întoarse încet cheia cea mare în ușă. Când apăsa pe clantă, ușa se deschise cu un scârțăit sonor.

Încălțat doar în ciorapi, fugi afară și lăsă ușa deschisă în urma sa, ca să nu mai facă în mod inutil gălăgie. Pe urmă se furișă pe scări în jos până la etajul întâi. În fața lui se afla corridorul lung cu ușile vopsite în verde ca spanacul. Toaleta elevilor era în celălalt capăt. Nu mai era de pierdut nici o clipă, și Bastian alergă cât putu mai repede. Ajunse la locșorul salvator în ultimul moment.

În timp ce șdea pe closet, se întreba de ce eroii din poveste nu aveau niciodată astfel de probleme. Odată – pe când era mult mai mic – întrebase chiar la ora de religie dacă Domnul Iisus avusese și el nevoi ca orice om obișnuit, ținând seama că obișnuia să mănânce și să bea ca un om obișnuit. Toată clasa izbucnise în râs, iar profesorul de religie îi scrise în condiță o mustrare pentru „purtarea necuvîincioasă”. Bastian nu primește deci nici un răspuns. El însă nu avusese intenția să se poarte necuvîncios.

— Probabil, își spuse Bastian acum, asemenea lucruri sunt mult prea lipsite de importanță și neînsemnante pentru a fi menționate în povești.

Deși pentru el aveau uneori o importanță de-a dreptul covârșitoare.

Terminase, trase de lanț și tocmai voia să iasă când auzi afară pe corridor pași. Una după alta erau deschise și apoi închise ușile ce duceau spre clase, iar pașii se apropiau tot mai mult.

Inima lui Bastian bătea nebunește. Unde să se ascundă? Rămase înlemnit acolo unde se afla.

Ușa closetului se deschise, din fericire exact în aşa fel încât îl acoperi pe Bastian. Intră administratorul școlii. Aruncă pe rând câte o privire în fiecare compartiment. Când ajunse la cel unde mai curgea apa, iar lanțul se mai legăna, se opri o clipă bănuitor, mormăi ceva, dar când văzu că apa se oprește, ridică din umeri și plecă. Zgomotul pașilor săi se stinse pe trepte.

În tot acest timp Bastian nu îndrăznise nici măcar să respire, acum însă trase adânc aer în piept. Când dădu să iasă, observă că-i tremurau genunchii.

Cu băgare de seamă și cât putu mai repede, alergă tiptil de-a lungul corridorului cu uși verzi ca spanacul, pe scări în sus și înapoi în pod. Abia după ce încuie și zăvorî din nou ușa îi pieri încordarea.

Suspinând adânc, se așeză pe culcușul său din saltele, se înveli în păturile militare și își luă cartea.

Când Atréiu se trezi din nou, se simți complet refăcut, vioi și în putere. Se ridică.

Era noapte, luna strălucea, iar Atréiu văzu că se afla în același loc unde se prăbușise, lângă balaur alb. Fuhur era și el tot acolo, respira liniștit și adânc și părea să doarmă dus. Toate rănilor îi erau bandajate.

Atréiu constată că și umărul lui fusese îngrijit în același fel, nu era legat cu pânză, ci cu ierburi și fibre de plante.

La câțiva pași de ei se găsea în stâncă o mică peșteră, din a cărei intrare lucea o lumină slabă.

Fără a-și mișca brațul stâng, Atréiu se sculă în picioare cu băgare de seamă și se duse spre intrarea joasă a vizuinii. Se aplecă și văzu înăuntru o încăperă ce arăta ca un laborator de alchimist în miniatură. În fundul încăperii un foc zglobiu trosnea în vatră. Crătiți, ulcele și sticle cu forme stranii erau răspândite pretutindeni. Într-un raft erau stivuite tot felul de legături de plante uscate. Măsuța din mijloc ca și celelalte mobile păreau ticluite din cioturi de rădăcini. În general, încăperea făcea o impresie cât se poate de plăcută.

Abia când auzi o tuse slabă, Atréiu observă că un prichindel sedea într-un fotoliu în fața vetrei. Pe cap purta un soi de pălărie din lemn de rădăcină ce semăna cu un cap de lulea

întors. Avea față la fel de pământie și de zbârcită ca cea pe care o văzuse plecată peste el când se trezise întâia oară. Pe nas purta însă o pereche mare de ochelari, iar trăsăturile păreau mai ascuțite și mai îngrijorate. Prichindelul citea o carte mare pe care o ținea în poală.

Pe urmă, o a doua persoană, la fel de mică, intră legănându-se dintr-o altă încăpere, mai din fund, iar Atréiu recunoșcu de îndată ființa care-l îngrijise mai înainte. Abia acum văzu că era vorba de o femeie. În afară de boneta din frunziș mai purta - la fel ca omulețul din fața vetrei - un soi de rasă monahală ce părea a fi alcătuită tot din frunze vestede. Bine-dispusă, îngâna un cântecel, își frecă mâinile și se apucă să trebăluiască la un cazan atârnat deasupra focului. Amândoi nu erau mai înalți decât piciorul lui Atréiu, de la talpă și până la genunchi. Era impedită că amândoi făceau parte din familia foarte ramificată a gnomilor, deși erau de un soi cam neobișnuit.

— Femeie, spuse omulețul posac, pleacă din calea luminii ! Mă stânjenesci la studiu.

— Tu și studiile tale, răspunse muierușca, cine are nevoie de ele. Acum mai important este elixirul meu tămăduitor. Cei doi de-afară au mare nevoie de el.

— Cei doi de-afară, răspunse iritat omulețul, vor avea încă și mai mare nevoie de sfatul și ajutorul meu.

— Fie și-așa, replică muierușca, dar abia după ce se vor însănușa. Fă-mi loc, moșulică !

Bombânind, omulețul își îndepărta puțin fotoliul de la foc.

Atréiu își drese glasul pentru a fi observat de cei doi. Perechea de gnomi se întoarse spre el.

— S-a și însănușit, spuse omulețul, acum e rândul meu !

— Nici vorbă, se repezi la el muierușca, eu sunt cea care hotărăște dacă e sănătos sau nu. Rândul tău e atunci când spun eu că-i rândul tău !

Apoi se întoarse către Atréiu.

— Ne-ar face plăcere să te poftim să intri. Se pare însă că locul e prea strâmt pentru tine. O clipă ! Îndată vin eu la tine.

Mai frecă ceva într-un mojar mititel și zvârli apoi conținutul în cazan. Pe urmă își spălă mâinile și le șterse de haină, spunându-i totodată omulețului :

— Tu stai și șezi aici, Engywuck, până ce te chem, ai înțeles ?

— Bine, bine, Urgl, mormăi omulețul.

Femeiușca ieși afară din peșteră. Îl privi de jos în sus ceretător pe Atréiu, mijindu-și ochii.

— Ei? Se pare că ne merge destul de bine, nu?

Atréiu aproba dând din cap.

Femeiușca se cățără pe un colț de stâncă, înălțându-se la același nivel cu obrazul lui Atréiu, și se așeză.

— Nu mai ai dureri? întrebă ea.

— N-are nici o importanță, răsunse Atréiu.

— Ce vorbești, se răsti femeiușca, iar ochișorii îi scânteau, te doare sau nu te doare?

— Mă mai doare, mărturisi Atréiu, dar nu-mi pasă...

— Mie da! spumegă furioasă Urgl. Asta-mi place, când pacienții declară ei doctorului ce are importanță și ce nu! Ce te pricepi tu la toate astea, tâncule. Mai trebuie să doară încă, dacă vrem să se vindece. Căci dacă nu te-ar mai durea, brațul tăi-ar fi mort.

— Vă rog să mă iertați, spuse Atréiu, simțindu-se ca un copil dojenit, voiam doar să spun... adică voiam să vă mulțumesc.

— Ei na, îi închise Urgl gura, sunt doar o tămăduitoare. Nu mi-am făcut decât datoria. Și Engywuck, moșul meu, a văzut giuvaierul de la gâtul tău. Așa că noi n-am mai stat pe gânduri.

— Dar Fuhur, întrebă Atréiu, lui cum îi merge?

— Cine-i Fuhur?

— Balaurul alb.

— Aha. Încă nu știu. A înghițit ceva mai mult decât tine. E drept că și suportă ceva mai mult. De fapt, ar trebui să reziste. Sunt destul de sigură că se va însănătoși. Mai are nevoie de odihnă câtva timp. De unde v-ați ales cu otrava asta? Și de unde ați apărut așa, dintr-o dată? Și încotro vreți să mergeți? Și cine sunteți?

Acum ieșise și Engywuck în ușa peșterii și ascultă cum răspunde Atréiu la întrebările bătrânei Urgl. Apoi veni la ei și strigă:

— Taci din gură, femeie, acum e rândul meu!

Pe urmă se întoarse spre Atréiu, își scoase pălăria în formă de lulea, se scărpină pe căpșorul chel și spuse:

— Să nu-i iezi în nume de rău tonul cu care-ți vorbește, Atréiu. Bătrâna Urgl e de multe ori puțin cam grosolană, dar n-are gânduri rele. Numele meu este Engywuck. Ni se mai spune și bi-sihăstrii. Ai auzit de noi?

— Nu, mărturisi Atréiu.

Engywuck păru oarecum jignit.

— Ei bine, spuse el, probabil că nu frecventezi cercurile științifice, căci ai fi aflat cu siguranță că nu poți găsi nici un sfătuitor mai competent decât mine dacă vrei să ajungi la Uyulála, la Oracolul din Miazázi. Ai nimerit la țanc, băiete.

— Ia nu te mai grozăvi atât! strigă bătrâna Urgl, intrerupându-l.

Pe urmă coborî de pe stânca unde șezuse și dispără bombardind în peșteră.

Engywuck se făcu că n-a auzit observația ei.

— Pot să-ți explic totul, continuă el, am studiat problema sub toate aspectele de când mă știu. Anume în acest scop mi-am amenajat observatorul. În curând voi publica o mare operă științifică despre oracol. Titlul: Enigma Uyulála rezolvată de profesorul Engywuck. Sună frumos, nu? Din păcate, îmi mai lipsesc câteva amănunte. Ai putea să mă ajuți tu, băiete.

— Un observator? întrebă Atréiu care nu cunoștea acest cuvânt.

Engywuck aproba dând din cap cu ochii lucindu-i de mândrie. Cu un gest al mâinii îl pofti pe Atréiu să-l urmeze.

Printre dalele imense de piatră ducea o potecuță șerpuitoare. În unele locuri, unde urcușul era tare abrupt, fuseseră cioplite trepte mici care, firește, nu erau potrivite pentru picioarele lui Atréiu. Le sărea făcând câte un pas mai mare. Cu toate acestea izbutea destul de greu să țină pasul cu gnomul care, cu pașii lui mărunți, înainta sprinten.

— Azi va fi o noapte luminoasă cu lună, îl auzi glăsuind pe Engywuck, vei putea s-o vezi.

— Pe cine, se informă Atréiu, pe Uyulála?

Dar Engywuck dădu nemulțumit din cap și lipăi mai departe.

În sfârșit ajunseră în vârful turnului de stânci. Locul era neted, într-o singură parte se înălța un soi de parapet natural, o balustradă dintr-o placă de stâncă. La mijlocul plăcii era o gaură, evident tăiată cu unelte. În dreptul găurii se afla o mică lunetă pe un stativ din rădăcini lemnoase.

Engywuck privi prin lunetă, o potrivă puțin învârtind de câteva suruburi, apoi dădu mulțumit din cap și-l pofti pe Atréiu să privească la rândul lui. Băiatul îl ascultă, dar trebui să se culce pe jos și să privească stând rezemat în coate.

Luneta era îndreptată spre poarta mare din stânci, astfel ca partea de jos a stâlpului din dreapta să fie prinseă în imagine. Iar acum Atréiu văzu că, lângă stâlp, un sfînx imens ședea drept și nemîscat în lumina lunii. Labele din față pe care se rezema erau de leu, partea din spate a trupului era de taur, pe spinare îi creșteau aripi mari de vultur, iar obrazul era cel al unui om – cel puțin în privința formei, căci expresia nu era omenească. Era greu de spus dacă acest obraz zâmbea sau dacă pe el se răsfrâangea o tristețe nemăsurată ori o indiferență totală. După ce Atréiu privi o bucată de vreme, i se pără că față exprimă răutate și cruzime adâncă, dar îndată trebui să-și corecteze impresia, căci nu mai vedea decât veselie curată pe ea.

— Lasă, lasă, auzi glasul gnomului lângă urechea sa. N-ai să te lămurești. Fiecare pătește la fel. Și eu. Toată viața am tot privit și tot nu m-am dumirit. Iar acum, celălalt!

Și se apucă să învârtească unul dintre suruburi. Imaginea se plimba pe lângă deschiderea porții îndărătul căreia se întindea doar câmpia largă și pustie, apoi se văzu stâlpul din stânga, iar aici ședea, în aceeași poziție, un al doilea sfînx. În lumina lunii, trupul enorm lucea straniu și albicios, precum argintul lichid. Părea că se uită țintă și neclintit la primul sfînx, după cum și primul privise nemîscat în direcția celui de-al doilea.

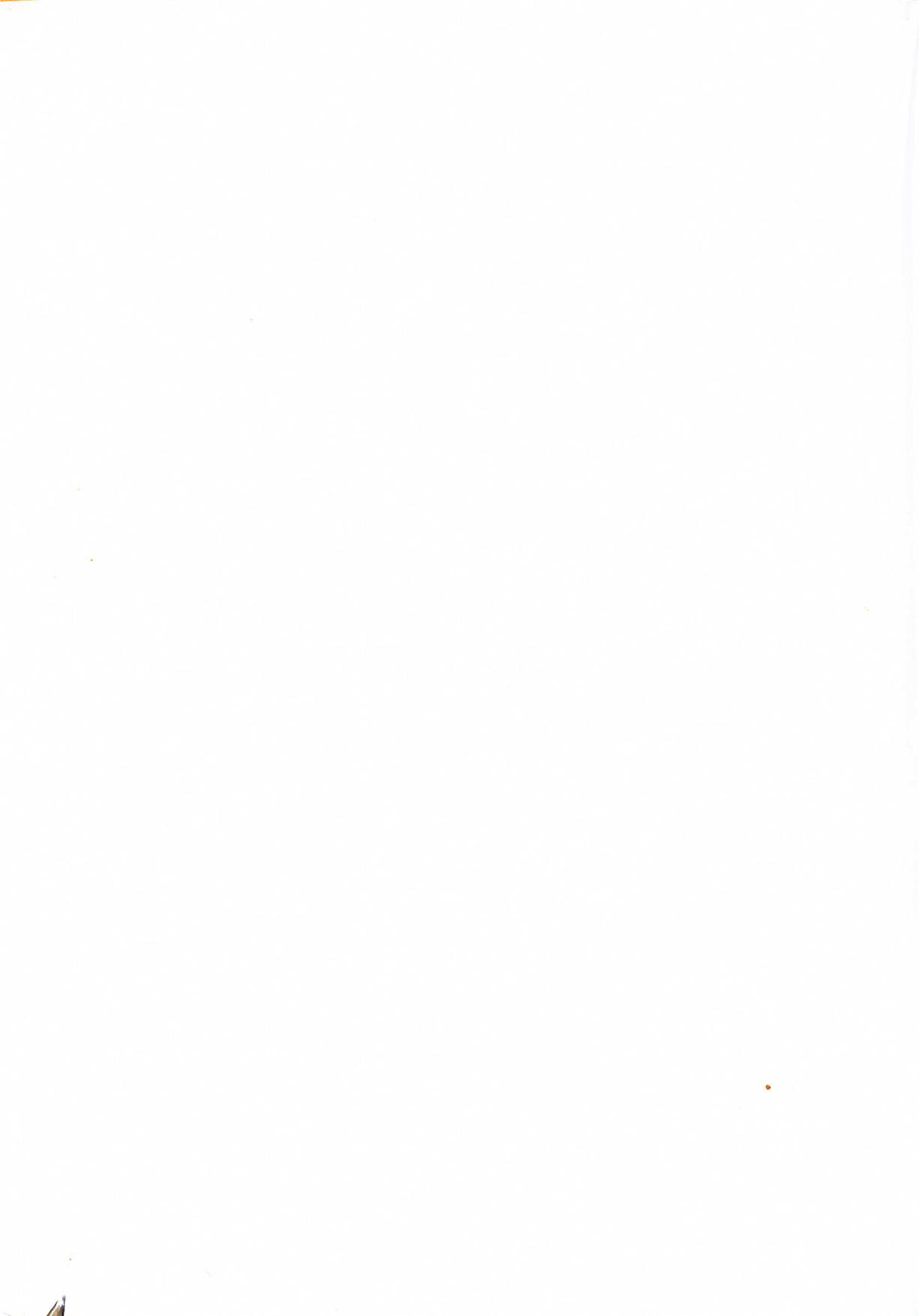
— Sunt statui? întrebă Atréiu cu vocea scăzută, fără să-și poată lua ochii de la lunetă.

— O nu, răspunse Engywuck chicotind, sunt sfincși adevarati și vii – și încă ce vii! Pentru început ai văzut destul. Hai să coborâm. Am să-ți explic totul.

Și își puse mâna în fața lunetei, încât Atréiu nu mai văzu nimic. Făcură cale-nțoarsă în tăcere.

VI

Cele
trei porți
fermecate

uhur tot mai dormea adînc când Engywuck se întoarse cu Atréiu în peștera gnomilor. Între timp bătrâna Urgl cărase afară măsuța și o așternuse cu fel de fel de dulciuri și siropuri din fructe de pădure și plante.

Pe lângă acestea mai erau pregătite mici cănițe și un ceainic cu o infuzie fierbinte și îmbălsămată. Două lămpașe miciute în care ardea untdelemn desăvărșeau imaginea.

— Așezați-vă! porunci muierușca. Până una-alta Atréiu trebuie să mănânce și să bea, ca să prindă puteri. Leacurile singure nu ajung.

— Mulțumesc, spuse Atréiu, mă și simt foarte bine.

— Fără discuții, se răsti Urgl, atât timp cât ești aici, faci tot ce îți se spune, s-a înțeles? Veninul din trupul tău a fost neutralizat. Prin urmare, nu trebuie să te mai grăbești, băiete. Ai timp cât vrei, aşadar, stai liniștit.

— Nu-i vorba numai despre mine, obiectă Atréiu, Crăiasa Copilă trage să moară. Poate că acum contează fiecare ceas.

— Fleacuri, bombăni bătrânică, graba strică treaba. Așază-te! Mănâncă! Bea! Hai, executarea!

— E mai bine să faci ce spune, șopti Engywuck, am și eu o oarecare experiență în ceea ce o privește. Dacă vrea ea ceva, aşa trebuie să fie. Și apoi, noi doi mai avem multe de discutat.

Așadar, Atréiu se așeză turcește pe jos în fața miciutei mese și începu să mănânce. Cu fiecare îmbucătură și cu fiecare înghițitură simțea într-adevăr cum un șuvol de viață caldă și aurie îi intra în vine și în mușchi. Abia acum își dădea seama cât de sleit de puteri fusesese.

Lui Bastian îi lăsa gura apă. I se părea că simte aroma buchetului oferit de gnomi. Adulmecă în jur, dar firește că nu fusesese decât imaginația sa.

Mațele îi chiorăiau tare de tot. Nu mai putea răbda. Își scoase din ghiozdan restul de gustare și mărul și le mânca pe amândouă. După aceea se simți ceva mai bine, deși nu se săturase nici pe de parte.

Pe urmă înțelesе că aceasta fusesese ultima lui masă. Faptul îl sperie. Încercă să nu se mai gândească la asta.

— De unde ai atâtea bunătăți? o întrebă Atréiu pe Urgl.

— Așa e, băiețas, spuse ea, trebuie să alergi mult și departe, mult și departe pentru a găsi ierburile și plantele trebuincioase. Fiindcă el, căpătânosul ăsta de Engywuck, vrea să locuiască numai și numai aici – din cauza studiilor lui atât de importante! Nu-i pasă defel cum izbutești să aduni mâncarea pentru masă.

— Femeie, răsunse demn Engywuck, ce poți tu înțelege din ce-i important și ce nu. Șterge-o de-aici și lasă-ne să stăm de vorbă.

Urgl se retrase bosumflată în mica peșteră unde începu să zdrăngăne vasele.

— Las-o, șopti Engywuck, e o bătrânică cumsecade, doar atât că uneori îți caută pricină ca să se afle în treabă. Ascultă-mă, Atréiu! Am să-ți explic acum câte ceva despre Oracolul din Miazăzi, lucruri pe care trebuie să le știi. Nu-i prea lesnicios să pătrunzi până la Uyulála. E chiar destul de greu. N-aș dori însă să-ți tin o prelegere științifică. Poate că ar fi mai bine să pui tu întrebări. Mă cam pierd în amănunte. Prin urmare, întreabă-mă!

— Bine, spuse Atréiu. Așadar: cine sau ce e Uyulála?

— Fir-ar să fie, mărâi Engywuck și-l fulgeră supărat cu privirea, întrebi și tu la fel de direct ca și bătrâna mea. Nu poti începe cu altceva?

Atréiu se gândi și apoi întrebă:

— Poarta aceea mare de stâncă, cu sfincșii pe care mi i-ai arătat – pe acolo e intrarea?

— Așa-i mai bine, răsunse Engywuck, așa putem prograda. Poarta de stâncă reprezintă intrarea, după aceea mai sunt încă alte două porți, iar abia dincolo de cea de-a treia locuiește Uyulála – dacă se poate spune despre ea că locuiește.

— Tu însuți ai fost vreodată la ea?

— Ce-ți trece prin minte, răsunse Engywuck, din nou oarecum indispus, doar știi că fac o muncă științifică. Am adunat toate rapoartele celor ce-au fost înăuntru. Bineînțeles, în măsura în care s-au mai întors. E o muncă extrem de importantă! Nu-mi pot permite nici un fel de risc personal. Mi-ar putea influența lucrarea.

— Înțeleg, spuse Atréiu. Și ce-i cu cele trei porți?

Engywuck se ridică, își încrucișă brațele la spate și începu să umble de colo până colo, în timp ce explica următoarele:

— Prima se numește Poarta Marii Enigme. Cea de-a două se numește Poarta Oglinzii Fermecate. Iar cea de-a treia se numește Poarta Fără Cheie...

— E ciudat, îl întrerupse Atréiu, atât cât am putut eu să văd, în spatele porții de stâncă nu era nimic altceva decât un ses pustiu. Unde sunt celelalte porți?

— Liniște! se răsti la el Engywuck. Dacă mă-ntrerupi mereu, nu pot explica nimic. Totu-i foarte complicat! Lucrurile stau aşa: cea de-a două poartă nu se iveşte decât după ce-ai trecut prin prima. Iar cea de-a treia abia după ce-ai lăsat-o în urmă pe cea de-a două. Iar Uyulála nu-i decât atunci când ai trecut prin cea de-a treia poartă. Mai înainte nu-i nimic din toate astea. Pur și simplu nu există, înțelegi?

Atréiu dădu din cap, dar preferă să tacă pentru a nu-l supără pe gnom.

— Prima poartă, cea a Marii Enigme, ai văzut-o prin luneta mea. De asemenea și pe cei doi sfincși. Această poartă e întotdeauna deschisă – se înțelege de la sine. Nică nu are canaturi. Și totuși, nimeni nu poate trece, decât dacă – iar acum Engywuck ridică în aer un deget arătător –, decât dacă sfincșii închid ochii. Și știi de ce? Privirea unui sfinx e ceva cu totul și cu totul diferit de privirea oricărei alte ființe. Noi amândoi și toți ceilalți ne însușim ceva atunci când privim. Vedem lumea. Un sfinx nu vede însă nimic, într-un anumit sens, e orb. În schimb, ochii lui radiază ceva. Și știi ce radiază privirea unui sfinx? Toate enigmele lumii. De aceea cei doi sfincși se privesc încontinuu unul pe celălalt. Căci privirea unui sfinx nu poate fi suportată decât de un alt sfinx. Iar acum imaginează-ți ce pătește cel ce îndrăznește să pătrundă în schimbul de priviri al celor doi! Încremenește pe loc și nu se mai poate mișca până ce n-a rezolvat toate enigmele lumii! Mda, vei găsi tu însuți urmele unor asemenea nenorociți atunci când o să ajungi acolo.

— Dar nu spuneai, replică Atréiu, că uneori închid ochii? Nu trebuie să doarmă și ei din când în când?

— Să doarmă? Engywuck se zguduia de râs. Doamne, un sfinx care să doarmă. Nu, crede-mă că nu. Ești într-adevăr un copil neștiitor. Totuși, întrebarea ta nu-i cu totul greșită. Tocmai acestui punct i-am consacrat eu cercetarea mea. La unii vizitatori, sfincșii închid ochii și-i lasă să treacă. Întrebarea pe care până astăzi încă n-a lămurit-o nimeni e următoarea: de ce

tocmai la unul da, și la altul nu. Căci lucrurile nu se petrec nicidcum în aşa fel încât să-i lase să treacă pe cei înțelepți, pe cei cutezători, pe cei buni, și să-i împiedice pe cei proști, pe cei fricoși sau pe cei neleguiuți. Da' de unde! Am văzut cu ochii mei, și chiar de mai multe ori, cum i-au îngăduit să intre când unui cretin idiot, când unui nemernic ticălos, în timp ce ființele cele mai cumsecade și cele mai înțelegătoare au așteptat de multe ori zadarnic timp de luni de zile și au plecat în cele din urmă fără să fi izbutit. De asemenea, nu pare să aibă nici o însemnatate dacă cineva vrea să ajungă la oracol fiindcă e constrâns de o mare năpastă sau o face numai ca să se distreze.

— Și prin cercetările tale, întrebă Atréiu, n-ai obținut nici un indiciu?

Imediat privirea lui Engywuck scânteie iar de furie.

— Asculți ce spun sau nu? N-am spus chiar acum că nimeni n-a lămurit această chestiune? Firește că am elaborat câteva teorii, în decursul anilor. La început am crezut că punctul hotărâtor după care judecă sfincșii ar fi anumite caracteristici fizice – mărimea, frumusețea, forța sau altele de acest fel. Dar foarte curând a trebuit să abandonez teoria. Apoi am încercat să stabilesc anumite raporturi numerice, de pildă, că din cinci rămân întotdeauna excluși trei sau că numai cei cu numere prime sunt lăsați să intre. Se potrivea destul de bine când era vorba de trecut, însă previziuni nu se puteau face deloc. Între timp am ajuns la părerea că hotărârea sfincșilor e cu totul întâmplătoare și n-are nici o noimă. Soția mea susține însă că ar fi o idee nelegiuință și pe deasupra și nefantăzică ce nu mai are nimic de-a face cu știința.

— Iar începi cu prostiile tale? se auzi glasul certăreț al femeii răsunând din peșteră. Să-ți fie rușine! Fiindcă bruma ta de creier tăi s-a uscat în scăfărlie, crezi acum că poți nega marile taine, idiot bătrân!

— O auzi? spuse Engywuck suspinând. Și ce-i mai rău este că are dreptate.

— Dar talismanul Crăiesei Copile? întrebă Atréiu. Crezi că nu-l vor respecta? În definitiv, sunt și ei făpturi din Fantăzia.

— Așa-i, spuse Engywuck clătinându-și căpșorul cât un măr, dar ar trebui să vadă talismanul. Iar ei nu văd nimic. În schimb, privirea lor te-ar lovi pe tine. Și nici nu sunt sigur că

sfincșii ascultă de Crăiasa Copilă. Poate că sunt mai puternici decât ea. Nu știu, nu știu. În tot cazul, e foarte îndoelnic.

— Prin urmare, ce mă sfătuiești? întrebă Atréiu.

— Va trebui să fac ceea ce trebuie să facă toți, răspunse gnomul. Să aștepți ce hotărăsc ei, fără să știi de ce.

Atréiu, rămas pe gânduri, dădu din cap.

Micuța Urgl ieși din peșteră. Căra o gălețică cu o fiertură aburindă, iar sub brațul celălalt ținea câteva legături de ierburi uscate. Murmurând ceva, se duse până dincolo la balaurul-noroc care tot mai dormea nemîșcat. Începu să se cațere pe el și să-i schimbe pansamentele la râni. Pacientul ei uriaș suspină doar o dată, mulțumit, și se întinse puțin, părea să nici nu-și dea seama de tratament.

— Ar fi mai bine să fac și tu ceva folositor, ii spuse ea lui Engywuck când se întoarse la bucătărie, în loc să-ți pierzi vremea, turuind vrute și nevrute.

— Fac ceva *foarte* folositor, strigă soțul ei după ea, poate mult mai folositor decât ceea ce faci tu, dar asta n-ai s-o înțelegi niciodată, muiere proastă.

Și, întorcându-se către Atréiu, continuă:

— Nu se poate gândi decât la lucruri practice. N-are pic de înțelegere pentru marile corelații.

Orologiul din turn bătu de trei ori.

Dacă observase, atunci cel mai târziu acum observase și tata că Bastian nu venise acasă. Își făcea oare griji? Poate că va porni să-l caute. Poate că anunțase poliția. Te pomenești că se și difuzau anunțuri prin radio. Bastian simți o înțepătură în stomac.

Iar dacă era așa, unde-l vor căuta? La școală? Poate chiar aici, în pod?

Încuiase oare ușa când se întorsese de la toaletă? Nu-și mai amintea. Se sculă pentru a controla. Da, ușa era încuiată și zăvorâtă.

Afară începea încet să se însereze. Lumina ce cădea pe geamul acoperișului slăbea pe nesimțite.

Pentru a scăpa de neliniște, Bastian începu să alerge de colo-colo prin pod. Cu acest prilej descoperi o mulțime de lucruri care, de fapt, nu aveau nici o legătură cu obiectele școlare ce se mai aflau acolo. Astfel, de pildă, un gramofon cu

pâlnie, vechi și strâmb – cine știe când și de ce fusese adus aici? Într-un colț erau mai multe tablouri cu rame ornamentale și aurite pe care nu se mai vedea aproape nimic, doar încă și colo căte un obraz palid și cu privirea severă, apărând din fundalul întunecat. Mai era și un sfesnic cu șapte brațe, mâncat de rugină, în care erau însipite resturile unor lumânări groase de ceară din care cursaseră bărbi lungi de picături închegăte.

Pe urmă Bastian se sperie, căci într-un colț întunecos mișca ceva. Abia când privi cu mai multă atenție își dădu seama că acolo se afla o oglindă mare și tulbure unde se văzuse neclar pe sine. Se apropie și se privi câțiva timp. Într-adevăr, nu prea era frumos, cu trupul său gras, cu picioarele strâmbе și cu fața palidă. Își scutură încet capul și spuse cu glas tare:

— Nu!

Pe urmă se întoarse în culcușul din saltele. Acum trebuia să țină cartea foarte aproape de ochi pentru a mai putea citi.

— Unde ne oprisem? întrebă Engywuck.

— La Poarta Marii Enigme, îi aminti Atréiu.

— Exact! Să presupunem că ai izbutit să treci. Atunci – dar abia atunci – îți va apărea cea de-a doua poartă. Poarta Oglinzii Fermecate. După cum îți-am mai spus, despre ea nu-ți pot spune nimic din proprie observație, ci numai ceea ce am adunat din diverse rapoarte. Această a doua poartă e atât deschisă, cât și închisă. Pare năstrușnic, nu? Poate ar fi mai potrivit să spunem că nu-i nici închisă și nici deschisă. Deși lucrul acesta e la fel de năstrușnic. Pe scurt: e vorba despre o oglindă mare sau cam aşa ceva, deși nu-i nici din sticlă și nici din metal. Nimeni nu mi-a putut spune din ce e. În orice caz, când te află în față ei te vezi pe tine însuți – dar nu ca într-o oglindă obișnuită, se-nțelege. Nu vezi aspectul exterior, ci adevărata ființă lăuntrică, aşa cum este ea în realitate. Cel care vrea să treacă prin poartă trebuie să pătrundă în sine însuși – ca să mă exprim aşa.

— În orice caz, spuse Atréiu, mi se pare că această Poartă a Oglinzii Fermecate e mult mai ușor de trecut decât prima.

— Eroare, strigă Engywuck și începu iar să alege agitat încolo și încoaace, eroare grosolană, amice! Mi s-a întâmplat să văd cum tocmai acei vizitatori ce se credeau cu totul fără prihană au fugit tipând din fața monstrului ce le rânjea din

oglindă. Pe unii a trebuit chiar să-i tratăm noi timp de mai multe săptămâni până ce-au fost în stare să pornească înapoi spre casă.

— Noi, bombăni Urgl care tocmai trecea pe-acolo cu o altă găletică, mereu aud noi. Pe cine ai tratat tu oare?

Engywuck îi făcu doar semn cu mâna să tacă.

— Alții, desigur, își continuă el prelegerea, au văzut lucruri și mai îngrozitoare, dar au avut totuși îndrăzneala să treacă. Pentru unii a fost mai puțin însăspământător, dar stăpânire de sine i-a trebuit fiecăruia. Nu se poate spune nimic care să fie valabil pentru toți. Pentru fiecare e altfel.

— Bine, spuse Atréiu, dar în orice caz *se poate* trece prin Oglinda Fermecată?

— Se poate, confirmă gnomul, firește că se poate, căci altfel n-ar fi poartă. Logic, nu-i aşa?

— S-ar putea și ocoli pe de lături, spuse Atréiu, nu?

— S-ar putea, repetă Engywuck, s-ar putea, desigur! Numai că atunci nu mai e nimic în spatele porții. Cea de-a treia poartă apare numai dacă ai trecut prin cea de-a doua, de căte ori mai trebuie să îți-o repet!

— Și ce-i cu această a treia poartă?

— Abia aici lucrurile devin cu adevărat complicate! Căci Poarta Fără Cheie e închisă. Pur și simplu închisă. Nu există nici clanță, nici mâner și nici gaură de cheie, nimic! După teoria mea, singurul canat al porții ce se închide fără nici o urmă este făcut din selen de Fantázia. Poate că știi că nu există nimic care poate să distrugă, să îndoieie sau să dizolve selenul de Fantázia. E absolut indestructibil.

— Prin urmare, nu se poate nicidcum trece prin această poartă?

— Binișor, binișor, băiete! Doar au fost unii care au intrat și au vorbit cu Uyulála, aşa-i? Prin urmare, poarta se poate deschide.

— Dar cum?

— Ascultă: selenul de Fantázia reacționează la voința noastră. Tocmai voința noastră e cea care-l face de nepătruns. Cu cât cineva vrea mai mult să intre, cu atât mai tare se închide poarta. Dar dacă cineva izbutește să uite de orice intenție și să nu mai vrea nimic – atunci poarta se deschide de la sine în fața lui.

Atréiu își plecă privirile și spuse cu glasul scăzut:

— Dacă-i adevărat – atunci eu n-am cum să trec! Cum aș putea să nu vreau?

Engywuck dădu din cap, suspinând.

— Ti-am mai spus: Poarta Fără Cheie e cea mai grea.

— Și dacă totuși aș izbuti, continuă Atréiu, înseamnă că am ajuns la Oracolul din Miazăzi?

— Da, spuse gnomul.

— Și voi putea vorbi cu Uyulála?

— Da, spuse gnomul.

— Și cine sau ce e Uyulála?

— N-am nici o idee, spuse gnomul și ochii îi scânteiau de furie, nimeni dintre cei ce-au fost la ea n-a vrut să-mi destăinuie. Cum să mai fie cineva în stare să-și încheie opera științifică dacă toți se cufundă într-o tăcere misterioasă, ia spune? Îți vine să-ți smulgi părul din cap – dacă mai ai păr în cap. Dacă vei pătrunde până la ea, Atréiu, îmi vei spune tu, în sfârșit? O vei face? Ard să aflu taina și nimeni, nimeni nu vrea să m-ajute. Te rog, făgăduiește-mi că tu o să-mi spui!

Atréiu se sculă în picioare și privi spre Poarta Marii Enigme scăldată de lumina lunii.

— Nu-ți pot făgădui, Engywuck, spuse el încet, deși cu dragă inimă aș dori să-ți dovedesc recunoștința mea. Dar dacă nimeni n-a voit vreodată să spună cine sau ce e Uyulála, trebuie să existe un motiv. Iar înainte de a-l cunoaște, nu pot hotărî dacă mai poate așa și cineva care n-a fost el însuși la ea.

— Atunci fă bine și ia-o din loc! strigă gnomul și ochii îi scăpărau scânteii. Nu te-alegi decât cu nerecunoștință! O viață întreagă te tot străduiești să dezlegi un mister de interes general. Dar nu primești nici un fel de ajutor. Nici n-ar fi trebuit să mă uit la tine!

Cu aceste cuvinte fugi în peșteră, de unde se auzi zgomotul violent al unei uși trântite.

Urgl veni spre Atréiu, chicoti și-i spuse:

— Nu-i chiar aşa cum zice moșul ăsta sucit. E doar din nou foarte dezamăgit din pricina caraghioaselor sale de cercetări. Fiindcă dorește cu orice chip să fie el cel care a dezlegat marea enigmă. Celebrul gnom Engywuck. Să nu i-o iezi în nume de rău!

— Nu, spuse Atréiu, te rog să-i spui că-i mulțumesc din inimă pentru tot ce a făcut pentru mine. Și-ți mulțumesc și ţie. Dacă-mi va fi îngăduit, îi voi destăinui taina – în cazul în care mă mai întorc.

— Ce, vrei să ne părăsești? întrebă bâtrâna Urgl.

— Trebuie, răsunse Atréiu, n-am voie să pierd timpul. Mă duc acum la Oracol. Rămâi cu bine! Și păzește-mi-l pe Fuhur, balaurul-noroc!

Cu aceste cuvinte se întoarse și porni spre Poarta Marii Enigme.

Urgl văzu dispărând printre stânci silueta lui dreaptă cu mantia fluturând. Alergă după el și strigă:

— Mult noroc, Atréiu!

Dar nu știa dacă o mai auzise. În timp ce se întorcea cu pași legănați în micuța peșteră, mormăi:

— O să aibă nevoie – într-adevăr, o să aibă nevoie mare de mult noroc.

Atréiu se apropiase de poarta de stâncă până la o distanță de vreo cincizeci de pași. Era cu mult mai uriașă decât și-o închipuise din depărtare. În spatele porții se întindea șesul pustiu unde ochiul nu găsea nici un punct asupra căruia să se opreasca, încât privirea se prăbușea ca într-un hău. Atréiu zări acum în fața porții și între cei doi stâlpi nenumărate crani și schelete – resturile de oseminte ale celor mai diferenți locuitori ai Fantăziei care încercaseră să treacă peste poartă și încrămeniseră pe veci sub privirea sfincșilor.

Dar nu acesta fu motivul pentru care Atréiu se opri. Ceea ce-l făcu să stea locului fu vederea sfincșilor.

Atréiu întâlnise multe de când pornise în Căutarea cea Mare, văzuse lucruri minunate și îngrozitoare, însă până în clipa de față nu știuse că acestea pot fi reunite într-unul singur, că frumusețea poate fi îngrozitoare.

Lumina lunii scălda cele două făpturi gigantice și, în timp ce se aprobia încet de ele, păreau să crească la nesfârșit. I se părea că ating cu capetele lor luna, iar expresia cu care se priveau unul pe celălalt părea să se schimbe la fiecare pas cu care se aprobia. Prin trupurile înălțate semet, dar mai ales prin obrajii asemănători cu cei ai oamenilor curgeau și tresăreau curentii unei forțe necunoscute și însăpămantătoare – de parcă

ei nici n-ar fi fost gata oricând să dispară și totodată să se nască din nou din ei însiși. Și tocmai din pricina asta păreau a fi mai aievea decât orice stâncă.

Atréiu se simțea înfricoșat.

Nu era atât teama de primejdia ce-l păștea, cât o teamă care-l depășea cu totul. Abia dacă se gădea că va trebui să rămână pentru totdeauna întuit locului și încremenit în cazul în care va fi atins de privirea sfincșilor. Nu, era teama de ceva neînțeles, de ceva peste măsură de impunător, de realitatea unei puteri covârșitoare. Teama aceasta îi îngreuna tot mai mult pașii până ce i se păru că e tot numai din plumb rece și cenușiu.

Cu toate acestea, merse mai departe. Nu mai privea în sus. Ținea capul plecat și păsea foarte încet spre poartă, așezând măsurat un picior în fața celuilalt. Povara friciei ce voia să-l doboare la pământ era tot mai grea. Și totuși, mergea înainte. Nu știa dacă sfincșii înhiseseră ochii sau nu. N-avea timp de pierdut. Trebuia să meargă înainte, fie că va fi lăsat să treacă, fie că aici se va sfârși Marea lui Căutare.

Și chiar în clipa când credea că întreaga forță a voinței sale nu mai era de ajuns pentru a-l purta un singur pas mai departe, auzi ecoul pasului său răsunând în interiorul arcului porții de stânci. Totodată se eliberă de orice spaimă ce-i pierise cu desăvârșire și fără să lase vreo urmă, încât își dădu seama că de aici înainte n-avea să-i mai fie frică niciodată, orice s-ar întâmpla.

Ridică privirea și văzu că Poarta Marii Enigme se afla în urma lui. Sfincșii îl lăsaseră să treacă.

În fața lui, la numai douăzeci de pași, acolo unde mai înainte nu se vedea decât nesfârșitul pustiu, se afla acum Poarta Oglinzii Fermecate. Era mare și rotundă ca o a doua lună (căci cea adevarată tot mai era sus pe cer) și strălucea ca argintul lustruit. Era greu de crezut că s-ar putea trece prin acea suprafață metalică, dar Atréiu nu se codi o clipă. Se aștepta că în oglindă să-i apară vreo imagine înfricoșătoare a eului său, după cum îi descrisese Engywuck, acum însă, de vreme ce lăsase deoparte orice fel de teamă, i se părea că lucrul acesta nici nu merita vreo atenție.

Dar în locul unei imagini înfricoșătoare văzu una la care nu se așteptase nicidecum și pe care nici n-o putea înțelege. Văzu un băiețel gras și cu față palidă – cam de aceeași vârstă cu el –,

șezând turcește pe un culcuș din saltele și citind o carte. Era învelit în pături rupte, cenușii. Ochii băiețelului erau mari și priveau foarte trist. În spatele lui se zăreau în lumina scăzută câteva animale nemîșcate, un vultur, o bufniță și o vulpe, iar mai departe licărea ceva, arătând ca un schelet alb. Nu se putea vedea precis.

Bastian tresări, dându-și seama ce citise. Era chiar el! Descrierea se potrivea în toate amânuntele. Cartea începu să-i tremure în mâini. De data aceasta mersese prea departe! Era cu neputință ca într-o carte tipărită să scrie ceva ce i se întâmpla numai lui și numai în clipa aceasta. Oricare altul ar fi citit același lucru când ar fi ajuns la același loc din carte. Deși era, fără nici o îndoială, o coincidență extrem de stranie.

— Bastian, își spuse el cu glas tare, ești într-adevăr un aiurit. Fii bun și potolește-te!

Încercase să vorbească pe un ton cât se poate de sever, dar glasul îi tremura puțin, căci nu era cu totul convins că era vorba doar de o coincidență.

— Ia imaginează-ți, gândi el, dacă în Fantăzia s-ar ști într-adevăr ceva despre tine. Ar fi nemaipomenit.

Nu îndrăzni însă să-o spună cu glas tare.

Pe buzele lui Atréiu flutură un mic zâmbet mirat când intră în imaginea din oglindă – era oarecum uimit că izbutea atât de ușor ceea ce altora li se păruse o piedică de neînvins. Trecând prin poartă, simți un fior straniu, înțepător. Și nici nu bănuia ce i se întâmplase în realitate.

Căci, ajuns de celalaltă parte a Porții Oglinzii Fermecate, uitase orice amintire despre sine, despre viața sa de până atunci, despre țelurile și intențiile sale. Nu mai știa nimic de Marea Căutare ce-l dusese până aici, nu-și mai știa nici măcar propriul său nume. Era ca un prunc nou-născut.

În fața sa, la numai câțiva pași, văzu Poarta Fără Cheie, dar Atréiu nu-și aminti nici această denumire și nici că avusesese de gând să treacă prin poartă pentru a ajunge la Oracolul din Miazăzi. Nu știa deloc ce voia acolo sau ce trebuia să facă și de ce se afla unde se afla. Se simțea ușor și foarte bine dispus și începu să râdă fără nici un motiv, din pură plăcere.

Poarta pe care o vedea în față sa era mică și joasă ca o porțiță obișnuită și era așezată singură, fără nici un zid împrejmuit, în mijlocul șesului pustiu. Iar canatul porții era închis.

Atréiu îl privi câtva timp. Părea să fie făcut dintr-un material cu luciu roșu-arămuș. Arăta frumos, dar după un timp Atréiu își pierdu orice interes față de materialul porții. O ocoli și o examină din spate, dar arăta la fel ca din față. N-avea nici clanță și nici mâner și nu se găsea în ea nici gaură pentru cheie. Era limpede că ușa nu se putea deschide și nici n-avea de ce, de vreme ce nu ducea nicăieri și stătea acolo doar aşa. Căci îndărătul porții nu era decât același șes întins, neted și pustiu.

Atréiu era ispitit să plece. Se întoarse, merse spre Poarta rotundă a Oglinzii Fermecate și mai examină câtva timp și spatele ei, fără să înțeleagă ce era cu ea. Hotărî să plece,

— Nu, nu, nu pleca, spuse Bastian cu glas tare, întoarce-te, Atréiu. Trebuie să treci prin Poarta Fără Cheie!

dar pe urmă se întoarse spre Poarta Fără Cheie. Voia să mai privească o dată luciul roșu-arămuș. Se postă din nou în față porții, se aplecă spre stânga și spre dreapta, bucurându-se de ceea ce vedea. Își trecu mâna mânăgăietor peste materialul ciudat. Îl simțea Cald, ba chiar viu. Si poarta se crăpă puțin.

Atréiu își vârî capul prin crăpătură și văzu acum ceva ce nu văzuse mai înainte pe partea cealaltă, atunci când ocolise poarta. Își trase capul înapoi și privi pe lângă poartă; nu vedea decât șesul pustiu. Privi din nou prin crăpătura ușii și văzu un gang lung mărginit de nenumărate coloane înalte. În spatele lui erau trepte și o întreagă pădure de coloane. Dar nici una dintre coloane nu susținea vreun acoperiș. Căci peste ele se zărea cerul înnoptat.

Atréiu trecu prin poartă și privi uimit în jur. În spatele lui poarta se închise la loc.

Orologiul din turn bătu de patru ori.

Lumina zilei ce venea prin ferestruica din acoperiș pierise tot mai mult. Era, într-adevăr, mult prea întuneric pentru a mai citi. Bastian nu mai izbutise decât cu mare greutate să descifreze ultima pagină. Puse carteau deoparte.

Ce era de făcut?

Cu siguranță că trebuia să existe lumina electrică, chiar și aici în pod. Dibui în semîntuneric până la ușă și pipăi peretele. Nu reuși să găsească nici un întrerupător. Nici de partea cealaltă a ușii nu găsi nimic.

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor (avea întotdeauna chibrituri la el, fiindcă-i plăcea să aprindă câte un foc), dar erau umede, și abia al patrulea chibrit se aprinse. La lumina slabă a micuței flăcări căută un întrerupător, dar nu găsi nimic.

Nu se așteptase la aşa ceva. La gândul că avea să stea în beznă toată seara și toată noaptea, îngheță de spaimă. E drept că nu mai era copil mic și acasă sau în oricare alt loc cunoscut nu se temea deloc de întuneric, dar aici sus, în podul imens, cu toate ciudăteniile din el, era cu totul altceva.

Chibritul îi arse degetele, și-l azvârli căt colo.

Câțiva timp stătu locului și ascultă. Ploaia contenise și nu mai picura decât rar pe acoperișul de tablă.

Apoi își aminti de sfeșnicul ruginit cu șapte brațe pe care-l descoperise printre vechituri. Bâjbâi până la acel loc, îl găsi și-l duse până la saltelele de gimnastică.

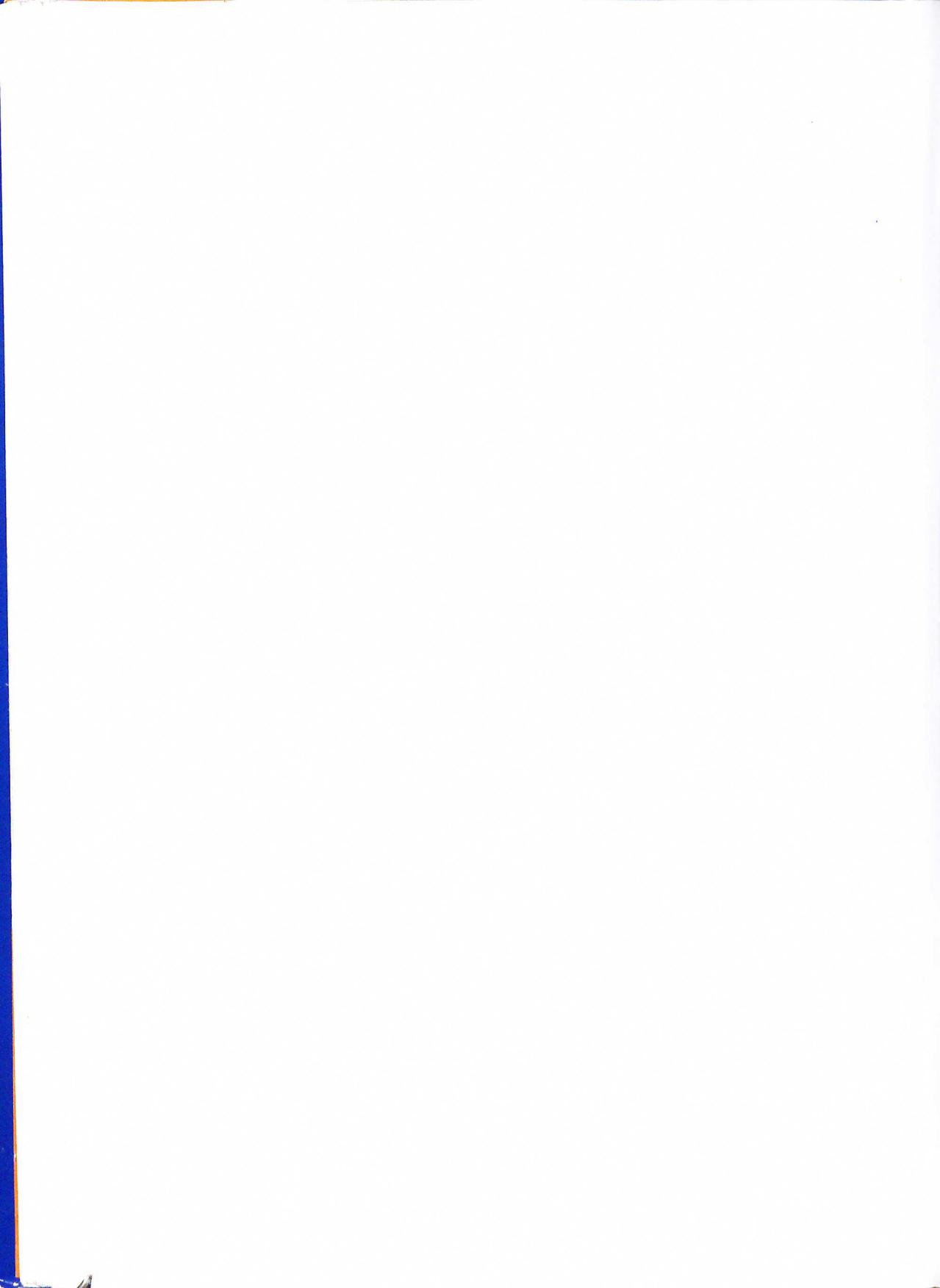
Aprinse fitilurile resturilor de lumânări groase – toate șapte – și îndată se răspândi o lumină aurie. Flăcările părăiau ușor și uneori se legănau încolo și încoaace în curentul de aer.

Bastian răsuflă ușurat și luă iar cartea.

VII

Glasul
tăcerii

răbit, cu un zâmbet de fericire pe buze, Atréiu intră în pădurea de coloane ce aruncau umbre negre în lumina lunii. În jur era tăcere adâncă, abia dacă auzea pașii picioarelor sale desculțe. Nu mai știa cine era și cum se numea, nici cum ajunsese aici și ce căuta. Era plin de uimire, dar cu totul lipsit de griji.

Pe jos se întindea un mozaic cu ornamente misterios întortocheate sau cu scene și poze enigmatice. Atréiu păși pe mozaic, urcă scări largi, ajunse la terase întinse, coborî din nou scări și trecu printr-o alei lungă de coloane de piatră. Le privea pe toate, una după alta, și se bucura că fiecare era ornată în alt chip și acoperită cu alte semne. Astfel le îndepărta tot mai mult de Poarta Fără Cheie.

După ce tot umblase, cine știe cât timp, auzi în sfârșit din depărtare plutind un sunet și se opri să asculte. Sunetul se aprobia, era o voce care cânta frumos și limpede, ca sunetul de clopot, totodată subțire ca glasul de copil, dar nesfârșit de tristă, ba uneori părea chiar să plângă. Cântul de jale alerga printre coloane iute ca vântul, apoi se oprea într-un loc, plutea în sus și în jos, se aprobia și din nou se depărta și părea că-l înconjoară pe Atréiu în cercuri mari.

Băiatul rămase nemîscat, așteptând.

Treptat, cercurile descrise de voce în jurul lui Atréiu se făceau tot mai mici și el începu să înțeleagă cuvintele cântate:

Ce-i hărăzit să se întâmpile
Odată tot se va-ntâmpla –
Acuma chiar sau altcândva.
Printre păduri, peste câmpii
Și înălțimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigeii voi dispărea,
Ca funigeii mă voi stinge.

Atréiu se întoarse după vocea ce zbura neîncetat de colo-colo printre coloane, dar nu izbuti să vadă pe nimeni.

— Cine ești? strigă el.

Ca un ecou, vocea răsunse:

— Cine ești?

Atréiu rămase pe gânduri.

— Cine sunt eu, murmură el, nu pot spune. Mi se pare că am știut cândva. Dar are vreo importanță?

Voceea care cânta răsunse:

O taină, un răspuns, un sfat
De-ai vrea să află de la mine,
În versuri să-mi vorbești, în rime,
Căci doar cuvânt de poezie
Îl pot pricepe, din vecie.

Atréiu nu avea experiență în alcătuirea rimelor și a versurilor și își dădu seama că în acest caz con vorbirea avea să fie destul de anevoieasă, ținând seama că glasul nu înțelegea decât versurile. Fu nevoit să stea un timp pe gânduri înainte de a putea spune:

Dacă-mi permiți a întreba
Cine ești tu,
Cine ești tu,
Răspunsul ca să-l pot afla.

Și de îndată glasul îi răsunse:

Abia acum te-aud, în fine,
Și pot să te-nțeleg mai bine!

Pe urmă cântă din alt loc:

Cu gândul tău prietenesc
Oricând îmi ești binevenit
Ca oaspete neprețuit.
Nu știu de ai aflat cumva
Numele meu: Uyulála,
Glasul tăcerii infinite,
În ăst Palat al Tainelor
Îmi e lăcașul, preaiubite.

Atréiu observă că glasul răsună uneori mai tare și alteori mai încet, dar nu amuțea niciodată cu totul. Chiar și atunci când nu cântă nici un cuvânt sau atunci când vorbea el însuși, mereu plutea un sunet în jurul lui.

Deoarece sunetul se îndepărtase treptat de el, alergă după
glas și întrebă:

Tu nu mă auzi, Uyulála ?
Căci eu nu te zăresc defel,
Deși mărturisesc c-aș vrea
O clipă să te pot vedea.

Glasul susură pe lângă urechea lui:

O, niciodată, niciodată
Nu mi s-a întâmplat cândva
Ca să mă vadă cineva.
Totuși, eu sunt în preajma ta.

— Așadar, ești invizibilă ? întrebă Atréiu, dar, cum nu primi nici
un răspuns, își aminti că trebuia să întrebe în versuri și spuse:

Ești invizibilă ? Aşa ?
Doar ochii nu te pot vedea
Și ești la fel cu orișcine ?
Sau fără trup în întregime ?

Răsună un zvon ce putea fi un hohot de râs sau unul de
plâns, iar apoi glasul cântă:

Și da și nu, și nu și da,
Din ambele câte ceva.
Dar nu aşa cum socoți tu.
Poate să-ncerce orișcine,
Efortul îi va fi-n zadar:
Eu în lumină nu apar –
Aşa cum te zăresc pe tine –
Privirea nu are habar.
Eu doar un sunet sunt în ceas,
Acesta-i trupul meu: un glas.

Atréiu rămase uimit și merse tot mai departe pe urmele
sunetelor, încolo și încolace prin pădurea de coloane. După
câțiva timp izbuti să formuleze o nouă întrebare:

Te-am înțeles cum se cuvine ?
Doar acest sunet ți-e ființă ?

Când cântul tău va înceta,
Atunci nu vei mai exista ?
Te va cuprinde neființa ?

Și de îndată auzi răspunsul, venind de foarte aproape :

Când cântecul meu de acum
Se va sfârși și el, în fine,
Se va petrece și cu mine
Ce se întâmplă tuturor
Când părăsesc al vieții drum :
În hău dispare ființa lor.
Trăiesc doar cât îmi sună glasul,
În viață acesta mi-e popasul
Cât ține cântul, un răstimp.
Dar nu voi mai trăi mult timp.

Răsunară din nou aceleași hohote de plâns, iar Atréiu, neînțelegând de ce plâng ea Uyulála, se grăbi să întrebe :

De ce atât de întristată
Te-aud de fiecare dată ?
Tânără mai ești, deocamdată,
Ai glasul de copil, de fată.

Și din nou se auzi un ecou :

Foarte curând, foarte curând
M-o risipi în zare vântul,
Voi deveni eu însămi vânt.
E numai jale al meu cânt.
O, vremea trece prea în grabă.
De aceea, fără de zăbavă
Întreabă-mă ce vrei ! Întreabă !

Glasul se stinsese pe undeva printre coloane, iar Atréiu, nemaiauzind nimic, întorcea capul în toate direcțiile, ascultând cu atenție. Scurt timp fu tăcere, apoi cântul se apropie din nou și răsună aproape nerăbdător :

Numai răspuns e Uyulála,
Întreabă ca să poți afla.

Tu trebuie să-ntrebi, vezi bine.
De nu vorbești cum se cuvinte,
Noi vești nu vor veni spre tine.

Atréiu strigă spre Uyulála :

Uyulála ! Uyulála !
Te rog să-mi vii în ajutor
Căci aş dori ca vorba ta
S-o pot pricepe mai ușor.
De ce va trebui să pieri,
În neființă să te spulberi,
Acolo unde totu-i pulberi ?

Iar glasul cântă :

Crăiasa noastră, oaspet drag,
De prea mult timp mereu Tânjește,
Se stinge clipă după clipă,
Nici o speranță nu-nfiripă
Și nu renaște bucuria.
Neantul, haosul, aceste
Domni-vor în vecie peste
Împărăția Fantázia.
Dispărea-vom în Niciodată
În Niciunde și Nicicând
De parcă n-am fi fost vreodată ;
De-un nume nou este nevoie
Ca jalea noastră necurmată
Să fie spulberată toată.
Și acest lucru vreau să-l știi :
Un nume nou de va avea
Purtându-l chiar din prima zi
Se va putea-nsănătoși
Și-o nouă viață va porni.

Atréiu răspunse :

Să pot avea și eu habar
Cuvântul tău fie mai clar :
Un nume nou cine-i va da ?
Viața cine-i va salva ?

Glasul continuă :

Ascultă vorba mea, copile,
Cuvântul meu, și neînțeles,
Chiar dacă astăzi îi se pare
Că îi-e străin, că-i fără miez,
Păstrează-l cum îi spun acum
Să dăinuie cât mai târziu
Prin el prezentă eu să fiu,
Ca într-o vreme mai senină
Să-l poți iar scoate la lumină.
Totul depinde doar de tine
De izbutești să-l reții bine.

Câtva timp nu se mai auzi decât un sunet jeluitor fără
cuvinte, apoi brusc răsună foarte aproape de Atréiu, ca și cum
cineva i-ar fi vorbit la ureche :

Mă-ntrebi pentru Crăiasa noastră
Un nume nou cine-i va da?
Aceasta e-ntrebarea ta?
Nici unul dintre noi, nicicând,
Nu e în stare de-acest gând.
Nici tu, nici alții și nici eu,
Ba nici o zână, nici un zmeu,
Vreun spiriduș, dragon sau duh
De pe pământ ori din văzduh
Sau din oceanele albastre,
Printre tărâmurile noastre
Nici unul dintre noi, să știi,
Blestemul nu-l va risipi,
Numele nou nu îl va da
Și viața nu î-o va salva.
Sorocul nostru ăsta este
Să sim doar vise de poveste,
Figuri răzlețe dintr-o carte
Care plutesc pe foi, departe.
Noi vom rămâne pe vecie
Cum suntem astăzi, pe hârtie,
Și nu putem crea nicicând
Nimica nou pe-acest pământ.

Pentru-nțelept, copil sau rege,
Aceeași soartă e o lege.
Dar dincolo de noi mai este
O țară ce nu-i din poveste.
E altă lume, altă țară,
Ce până-n zări se desfășoară.
Să-i spunem: Lumea de afară,
Iar cei ce locuiesc în ea
Păziți sunt de altă stea.
Sunt fiii tatălui Adam
Ce au nuntit a' Evei fiice,
Străbuni ai oamenilor neam,
Conduși de-o soartă mai ferice.
De când e cunoscut pământul
Sunt frați de sânge cu cuvântul.
Ei bine, doar această lume
Are puterea de-a da nume.
De când sunt zările albastre
Au dăruit Crăiesei noastre
Numele ei strălucitoare,
Făcându-i viața ca un soare.
Pe-atunci oricine, de oriunde,
Foarte ușor putea pătrunde
În țara noastră, Fantázia,
Pentru a crește bucuria.
Dar cât de repede s-a stins
Străvechiul cânt, vraja măiastră,
Pierzându-se astfel și drumul
Care ducea spre țara noastră
Precum în zare, toamna, fumul.
O, dacă s-ar putea afla
Un singur om adevărat,
Poate un singur prunc, cumva
Drumul cel vechi să-l regăsească,
Drumul cel vechi, știut cândva,
Atunci, la prima lor chemare,
Am putea crede în salvare:
Căci drumu-i încă-n preajma lor,
Ca să-l găsească e ușor,
Pentru-a veni în ajutor.

Cât pentru noi, figuri de vis –
Neîntrerupatele imagini
Care trăim pe aceste pagini –
Străvechiul drum e prea departe
Noi nu l-am mai putea străbate.
Acum te-ntreb și eu pe tine
Și rog a te gândi prea bine:
Putea-vei oare ține minte
Toate ale mele cuvinte?

— Da, da, spuse Atréiu buimăcit.

Își dădea toată silința să fixeze în memorie tot ce auzea, dar nu știa în ce scop și, de aceea, nici nu pricepea despre ce vorbea glasul. Simțea doar atât, că era nespus de important, dar cântecul neîntrerupt, precum și sfârșarea de a asculta și de a spune totul în versuri îl făcuse somnoroasă. Murmură:

O, nu te îndoii nicicum,
Uyulála, pe-al meu lung drum
Nimica eu nu voi uita.
Dar folosi-va-mi la ceva?

Iar glasul îi răspunse:

Tu singur va să te gândești
Și fapta ta să hotărăști.
Acum când tot ți-am dat de știre
Momentul e de despărțire.

Aproape adormit, Atréiu mai întrebă:

Ai și plecat? Spre care lume?
Unde te duci? Îmi poți tu spune?

Acum se auziră din nou hohotele de plâns în glasul ce se îndepărta tot mai mult în timp ce cânta:

Neantul este lângă mine.
Oracolul amuțește în fine.
Nici un alt glas, pe veci, să știi,
Vreo vorbă nu va mai rosti
Vreodată în acest palat.

Misiunea mea s-a încheiat.
Din toți cei care au venit
Să mă întrebe, să-mi vorbească,
Iară apoi să hotărască,
Ești cel din urmă, negreșit.
Poate că tu vei izbuti,
Dar dacă vrei a reuși
Ca să-ți îndeplinești solia
De a renaște Fantázia,
În scopu-acesta nu uita
Tot ce-am avut eu a cânta.

Iar pe urmă, din tot mai mare depărtare, Atréiu mai auzi cuvintele:

Printre păduri, peste câmpii
Și înălțimile pustii
Pe care nimeni nu le-atinge
Ca funigeii voi dispărea,
Ca funigeii mă voi stinge.

Acesta fu ultimul lucru pe care-l mai auzi Atréiu.

Se așeză lângă o coloană, își rezemă spatele de ea, privi sus spre cerul înnoptat și încercă să înțeleagă ce auzise. Tăcerea îl învăluia ca o mantie moale și grea, iar el adormi.

Când se trezi, era frig și se crăpa de ziuă. Era întins pe spate și privea spre cer. Ultimele stele se stingeau. Glasul Uyulálei îi mai răsună în amintire. Totodată își aminti acum de tot ce se petrecuse până atunci și de scopul Marii sale Căutări.

Prin urmare, aflase, în sfârșit, ce trebuia făcut. Numai o făptură omenească din lumea de dincolo de granițele Fantáziei putea să-i dea Crăiesei Copile un nume nou. Trebuia să găsească o făptură omenească și s-o ducă la ea!

Zvâncni în sus și se ridică în picioare.

— Of, gândi Bastian, ce n-aș da să-i pot ajuta, și pe ea, și pe Atréiu. Aș inventa un nume deosebit de frumos. De-aș ști numai cum să ajung la Atréiu! M-aș duce imediat. Ce ochi ar face dacă aş apărea dintr-o dată! Dar, din păcate, nu se poate sau... nu cumva...?

Iar apoi spuse încetîșor:

— Dacă există vreo cale pentru a ajunge la voi, vă rog să-mi spuneți. Am să vin, sigur de tot, Atréiu! Ai să vezi.

Când privi în jurul său, Atréiu văzu că pădurea de coloane cu treptele și terasele ei dispăruse. Pretutindeni era acum doar același pustiu pe care-l văzuse în spatele fiecareia dintre cele trei porți fermecate, înainte de a fi trecut prin ele. Acum însă nu mai exista nici Poarta Fără Cheie și nici Poarta Oglinzii Fermecate.

Se ridică în picioare și privi în toate direcțiile. Iar atunci observă că în mijlocul șesului, nu prea departe de el, apăruse un loc ca cel pe care-l mai avusese în fața ochilor în Codrul Huietului. E drept că de data aceasta era mult mai aproape de el. Se întoarse și începu să alerge în direcția opusă cât îl țineau puterile.

Abia după multă alergătură descoperi Atréiu departe, la orizont, o mică ridicătură ce-ar fi putut fi ținutul muntos din plăci de stâncă ruginii unde se afla Poarta Marii Enigme.

Fugi spre ea, dar trebui să fugă multă vreme înainte de a se fi apropiat îndeajuns pentru a putea distinge amănuntele. Atunci însă începură cu adevărat îndoielile. Desigur, se zarea ceva asemănător cu ținutul cunoscut, dar nici urmă de poartă. Iar plăcile de stâncă nu mai erau ruginii, ci cenușii și decolorate.

Abia după ce alergase din nou multă vreme în aceeași direcție văzu că printre stânci era într-adevăr o crestătură asemănătoare cu partea de jos a porții, dar deasupra nu se mai înălța nici un arc. Ce se întâmplase oare?

Răspunsul îl află câteva ore mai târziu, când ajunse în sfârșit acolo. Uriașul arc de piatră se prăbușise – iar sfincșii nu mai erau la locul lor!

Atréiu își făcu drum printre dărâmături, apoi se cățără pe o piramidă de stânci și privi spre locul unde trebuiau să fie bi-sihaștrii și balaurul-noroc. Să fi fugit cumva și ei între timp, de groaza neantului?

Pe urmă văzu că de după parapetul de stânci al observatorului lui Engywuck flutura un mic steag. Atréiu făcu semn cu amândouă brațele și strigă, ținându-și mâinile pâlnie la gură:

— Hei! Mai sunteți acolo?

Abia se stinsese sunetul voii sale, că din strunga unde se afla peștera bi-sihastrilor se înălță un balaur alb-sidefiu: era Fuhur.

Cu mișcări minunate, încețe și șerpuitoare, zbura prin aer, iar de câteva ori, nebunatic, se dădu peste cap, descriind curbe fulgerătoare, încât arăta ca o flacără pâlpăitoare albă, apoi ateriză în dreptul piramidei de stânci unde stătea Atréiu. Se sprijini pe labele din față și acum era atât de înalt, încât capul de pe gâtul îndoit privea în jos către Atréiu. Își rostogoli ochii roșii-rubini, de bucurie scoase limba din botul larg deschis și dudui cu vocea sa de bronz:

— Atréiu, prietenul și stăpânul meu! Ce bine că te-ai întors, în sfârșit! Pierdusem orice speranță – adică bi-sihastrii, nu eu!

— Mă bucur și eu să te revăd, răspunse Atréiu. Da' ce s-a întâmplat în această singură noapte?

— O singură noapte, strigă Fuhur, aşa crezi, că a trecut numai o noapte? O să te prindă mirarea! Încalecă, te duc eu!

Atréiu se săltă pe spinarea imensului animal. Era pentru prima oară când ședea pe un balaur-noroc. Și, cu toate că domesticise cai sălbatici și nu era deloc fricos, preț de câteva clipe i se tăie respirația. Se agăță de coma lui Fuhur până ce balaurul izbucni în hohote răsunătoare și strigă:

— De aici înainte va trebui să te obișnuiești, Atréiu!

— În tot cazul, am impresia, îi răspunse Atréiu, luptând să-și reia suflarea, că te-ai însănătoșit de tot!

— Aproape, răspunse balaurul, dar nu încă de tot.

Pe urmă au aterizat în fața locuinței bi-sihastrilor. Engywuck și Urgl stăteau unul lângă altul în fața intrării și-i așteptau.

— Cum a fost, se porni imediat să trâncănească Engywuck, trebuie să-mi povestești totul! Cum e cu porțile? Sunt exact teoriile mele? Cine și ce-i Uyulála?

— Lasă, și tăie vorba bătrâna Urgl, acum trebuie în primul rând să mănânce și să bea. Doar n-am gătit și n-am copt degeaba. Rămâne destul timp și pentru curiozitatea ta inutilă!

Atréiu coborâse de pe spinarea balaurului și dădu binețe perechii de gnomi. Apoi se așezară toți trei la măsuța care era iar încărcată cu tot felul de bunătăți, precum și cu micul ceainic cu infuzia aburindă de ierburi.

Orologiul din turn bătu de cinci ori. Bastian se gândi cu jale la două pachete de ciocolată cu alune păstrate acasă în noptiera sa, în caz că i s-ar fi făcut vreodată foame în timpul nopții. Dacă ar fi bănuit că nu se va mai întoarce niciodată acolo, ar fi putut să le ia cu el, în chip de provizii. Dar în privința asta nu se mai putea schimba nimic. Mai bine să nu se mai gândească!

Fuhur se întinse în miciuța vale dintre stânci în aşa fel încât capul său gigantic să fie chiar lângă Atréiu, pentru a auzi totul.

— Închipuiți-vă, strigă el, prietenul și stăpânul meu crede că n-a fost plecat decât o singură noapte!

— Și ce, nu-i aşa? întrebă Atréiu.

— Șapte zile și șapte nopți în cap, spuse Fuhur, ia te uită, rănilor mi s-au vindecat aproape de tot!

Abia acum își dădu seama Atréiu că și rana lui se vindecase. Pansamentul de ierburi căzuse. Era din cale-afară de uimit.

— Cum e cu putință? Am trecut prin cele trei porți ferme-cate, am stat de vorbă cu Uyulála, pe urmă am adormit – dar nu se poate să fi dormit chiar atât.

— Spațiul și timpul, spuse Engywuck, trebuie să fie acolo cu totul altfel decât aici. Totuși nu știu de nimeni care să fi rămas atâtă timp la oracol. Ce s-a întâmplat? Vorbește odată!

— Mai întâi aş dori să știu ce s-a întâmplat aici, răsunse Atréiu.

— Vezi și singur, spuse Engywuck, toate culorile pălesc, totul devine mai ireal, Poarta Marii Enigme nu mai e. Se pare că a început și aici distrugerea.

— Și sfincșii? întrebă Atréiu. Unde-au dispărut? Au zburat? I-ați văzut?

— N-am văzut nimic, mormăi Engywuck, sperasem că tu ne vei spune câte ceva. Dintr-o dată ne-am trezit că arcul de stâncă al porții se prăbușise, dar nimeni dintre noi n-a auzit sau văzut ceva. M-am și dus acolo, să cercetez dărămăturile. Și știi ce-am constatat? Locurile unde s-au spart arată străvechi și pe ele a crescut mușchi cenușiu, ca și cum ar sta de o sută de ani precum stau acum, ca și cum Poarta Marii Enigme n-ar fi fost niciodată.

— Și totuși, a existat, spuse Atréiu încet, căci am trecut prin ea și, de asemenea, prin Poarta Oglinzii Fermecate și la sfârșit prin Poarta Fără Cheie.

Atréiu povestii tot ce i se întâmplase. Își amintea bine fiecare amănunt.

Engywuck, care la început cerea descrieri tot mai amănunțite, intrerupându-l mereu și mereu prin întrebări stâruitoare, devinea tot mai tacut pe măsură ce continua povestirea. Iar la sfârșit, când Atréiu repetă aproape cuvânt cu cuvânt tot ceea ce-i dezvăluise Uyulála, Engywuck amuți de tot. Obrazul lui mititel și zbârcit exprima cea mai profundă mâhnire.

— Prin urmare, acum cunoști taina, își încheie Atréiu relatarea, căci doreai neapărat să știi, nu-i aşa? Uyulála e o ființă alcătuită numai din glas. Făptura ei nu poate fi decât auzită. E acolo unde răsună.

Engywuck tăcu o vreme, apoi rosti răgușit:

— Vrei să spui că era acolo.

— Da, răspunse Atréiu, după spusele ei am fost ultimul căruia i-a vorbit.

Pe obrajii brăzdați ai lui Engywuck se prelingeau două lacrimi mititile.

— Degeaba, se văită el, munca mea de-o viață, cercetările mele, observațiile mele din decursul atâtotor ani – totu-i degeaba! În sfârșit, mi se aduce ultima cărămidă pentru construcția mea științifică, aş putea încheia, în sfârșit, aş putea scrie, în sfârșit, ultimul capitol – și tocmai acum opera mea nu mai e bună de nimic, e complet inutilă, nu mai este de nici un folos, nu mai face doi bani, nu mai interesează absolut pe nimeni, deoarece subiectul despre care e vorba nici nu mai există. S-a încheiat, s-a sfârșit, noapte bună.

Fu zguduit de hohote ca într-un acces de tuse. Bâtrâna Urgl îl privea cu compătimire, îi mânăgea căpșorul chel și murmură:

— Bietul meu Engywuck! Bietul meu Engywuck! Nu mai fi dezamăgit! Ai să găsești tu altceva.

— Femeie, se stropși la ea Engywuck cu ochii scânteietori, ceea ce vezi în fața ta nu-i un biet moș, ci un personaj tragic!

Ca și altă dată, fugi în peșteră și se auzi cum trântește o ușită. Bâtrâna Urgl clătină din cap suspinând și murmură:

— Nu e aşa cum pare, e un bâtrânel cumsecade, dar complet nebun, din păcate.

Când masa se termină, Urgl se ridică și spuse:

— Acum am să strâng catrafusele noastre. Nu putem lăua prea multe cu noi, dar una și alta se adună. Da, asta ar mai fi de făcut acum.

— Da' ce, vreți să plecați de aici? întrebă Atréiu.

Urgl dădu amărâtă din cap.

— N-am incotro. Acolo unde distrugerea începe să se întindă tot nu mai răsare nimic. Și pentru moșul meu nu mai există acum nici un motiv să rămână aici. Vom vedea cum merge mai departe. Într-un fel o să meargă. Dar voi? Ce-aveți de gând?

— Trebuie să fac ceea ce mi-a spus Uyulála, răspunse Atréiu, trebuie să-ncerc să găsesc o făptură omenească și s-o duc la Crăiasa Copilă pentru a-i da un nume nou.

— Și unde ai să găsești această făptură omenească? întrebă Urgl.

— Nici eu nu prea știu, spuse Atréiu, în orice caz, dincolo de hotarele Fantăziei.

— O să ne descurcăm noi, se auzi acum vocea de clopot a lui Fuhur, te duc eu. O să vezi că avem noroc!

— Ei, atunci, mormăi Urgl, luați-o din loc!

— Am putea să vă luăm și pe voi o bucată de drum? ii propuse Atréiu.

— Numai asta-mi mai lipsește, răspunse Urgl, în viața mea nu m-am plimbat prin văzduh. Gnomii cumsecade rămân pe pământ. În afară de asta, nu trebuie să vă pierdeți vremea cu noi, acum aveți ceva mai important de făcut, voi amândo-i — ceva pentru noi toți.

— Totuși aş dori să vă arăt într-un fel recunoștința mea, spuse Atréiu.

— O arăți cel mai bine, mărâi Urgl, dacă nu mai pierzi vremea cu flecăreli inutile și-ți iei imediat tălpășița!

— Are dreptate, spuse Fuhur. Hai, Atréiu!

Atréiu sări pe spinarea balaurului-noroc. Se mai întoarse o dată spre bătrâna și micuță Urgl, strigându-i:

— La revedere!

Ea intrase însă în peșteră să împacheteze.

Peste câteva ore, când ieșiră afară, Urgl și Engywuck purtau flecare în spinare un coș de răchită plin ochi și se certau de mama focului. Porniră legănându-se pe piciorușele lor mici și strâmbă, fără să-și mai întoarcă o dată privirile înapoi.

De altfel, mai târziu Engywuck ajunse foarte celebru, chiar cel mai celebru gnom din toată familia sa; însă nu datorită cercetărilor sale științifice. Dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită la vremea ei.

În timp ce bi-sihaștrii abia porniseră la drum, Atréiu, purtat de Fuhur, era deja departe, foarte departe, străbătând väzduhul Fantáziei.

Fără să vrea, Bastian privi spre ferestruica din acoperiș și își imagină cum ar fi dacă sus, pe cerul ce se întunecase aproape de tot, ar vedea apărând dintr-o dată balaurul-noroc, ca o flacără albă, pâlpăitoare – dacă ar veni cei doi ca să-l ia și pe el!

— Of, suspină el, grozav ar mai fi!

Ar putea să-i ajute – și ei l-ar putea ajuta pe el. Ar fi pentru toți o adevărată salvare.

ESTACION
CARRETERA
MAYOR

VIII

În țara
bătăușilor

lamida roșie flutura în urma lui Atréiu în timp ce călărea în înaltul cerului. Chica de păr negru-albăstrui legat cu curelușe de piele fâlfâia în vânt. Fuhur, balaurul-noroc, plutea unduind încet și egal printre cețurile și peticele de nori de pe cer.

În sus și în jos, și în sus și în jos, și în sus și în jos...

De cât timp erau pe drum? Zile și nopți și iar zile – Atréiu nu mai știa de când. Balaurul știa să zboare și în timpul somnului, mai departe, tot mai departe, și Atréiu ațipea uneori ținându-se strâns de coama albă a balaurului. Era însă un somn ușor și neliniștit. De aceea, încetul cu încetul, chiar și în timp ce era treaz, avea tot mai des senzația că visează, căci nimic nu era mai deslușit.

Jos, în adâncuri, se perindau ca niște umbre munți, câmpii și mări, insule și râuri... Atréiu nu le mai dădea nici o atenție și nici nu-și zorea făptura pe care călărea, aşa cum făcuse la început când porniseră de la Oracolul din Miazăzi. La început mai fusese încă nerăbdător, deoarece crezuse că, fiind pe spina-rea unui balaur-noroc, nu-i va fi prea greu să ajungă la hotarele Fantáziei – iar apoi dincolo de hotarele ei, în împărăția de afară, unde locuiau făpturile omenești.

Nu știau cât de mare era Fantázia.

Acum lupta împotriva oboselii de plumb gata să-l învingă. Ochii săi căprui, de obicei cu privirea ascuțită precum a unui vultur Tânăr, nu mai distingeau acum nimic în depărtare. Din când în când își strunea întreaga voință, se îndreptă din spate și își rotea privirile, dar curând se prăbușea din nou și nu mai privea decât țintă spre trupul de balaur lung și mlădiu, ai căror solzi sidefii luceau trandafiru și alb. Fuhur era și el istovit. Până și puterile lui ce păruseră nemăsurate se topeau treptat.

În timpul lungului lor zbor zăriseră de mai multe ori locuri unde se întinsese neantul și pe care nu le puteai privi fără a avea sentimentul că ai orbit. Văzute de la înăltime, multe asemenea locuri păreau destul de mici, dar mai erau și altele, mari cât o țară întreagă și întinse până-n zări. Îi cuprinsese spaimă, atât pe balaurul-noroc, cât și pe călărețul său, și ocoliseră zburând în altă direcție, pentru a nu fi nevoiți să primească ceea ce era îngrozitor. E straniu însă că ceea ce e îngrozitor nu te mai însăşimântă dacă se repetă mereu. Și cum locurile de distrugere nu se împuținău, ci dimpotrivă, se înmulțeau,

Fuhur și Atréiu se obișnuiseră treptat cu ele – sau, mai bine zis, îi cuprinsese un soi de nepăsare. Abia dacă le mai dădeau vreo atenție.

De multă vreme nu mai vorbiseră unul cu celălalt, când brusc Fuhur făcu să-i răsune glasul de bronz:

— Atréiu, micul meu stăpân, dormi?

— Nu, spuse Atréiu, deși tocmai visa lucruri însășimântă-toare, ce s-a întâmplat, Fuhur?

— Mă-ntreb dacă n-ar fi mai înțelept să ne-ntoarcem.

— Să ne-ntoarcem? Unde?

— La Turnul de Fildes. La Crăiasa Copilă.

— Crezi că ne-am putea întoarce la ea fără să fi făcut vreo ispravă?

— N-ăș spune chiar aşa, Atréiu. Care era misiunea ta?

— Trebuia să caut să afli cauza bolii ce-o prăpădește pe Crăiasa Copilă și care e leacul potrivit.

— Dar n-a fost misiunea ta să aduci și leacul, zise Fuhur.

— Ce vrei să spui?

— Poate că facem o mare greșală, încercând să trecem hotarele Fantáziei pentru a căuta o făptură omenească.

— Nu înțeleg la ce te gândești, Fuhur. Lămurește-mă mai bine.

— Crăiasa Copilă e bolnavă de moarte, spuse balaurul, fiindcă are nevoie de un nume nou. Lucrul acesta ți-a fost destăinuit de străvechea Morla. Dar numai făpturile omenești din lumea de afară pot să-i dea noul nume. Ți-a spus-o Uyulála. Astfel ți-ai îndeplinit misiunea, și sunt de părere că ar trebui cât de curând s-o înștiințezi pe Crăiasa Copilă.

— Dar la ce bun, strigă Atréiu, dacă-i comunic totul și nu aduc în același timp și o făptură omenească ce-o poate salva?

— N-ai de unde ști, spuse Fuhur. Ea e în stare de mult mai multe decât tine și cu mine laolaltă. Poate că-i va fi foarte ușor să cheme la ea o făptură omenească. Poate că are căi și mijloace care ție și mie și tuturor făpturilor Fantáziei le sunt necunoscute. Pentru aceasta ar trebui însă să știe ceea ce știi tu acum. Gândește-te că ar putea fi aşa. Si atunci, n-ar fi o nesăbuință din partea noastră să încercăm din proprie inițiativă să găsim o făptură omenească și să i-o aducem, ba mai mult, ar fi chiar posibil ca între timp ea să moară și noi să mai căutăm, pe când am fi putut s-o salvăm, dacă ne-am fi întors la vreme.

Atréiu tăcea. Fără îndoială că tot se spusesese balaurul era adevărat. S-ar fi putut să fie aşa. S-ar fi putut să fie însă și cu totul altfel. Era foarte posibil ca, întorcându-se acum acasă cu veștile sale, ea să-i spună: „Și ce-mi folosește tot ce-mi spui? Dacă mi-ai fi adus și salvatorul, m-aș fi însănătoșit. Acum e însă prea târziu pentru mine să te mai trimit încă o dată la drum.

Nu știa ce să facă. Și era obosit, mult prea obosit pentru a lua vreo hotărâre.

— Știi, Fuhur, spuse el cu vocea scăzută, dar balaurul îl auzea foarte bine, poate că ai dreptate, dar poate că nu. Hai să mai continuăm puțin zborul. Dacă tot n-ajungem la hotar, atunci ne-ntoarcem.

— Și ce numești tu puțin? întrebă balaurul.

— Câteva ore — murmură Atréiu —, ba nu, o singură oră.

— Bine, răsunse Fuhur, prin urmare, încă o oră.

Dar această singură oră avea să fie o oră prea mult.

Cei doi nu băgaseră de seamă că la miazănoapte cerul se înnegrise de nori. La apus, unde se afla soarele, era ca pe jăratec și văluri prevestitoare de rele atârnau în zare ca un soi de iarbă-de-mare săngerândă. La răsărit se aprobia o furtună, o pătură de plumb sur în fața căreia apăreau nori zdrențuiți precum cerneala albastră ce se prelinge. Iar din miazăzi se răspândea un abur galben ca pucioasa în care tresăreau și scânteiau fulgere.

— Se pare, spuse Fuhur, că vom avea vremea rea.

Atréiu privi în toate părțile.

— Da, spuse el, pare amenințător. Totuși trebuie să zburăm mai departe.

— Ar fi mai înțelept, răsunse Fuhur, să ne căutăm un adăpost. Dacă e ceea ce bănuiesc, atunci nu e glumă.

— Și ce bănuiești? întrebă Atréiu.

— Că sunt cei patru uriași ai vânturilor și că vor din nou să lupte între ei, îl lămuri Fuhur. Se ceartă aproape tot timpul, nu se înțeleg care dintre ei e cel mai puternic și poate domni asupra celorlalți. Pentru ei e un soi de joc, căci lor își nu li se întâmplă nimic. Dar vai de cel ce e prins în lupta lor. De cele mai multe ori se alege praful de el.

— N-ai putea să zbori mai sus? întrebă Atréiu.

— Vrei să spui undeva unde ei să n-ajungă? Nu, nu mă pot ridica atât de sus. Iar sub noi nu-i decât apă, vreo mare uriașă, atât cât cuprind cu ochii. Nu văd deloc unde ne-am putea ascunde.

— Atunci nu ne rămâne altceva de făcut, hotărî Atréiu, decât să-i aşteptăm. În orice caz, aş dori să-i întreb ceva.

— Ce vrei să faci? strigă balaurul și, de spaimă, făcu un salt prin aer.

— Dacă ei sunt cei patru uriași ai vânturilor, îi explică Atréiu, atunci cunosc bine toate cele patru zări ale Fantăziei. Nimenei n-ar putea să ne spună mai bine decât ei unde se află hotarele.

— O, cerule, strigă balaurul, crezi că se poate sta liniștit de vorbă cu ei?

— Care sunt numele lor? întrebă Atréiu.

— Cel din miazănoapte se numește Lirr, cel din răsărit Baureo, cel din miazăzi Şirk, iar cel din apus Mayestril, răspunse Fuhur. Dar tu, Atréiu, ce ești tu, de fapt? Ești un băiețel sau ești o bucată de oțel, că nu știi ce e frica?

— Când am trecut prin poarta sfincșilor, răspunse Atréiu, am pierdut orice urmă de frică. Pe lângă aceasta, mai port și talismanul Crăiesei Copile. Toate făpturile Fantăziei îl respectă. De ce să nu-l respecte și uriașii vânturilor?

— O, îl vor respecta, strigă Fuhur, dar sunt proști și nu-i poți împiedica să se lupte între ei. Ai să vezi ce înseamnă asta!

Între timp norii de furtună din toate părțile se adunaseră într-atât, încât Atréiu văzu în jurul său ceva ce semăna cu o pâlnie de dimensiuni enorme, cu craterul unui vulcan ai cărui pereți începură să se învârtă tot mai repede, astfel că galbenul ca pucioasa, plumburiul sur, roșu sângeriu și negrul de nepătruns se amestecau. Iar el însuși fu, de asemenea, rotit în cerc cu balaurul său alb cu tot, de parcă ar fi fost un băț de chibrit într-un vârtej imens. Și atunci zări și pe uriașii vânturilor.

Nu erau, de fapt, decât niște chipuri, căci membrele lor erau atât de schimbătoare și atât de multe – ba lungi, ba scurte, ba sute, ba deloc, ba foarte precise, ba doar un abur –, dar mai erau și încâlciiți într-o gigantică horă sau luptă voinicească, încât era cu neputință să recunoști adevăratul lor trup. Și fețele se schimbau mereu, erau grase și umflate, apoi alungite, fie în înăltime, fie în lățime, rămânând totuși mereu chipuri ce

puteau fi deosebite unele de altele. Căscau gurile și strigau, și răcneau, și urlau, și râdeau unul către altul. Păreau să nici nu observe prezența balaurului și a călărețului său care în comparație cu ei era mititel ca un Tânăr.

Atréiu se ridică drept în sus. Cu mâna dreaptă luă talismanul de aur de pe piept și strigă cât putu mai tare:

— În numele Crăiesei Copile, tăceți și ascultați-mă!

Și ceea ce era de necrezut se întâmplă!

Se potoliră ca și cum ar fi fost loviți dintr-o dată de muște. Își înciserau gurile și opt ochi uriași se holbau la AURYN. Vârtejul se opri și el. Brusc se lăsa o liniște mormântală.

— Răspundeți! strigă Atréiu. Unde sunt hotarele Fantáziei? Lirr, tu știi?

— La miazanoapte nu sunt, răspunse fața neagră din nori.

— Dar tu Baureo?

— Nici la răsărit, spuse fața plumburie din nori.

— Şirk, vorbește tu!

— La miazăzi nu-i nici un hotar, răspunse fața galbenă ca pucioasa din nori.

— Mayestril, tu știi?

— Nici un hotar la apus, răspunse fața roșie ca focul din nori.

Pe urmă spuseră toți patru într-un singur glas:

— Da' cine ești tu, care poți semnul Crăiesei Copile și nici nu știi că Fantázia n-are hotar?

Atréiu tăcu. Era năucit. La asta, într-adevăr, nu se gândise, că s-ar putea să nici nu existe hotare. Atunci totul fusese zadarnic.

Nici nu-și dădu seama că uriașii vânturilor își reîncepeau jocurile lor războinice. De altfel, îi era indiferent ce-avea să se mai întâmpile de-aici înainte. Se agăta de coama balaurului când acesta fu brusc zvârlit în sus de un vârtej. Înconjurați de fulgere, goneau mereu în cerc, apoi se înecară aproape într-un potop de ploaie cu ūvoaiele ce-i loveau dintr-o parte. Dintr-o dată fură sorbiți de o boare de foc, cât pe-aci să fie făcuți scrum, nimeriră însă într-o grindină ce nu era alcătuită din boabe, ci din turțuri de gheată lungi cât sulițele, doborându-i în hău. Dar iară fură trași în sus și răsturnați și zvârliți de colo până colo – uriașii vânturilor luptau între ei pentru domnie.

— Tine-te bine! strigă Fuhur când o pală de vânt îl aruncă pe spate.

Dar era prea târziu. Atréiu își pierdu echilibrul și se prăbuși în adâncuri. Se prăbuși și se tot prăbuși, și pe urmă nu mai știa nimic.

Când își veni în fire, era întins în nisip moale. Auzea foșnetul valurilor, iar când își înălță capul, văzu că fusese purtat la țarmul mării. Era o zi cenușie și cețoasă, dar fără vânt. Marea era liniștită și nimic nu dădea de bănuit că o luptă între uriașii vânturilor bântuise de curând pe aici. Sau ajunsese cumva într-un cu totul alt loc, foarte îndepărtat? Plaja era netedă, nu se zăreau nicăieri stânci sau dealuri, doar câțiva pomi strâmbi și îndoți apăreau prin abur ca niște gheare mari.

Atréiu se ridică în capul oaselor. La o distanță de câțiva pași își văzu hlamida din păr roșu de bivol. Se tări până acolo și și-o puse pe umeri. Spre surprinderea sa constată că abia mai era umedă. Prin urmare, era de multă vreme aici.

Cum ajunsese până aici? Si de ce nu se încasează?

Începu să-și amintească în mod confuz de brațe ce-l purta-seră și glasuri melodioase și stranii: Bietul băiat, frumosul băiat! Tineți-l bine! Să nu se scufunde!

Sau poate că nu fusese decât foșnetul valurilor?

Sau fuseseră cumva rusalce și duhuri ale apelor? Probabil că văzuseră talismanul și de aceea l-au salvat.

Fără să vrea, mâna lui se întinse către talisman – dar nu mai era acolo! Lanțul din jurul gâtului dispăruse. Pierduse medalionul.

— Fuhur! strigă Atréiu cât putu de tare. Sări în picioare, alergă încolo și încocace și strigă în toate părțile: Fuhur! Fuhur! Unde ești?

Nici un răspuns. Doar foșnetul monoton și lent al valurilor lovindu-se de plajă.

Cine știe încotro îl suflaseră uriașii vânturilor pe balaurul alb! Poate că Fuhur își căuta micul stăpân în cu totul altă parte, la mare depărtare de aici. Poate că nici nu mai era în viață.

Acum Atréiu nu mai călărea pe un balaur și nu mai era un sol al Crăiesei Copile – nu mai era decât un băiețel. Si singur de tot.

Orologiul din turn bătu de șase ori.

Afară se întunecase acum. Ploaia încetase. Era liniște completă. Bastian privea tîntă la flăcările lumânărilor.

Apoi tresări, fiindcă podeaua de scânduri trosnise.

I se părea că aude pe cineva respirând. Își opri suflarea și ascultă. În afara micului cerc luminos răspândit de lumânări, podul uriaș era întunecat de tot.

Nu cumva se auzeau pași ușori pe scară? Nu se mișcase chiar acum clanța de la ușa podului?

Din nou trosnea podeaua.

Și dacă umblau stafii aici în pod...?

— Da' de unde, spuse cu jumătate de voce Bastian, nu există stafii. Toată lumea spune așa.

Dar atunci de ce erau atât de multe povești cu stafii?

Poate că toți cei care spuneau că nu există stafii se temeau doar s-o recunoască.

Atréiu se înfășură în hlamida sa roșie, căci era frig, și porni la drum spre interiorul țării. Atât cât putea vedea prin ceață, peisajul nu se modifica. Ținutul era plat și monoton, doar că treptat se iveau tot mai multe tușișuri printre pomii încovoiati, arbuști ca din tablă ruginită și chiar aproape la fel de tari. Cineva se putea ușor răni cu ei, dacă nu băga de seamă.

După vreo oră, Atréiu ajunse la o stradă pietruită cu bolovani ce-și înălțau cocoașele de formă foarte neregulată. Atréiu hotărî să meargă pe acea stradă, căci probabil avea să-l ducă undeva, dar găsi că-i vine mai ușor să meargă prin praf, pe lângă stradă, decât pe pavaj, unde se poticnea. Strada era șerpuitoare, cotea când spre stânga, când spre dreapta, fără vreun motiv, căci nici aici nu se vedea nici deal, nici râu. Doar că în acest ținut totul părea să fie încovoiat.

Atréiu nu apucase să umble multă vreme când auzi din depărtare un zgomot ciudat, tropăitor, care se tot apropia. Era ca bătaia înăbușită a unei tobe mari, amestecându-se cu niște sunete ascuțite ca de fluiere mici, precum și cu clinchet de clopoțel. Atréiu se ascunse după o tufă la marginea străzii și aștepta.

Muzica aceea ciudată se apropia încetul și, în sfârșit, apărură din ceață și primele personaje. Era limpede că dansau, dar nu prea era un dans vesel sau grațios, ci mai

degrabă săreau de colo-colo cu mișcări năstrușnice, se tăvăleau pe jos, se tărau pe mâini și pe picioare, se ridicau întinzându-se în sus și se purtau ca bezmeticii. Singurul lucru ce se auzea în acest timp era bătaia înceată și înăbușită a tobelor, fluierele ascuțite, precum și un gâfăit și schelălăit din nenumărate gâtlejuri.

Veneau mulți, tot mai mulți, era o procesiune ce părea că nu se mai sfărșește. Atrăiu zări și fețele dansatorilor, erau fumuri ca cenușă și leoarcă de sudoare, dar ochii tuturor ardeau cu o strălucire sălbatică, febrilă. Câte unii se loveau singuri cu biciul.

Sunt nebuni, gândi Atréiu, și simți un fior rece pe spinare.

De altfel, își dădu seama că cea mai mare parte a procesiunii se compunea din pricolici, iezme și stafii. Printre ei erau vampiri și o mulțime de vrăjitoare, cele mai multe bătrâne, gheboase și cu o bărbită de țap, dar mai erau și unele tinere și frumoase, cărora răutatea li se citea pe față. Era limpede că Atréiu ajunsese în unul dintre ținuturile Fantáziei populate de făpturi ale întunericului. Dacă ar fi fost în posesia lui AURYN, i-ar fi întâmpinat fără să mai stea pe gânduri pentru a-i întreba ce se petrece. Acum însă socoti că-i mai bine să rămână în ascunzîșul său până ce alaiul smintit va fi trecut și va fi dispărut și ultimul codaș, șchiopătând și țopăind prin ceată.

Abia după aceea îndrăzni să iasă din nou în stradă și privi lung după cortegiul fantomatic. Să-i urmeze sau să nu-i urmeze? Nu se putea hotărî. De fapt, nici nu mai știa dacă ar trebui să mai facă ceva și dacă mai putea face ceva.

Pentru prima dată simți limpede cât de mult îi lipsea talismanul Crăiesei Copile și cât de neajutorat era fără el. Nu era vorba atât despre pavăza ce-i fusese – căci toate strădaniile și lipsurile, toate spaimele și pustietățile trebuise să le înfrunte cu propriile lui puteri –, dar atât timp cât purtase talismanul nu fusese niciodată nesigur cu privire la ceea ce trebuia să facă. Îi îndreptase voința și hotărările în direcția cea bună, asemenea unui tainic compas. Acum se schimbase însă totul, acum nu mai exista nici o forță tainică să-l conducă.

Numai pentru a nu sta locului încremenit își porunci să urmeze cortegiul de stafii al cărui ritm de tobe înăbușit tot se mai auzea din depărtare.

În timp ce se furișa prin ceată – având mereu grijă să păstreze distanța cuvenită față de ultimii codași – încercă să-și lămurească situația.

De ce, of, de ce nu ascultase de Fuhur când îl sfătuise să zboare imediat la Crăiasa Copilă? I-ar fi comunicat solia transmisă de Uyulála și i-ar fi restituit „strălucirea”. Fără AURYN și fără Fuhur nu mai putea ajunge la Crăiasa Copilă. Ea-l va aștepta până în ultima clipă a vieții, sperând că va veni, crezând că va aduce ei și Fantáziei salvarea – dar zadarnic!

Toate acestea erau destul de rele, dar și mai rău era ceea ce aflase de la uriașii vânturilor: că nu existau hotare. Dacă era cu neputință să pleci din Fantázia, atunci era cu neputință să chemi în ajutor o făptură omenească de dincolo de hotarele Fantáziei. Tocmai fiindcă Fantázia era nesfârșită, sfârșitul ei era de neînlăturat.

În timp ce mergea mai departe prin palele de negură, potinindu-se de bolovanii pavajului, auzi din nou în amintire glasul bland al Uyulálei. O micuță scânteie de speranță i se aprinsese în suflet.

Mai înainte oamenii veneau adeseori în Fantázia pentru a-i da Crăiesei Copile mereu alte nume noi și minunate – aşa cântase Uyulála. Prin urmare, exista totuși un drum dintr-o lume în celaltă!

...drumu-i încă-n preajma lor,
ca să-l găsească e ușor,
pentru-a veni în ajutor.

Da, acestea fuseseră cuvintele cântate de Uyulála. Numai că făpturile omenești uitaseră drumul. Nu era însă posibil ca o făptură, una singură, să-și amintească de el?

Faptul că pentru el însuși nu mai era nici o speranță nu-l tulbura pe Atréiu. Înainte de toate era important ca o făptură omenească să audă chemarea Fantáziei și să vină – aşa cum se întâmplase în toate timpurile. Si poate, poate că cineva pornise deja și era pe drum!

— Da! Da! strigă Bastian.

Se sperie de propriul său glas și adăugă ceva mai încet:

— Aș veni în ajutorul vostru, numai de-aș ști cum! Nu știu drumul, Atréiu, nu-l știu deloc!

Sunetul înăbușit al tobelor și fluierile ascuțite amuțiseră și, fără să-și dea seama, Atréiu se apropiase atât de mult de cortegiu, încât aproape se ciocni de ultimii dintre ei. Cum însă era desculț, pașii lui nu făceau nici un zgomot – dar nu aceasta era cauza datorită căreia nimeni nu-i dădea vreo atenție. Ar fi putut să și tropăie cu cizme cu ținte de fier și să strige în gura mare, și tot nu s-ar fi sinchisit nimeni.

Acum nu mai erau însirați într-o coloană, ci se răspândiseră pe un câmp cu iarba cenușie și noroi. Unii se legănau ușor încolo și încoaice, alții stăteau locului sau ședeau nemîșcați, dar ochii tuturor, lucind febril și orb, priveau în aceeași direcție.

Iar Atréiu văzu și el acum la ce priveau țintă, într-un soi de extaz de groază: pe cealaltă parte a câmpului era neantul.

Era la fel cum îl văzuse Atréiu mai înainte din vârful pomului, când fusese la gnomii de scoartă, sau acolo unde fuseseră Porțile Fermecate ale Oracolului din Miazăzi ori de la mari înăltimi, de pe spinarea lui Fuhur – dar până acum nu-l văzuse decât din depărtare. Acum se afla însă pe neașteptate foarte aproape, trecea de-a curmezișul peste toată zarea, era uriaș și se apropia încet, încet, dar nestăvilit.

Atréiu observă că personajele fantomatice de pe câmp începeau să tresără, brațele li se contorsionau spasmodic și gurile le țineau căscate ca și cum ar fi vrut să strige sau să râdă, dar era o liniște mormântală. Și apoi – ca și cum ar fi fost cu toții frunze veștede suflate de vânt – goniră toți în același timp înspre neant și se aruncără, se rostogoliră și se prăvăliră în el.

Abia dispăruse ultimul din ceata fantomatică, fără urmă și fără vreun sunet, când Atréiu observă cu groază că și propriul său trup începuse să se îndrepte cu pași mici, smuciți către neant. O dorință covârșitoare de a se arunca și el înăuntru era cât pe-acă să-l cuprindă. Se sili să se opreasă locului. Încet, foarte încet izbuti să se întoarcă și să lupte, înaintând pas cu pas ca împotriva unui puternic curent de apă nevăzut. Sorbul mai slăbi și Atréiu o luă la fugă, alergând cât putea de repede înapoi pe strada bolovănoasă, plină de hârtoape. Mai aluneca, mai cădea, se ridica și alerga mai departe fără să se gândească unde-l va duce acea stradă înnegurată.

Tot fugind, și urmă toate cotiturile lipsite de noimă și se opri abia când în fața lui apăru din negură zidul înalt și negru ca smoala al unui oraș. În spatele lui câteva turnuri strâmbă se

înălțau spre cerul cenușiu. Canaturile groase de lemn ale porții orașului erau găunoase și putrezite, atârnând într-o rână de balamalele ruginate.

Atrēiu intră în oraș.

În pod se făcea tot mai rece. Lui Bastian î se făcu atât de frig, încât începu să tremure.

Și dacă avea să se îmbolnăvească acum – ce se va întâmpla cu el? Ar putea face, de pildă, pneumonie, ca Will, un băiat din clasa sa. Atunci va trebui să moară singur de tot, aici în pod. Nu va fi nimeni lângă el să-l ajute.

Acum ar fi tare bucuros dacă tata îl-ar găsi și îl-ar salva.

Dar să se întoarcă acasă – nu, îi era cu neputință. Mai bine să moară!

Își luă și celelalte pături militare și se însufoli zdravăn cu ele.

Treptat începu să se încălzească.

IX

Orașul
Strigoilor

ar și iar răsună peste valurile spumegânde ale mării glasul lui Fuhur, puternic ca dangătul unui clopot de bronz.
— Atréiu! Unde ești? Atréiu!

Uriașii vânturilor își încheiaseră de mult jocul și zburaseră în toate zările. Aveau să se întâlnească din nou, aici sau în alt loc, ca să se înfrunte iară, aşa cum făceau de când lumea și pământul. Uitaseră deja ceea ce se întâmplase, căci nu le rămânea nimic în minte și nu știau altceva în afară de propria lor forță sălbatică. Așa că atât balaurul alb, cât și micul său călăreț pieriseră de mult din memoria lor.

Când Atréiu se prăbușise în adâncuri, Fuhur încercase la început din toate puterile să se repeadă după el ca să-l mai poată prinde în timpul căderii. Un vârtej îl smulse însă pe balaur în sus și-l purtase departe, departe. Când se întoarse, uriașii vânturilor își dezlănțuiau furia peste alt loc al mării. Fuhur se strădui cu disperare să regăsească locul unde Atréiu căzuse în apă, dar până și pentru un balaur-noroc e cu nepuțință să descopere prin spumele cloicotitoare ale valurilor furtunoase un punct atât de minuscul ca trupul purtat de ape sau coborât pe fundul mării.

Totuși, Fuhur nu voia să renunțe. Se înălța mult în văzduh pentru a putea privi mai departe, apoi zbura foarte jos, aproape de valuri, sau se învârtea în cercuri, în cercuri tot mai mari și mai mari. Între timp nu înceta să-l strige pe Atréiu, nădăjduind că totuși avea să-l mai zăreasca pe undeva prin spuma valurilor.

Era un balaur-noroc și nimic nu-i putea zdruncina convingerea că totul se va sfârși cu bine. Orice s-ar întâmpla, Fuhur n-ar renunța niciodată.

— Atréiu, răsună glasul lui puternic peste mugetul valurilor, Atréiu, unde ești?

Atréiu umbla pe străzile cufundate într-o tăcere mormântală ale unui oraș părăsit. Priveliștea era apăsătoare și lugubră. Se părea că aici nu exista nici o clădire care, văzută doar pe din afară, să nu pară amenințătoare, încărcată de blesteme, ca și cum întregul oraș n-ar cuprinde decât castele cu fantome și case cu stafii. Peste străzi și ulițe, la fel de strâmbe și întortocheate ca totul în această țară, atârnau imense pânze de păianjen și un miros urât ieșea prin ferestruicile pivnițelor și din puțurile goale.

După ce Atréiu fugise la început tiptil de la un colț de clădire la altul, pentru a nu fi descoperit, în curând nu-și mai dădu nici o silință de-a se ascunde. Piețele și străzile erau pustii și nici în clădiri nu se simțea nici o mișcare. Intră în câteva, dar nu găsi decât mobile răsturnate, perdele zdrențuite, vase și sticlărie spartă – toate semnele de distrugere, dar nici un locuitor. Pe o masă se mai găsea mâncare mâncată pe jumătate, câteva farfurii cu o ciorbă neagră și câteva fărâme lipicioase, poate pâine. Mâncă din amândouă. Aveau un gust grețos, dar îi era tare foame. Într-un anumit sens i se părea foarte just că ajunsese tocmai aici. Totul era foarte potrivit pentru cineva care nu mai avea nici o speranță.

Bastian se simțea lihnit de foame.

Cine știe de ce tocmai acum își aminti în chip cât se poate de nepotrivit de ștrudelul cu mere al domnișoarei Anna. Era cel mai bun ștrudel cu mere din lume.

Domnișoara Anna venea de trei ori pe săptămână, ținea socotelile pentru tata și făcea, de asemenea, ordine în gospodărie. De cele mai multe ori gătea și cocea câte ceva. Era o ființă voinică, vorbea tare și râdea fără sfială. Tata era politicos cu ea, dar în rest părea că nici n-o vede. Domnișoara Anna izbutea foarte rar să iște un zâmbet sugar peste față lui întristată. Când era și ea acolo, parcă se lumina un pic locuința.

Domnișoara Anna avea o fetiță, deși nu era măritată. Fata se numea Crista, era cu trei ani mai mică decât Bastian și avea un minunat păr blond. Mai înainte domnișoara Anna o aducea de fiecare dată și pe fetiță. Crista era tare sfioasă. Când Bastian îi istorisea timp de ore întregi povestile lui, ea ședea foarte liniștită, ascultându-l cu ochii larg deschiși. Îl admira pe Bastian, iar lui îi era foarte dragă.

Cu un an în urmă domnișoara Anna își dăduse însă fata la un cămin de copii, la țară. Iar acum nu se mai vedea aproape deloc.

Bastian i-o luase în nume de rău domnișoarei Anna, iar toate explicațiile ei cum că totul ar fi spre binele Cristei nu-l convinseseră defel.

Totuși nu putea rezista niciodată ștrudelului ei cu mere.

Se întreba îngrijorat cât timp poate sta un om fără să mănânce. Trei zile? Două? Poate că după douăzeci și patru de ore apăreau

deja halucinații? Bastian socoti pe degete de cât timp se afla aici. Erau zece ore sau poate chiar și ceva mai mult. Numai de să-ar fi păstrat franzeluța sau cel puțin mărul!

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, ochii de sticlă ai vulpii, ai bufniței și ai uriașului vultur păreau aproape vii. Umbrele lor se mișcau, imense, pe peretele podului.

Orologiul din turn bătu de șapte ori.

Atréiu ieși din nou în stradă și umblă fără nici un țel prin oraș. Părea foarte mare. Trecu prin cartiere unde toate casele erau mici și joase, încât stând în picioare era în stare să atingă streașina, precum și prin altele unde se aflau palate cu multe caturi și fațadele împodobite cu statui. Dar toate statuile reprezentau schelete sau figuri de demoni holbându-se cu fețe schimbozite la trecătorul singuratic.

Pe urmă rămase dintr-o dată întuit locului.

De undeva, de foarte aproape, se auzea un urlet răgușit și hârâitor sunând atât de disperat, atât de deznădăjduit, încât pe Atréiu îl duru înima. Toată părăsirea, toată osândirea ființelor întunericului se găsea în această jeluire ce nu se mai sfârșea și se întorcea ca ecou reflectat de pereții unor clădiri din ce în ce mai îndepărtate, până ce, la sfârșit, se auzea ca urletul unei haite de lupi uriași împrăștiată pe o mare întindere.

Atréiu merse pe urma sunetelor ce devineau din ce în ce mai stinse, pentru a înceta în cele din urmă într-un hohot hârâitor. Dar trebui să caute câtva timp. Intră printr-o poartă, ajunse într-o curte strâmtă și întunecoasă, trecu pe sub o boltă interioară și nimeri, în sfârșit, într-o curticică dosnică, umedă și murdară. Acolo zacea un lup uriaș aproape mort de foame, legat de zid cu un lanț. I se puteau număra una câte una coastele de sub blana răpicioasă, vertebrele șirei spinării ieșeau în afară ca dinții unui ferăstrău, iar limba îi atârna de-un cot din botul pe jumătate deschis.

Atréiu se apropie încetisor de el. Când îl observă, lupul ridică dintr-o zvâcnitură capul său enorm. În ochi îi lucea o lumină verde.

O vreme se examinară unul pe celălalt, fără o vorbă, fără vreun sunet. În sfârșit, lupul scoase un mărâit încet, sunând a primejdie mare:

— Pleacă! Lasă-mă să mor în pace!

Atréiu nu se mișcă. La fel de încet îi răspunse:

— Ti-am auzit chemarea, de aceea am venit.

Capul lupului căzu înapoia pe culcus.

— N-am chemat pe nimeni, mărâi el, era bocetul pentru propriul meu sfârșit.

— Cine ești tu? întrebă Atréiu și se mai apropiie un pas.

— Sunt Gmork, vârcolacul.

— De ce ești legat în lanț?

— M-au uitat când au plecat.

— Cine te-a uitat?

— Cei care m-au legat în lanț.

— Și unde au plecat?

Gmork nu-i răspunse. Îl privea pe Atréiu, pândindu-l din ochii închiși pe jumătate. După ce tăcu mai mult timp, întrebă:

— Tu nu ești de pe-aici, micuțule străin, nici din orașul acesta și nici din țara aceasta. Ce cauți aici?

Atréiu pleca privirea.

— Nu știu cum am ajuns aici. Cum se numește orașul?

— E capitala celei mai vestite țări din întreaga Fantăzie, spuse Gmork. Despre nici o altă țară și nici un alt oraș nu există atât de multe povești. Ai auzit și tu desigur de Orașul Strigoilor din Țara Ticăloșilor, nu-i aşa?

Atréiu dădu încet din cap.

— Dar tu – cine ești? întrebă vârcolacul.

Atréiu stătu pe gânduri înainte de a răspunde:

— Nimeni.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aveam și eu cândva un nume. Nu mai trebuie să fie pronunțat. De aceea sunt nimeni.

Lupul-vârcolac își trase puțin în sus buzele și își arăta dinții înfiorători, ceea ce voia să fie probabil un zâmbet. Se pricepea la întunecările sufletești de toate felurile și simțea că avea în față să un partener demn de el, într-un anumit fel.

— Dacă lucrurile stau așa, spuse cu glasul răgușit, atunci Nimeni m-a auzit, Nimeni a venit la mine și Nimeni vorbește cu mine în ultimele mele clipe.

Atréiu dădu iar din cap. Apoi întrebă:

— Nu te mai poate desprinde Nimeni din lanț?

Lumina verde din ochii lupului-vârcolac pălpăi. Începu să gâfăie și să-și lingă botul.

— Ai face, într-adevăr, una ca asta, spuse repezit, i-ai da drumul unui lup-vârcolac flămând? Nu știi ce înseamnă asta? N-aș cruța pe nimeni!

— Da, spuse Atréiu, dar eu sunt Nimeni. De ce m-aș teme de tine?

Dădu să se apropie de Gmork. Dar acesta scoase din nou mărâitul său însăpăimântător. Băiatul se feri.

— Nu vrei să te eliberez? îl întrebă.

Dintr-o dată vârcolacul pără foarte obosit.

— Nu mă poți elibera. Iar dacă ajungi în preajma mea, eu trebuie să te sfâșii, băiete. Și asta mi-ar amâna sfârșitul doar cu puțin, o oră sau două. Prin urmare, stai la distanță și lasă-mă să crăp în pace.

Atréiu rămase pe gânduri.

— Poate, îi spuse într-un târziu, găsesc ceva de mâncare pentru tine. Aș putea să mă duc să caut prin oraș.

Gmork își deschise iar ochii încet și-l privi pe băiat. Focul cel verde din privirile sale se stinsese.

— Du-te la naiba, prostuțule! Vrei să mă ții în viață până ce neantul ajunge aici?

— Mă gândeam, bâigui Atréiu, că dacă ți-aș fi adus mâncare și ai fi fost sătul, poate că m-aș fi putut aprobia de tine pentru a-ți desface lanțul...

Gmork scrâșni din dinți.

— Dacă m-ar reține aici un lanț obișnuit, crezi că nu l-aș fi rupt eu singur, încă de mult?

Ca pentru a-i dovedi aceasta, însfăcă lanțul și dinții lui însăpăimântători se izbiră trosnind. Smuci de lanț, apoi îi dădu drumul.

— E un lanț fermecat. Nu poate fi desprins decât de aceeași persoană care l-a și legat. Dar ea nu se mai întoarce niciodată.

— Și cine ți l-a legat?

Gmork începuse să schelălăie ca un câine bătut. Abia după câțiva timp se liniști într-atât încât să poată răspunde:

— Gaia, domnița întunecată.

— Și unde a plecat?

— S-a aruncat în neant – ca și toti ceilalți de aici.

Atréiu se gândi la dansatorii smintiți pe care-i văzuse afară în negură, în fața orașului.

— De ce, murmură el, de ce n-au fugit?

— Nu mai aveau nici o speranță. Asta vă face pe alde voi atât de slabii. Neantul vă atrage tare de tot și nici unul dintre voi nu-i va rezista multă vreme.

Spunând aceste cuvinte, Gmork râdea cu răutate.

— Dar tu, continuă Atréiu cu întrebările, vorbești ca și cum n-ai fi și tu de-al nostru.

— Nici nu sunt de-al vostru.

— Da' de unde vii?

— Nu știi ce-i un vârcolac?

Mut, Atréiu făcu semn din cap că nu știa.

— Nu cunoști decât Fantázia, spuse Gmork. Mai există însă și alte lumi. De pildă, cea a făpturilor omenești. Dar mai există și ființe care nu-și au o lume proprie. În schimb sunt în stare să intre și să iasă dintr-o lume într-alta. O astfel de ființă sunt și eu. În lumea oamenilor apar ca un om, dar nu sunt. Iar în Fantázia am o înfățișare fantázică – dar nu sunt unul de-al voștri.

Atréiu se așeză încet pe jos, privindu-l pe vârcolacul muribund cu ochii săi mari, negri.

— Ai fost în lumea oamenilor?

— De multe ori am trecut încolo și încocace între lumea lor și a voastră.

— Gmork, bâigui Atréiu fără a fi în stare să împiedice tremurul buzelor sale, îmi poți destăinui calea spre lumea oamenilor?

În ochii lui Gmork se aprinse o mică scânteie verde, ca și cum ar fi râs în sinea lui.

— Pentru tine și cei de-o seamă cu tine calea într-acolo e foarte lesnioioasă. Numai că pentru alde voi există și un clenci: nu vă mai puteți întoarce niciodată. Trebuie să rămâneți veșnic acolo. Vrei aşa ceva?

— Ce trebuie să fac? întrebă hotărât Atréiu.

— Ceea ce au făcut și toți ceilalți încă dinaintea ta, băiete. Trebuie doar să te arunci în neant. Dar nu-i nici o grabă. Căci mai curând sau mai târziu o vei face în orice caz, atunci când vor dispărea ultimele părți din Fantázia.

Atréiu se ridică în picioare.

Gmork văzu că băiatul tremura din tot trupul. Deoarece nu știa adevăratul motiv, îi spuse, căutând să-l liniștească:

— Nu te teme, nu doare.

— Nu mă tem, răspunse Atréiu. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că tocmai aici și tocmai prin tine îmi voi recăpăta întreaga speranță.

Ochii lui Gmork ardeau ca două semiluni înguste și verzi.

— N-are nici un motiv să mai speri ceva, băiete – indiferent ce-ai avea de gând să faci. Când apari în lumea oamenilor, nu mai ești ceea ce ești aici. Tocmai aceasta e taina ce n-o poate ști nimeni în Fantázia.

Atréiu stătea locului cu brațele atârnând.

— Ce voi fi acolo? întrebă el. Spune-mi taina!

Gmork tăcu multă vreme și nu se mai mișca. Atréiu începuse să se teamă că nu va mai primi nici un răspuns, dar, în sfârșit, o răsuflare grea săltă pieptul lupului-vârcolac care începu să vorbească cu glas răgușit.

— Drept cine mă iezi, băiete? Drept prietenul tău? Fii cu băgare de seamă! Mă distrez doar cu tine. Și nici nu poți pleca acum. Te rețin prin speranța ta. Dar în timp ce vorbesc, neantul asediază din toate părțile Orașul Strigoilor, iar foarte curând nu va mai fi nici o ieșire. Și atunci vei fi pierdut. Dacă stai și mă ascultă, te-ai și hotărât. Dar încă mai poți fugi.

Cruzimea din jurul botului lui Gmork se accentuase tot mai mult. Atréiu șovăi doar o clipă foarte scurtă, pe urmă șopti însă:

— Spune-mi taina! Ce voi fi acolo?

Din nou Gmork lăsă să treacă multă vreme până să răspundă. Acum respiră horcăind și rar. Brusc se ridică și se așeză sprijinindu-se pe labele din față, iar Atréiu trebuia să privească în sus spre el. Abia acum se vedea mărimea lui enormă și înfricoșătoare. Când continuă să vorbească, glasul îi huruia.

— Ai văzut neant, băiete?

— Da, de multe ori.

— Cum arată?

— Ca și cum ai fi orb.

— Ei bine – și dacă ați intrat în el, atunci se lipește de voi acest neant. Sunteți ca o boală contagioasă prin care oamenii orbesc, aşa că nu mai pot deosebi aparența de realitate. Știi cum sunteți numiți acolo?

— Nu, șopti Atréiu.

— Minciuni! lătră Gmork.

Atréiu își clătină capul. Sâangele îi pierise de pe chip.

— Cum se poate una ca asta ?

Gmork se amuză pe seama lui Atréiu. Era împede că această con vorbire îl înviora. După o scurtă vreme continuă :

— Mă-ntrebi ce vei fi acolo ? Dar aici ce eşti ? Ce sunteţi cu toţii, voi făpturi ale Fantáziei ? Sunteţi imagini din vis, născociri din domeniul poeziei, personaje dintr-o poveste fără sfârşit ! Te iei drept o realitate, băiete ? Fie, aici în lumea ta chiar eşti. Dar dacă treci prin neant, atunci nu mai eşti. Ai devenit de nerecunoscut. Eşti într-o altă lume. Acolo nu mai semănaţi cu voi înşivă. Aduceţi în lumea oamenilor iluzia şi amăgirea. Ia ghiceşte, băiete, ce se-ntâmplă cu toţi locuitorii Oraşului Strigoilor care au sărit în neant ?

— Nu ştiu, bâigui Atréiu.

— Se transformă în idei fixe în minţile oamenilor, în teamă, acolo unde în realitate nu există nimic de care să te temi, în lăcomia de a avea lucruri care îi îmbolnăvesc, în disperare acolo unde nu există nici un motiv de disperare.

— Ajungem cu toţii aşa ? întrebă Atréiu îngrozit.

— Nu, spuse Gmork, există multe feluri de idei fixe şi de amăgiri, depinde de cum sunteţi aici, frumoşi sau urâti, proştii sau înțelepţi, urmând să deveniţi acolo minciuni frumoase sau urâte, prosteşti sau înțelepte.

— Dar eu, dori să ştie Atréiu, ce voi deveni eu ?

Gmork rânji.

— Nu-ţi spun, băiete. Ai să vezi tu acolo. Sau, mai bine zis, n-ai să vezi, fiindcă nici n-ai să mai fii.

Atréiu tăcea şi-l privea pe lupul-vârcolac cu ochii căscaţi.

Gmork continuă :

— De aceea oamenii urăsc Fantázia şi se tem de ea şi de tot ce vine de acolo. Doresc s-o distrugă. Şi nu ştiu că tocmai astfel măresc potopul de minciuni ce se revarsă neîncetat în lumea lor – acest şuvi de făpturi ale Fantáziei devenite de nerecunoscut şi care trebuie să ducă viaţa părelnică a unor cadavre vii şi să otrăvească cu duhoarea lor de putregai sufletele oamenilor. Oamenii nu-şi dau seama. Aşa-i că-i distractiv ?

— Şi nu mai există nici unul, întrebă încetişor Atréiu, care să nu ne urască şi să nu se teamă de noi ?

— În orice caz, eu unul nu cunosc pe nimeni, spuse Gmork, şi, de altfel, nici nu e de mirare, pentru că voi înşivă trebuie să-i faceti pe oameni să credă că Fantázia nici nu există.

— Că Fantázia nici nu există? repetă Atréiu uluit.

— Desigur, băiete, răsunse Gmork, e chiar cel mai important lucru dintre toate. Nu-ți dai seama? Oamenii trebuie să credă că Fantázia nu există, căci numai atunci n-o să le mai treacă prin minte să vă viziteze. Și de asta depinde totul, căci numai dacă ei nu vă cunosc sub adevărata voastră înfățișare se poate face totul cu ei.

— Ce - să se facă cu ei?

— Tot ce vrei. Se află în puterea ta. Și nimic nu dă o putere mai mare asupra oamenilor decât minciuna. Căci oamenii, băiete, trăiesc din idei. Iar acestea pot fi dirijate. O asemenea putere e singura de preț. De aceea m-am aflat și eu de partea puterii și am slujit-o, pentru a lua parte la ea – deși într-un alt chip decât tine și cei de-o seamă cu tine.

— Nu vreau să am parte de putere! exclamă Atréiu.

— Liniștește-te, prostuțule, mărâi lupul-vârcolac, îndată ce-ți va veni și ție rândul să sari în neant, te transformi și tu într-un slujitor al puterii, lipsit de voință și de nerecunoscut. Cine știe la ce-i vei fi de folos. S-ar putea ca prin ajutorul tău oamenii să fie îndemnați să cumpere ceea ce nu le trebuie sau să urască ceea ce nu cunosc, să credă ceea ce-i face docili sau să se îndoiască de ceea ce i-ar putea salva. Prin mijlocirea voastră, micuțule locuitor al Fantáziei, se fac cele mai mari afaceri în lumea oamenilor, se dezlănțuie războaie, se întemeiază imperii mondale...

Gmork îl privi câtva timp pe băiat cu ochii întredeschiși, apoi mai spuse:

— Mai sunt și o mulțime de bieți neghiobi – ei însiși se cred, firește, foarte deștepți și își închipuie că slujesc adevărul – care își dau cea mai mare silință în a-i convinge până și pe copii că Fantázia nu există. Poate că tocmai tu le vei fi folositor.

Atréiu stătea cu capul plecat.

Acum știa de ce nu mai veneau oamenii în Fantázia și de ce nu vor mai veni niciodată să-i dea un nume nou Crăiesei Copile. Cu cât se distrugea mai mult din Fantázia, cu atât mai covârșitor devinea potopul de minciuni din lumea oamenilor. Și tocmai de aceea dispărea în fiecare clipă tot mai mult și posibilitatea să mai vină totuși o făptură omenească. Era un cerc al naibii de vicios din care nu exista nici o scăpare. Acum Atréiu înțelesese tot.

Mai era însă cineva care înțelesese tot: Bastian Balthasar Bux.

Acum știa că nu numai Fantázia era bolnavă, ci și lumea oamenilor. Una era în legătură cu cealaltă. De fapt, o simțise dintotdeauna fără a-și putea însă explica de ce era așa. Nu voise niciodată să se mulțumească cu gândul că viața trebuie să fie atât de cenușie și monotonă, lipsită de mistere și de minuni, după cum afirmau toți cei care spuneau mereu: Așa-i viața!

Acum știa însă că oamenii trebuiau să meargă în Fantázia pentru a însănătoși amândouă lumile.

Iar faptul că nici un om nu mai știa drumul într-acolo se datora tocmai minciunilor și ideilor greșite apărute în lumea oamenilor prin distrugerea Fantáziei, minciuni și idei ce-i orbiseră.

Cu spaimă și rușine, Bastian își aminti de propriile sale minciuni. Istorioarele născocite și povestite de el nu le puse la socoteală. Erau cu totul altceva. De câteva ori mințise însă în mod conștient și cu intenție – uneori de frică, alteori ca să obțină ceva ce-și dorea neapărat, iar uneori doar ca să-și dea aere. Oare ce făpturi ale Fantáziei fuseseră distruse prin minciunile lui, fuseseră folosite greșit și făcute de nerecunoscut? Încercă să-și imagineze cum erau mai înainte, sub însășiarea lor adevărată – dar nu era în stare. Poate tocmai fiindcă mințise.

În orice caz, un lucru era sigur: contribuise și el la situația rea în care se găsea Fantázia. Și dorea să facă ceva ca să-și răscumpere greșelile. I-o datora lui Atréiu care era gata de orice, numai să-l aducă și pe el acolo. Nu putea și nu voia să-ldezamăgească pe Atréiu. Trebuia neapărat să găsească drumul!

Orologiul din turn bătu de opt ori.

Vârcolacul îl privise cu multă atenție pe Atréiu.

— Prin urmare, acum știi cum poți ajunge în lumea oamenilor, ii spuse el. Tot mai dorești să te duci, băiete?

Atréiu făcu din cap semn că nu.

— Nu vreau să devin o minciună, murmură el.

— Tot vei deveni, fie că vrei, fie că nu vrei, răsunse Gmork aproape vesel.

— Și tu, întrebă Atréiu, de ce ești aici?

— Aveam o misiune, spuse în silă Gmork.

— Si tu ?

Atréiu îl privi atent și aproape compătimitor pe lupul-vârcolac.

— Si ți-ai îndeplinit-o ?

— Nu, mărâi Gmork, altfel sigur că n-aș sta aici legat de lanț. La început lucrurile nici nu mergeau aşa de prost, până am ajuns în acest oraș. Domnița intunecată care stăpânea aici m-a primit cu toate onorurile. M-a poftit la ea în palat, m-a ospătat din belșug, a stat de vorbă cu mine și s-a purtat ca și cum ar fi fost întru totul de partea mea. De altfel, toate făpturile din Tara Ticăloșilor mi-erau cât se poate de simpatice și mă simteam ca acasă. Iar domnița intunecată era, în felul ei, o femeie foarte frumoasă – în orice caz, după gustul meu. Mă mângâia, mă scărpina ușor, iar eu o lăsam, căci mi-era tare plăcut. Nimeni nu m-a mângâiat vreodată aşa. Pe scurt, mi-am pierdut capul și am început să pălavrăgesc, ea se prefăcea că mă admira grozav, până la sfârșit i-am spus și despre misiunea mea. Probabil că m-a adormit, căci, de obicei, aveam somnul foarte ușor. Când m-am trezit, eram legat de acest lanț. Domnița intunecată stătea în fața mea și-mi spunea : „Ai uitat, Gmork, că și eu fac parte dintre făpturile Fantáziei. Si dacă lupți împotriva Fantáziei, înseamnă că lupți și împotriva mea. Așadar, ești dușmanul meu, dar eu te-am întrecut în viclenie. Lanțul de care ești legat nu poate fi dezlegat decât de mine. Eu plec însă împreună cu slujitorii și cu slujnicile mele să ne aruncăm în neant, aşa că nu mai revin niciodată”. S-a întors cu spatele și a plecat. Dar nu i-au urmat cu toții exemplul. Abia când neantul s-a apropiat tot mai mult, locuitorii orașului au fost atrași în număr tot mai mare și cu atâtă forță, încât nu au mai putut rezista. Si dacă nu mă însel, tocmai azi au cedat și ultimii. Da, am fost prins în cursă, băiete, am stat prea multă vreme s-o ascult pe femeia aceea. Iar tu, băiete, ai fost prins acum în aceeași cursă, ai stat prea multă vreme să m-asculti pe mine. Căci în această clipă neantul a încercuit orașul ca un inel, ești prizonier și nu mai poti scăpa.

— Deci vom pieri împreună, spuse Atréiu.

— Desigur, răspunse Gmork, dar în chip foarte diferit, prostuțule. Căci eu voi muri înainte ca neantul să ajungă aici, tu vei fi însă înghițit de el. E o mare diferență. Căci pentru cine moare înainte se sfărșește povestea, dar a ta va continua la nesfârșit, sub formă de minciună.

— De ce ești atât de rău? întrebă Atréiu.

— Voi ați avut o lume a voastră, răsunse lugubru Gmork, dar eu nu.

— Care a fost misiunea ta?

Gmork, care până atunci șezuse drept, luncă la pământ. Era limpede că puterile îi erau pe sfârșite. Glasul lui hărăit nu se mai auzea decât ca un gâfăit.

— Cei cărora le slujesc și care hotărâseră distrugerea Fantáziei și-au văzut planul primejduit. — Au aflat că Crăiasa Copilă trimisese un sol, un mare erou —, și se părea că el va izbuti până la sfârșit să cheame o făptură omenească în Fantázia. — Era neapărat necesar să fie ucis din timp. — În acest scop m-au trimis pe mine, căci umblasem mult prin Fantázia. — I-am și găsit urma imediat — l-am urmărit zi și noapte — încetul cu încetul l-am ajuns din urmă — prin țara sassafranilor — la templul Muamat din Codrul Străvechi — prin Codrul Huietului — Mlaștinile Întristării — Munții Morți — dar pe urmă, lângă Prăpastia Străfundă, la plasa lui Ygramul — i-am pierdut urma — ca și cum s-ar fi topit în văzduh. — Prin urmare, am căutat mai departe, trebuia să fie pe undeva — dar nu i-am mai găsit urma — În cele din urmă, am ajuns aici. — N-am izbutit. — Dar nici ei, căci Fantázia pierde! De altfel, numele lui era Atréiu.

Gmork își săltă capul. Băiatul se dăduse înapoi cu un pas și stătea cu capul sus.

— Eu sunt, spuse el, eu sunt Atréiu.

O tresărire trecu prin trupul slăbit al lupului. Se repetă și deveni tot mai puternică. Apoi îi ieși din gâtlej un sunet semănând cu o tuse gâfăită, devinea tot mai tare și mai hărăită și crescă până ce se transformă într-un urlet răsunând printre toți pereții caselor. Vârcolacul râdea!

Era cel mai înfiorător zgromot pe care-l auzise Atréiu vreodată, niciodată nu mai auzise ceva asemănător.

Apoi se sfârși brusc.

Gmork murise.

Atréiu rămase multă vreme nemîscat. Într-un târziu se apropi de lupul mort — nici el nu știa de ce — se aplecă peste capul lui și atinse cu mâna blana cea neagră și țepoasă. Si în aceeași clipă, mai iute ca gândul, dinții lui Gmork prinseră piciorul lui

Atréiu. Până și dincolo de moarte răutatea din el rămăsese puternică.

Atréiu încercă cu disperare să-i desfacă fălcile. Era zadarnic. Dinții uriași săi erau înfipăti în carne ca și cum ar fi fost strânși cu suruburi de oțel. Atréiu căzu pe pământul murdar, lângă hoitul lupului-vârcolac.

Și pas cu pas, tiptil și de nestăvilit, neantul pătrunse din toate părțile prin zidul înalt și negru ce înconjura orașul.

X

Zborul
spre
Turnul de Fildeş

os, Atréiu intrase prin poarta posomorâtă a Orașului Strigoilor și începuse să colinde ulițele strâmbe, ca apoi să sfârșească atât de tragic în curticica dosnică și murdară, dar în aceeași clipă, sus în văzduh, Fuhur, balaurul-noroc alb, avu parte de o descoperire cât se poate de uimitoare.

Aflat și acum în căutarea micului său stăpân și prieten, urcase foarte sus printre norii și palele de negură ale cerului și se uită împrejur. În toate direcțiile se întindea marea ce nu se liniștea decât foarte încet după furtuna năprasnică ce-o răscolise până-n străfunduri. Dintr-o dată, Fuhur zări la mare depărtare ceva ce nu-și putea explica. Era ca o rază de lumină aurie ce strălucea și se stingea la intervale regulate, strălucea și iar se stingea. Iar raza de lumină părea că se îndreaptă anume spre el, spre Fuhur.

Cât putu mai repede se apropie de acel loc, iar când pluti în sfârșit peste el, își dădu seama că străfulgerările porneau din adâncurile apelor, poate chiar din fundul mării.

După cum s-a spus și mai înainte, balaurii-noroc sunt făpturi din aer și foc. Apa este un element ce nu le e doar străin, ci și extrem de periculos. În apă, ei se pot stinge cu adevărat precum o flacără – în cazul în care nu se înăbușă mai înainte, căci ei respiră necontenit aerul, cu întregul lot trup, prin cei o sută de mii de solzi sidefii. Se și hrănesc totodată cu aer și cu căldură, iar vreo altă hrană nu le mai e de trebuință, dar fără aer și căldură nu pot trăi decât foarte scurt timp.

Fuhur nu știa ce să facă. Nici nu știa ce erau ciudatele clipiri de acolo, de jos, din adâncurile mării și dacă aveau vreo legătură cu Atréiu.

Totuși nu stătu mult pe gânduri. Zvâcni foarte sus în văzduh, apoi se întoarse cu capul în jos, își aproape labele strâns de trupul ce-l ținu țeapăn și drept ca un băț și se lăsa să cadă în adâncuri. Se scufundă în mare cu un pleoscăit grozav, încât apa stropi ca dintr-un imens havuz. La începu își pierdu cunoștința din pricina izbiturii puternice, pe urmă se strădui însă să-și deschidă ochii roșii-rubinii. Acum zări sclipirea foarte aproape de el, ceva mai jos, doar la câteva lungimi ale propriului său trup. Apa îi învăluia corpul și începu să facă bășicuțe ca într-o oală înainte de a începe să fiarbă. Totodată simțea cum se răcorește și cum puterile îl lasă. Cu ultimele forțe se sili-

să se afunde încă mai adânc – iar acum văzu sursa de lumină atât de aproape, încât putea să o atingă. Era AURYN, strălucirea! Din fericire, talismanul rămăsese agățat cu lanțul de o ramură de mărgean ieșind din peretele unei văgăuni de stâncă – căci altfel giuvaierul să ar fi scufundat într-un abis fără fund.

Fuhur se întinse spre giuvaier, îl desprinse și își petrecu lanțul în jurul gâtului, pentru a nu-l pierde – căci simțea că îndată avea să-și piardă cunoștința.

Când își reveni în simțiri, la început nici nu știa ce-i cu el, căci spre mare lui mirare zbura din nou prin văzduh peste mare. Zbura cu foarte mare iuțeală într-o direcție anumită, cu mult mai repede decât i-ar fi îngăduit puterile lui sfârșite. Încercă să zboare ceva mai încet, dar fu nevoie să constate că trupul său nu-i mai dădea ascultare. O altă voință, mult mai puternică decât a lui, pușese stăpânire pe trupul său și-l conducea acum. Iar această voință pornea de la AURYN, pe care îl purta de lanț în jurul gâtului.

Ziua era pe sfârșite și se insera când Fuhur zări, în sfârșit, în depărtare malul mării. Ținutul de dincolo de mal nu se prea vedea, părea să fie cufundat în neguri. Când se apropiie mai mult, își dădu seama că cea mai mare parte a ținutului fusese înghițită de acel neant care făcea ca ochii să doară atât de tare, de parcă ar fi orbit.

Dacă ar fi putut hotărî după propria lui voință, Fuhur ar fi făcut acum cale întoarsă. Forța tainică a giuvaierului îl silea însă să zboare drept înainte. Iar foarte curând află și de ce, căci în mijlocul nesfârșitului neant descoperi brusc o mică insulă ce încă mai rezista, o insulă de case cu crestele acoperișurilor ascuțite și cu turnuri strâmbă. Fuhur bănuia acum pe cine va găsi acolo și zbura spre țel mânăt de forță puternică a talismanului, dar și de propria lui voință. În curticica lipsită de lumină unde zăcea Atréiu lângă lupul-vârcolac mort, se întunecase aproape complet. Amurgul cenușiu ce mai pătrundea în luminatorul îngust dintre case abia dacă mai ajungea pentru a deosebi trupul mai deschis al băiatului de blana neagră a monstrului. Și cu cât se întuneca mai tare, cu atât mai mult arătau amândoi ca unul singur.

Atréiu renunțase de mult la orice încercare de a se desprinde din menghinea de oțel a mușcăturii lupului. Era într-o stare

semiinconștientă în care vedea din nou în fața ochilor bivolul purpuriu din Marea Ierboasă pe care nu-l vânase. Uneori îi striga pe ceilalți copii, tovarășii săi de vânătoare, care probabil acum ajunseseră cu toții vânători adevărați. Nu-i răspundeau însă nimeni. Numai bivolul uriaș stătea nemîșcat în fața lui și-l privea. Atréiu își strigă căluțul, Artax. Dar nici el nu veni și nici nechezatul său limpede nu se auzea nicăieri. O strigă și pe Crăiasa Copilă, dar tot zadarnic. Nu-i mai putea explica nimic. Nu ajunse nici vânător, nu mai era nici sol, nu mai era nimeni.

Atréiu capitulase.

Pe urmă mai simți însă și altceva: neantul! Probabil că acum ajunse foarte aproape. Atréiu simțea din nou forța aceea îngrozitoare ca un fel de amețală. Se îndreptă și, gemând, își smuci piciorul. Dar dinții nu-i dădeau drumul.

De fapt, era spre norocul lui. Căci dacă dinții lui Gmork nu l-ar fi ținut locului, Fuhur ar fi sosit totuși prea târziu.

Așa se făcu însă că Atréiu auzi dintr-o dată glasul de bronz al balaurului-noroc venind de sus din tării:

— Atréiu! Ești aici? Atréiu!

— Fuhur! strigă Atréiu.

Apoi își duse amândouă mâinile pâlnie la gură și strigă în sus:

— Sunt aici! Fuhur! Fuhur! Sunt aici!

Și strigă așa mereu și mereu.

Pe urmă văzu trupul alb al lui Fuhur pâlpâind ca un fulger viu în trecere prin micuțul petic de cer stins, la început foarte departe, la mare înălțime, pe urmă a doua oară mai aproape. Atréiu striga și tot striga, iar balaurul-noroc răspundeau cu glasul său de clopot. În sfârșit, cel de-acolo de sus îl zări pe cel de jos, mărunt ca un biet gândăcel intr-o gaură întunecoasă.

Fuhur porni să aterizeze, dar curticica dosnică era strâmtă, se și înnoptase, iar la coborâre balaurul dărâmă una dintre crestele ascuțite ale acoperișului. Șarpanta se prăbuși cu un zgomot asurzitor. Fuhur simți cum îl străfulgeră durerea – își făcuse o rană adâncă în trup, lovindu-se de coama ascuțită a acoperișului. N-a mai izbutit una dintre aterizările sale obisnuite și atât de elegante, ci căzu greu în curte, izbindu-se tare de pământul ud și murdar, lângă Atréiu și Gmork cel mort.

Se scutură, strănută ca un cătel ce iese din apă și spuse:

— În sfârșit ! Pe-aici mi-erai ! Văd că am sosit tocmai la timp.
Atréiu nu spuse nimic. Își petrecu brațele pe după gâtul lui
Fuhur și își vârî fața în coama lui alb-argintie.

— Hai, îl îndemnă Fuhur, aşază-te pe spinarea mea ! N-ai
timp de pierdut.

Atréiu dădu doar din cap. Abia acum văzu Fuhur că piciorul
lui Atréiu era prins în botul lupului.

— Rezolvăm noi îndată, spuse el rostogolindu-și ochii
roșii-rubinii, să nu-ți faci nici o grijă.

Apucă cu amândouă labele, încercând să descleșteze fălcile
lui Gmork. Dar dintii nu se clintiră nici un milimetru.

Fuhur gâfâia și pufăia din pricina încordării, dar în zadar.
Cu siguranță că n-ar fi izbutit să-l elibereze pe micul său prieten,
dacă n-ar fi fost ajutat de noroc. Dar se știe că balaurii-noroc
au întotdeauna noroc și, o dată cu ei, și cei care le sunt dragi.

Căci în clipa când Fuhur, istovit, se opri și se plecă peste
capul lui Gmork pentru a vedea mai bine pe întuneric ce s-ar
mai putea face, s-a întâmplat ca talismanul Crăiesei Copile,
atârnat de lanț în jurul gâtului, să se aşeze pe fruntea vârco-
lacului mort. Și tot în aceeași clipă se deschise botul, eliberând
piciorul lui Atréiu.

— Hei, strigă Fuhur, ai văzut ?

Atréiu nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Fuhur, unde ești, Atréiu ?

Bâjbâi prin întuneric căutându-și prietenul, dar el nu mai
era acolo. Și, în timp ce încerca să pătrundă bezna nopții cu
ochii săi de un roșu-aprins, începu să simtă și el însuși ceea
ce-l smulsese de lângă el pe Atréiu îndată ce se eliberase : era
neantul care se apropiase tot mai mult. AURYN îl apăra însă de
sorbul puternic.

Atréiu se împotrívise zadarnic. Neantul era mai tare decât
propria lui voință micuță. Lovi cu brațele, luptă și dădu din
picioare, dar membrele lui nu mai ascultau de el, ci de forță
aceea irezistibilă. Nu-l mai despărțeau decât câțiva pași de
distrugerea sa definitivă.

Chiar atunci Fuhur trebuia în zbor peste el ca un fulger alb,
licăritor și, apucându-l de smocul de păr lung, negru-albăstrui,
îl trase în sus și porni vâjâind, înălțându-se în văzduhul negru
al nopții.

Orologiul din turn bătu de nouă ori.

Nici unul dintre cei doi, nici Fuhur și nici Atréiu nu fură mai târziu în stare să spună cât ținuse zborul prin obscuritatea totală, dacă într-adevăr a fost doar o singură noapte. Poate că orice fel de timp încetase să mai existe pentru ei și stăteau suspendați în nemîșcare în mijlocul întunericului nemărginit. A fost cea mai lungă noapte trăită vreodată, nu numai pentru Atréiu, ci și pentru Fuhur, care era mult mai vârstnic.

Dar până și cea mai lungă și cea mai întunecoasă noapte se sfărșește odată. Și, când se iviră zorile spălăcite, amândoi zăriu departe în zare Turnul de Fildeș.

Aici era inevitabil să nu ne oprim puțin pentru a explica o particularitate a geografiei Fantáziei. Uscatul și mările, munții și apele nu stau nemîșcate ca în lumea oamenilor. De aceea ar fi, de pildă, cu neputință să se întocmească o hartă a Fantáziei. Acolo nu se poate prevedea niciodată cu siguranță ce ținut se învecinează cu alt ținut. Până și punctele cardinale se schimbă după ținutul în care te află. Iarna și vara, ziua și noaptea se supun în fiecare regiune unor legi diferite. E posibil ca, ieșind din deșertul pârjolit de soare, să nimerești în mijlocul unor zăpezi arctice. În lumea Fantáziei nu există distanțe măsurabile, aşa că și cuvintele „aproape” și „departe” au o altă semnificație. Toate depind de starea sufletească și de voința celui care parcurge un anumit drum. Deoarece Fantázia e nemărginită, punctul său central poate fi oriunde – sau, mai bine zis, e la fel de departe sau de aproape, pornind de pretutindeni. Depinde întru totul de cel care dorește să ajungă la punctul central. Iar cel mai interior punct central e tocmai Turnul de Fildeș.

Spre mirarea sa, Atréiu se trezi sezând pe spinarea balaurului fără să-și amintească însă cum ajunsese acolo. Nu mai știa decât că Fuhur îl smulse în sus, apucându-l de smocul de păr. Înfrigurat, căută să se înfășoare mai bine în hlamida ce flutura în urma sa, dar observă că aceasta își pierduse culoarea și devenise sură. La fel se întâmplase și cu pielea și părul său. Iar acum văzu în lumina crescândă a dimineții că nici Fuhur nu scăpase. Balaurul arăta doar ca o pală cenușie de negură și ajunsese aproape tot atât de ireal. Amândoi fuseseră prea aproape de neant.

— Atréiu, micul meu stăpân, îl auzi vorbind încetișor pe balaur, te doare rău rana?

— Nu, răsunse Atréiu, nu mai simt nimic.

— Ai fierbințeli?

— Nu, Fuhur, nu cred. De ce mă-ntrebi?

— Am simțit că tremuri, răsunse balaurul, oare ce te-ar mai putea face pe tine să tremuri, Atréiu?

Atréiu tăcu o vreme înainte de a răspunde:

— În curând vom fi sosit. Și atunci va trebui să-i spun Crăiesei Copile că nu mai există nici o scăpare. Din toate câte a trebuit să le fac, acesta e lucrul cel mai greu.

— Da, spuse Fuhur încă și mai încet, e-adevărat.

Zburără mai departe în tacere, mereu spre Turnul de Fildes.

După câțiva timp, balaurul începu din nou:

— Ai văzut-o vreodată, Atréiu?

— Pe cine?

— Pe Crăiasa Copilă sau, mai curând, pe Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur? Căci astfel trebuie să i te adresezi când te află în fața ei.

— Nu, n-am văzut-o niciodată.

— Eu da. De foarte multă vreme. Pe atunci străbunicul tău trebuie să fi fost copil. Și eu mai eram încă un june Topăie-prin-Nori cu capul plin de prostii. Într-o noapte am încercat să-mi iau de pe cer luna ce strălucea mare și rotundă acolo sus. După cum ți-am spus, pe atunci nu înțelegeam încă nimic. Când, la sfârșit, m-am lăsat să cad înapoi pe pământ, dezamăgit, eram foarte aproape de Turnul de Fildes. În noaptea aceea pavilionul în formă de boboc de magnolie își deschise se larg petalele, iar în mijlocul lor vedeam că șade Crăiasa Copilă. Mi-a aruncat o privire, o singură scurtă privire, dar – nu știu cum să-ți spun – din noaptea aceea am devenit altul.

— Cum arăta?

— Ca o fetiță. Dar e mult mai în vîrstă decât cele mai bătrâne făpturi ale Fantăziei. Mai bine aş spune: e fără vîrstă.

— E însă bolnavă de moarte, spuse Atréiu; s-o pregătesc eu cu băgare de seamă pentru sfârșitul oricărei speranțe?

Fuhur făcu din cap semn că nu.

— Nu, ar ghici imediat că încerci doar s-o liniștești. Trebuie să-i spui adevărul.

— Chiar dacă moare din această cauză? întrebă Atréiu.

- Nu cred să se-ntâmplesca nici o astă, spuse Fuhur.
- Știi, răsunse Atréiu, ești un balaur-noroc.
- Pe urmă iar zburără multă vreme în tăcere.
- În sfârșit, au mai stat de vorbă pentru a treia oară. De data aceasta Atréiu a fost cel care a întrerupt tăcerea:
- Aș vrea să te mai întreb ceva, Fuhur.
- Întreabă.
- Cine e ea?
- Ce vrei să spui?
- AURYN are putere asupra tuturor făpturilor Fantáziei, indiferent dacă sunt ființe ale luminii sau ale întunericului. Are putere și asupra ta, și asupra mea. Și totuși, Crăiasa Copilă nu-și exercită niciodată puterea. E ca și cum nici n-ar fi, și totuși e în toate. E așa ca noi?
- Nu, spuse Fuhur, nu e cum suntem noi. Nu-i o făptură a Fantáziei. Noi toți suntem prin ea. Ea însăși e însă de alt fel.
- Este cumva – Atréiu șovăia să-și pună întrebarea –, e un fel de făptură omenească?
- Nu, spuse Fuhur, nu e ceea ce sunt făpturile omenești.
- Atunci, repetă Atréiu, cine e ea?
- Fuhur nu răsunse decât după o lungă tăcere.
- Nimeni din toată Fantázia nu știe, nimeni nici nu poate să știe. E cea mai adâncă taină a lumii noastre. Odată l-am auzit pe un înțelept spunând că acela care ar putea să înțeleagă și-ar stinge astfel propria sa existență. Nu știu ce-o fi vrut să zică. Mai mult nu pot să-ți spun.
- Și acum, zise Atréiu, se va stinge și existența ei, și a noastră, a tuturor, fără ca noi să fi înțeles taina.
- De data aceasta Fuhur tăcu, dar în jurul botului său ca de leu juca un zâmbet, ca și cum ar fi vrut să spună: Nu se va întâmpla nici o astă.
- De atunci înainte nu mai vorbiră.
- Puțin după aceea zburără peste marginea exterioară a Labirintului, acea câmpie cu straturi de flori, tufe și poteci întortocheate ce înconjura într-un rotocol mare Turnul de Fildeș. Spre spaimă lor își dădură seama că până și aici neantul își începuse distrugerea. E drept că deocamdată nu erau decât locuri mici presărate prin Labirint, dar erau pretutindeni. Rondurile de flori strălucind în toate culorile și tufele înflorite aflate între acele locuri deveniseră uscate și cenușii. Pomișorii

gingași își întindeau crengile goale și îndoite în sus către balaur și călărețul său, ca și cum s-ar fi rugat să-i ajute. Câmpii, cândva verzi și înflorite, erau acum spălăcite, și un iz ușor de mucegai și putregai se ridica spre nou-veniți. Singurele culori ce se mai vedea erau cele ale unor ciuperci uriașe, umflate și ale unor flori degenerate și colorate tipător, cu aspect otrăvitor, care făcea mai curând impresia unor creaturi ale nebuniei și ale corupției. Restul de viață din miezul Fantáziei încă se mai apăra, tresărind neputincios, împotriva distrugerii definitive ce pândeau și rodea din toate părțile.

Totuși la mijloc încă mai strălucea într-un alb feeric Turnul de Fildeș, neatins și neprihănătit.

Fuhur nu ateriză cu Atréiu pe terasa inferioară prevăzută pentru sosirea solilor zburători. Simțea că nici el și nici Atréiu nu vor mai avea puterea să urce de acolo strada principală lungă, în formă de spirală, ce ducea până la vârful turnului. I se mai părea că situația deosebită le îngăduie să nu țină seama de protocol sau de etichetă. Se hotărî să facă o aterizare forțată. Trecu valvărtej peste balcoanele, podurile și balustradele de fildeș, găsi în ultimul moment porțiunea cea mai înaltă a străzii principale, în locul unde era capătul, chiar în fața clădirilor propriu-zise ale palatului, își dădu drumul jos, mai alunecă în sus pe stradă învârtindu-se de câteva ori în jurul său și, în sfârșit, se opri cu coada înainte.

Atréiu, care se ținuse cu amândouă mâinile de gâtul lui Fuhur, se ridică și privi în jur. Se așteptase la un soi de primire sau, cel puțin, la un grup de paznici ai palatului care să-l întrebe cine e și ce dorește – dar nu se zarea nimeni nicăieri. Clădirile strălucitor de albe din jur păreau pustii.

— Au fugit cu toții! îi trecu prin minte. Au lăsat-o singură pe Crăiasa Copilă. Sau nu cumva ea a și...

— Atréiu, șopti Fuhur, trebuie să-i înapoiezi giuvaierul.

Își scoase de la gât lanțul. Acesta căzu.

Atréiu sări de pe spinarea lui Fuhur și se prăbuși la pământ. Nu se mai gândise la rana sa. Stând încă întins, luă talismanul și îl petrecu în jurul gâtului. Apoi se ridică cu greu, sprijinindu-se de balaur.

— Fuhur, spuse el, unde trebuie să mă duc?

Dar balaurul-noroc nu-i mai răspunse. Stătea întins ca mort.

Strada principală se sfârșea la un zid împrejmuitor înalt și alb, în dreptul unei mari porți minunat cioplite, ale cărei canaturi erau deschise.

Atréiu șchiopătă într-acolo, se ținu de portal și găsi în spatele porții o scară exterioară largă și strălucitor de albă ce i se păru că ajunge până-n cer. Începu să urce trepte. Uneori se oprea ca să-și mai vină în putere. Pe scările albe rămase o dâră de sânge.

În sfârșit, ajunse sus și văzu înaintea sa o galerie lungă. Merse mai departe, clătinându-se și ținându-se de coloane. Apoi trecu printr-o curte cu o mulțime de fântâni arteziene și alte havuzuri, dar abia mai putea distinge ce avea în față ochilor. Ca prin vis lupta să înainteze. Găsi o a doua poartă mai mică, apoi trebui să urce o scară înaltă, dar de data aceasta îngustă, și ajunse într-o grădină unde totul, pomii, florile și animalele erau cioplite din fildeș, pe urmă se târî pe mâini și pe picioare peste mai multe poduri arcuite și fără balustradă ducând la o a treia poartă, cea mai mică dintre toate. Culcat pe burtă, se trase mai departe, apoi ridică încet ochii și văzu un munte luciu din fildeș, iar în vârful lui – Pavilionul Magnoliilor orbitor de alb. Nici un drum nu ducea într-acolo sus, nici o scară.

Atréiu își lăsă capul pe brațe.

Nimeni dintre cei care-au ajuns vreodată acolo sus și dintre cei care vor mai ajunge vreodată nu poate spune cum a parcurs această ultimă bucată de drum. Trebuie trecut sub tăcere.

Deodată, Atréiu se așlă în fața porții ce ducea în Pavilion. Intră – și se găsi față-n față cu Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur.

Şedea sprijinită pe multe pernițe aflate pe o pernă mare, rotundă și moale, în mijlocul bobocului de floare, și privea spre el. Arăta nespus de gingășă și de dulce. Atréiu văzu cât era de bolnavă după paloarea feței ce părea aproape transparentă. Ochii ei migdalați erau de culoarea aurului închis. Nu exprimau nici un fel de îngrijorare sau neliniște. Surâdea. Trupul ei mic și firav era îmbrăcat într-o rochie largă de mătase de un alb atât de strălucitor, încât până și petalele de magnolie păreau întunecate față de ea. Arăta ca o fetiță nespusă de frumoasă, de cel mult zece ani, dar părul ei lung, pieptănat

lins și căzându-i peste umeri și spate până pe perna pe care ședea – era alb ca neaua.

Bastian se sperie.

În clipa aceea i se întâmplase ceva ce nu mai pătise niciodată în viață.

Până acum putuse să-și imagineze foarte limpede tot ce se povestea în cartea cu Povestea fără sfârșit. E drept că se petrecuseră câteva lucruri stranii cât timp citise cartea, nu putea să tăgăduiască, dar desigur că puteau fi explicate cumva. Și-l imaginase cât se poate de clar pe Atréiu călăring pe balaurul-noroc, de asemenea, Labirintul și Turnul de Fildes. Dar până în această clipă toate nu fuseseră decât propriile sale imaginații.

Când ajunsese însă la locul unde era vorba despre Crăiasa Copilă, pentru o fracțiune de secundă – numai atât cât ține scăparea fulgerului – văzuse în fața ochilor obrazul ei. Dar nu numai în gând, ci aievea! Bastian era sigur de tot că nu fusese doar imaginea sa. Văzuse chiar amănunte care nici nu erau cuprinse în descrierea din carte, de pildă, sprâncenele ce apăreau ca două arcuri subțiri, parcă pictate cu tuș, peste ochii ei aurii – sau loburile urechilor neobișnuit de alungite – sau înclinația deosebită a capului pe gâtul gingăș. Bastian știa cu siguranță că nu văzuse niciodată în viață ceva mai frumos decât obrazul ei. Și în aceeași clipă știu și cum se numește. Puișorul Lunii. Nu avea nici cea mai mică îndoială că era numele ei.

Iar Puișorul Lunii îl privise – pe el, Bastian Balthasar Bux!

Îl privise cu o expresie pe care nu și-o putea lămuri. Fusese și ea surprinsă? Era cumva o rugămintă în privirea ei? Sau dor? Sau – ce-o fi fost?

Încercă să-și amintească de privirea Puișorului Lunii, dar nu mai izbuti.

Un singur lucru îl știa sigur: privirea ei, trecând prin ochii lui și de-a lungul gâtului, îl lovise drept în inimă. Mai simțea și acum cum îl frige urma lăsată. Și mai simțea că această privire se afla acum în inima lui și strălucea ca o comoară tainică. Într-un chip straniu și totodată minunat îl durea.

Chiar dacă ar fi vrut, Bastian nu s-ar mai fi putut apăra de cele ce i se întâmplau. Dar nici nu voia, o, nu! Dimpotrivă,

pentru nimic în lume n-ar mai fi renunțat la comoara aceasta.
Nu mai voia decât un singur lucru: să citească mai departe
pentru a fi din nou împreună cu Puișorul Lunii, pentru a o
revedea.

Nu bănuia că astfel intra irevocabil în cea mai neobișnuită și
probabil cea mai primejdioasă aventură. Dar chiar și dacă ar fi
bănuit – cu siguranță că tot n-ar fi fost un motiv pentru el să
închidă cartea, s-o pună deoparte și să n-o mai atingă niciodată.

Cu degetele tremurând căută locul unde se oprise și con-
tinuă să citească.

Orologiul din turn bătu de zece ori.

XI

Crăiasa
Copilă

ilometri nenumărați străbătuse Atréiu și totuși, stând acum și privind-o pe Crăiasa Copilă, nu era în stare să scoată nici un cuvânt. Nu știa cum să-nceapă, nu știa cum să se poarte. De multe ori încercase să-și imagineze acest moment, își pregătise cuvintele, dar toate îl dispăruseră brusc din minte.

În sfârșit, ea îi zâmbi și-i spuse cu un glas plăpând și dulce ce suna ca și cum o pasare mică ar cânta în somn.

— Te-ai dus în Căutarea cea Mare, Atréiu?

— Da, izbuti să spună Atréiu plecându-și capul.

— Acum e sură hlamida ta cea frumoasă, continuă ea după o scurtă tăcere, sur și-părul și pielea, ca piatra. Dar totul va fi din nou ca înainte și chiar mai frumos. Ai să vezi.

Lui Atréiu parcă i se legase limba. Clătină doar ușor capul. Apoi auzi din nou glasul cel gingăș:

— Mi-ai îndeplinit misiunea...

Atréiu nu știa dacă aceste cuvinte nu erau cumva o întrebare. Nu îndrăznea să o privească pentru a citi pe fața ei. Puse încet mâna pe lanțul cu talismanul de aur și-l scoase de la gât. Cu brațul întins îl oferi Crăiesei Copile, dar privirile și le ținea tot plecate. Încercă să se lase într-un genunchi, precum solii din poveștile și cântecele auzite în taberele de corturi din patria sa, dar piciorul rănit nu-și făcu datoria, și Atréiu căzu la picioarele Crăiesei Copile și rămase întins pe jos, cu fața la pământ.

Ea se apleca, ridică talismanul și, în timp ce-și petrecea lanțul printre degete, îi spuse:

— Ti-ai îndeplinit frumos solia. Sunt foarte mulțumită de tine.

— Nu! exclamă Atréiu aproape cu furie, totul a fost zadarnic. Nu mai există salvare.

Urmă o lungă tăcere. Atréiu își vârâse fața în braț și un tremur îi zguduia tot trupul. Se temea că va auzi de la ea un strigăt de disperare, un vaiet, poate și o aspiră mustrare sau chiar o izbucreire de furie. Nici el nu știa la ce să se aștepte – dar cu siguranță nu la ceea ce auzi acum. Crăiasa Copilă râdea. Râdea încetișor și cu veselie. Lui Atréiu i se zăpăciră gândurile, o clipă crezu că ea a înnebunit. Dar nu era râsul unei nebune. Apoi îi auzi glasul spunând:

— Dar l-am adus cu tine.

Atréiu își înăltă capul.

— Pe cine?

— Pe salvatorul nostru.

O privi cercetător în ochi și nu găsi în ei decât limpezime și veselie. Zâmbea din nou.

— Îți-am îndeplinit misiunea. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut și-ai suferit.

Atréiu clătină din cap.

— Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur, bâlbâi el, folosind acum pentru prima oară formula oficială recomandată de Fuhur, eu... nu zău, nu-nțeleg ce vrei să spui.

— Se cunoaște pe fața ta, spuse ea, dar fie că înțelegi, fie că nu, totuși ai izbutit. Și acesta e lucrul cel mai important, nu-i aşa?

Atréiu tăcu. Nu-i mai venea în minte nici măcar o întrebare. Se holba la Crăiasa Copilă cu gura căscată.

— L-am văzut, continuă ea, și m-a privit și el.

— Când? întrebă Atréiu.

— Chiar atunci când ai intrat tu. L-am adus cu tine.

Fără să vrea, Atréiu privi în jurul său.

— Și unde e? Nu văd pe nimeni afară de mine și de tine...

— O, mai sunt încă multe ce-ți rămân invizibile, răspunse ea, dar poți să mă crezi. Încă nu se află în lumea noastră. Dar lumile noastre s-au și apropiat atât de mult, încât ne-am putut vedea, căci timp de o clipă, atât cât ține un fulger, peretele subțire care încă ne mai desparte a devenit străveziu. În curând va fi cu totul la noi și mă va striga cu numele meu cel nou pe care numai el mi-l poate da. Atunci mă voi însănătoși, și o dată cu mine întreaga Fantázie.

În timp ce Crăiasa Copilă vorbea, Atréiu se așezase anevoie. Privea în sus spre ea, căci, șezând pe pernele ei, era ceva mai înaltă, iar vocea lui era stinsă când o întrebă:

— Prin urmare, cunoști de mult solia ce aveam să îți-o aduc. Tot ce mi-a destăinuit Străvechea Morla din Mlaștinile Întristării, tot ce mi-a dezvăluit glasul misterios al Uyulálei din Oracolul din Miazázi – toate tu le știai?

— Da, spuse ea, și le știam încă mai înainte de a te fi trimis în Căutarea cea Mare.

Atréiu înghiți de câteva ori în sec.

— De ce, izbuti în sfârșit să spună, m-ai trimis și pe mine? La ce te așteptai?

— La nimic altceva decât la ceea ce ai făcut, răspunse ea.

— Ce-am făcut... repetă încet Atréiu în timp ce între sprânce-nele sale apărea o cută adâncă de furie. Dacă-i aşa precum spui, atunci totul a fost de prisos. Zadarnic m-ai mai trimis în Căutarea cea Mare. Am auzit spunându-se că hotărârile tale sunt adeseori de neînțeles pentru cei ca noi. Se poate să fie aşa. După toate prin căte am trecut, îmi vine însă foarte greu să accept cu resemnare că n-ai vrut decât să te distrezi cu mine.

Ochii Crăiesei Copile arătau acum foarte serioși.

— Nu mi-am permis să mă distrez cu tine, Atréiu, spuse ea, și știu prea bine cât îți datorez. Toate prin căte ai trecut au fost necesare. Te-am trimis în Căutarea cea Mare nu pentru solia pe care voiai să mi-o transmiți acum, ci pentru că era singurul mijloc de a-l chema pe salvatorul nostru. Căci el a luat parte la tot ce îți s-a întâmplat și te-a însotit pe tot drumul cel lung. I-ai auzit tipătul de spaimă lângă Prăpastia Străfundă în timp ce vorbeai cu Ygramul și i-ai văzut chipul când te-ai aflat în fața Porții Oglinzii Fermecate. Ai intrat în imaginea lui și ai luat-o cu tine, de aceea el te-a și urmat, căci s-a văzut pe sine cu ochii tăi. Aude și acum fiecare cuvânt pe care îl rostim. Si știe că vorbim despre el și că îl așteptăm și că ne-am pus nădejdea în el. Poate că acum înțelege că toate caznele pe care le-ai luat asupra ta, Atréiu, le-ai îndurat pentru el și că întreaga Fantázie îl cheamă!

Atréiu tot mai era încurcat, dar treptat cuta de furie de pe fruntea lui se netezea.

— Cum se face că le știi pe toate, întrebă după un timp, și tipătul de lângă Prăpastia Străfundă, și chipul din Oglinda Fermecată – sau toate acestea au fost și ele hotărâte de tine mai dinainte?

Crăiasa Copilă ridică în sus pe AURYN și, în timp ce și-l punea la gât, răspunse:

— N-ai purtat tot timpul strălucirea? N-ai știut că astfel am fost mereu cu tine?

— Nu tot timpul, răspunse Atréiu. A fost o vreme când l-am pierdut.

— Da, spuse ea, atunci ai fost într-adevăr singur. Povestește-mi ce s-a întâmplat atunci?

Atréiu îi istorisi ce i se întâmplase.

— Acum știu de ce ai devenit sur, spuse Crăiasa Copilă. Te-ai apropiat prea mult de neant.

— E oare adevărat, mai dori să afle Atréiu, ce mi-a spus Gmork, lupul-vârcolac, despre făpturile distruse ale Fantáziei, anume că se preschimbă în minciuni în lumea oamenilor?

— Da, e-adevărat, răsunse Crăiasa Copilă în timp ce ochii ei aurii se întunecau, toate minciunile au fost cândva făpturi ale Fantáziei. Sunt din aceeași substanță – dar au devenit de nerecunoscut și și-au pierdut adevărata lor natură. Dar tot ce ți-a spus Gmork nu era decât adevărul incomplet, de altfel, nici nu te puteai aștepta la altceva din partea unei făpturi incomplete. Există două căi pentru a trece hotarul dintre Fantázia și lumea oamenilor, o cale corectă și o cale greșită. Atunci când ființele Fantáziei sunt târâte dincolo în modul acela înflorător, au luat-o pe calea greșită. Când vin însă făpturile omenești în lumea noastră, atunci au ales calea cea bună. Toți cei care-au fost la noi au aflat câte ceva ce nu puteau afla decât aici și care i-a făcut să se întoarcă transformați în lumea lor. Au devenit văzători fiindcă vă văzuseră pe voi sub adevărata voastră înfățișare. De aceea erau în stare să vadă cu alți ochi și propria lor lume, precum și pe semenii lor. Acolo unde mai înainte nu găsiseră decât viață prozaică, acum descopereau dintr-o dată minuni și mistere. De aceea veneau cu bucurie la noi în Fantázia. Iar pe măsură ce lumea noastră devinea mai bogată și mai înfloritoare prin venirea lor, în aceeași măsură minciunile din lumea lor se împuținău, făcând-o pe aceasta mai bună. După cum cele două lumi ale noastre se distrug una pe cealaltă, tot astfel e cu puțință ca ele să se și însănătoșească una pe cealaltă.

Atréiu rămase pe gânduri câtva timp, apoi întrebă:

— Da' cum a început?

— Nenorocirile ce-au copleșit cele două lumi, răsunse Crăiasa Copilă, au și ele două cauze diferite. Acum totul e întors pe dos, exact în contrariul său. Ceea ce poate face văzător orbește, iar ceea ce poate crea noul distrugă. Salvarea e în mâinile oamenilor. Unul, unul singur trebuie să vină și să-mi dea un nume nou. Și va veni!

Atréiu tăcea.

— Acum înțelegi, Atréiu, întrebă Crăiasa Copilă, de ce a trebuit să-ți impun atât de multe? Numai printr-o poveste lungă și plină de peripeții, de minuni și de primejdii puteai să-l conduci până la mine pe salvatorul meu. Iar aceasta a fost povestea ta.

Atréiu ședea cufundat adânc în gânduri. În sfârșit, dădu din cap.

— Acum înțeleg, Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur. Îți mulțumesc că m-ai ales pe mine. Iartă-mi supărarea.

— N-aveai cum să știi toate acestea, răspunse ea cu blândețe, dar a fost necesar și acest lucru.

Atréiu dădu din nou din cap. După o scurtă tăcere spuse:

— Sunt însă foarte obosit.

— Ai făcut destule, Atréiu, răspunse ea, ai vrea să te odihnești?

— Încă nu. Mai întâi aş dori să fiu de față la sfârșitul fericit al poveștii mele. Dacă-i aşa precum spui și dacă mi-am îndeplinit misiunea – atunci de ce salvatorul încă n-a sosit aici? Ce mai așteaptă?

— Da, spuse încetîșor Crăiasa Copilă, ce mai așteaptă?

Bastian simțea cum de emoție i se umeziseră mâinile.

— Nu pot, spuse el, nici nu știu ce trebuie să fac. Să poate că numele pe care l-am născocit nici nu e cel potrivit.

— Îmi dai voie să te mai întreb ceva? reluă Atréiu con vorbirea. Zâmbind, ea aproba din cap.

— De ce nu te poți însănătoși decât dacă și se dă un nume nou?

— Numai printr-un nume potrivit își dobândesc toate ființele realitatea lor, spuse ea. Un nume greșit face ca totul să devină neadevărat. E ceea ce face și minciuna.

— Poate că salvatorul nu cunoaște încă numele potrivit pe care trebuie să îl dea.

— Ba da, răspunse ea, îl știe.

Să din nou așteptără amândoi în tăcere.

— Da, spuse Bastian, îl știu. L-am știut îndată ce te-am văzut. Dar nu știu ce trebuie să fac.

Atréiu își ridică ochii.

— Poate că ar vrea să vină, numai că nu știe cum s-o facă.
— Nu trebuie să facă nimic, răsunse Crăiasa Copilă, doar să strige cu numele meu cel nou pe care-l cunoaște doar el. Ar fi de ajuns.

Inima lui Bastian începu să bată puternic. Să încerce? Dar dacă nu va izbuti? Dacă se înșela cumva? Dacă cei doi nici nu vorbeau despre el, ci despre un cu totul alt salvator? De unde putea știi dacă se gândeau într-adevăr la el?

— Mă întreb, începu Atréiu din nou într-un târziu, dacă e posibil ca el să nu înțeleagă că-i vorba despre el și nu despre altcineva?

— Nu, spuse Crăiasa Copilă, nu poate fi chiar atât de neînțelegător, după toate semnele pe care le-am primit.

— Am să încerc și gata! spuse Bastian. Dar nu era în stare să scoată din gură cuvântul.

Ce va fi dacă va izbuti într-adevăr? Atunci va ajunge într-un fel oarecare în Fantázia. Cum însă? Poate va trebui să se lase transformat și el. Să ce va deveni? Poate că-l va durea sau poate că va leșina? Să întrebarea era: voia într-adevăr să ajungă în Fantázia? Voia să ajungă la Atréiu și la Crăiasa Copilă, dar nu voia nicicum să ajungă la toți acei monștri care mișunau pe acolo.

— Poate că, spuse Atréiu, n-are destul curaj?

— Curaj? întrebă Crăiasa Copilă, e nevoie de curaj pentru a pronunța numele meu?

— Atunci, spuse Atréiu, nu mai știu decât un singur motiv care l-ar putea reține.

— Ce motiv?

Atréiu șovăi înainte de a vorbi.

— Nu vrea. Nu-l interesezi nici tu și nici Fantázia. Îi suntem indiferenți.

Crăiasa Copilă îl privi lung pe Atréiu.

— Nu! Nu! strigă Bastian, să nu credeți una ca asta! Cu siguranță nu e vorba de așa ceva! Ah, vă rog, vă rog să nu credeți asta despre mine! Mă auziți? Nu e adevărat, Atréiu!

— Mi-a făgăduit că vine, spuse Crăiasa Copilă, am citit-o în ochii săi.

— Da, e-adevărat, strigă Bastian, și am să vin îndată, numai să mă gândesc mai bine la toate. Nu e chiar atât de simplu.

Atréiu plecă privirea, din nou așteptără amândoi multă vreme în tăcere. Dar salvatorul nu apărea, și nu vedeaui nici cel mai mic semn arătând că el ar fi încercat cel puțin să li se arate.

Bastian își imagina cum ar fi dacă s-ar afla dintr-o dată în fața lor, aşa gras cum era, cu picioarele strâmbă și obrazul palid ca brânza. Vedea în fața ochilor dezamăgirea de pe obrazul Crăiesei Copile atunci când îi va spune:

— Ce cauți tu aici?

Iar Atréiu poate că va și râde.

Desigur că ei se așteptau la un erou, un prinț sau ceva asemănător. Nu trebuia să li se arate. Era cu neputință. Mai bine va suporta orice – numai asta nu!

Când Crăiasa Copilă își ridică în sfârșit ochii, expresia ei era schimbăță. Atréiu aproape că se sperie de măreția și severitatea privirii ei. Știa și unde mai văzuse odată aceeași expresie: la sfincși!

— Îmi mai rămâne un mijloc, spuse ea, dar nu-l folosesc decât cu neplăcere. Aș dori să nu mă silesc să recurg la acest mijloc.

— Care mijloc? întrebă Atréiu în șoaptă.

— Fie că știe, fie că n-o știe – el face acum parte din Povestea fără sfârșit. Acum nu mai poate și nici n-are voie să se retragă. Mi-a dat făgăduiala să și trebuie să și-o țină. Singură nu pot însă să obțin împlinirea ei.

— Da' cine în toată Fantázia, strigă Atréiu, poate să facă ceva ce tu nu poți?

— Unul singur, răsunse ea, și numai dacă vrea. Bătrânul de pe Muntele Călător.

Atréiu o privi pe Crăiasa Copilă cu cea mai profundă uimire.

— Bătrânul de pe Muntele Călător, repetă el apăsând pe fiecare cuvânt, vrei să spui că el există aievea?

— Te îndoiești cumva?

— Bătrâni din corturile noastre le povestesc copiilor mici despre el atunci când sunt neascultători sau răi. Spun că tot ceea ce faci sau uiți să faci, ba chiar ceea ce gândești și simți, el scrie în cartea lui și că rămâne pentru totdeauna însemnat acolo, ca o poveste frumoasă sau urâtă, depinde. Când eram și eu mic de tot am crezut că aşa e, dar mai târziu m-am gândit că nu e decât un basm făcut să sperie copiii.

— Cine știe, spuse ea zâmbind, ce-o fi și cu basmul acesta.

— Prin urmare, îl cunoști, o cercetă Atréiu, l-am văzut vreodată?

Ea făcu din cap semn că nu.

— Dacă-l găsesc, atunci va fi pentru prima oară că ne întâlnim.

— Bătrâni noștri mai povestesc, continuă Atréiu, că nu se poate ști niciodată unde se află muntele bătrânlui, că întotdeauna apare pe neașteptate, o dată aici, altă dată colo, și că nu poate fi întâlnit decât din întâmplare sau prin voia sortii.

— Da, răsunse Crăiasa Copilă, Bătrânul de pe Muntele Călător nu poate fi căutat. Nu poate fi decât găsit.

— Chiar și pentru tine?

— Chiar și pentru mine, spuse ea.

— Și dacă nu-l găsești?

— Dacă există, îl voi găsi, spuse ea cu un zâmbet misterios, iar dacă-l găsesc, va exista.

Atréiu nu înțelese răspunsul. Șovăind, mai întrebă:

— E - ca și tine?

— E ca și mine, răsunse ea, căci e contrariul meu în toate.

Atréiu își dădu seama că astfel nu va afla nimic de la ea. Dar îl mai neliniștea un gând:

— Ești bolnavă de moarte, Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur, spuse el aproape cu severitate, iar singură n-ai să poți ajunge departe. După câte văd, te-au părăsit toți slujitorii și prietenii. Fuhur și cu mine te vom însobi cu drag oriunde ar fi, dar - vorbind cinstit - nu știu dacă pe Fuhur îl mai ajută puterile. Iar piciorul meu - ai văzut tu singură că nu mă mai ține.

— Mulțumesc, Atréiu, răsunse ea, îți mulțumesc pentru propunerea ta curajoasă și devotată. Dar n-am de gând să vă iau cu mine. Numai dacă ești singur îl poti găsi pe Bătrânul de

pe Muntele Călător. Iar Fuhur nici nu mai e acolo unde l-a lăsat. Acum se află într-un loc unde toate rănilor i se vindecă și toate puterile îi revin. Și tu de asemenea, Atréiu, vei fi curând în acel loc.

Degetele ei se jucau cu AURYN.

— Despre ce fel de loc e vorba?

— Acum nu e nevoie să o știi. Vei ajunge acolo în somn. Va veni și ziua când îți vei da seama unde ai fost.

— Dar cum aș putea dormi, strigă Atréiu, și de îngrijorare uită să se mai exprime cu menajamente, câtă vreme știu că ai putea muri în fiecare clipă!

Crăiasa Copilă râse iar încetisoară.

— Nu sunt chiar atât de părăsită pe cât crezi. Îți-am mai spus că există multe ce ție îți rămân invizibile. În preajma mea sunt cele Șapte Puteri care fac parte din mine, după cum din tine fac parte amintirile tale sau curajul tău ori gândurile tale. Nu poți să le vezi, nici să le auzi, și totuși sunt toate la mine, în acest moment. Vreau să las trei dintre ele la tine și la Fuhur, ca să aibă grija de voi. Iar patru dintre ele le iau cu mine și mă vor însobi. Iar tu, Atréiu, poți dormi liniștit.

La aceste cuvinte ale Crăiesei Copile, toată oboseala ce-o adunase în timpul Marii Căutări îl cuprinse ca un văl întunecat. Nu era însă oboseala de plumb a istovirii, ci o dorință de somn, liniștită și pașnică. Ar fi dorit să-o mai întrebe atât de multe pe Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur, dar acum avea impresia că, prin toate cuvintele ei, oprise toate dorințele purtate de el în suflet și nu-i mai lăsase decât una singură, copleșitoare, anume dorința de somn. I se închiseră ochii și, continuând să șadă și fără a se răsturna, luncă în întuneric.

Orologiul din turn bătu de unsprezece ori.

Atréiu mai auzi ca de la mare depărtare cum Crăiasa Copilă dădu un ordin cu vocea blândă și coborâtă, apoi se simți ridicat cu băgare de seamă și purtat de brațe puternice.

Multă vreme Atréiu fu cuprins de întuneric și de căldură. Mult, mult mai târziu se trezi puțin când buzele lui uscate și crăpate fură atinse de o băutură minunată pe care-o sorbi cu nesăt. În jurul său vedea nedeslușit ceva ca un fel de peșteră mare cu pereții ce păreau de aur curat. Îl mai văzu și pe

balaurul-noroc alb stând culcat alături. Apoi mai văzu sau, mai degrabă, bănu că în mijlocul peșterii tâșnea o fântână, iar în jurul fântânii erau doi șerpi care își mușcau unul altuia coada, unul era de culoare deschisă, celălalt de culoare închisă...

Pe urmă o mână nevăzută i se puse ușor pe ochi, ceea ce îi făcu nespus de bine, și Atréiu se cufundă într-un somn adânc și fără vise.

Tot atunci Crăiasa Copilă părăsea Turnul de Fildeș. Era culcată pe perne moi de mătase într-o lectică de sticlă purtată de patru slujitori invizibili, încât părea că lectica plutește încet singură.

Astfel străbătură grădina-labirint sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ea, fiind adesea nevoiți să ocolească, deoarece multe poteci duceau spre neant.

Când ajunseră în sfârșit la marginea din afară a câmpiei, părăsind Labirintul, slujitorii invizibili se opriră. Păreau să aștepte o poruncă.

Crăiasa Copilă se ridică sprijinindu-se de perne și mai aruncă o privire înapoi spre Turnul de Fildeș.

Apoi, lăsându-se din nou pe perne, spuse:

— Mergeți mai departe! Mergeți mai departe – oriunde!

O rafală de vânt îi zburătăci părul alb ca neaua. Flutura lung și greu ca o flamură în urma lecticii de sticlă.

XII

**Bătrânul
de pe
Muntele Călător**

avinele se prăbușeau în avalanșă și, bubuind peste povârnișurile prăpăstioase ale munților, viscolele se dezlănțuiseră prin turnurile de stânci ale culmilor cu platoșe de gheăță, se rătăceau urlând în peșteri și trecători, apoi goneau din nou peste întinderile vaste ale ghețarilor. Pentru locurile acelea nu era deloc o vreme neobișnuită, căci Munții Destinului – aşa fuseseră numiți – erau cei mai mari și cei mai înalți din întreaga Fantázia, iar piscul lor cel mai semet ajungea, într-adevăr, până-n slava cerului.

Nici cei mai cutezători alpiniști nu se încumetau să se aventureze în acest ținut al ghețurilor veșnice. Sau mai bine zis: trecuse un timp nespus de lung de când izbutise careva urcușul, încât nimeni nu-și mai amintea. Căci una dintre legile de neînțeles – și erau multe în împărăția Fantáziei – era următoarea: Munții Destinului nu puteau fi cuceriti luându-se cu asalt piscurile decât atunci când cel care izbutise mai înainte era cu totul și cu totul uitat și nici o inscripție de piatră sau de bronz nu mai aducea mărturia faptei sale. Așadar, fiecare cuceritor era primul.

Aici sus nu putea exista nici o ființă vie, în afară de câțiva șeitani de gheăță uriași – dacă puteau fi socotiți și ei printre ființele vii, căci se mișcau atât de neînchipuit de încet, încât le trebuia câte un an ca să facă un singur pas și veacuri în sir pentru o mică plimbare. Prin urmare, era limpede că nu puteau avea legături decât cu cei de o seamă cu ei și nu aveau nici cea mai mică idee despre existența restului lumii din Fantázia. Credeau că sunt singurele ființe vii din întregul univers.

Uluitori la culme, se zgâiau acum în jos la minusculul punct care se aprobia tot mai mult de pisc, venind pe poteci întortocheate, pe colții de stâncă unde abia se putea păsi, pe lângă pereții abrupti acoperiți cu gheăță strălucitoare, peste creste înguste ca muchia de cuțit și prin râpe și prăpăstii adânci.

Era lectica de sticlă în care stătea întinsă Crăiasa Copilă, purtată de cele patru Puteri Invizibile ale ei. Abia se mai putea deosebi de împrejurimi, căci sticla lecticei semăna cu o bucată limpede de gheăță, iar haina cea albă și părul Crăiesei Copile erau aidoma zăpezii din jur.

Era pe drum de multă vreme. De multe zile și nopți, prin ploi și arșiță, prin beznă și lumina lunii, cele patru Puteri Invizibile îi purtaseră lectica tot mai departe, aşa cum poruncise ea, tot

mai departe, oriunde. Ea nu făcea nici o deosebire între ceea ce putea să îndure și ceea ce putea fi de neîndurat, după cum și mai înainte, în Împărația ei, acceptase în egală măsură și ceea ce era întunecat, și ceea ce era luminos, și frumusețea, și urâțenia. Era gata să riște orice, căci Bătrânul de pe Muntele Călător putea fi pretutindeni și nicăieri.

Totuși, alegerea drumului pe care porniseră cele patru Puteri Invizibile nu era cu totul întâmplătoare. Din ce în ce mai des, neantul care înghițise ținuturi întregi nu le mai lăsa decât o singură cărare liberă pe unde să treacă. Uneori fusese doar un pod, o peșteră sau o poartă prin care abia mai ajungeau să scape, alteleori fuseseră valurile vreunui lac sau ale unui golf al mării peste care Puterile Invizibile purtaseră lectica cu bolnava de moarte, căci pentru ei nu exista nici o deosebire între apă și uscat.

Astfel ajunseseră până la sfârșit în lumea culmilor înghețate ale Munților Destinului și tot urcau mai departe, neconenit și neobosit. Și înainte să le dea Crăiasa Copilă vreo altă poruncă, aveau să-o ducă mai departe, tot mai sus. Ea era însă culcată pe perne, închisese ochii și nu se mai mișca. De multă vreme stătea astfel. Iar ultimul cuvânt pe care îl rostise fusese acel „oriunde” ce-l poruncise despărțindu-se de Turnul de Fildes.

Lectica înainta acum printr-o râpă adâncă, o crestătură între doi pereți stâncosi având între ei o distanță prin care abia dacă se putea trece. Pământul era acoperit cu zăpadă afânată ce putea fi adâncă de câțiva metri, dar purtătorii invizibili nu se scufundau și nici nu lăsau urme. În fundul râpei era foarte întuneric, căci lumina zilei era doar o dungă îngustă sus de tot. Drumul urca lin, și cu cât lectica ajungea mai sus, cu atât mai mult se aprobia și dunga de lumină a zilei. Apoi, aproape pe neașteptate, pereții de stâncă dispărură, lăsând liberă privirea spre o întindere largă, albă și sclipitoare. Aici era punctul cel mai înalt, căci Munții Destinului nu se sfârșeau printr-un pisc, ca cei mai mulți munți, ci printr-un podis mare cât o țară întreagă.

Acum însă pe podis se înălța în mod surprinzător un munte mai mic cu o înfațisare ciudată. Era oarecum îngust și înalt, asemănător cu Turnul de Fildes, dar de un albastru strălucitor, și alcătuit dintr-o mulțime de zimți cu forme bizare înălțându-se spre cer ca niște turțuri de gheăță uriași, dar întorsi pe dos. Pe

la jumătatea povârnișului se afla un ou de mărimea unei case, stând sprijinit pe trei zimți de gheăță.

În semicerc în jurul oului și, de asemenea, în spatele lui se înălțau țurțuri albaștri mai mari, ca țevile de orgă, formând piscul propriu-zis. Oul cel mare avea o deschidere rotundă ce părea a fi o ușă sau o fereastră. În deschidere apăru acum un obraz privind spre lectică.

Ca și cum ar fi simțit privirea, Crăiasa Copilă deschise ochii răspunzând și ea privirii.

— Oprîți! spuse ea încetisoară.

Puterile Invizibile se opriră.

Crăiasa Copilă se ridică.

— El e, continuă ea. E absolut obligatoriu să merg singură ultima bucată de drum spre el. Așteptați-mă aici, orice s-ar întâmpla.

Obrazul din deschiderea rotundă a oului dispăruse. Crăiasa Copilă coborî din lectică și porni la drum pe nesfârșita întindere înzăpezită. Mersul îi era anevoios, căci era desculță și zăpada era înghețată și zgrunțuroasă. La fiecare pas crusta de gheăță îi se spargea sub picioare și cioburile tari ca sticla îi tăiau pielea gingășă. Vântul înghețat smucea de haina și părul ei alb.

În sfârșit ajunse la Muntele Albastru și se afla în fața țurțurului neted ca sticla.

Din deschiderea rotundă și întunecată a oului cel mare ieși la iveală o scară lungă, cu mult mai lungă decât ar fi putut încăpea în ou. În cele din urmă ajunse chiar până jos la poalele Muntelui Albastru, iar când Crăiasa Copilă puse mâna pe ea, văzu că era făcută numai din litere legate între ele, iar fiecare fuscel era cât un rând. Crăiasa Copilă începu să urce, și în timp ce se ridică de pe o treaptă pe alta, citi cuvintele:

NU MAI VENI! OPREȘTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI. ÎNTOARCE-TE!
NICICÂND, NICICUM, MIE MOȘNEAGUL
SĂ NU CUMVA SĂ-MI CALCI TU PRAGUL.
PE-ORICINE, CHIAR PE TINE ACUM,
NEAPĂRAT TE-NTORC DIN DRUM,
CĂCI DACĂ MĂ VEI ÎNTÂLNI
HAOSUL SE VA RĂSPÂNDI.
SFÂRȘITUL SPRE ÎNCEPUT SE-NDREAPTĂ.

RENUNȚĂ ȘI FII ÎNTELEAPTĂ!
DIN DRUMUL TĂU OPREȘTE-TE!
PLEACĂ-NAPOI. ÎNTOARCE-TE!

Se opri pentru a mai prinde putere și privi în sus. Mai avea încă foarte mult de urcat. Până acum nu trecuse nici măcar de jumătate.

— Bătrâne de pe Muntele Călător, spuse ea cu glas tare, dacă nu vrei să ne întâlnim, n-ar fi trebuit să-mi scrii această scară. Tocmai interdicția ta de a veni e cea care mă aduce la tine.

Si urcă mai departe.

ÎN CRONICA MEA SE PĂSTREAZĂ
TOT CE E VIATĂ ȘI CREEAZĂ:
IAR TOT CE CÂNDVA A TRĂIT
E-ACUM CUVÂNT MORT, NECLINTIT.
CE-I SCRIS ÎN LITERA CEA RECE
DIN NOU AIEVEA SE PETRECE.
VENIND LA MINE, TU SĂ ȘTII
NĂPASTĂ GREA SE VA IVI.
N-AM FOST NICICÂND COPIL CA TINE,
ANI MULTÌ MĂ APĂSAU PE MINE.
AICI LA MINE SE SFÂRȘEȘTE
TOT CE PRIN TINE SE STÂRNÈȘTE.
VIE FIIND, NU-I ÎNGĂDUIT
ÎN MOARTE TU SĂ FII PRIVIT.

Din nou fu nevoită să se opreasă pentru a-și trage răsuflarea. Acum ajunsese foarte sus, iar scara se legăna în viscol precum o creangă de copac. Urcând și ultima parte de scară, Crăiasa Copilă se ținea strâns de fusceii înghețați din litere.

DE NU ASCULTI DE SFATUL MEU
CE ERA SCRIS PE URCUȘUL GREU,
DE TOTUȘI VREI SĂ ÎNDRĂZNEȘTI
RĂSUCIND TIMPUL, SĂ-L SILEȘTI,
EU NU MAI AM CUM TE OPRI,
MOȘUL ATUNCI TE VA PRIMI!

După ce Crăiasa Copilă trecu de acești ultimi fuscei, suspină încetîșor și se privi. Haina cea albă și largă era zdrențuită, se agătase de toate liniuțele transversale, cărligele și ghimpii literelor care alcătuiau scara. În sfârșit, nu era nicidcum ceva nou pentru ea faptul că literele nu-i erau binevoitoare.

În fața ei văzu oul și deschiderea rotundă unde se sfârșea scara. Urcă prin deschidere, iar aceasta se închise imediat în urma ei. Fără să se mai miște, se opri în întuneric așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Dar pentru început, multă vreme nu se întâmplă nimic.

— Sunt aici, vorbi ea într-un târziu în întuneric.

Vocea ei răsună cu ecouri ca într-o sală mare și goală – sau fusese cumva o altă voce, mult mai groasă, care-i răspunse cu aceleași cuvinte?

Treptat izbuti să distingă în întuneric o lumină slabă, roșcată. Venea de la o carte ce plutea în aer, deschisă, în mijlocul încăperii în formă de ou. Era așezată pieziș, astfel încât putu să vadă și scoarțele. Erau legate în mătase roșie-arămie, și, la fel ca și pe giuvaierul purtat de Crăiasa Copilă în jurul gâtului, apăreau și pe carte doi șerpi care își mușcau unul altuia coada, formând astfel un oval. Iar în oval era scris titlul:

POVESTEA FĂRĂ SFÂRȘIT

Bastian se zăpăci de tot. Era întocmai cartea pe care o cîtea el! O mai privi încă o dată. Da, nu încăpea nici o îndoială, cartea despre care era vorba acolo era chiar cartea pe care o ținea în mâna! Cum era posibil ca să fie vorba despre aceeași carte chiar în cuprinsul ei?

Crăiasa Copilă se apropiase și zări acum de cealaltă parte a cărții care plutea în aer față unui bărbat luminată albăstrui de jos în sus, pornind de la paginile cărții deschise. Licărirea pornea de la literele din carte.

Obrazul bărbatului arăta ca și scoarța unui copac străvechi, atât de brăzdat era de cute adânci. Barba îi era albă și lungă, iar ochii îi erau atât de adânc îngropăți în văgăune întunecate, încât nici nu se vedea. Purta o rasă de călugăr albastră cu gluga pe cap, iar în mâna ținea un condei cu care scria în carte. Nu-și ridică privirea.

Crăiasa Copilă așteaptă multă vreme în tăcere privindu-l. Ceea ce săcea el nu era chiar un scris obișnuit, ci mai degrabă o lunecare înceată a condeiului peste pagina goală, iar literele și cuvintele se formau ca de la sine, apăreau din gol.

Crăiasa Copilă citi ce scria acolo, și era chiar ceea ce se petrecea în momentul acela, anume: „Crăiasa Copilă citi ce scria acolo...”.

— Tot ce se întâmplă, spuse ea, tu scrii acolo.

— Tot ce scriu eu acolo se întâmplă, fu răspunsul.

Din nou era același glas gros și adânc pe care-l mai auzise ca un ecou al propriului ei glas.

Ciudătenia era că Bătrânul de pe Muntele Călător nici nu deschisese gura. Scrisese cuvintele ei și pe ale lui, iar ea le auzise ca și cum și-ar fi amintit doar că el tocmai vorbise.

— Tu și cu mine, întrebă ea, precum și întreaga Fantázie – totul e scris în carte ta ?

El scria și totodată ea auzi răspunsul lui :

— Nicidecum. Această carte este întreaga Fantázie, și tu, și eu.

— Și unde-i cartea ?

— În carte, fu răspunsul pe care-l scrise.

— Prin urmare, nu-i decât o imagine și reflectarea imaginii ?

El scria mai departe și-l auzi spunând :

— Ce arată o oglindă ce se oglindește într-o oglindă ? Știi, Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur ?

Crăiasa Copilă tăcu o vreme și, la rândul său, bătrânul scrisese în carte că ea tăcea.

Apoi ea spuse încet :

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Știi, răsunse el și scrise răspunsul său în carte.

— Da, spuse ea, probabil că aşa o fi. Ești memoria Fantáziei și știi tot ce s-a întâmplat până în clipa aceasta. N-ai putea însă să răsfoiești puțin cartea ta și să vezi ce se va întâmpla de aici înainte ?

— Pagini goale ! fu răspunsul. Nu pot decât privi înapoi, la ceea ce s-a întâmplat. Puteam citi în timp ce scriam. Acum știu fiindcă am citit. Și am scris fiindcă s-a întâmplat. Astfel Povestea fără sfârșit se scrie ea însăși prin mâna mea.

— Prin urmare, nu știi de ce am venit la tine ?

— Nu, auzi ea vocea lui groasă în timp ce scria, și aș fi vrut să n-o faci. Prin mine totul devine de neschimbă și definitiv – chiar și tu, Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur. Oul acesta e mormântul și siciul meu. Ai intrat în memoria Fantáziei. Cum crezi că vei mai părăsi vreodată acest loc ?

— Orice ou, răsunse ea, e începutul unei vieți noi.

— E-adăvărat, scrise și spuse bătrânul, dar numai atunci când îi crapă coaja.

— Tu ești cel care poți să deschizi, strigă Crăiasa Copilă, doar m-ai lăsat să intru.

Bătrânul clătină din cap și scrise totul.

— Forța ta a fost cea care a acționat. Dar fiindcă acum ești aici, nu mai ai acea forță. Suntem închiși pentru totdeauna. Crede-mă, n-ar fi trebuit să vii ! Aceasta e sfârșitul Poveștii fără Sfârșit !

Crăiasa Copilă zâmbi și nu părea deloc neliniștită.

— Tu și cu mine, spuse ea, nu mai suntem în stare. Dar există cineva care poate.

— Numai o săptură omenească, scrise bătrânul, poate crea un nou început.

— Da, răsunse ea, o săptură omenească.

Bătrânul de pe Muntele Călător își ridică încet ochii și o privi pentru prima oară pe Crăiasa Copilă. Era ca și cum privirea lui ar fi sosit de la celălalt capăt al universului, atât de mare era depărtarea și întunericul de unde venea. Ea răsunse privirii cu ochii ei cei de aur și-i rezistă. Era ca o luptă tăcută și nemîscată. În sfârșit, bătrânul se plecă iar peste carte sa și scrise :

— Rămâi înăuntru hotarului ce ți-a fost impus și ție.

— Așa voi face, răsunse ea, dar cel despre care vorbesc și pe care îl aștept a trecut de mult hotarul. El citește cartea ce-o scrii și aude piece cuvânt pe care îl vorbim. Așadar, e la noi.

— E-adăvărat, auzi ea glasul bătrânului în timp ce scria, și el face parte irevocabil din Povestea fără sfârșit, căci e propria lui poveste.

— Povestește-mi-o ! porunci Crăiasa Copilă. Tu, cel care ești memoria Fantáziei, povestește-mi-o – de la început și cuvânt cu cuvânt, precum ai scris-o !

Mâna care scria începu să tremure.

— Dacă fac ce-mi poruncești, trebuie să și scriu totul din nou. Iar ceea ce scriu se va și întâmpla din nou.

— Așa să fie! spuse Crăiasa Copilă.

Bastian începu să fie foarte neliniștit.

Oare ce aveau de gând? Cumva era ceva în legătură cu el? Dar dacă până și Bătrânului de pe Muntele Călător începea să-i tremure mâna...

Bătrânul scrise și spuse:

Povestea fără de sfârșit
Dacă cu sine se-ntâlnește,
O dată cu această carte
Întreaga lume se sfârșește!

Și Crăiasa Copilă ii răspunse:

Eroul dacă vine totuși
Și în curând la noi sosește
O viață nouă ne răsare.
Acuma el se hotărăște!

— Ești într-adevăr îngrozitoare, spuse și scrise bătrânul, asta înseamnă sfârșitul fără sfârșit. Vom intra în ciclul veșnicei reîntoarceri. Și de acolo nu mai există scăpare.

— Pentru noi nu, răspunse ea, și vocea ei nu mai era blândă, ci dură și clară ca un diamant, dar nici pentru el – decât dacă ne salvează pe toți.

— Vrei într-adevăr să pui totul în mâinile unei făpturi omenești?

— Vreau.

Apoi adăugă mai încet:

— Sau știi tu cumva să-mi dai alt sfat?

Tăcerea ținu multă vreme, înainte ca vocea groasă a bătrânlui să spună:

— Nu.

Stătea mult aplecat peste cartea în care scria. Fața ii era acoperită de glugă și nu se mai vedea.

— Atunci fă ceea ce te-am rugat!

Bătrânul de pe Muntele Călător se supuse voinței Crăiesei Copile și începu să-i povestească de la început Povestea fără sfârșit.

În acest moment se schimbă culoarea luminii ce strălucea din paginile cărții. De sub condeiul bătrânlui literele ieșeau înclinate. Rasa lui de călugăr, precum și gluga se făcură de culoarea aramei. Iar în timp ce scria, răsună totodată și vocea lui groasă.

Bastian auzea și el foarte limpede vocea.

Totuși, primele cuvinte pronunțate de bătrân îi fură de neînțeles. Sunau cam ca „Tairacitna rednaerok darnok Irak rateirporp”.

Ce ciudat, gândi Bastian, de ce vorbește bătrânul dintr-o dată o limbă străină? Sau era cumva o formulă magică?

Glasul bătrânlui continuă, iar Bastian trebuie să-l asculte.

„Inscripția de mai sus se afla pe ușa de sticlă a unei prăvălioare, dar firește că arăta aşa numai când priveai din interiorul încăperii cam intunecoase prin geam afară, spre stradă.

Era o dimineată de noiembrie rece și cenușie și ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră și peste literele întortocheate. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie pe partea opusă a străzii.”

Povestea asta nici n-o cunosc, gândi Bastian oarecum dezamăgit, nici nu-i vorba despre ea în cartea pe care am citit-o până acum. În sfârșit, acum se vede bine că m-am înșelat tot timpul. Crezusem într-adevăr că bătrânul va începe să povestească de la început toată

Povestea fără sfârșit.

„Dintr-o dată ușa fu deschisă atât de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atârnăt deasupra ei se porni să sune cu zgromot și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un băiețel gras, de vreo zece sau unsprezece ani. Părul castaniu-închis îi atârna ud peste față, haina îi era leoarcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un ghiozdan prins de o curea. Băiețelul era cam palid și gâfâia, dar,

spre deosebire de graba de care dăduse doavadă până atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise..."

În timp ce Bastian ctea aceste rânduri și totodată auzea glasul gros al Bătrânelui de pe Muntele Călător, începură să-i vâjăie urechile și să-l prindă amețeala.

Ceea ce se povestea acolo era propria lui poveste! Iar ea era cuprinsă în Povestea fără sfârșit. El însuși, Bastian, apărea ca personaj în cartea al cărei cititor crezuse până acum că este! Și cine știe care alt cititor îl ctea chiar acum și credea la rândul lui că nu-i decât un cititor – și tot aşa mai departe la nesfârșit!

Acum lui Bastian începu să-i fie frică. Avu dintr-o dată senzația că nu mai poate respira. Se simțea ca și cum ar fi fost închis într-o inchisoare invizibilă. Voia să se opreasca, nu mai voia să citească mai departe.

Voce groasă a Bătrânelui de pe Muntele Călător continua să povestească,

iar Bastian nu putea face nimic ca să-l opreasca. Își astupă urechile, dar nu-i folosi la nimic, căci glasul răsună înláuntrul lui. Deși știa de mult că nu era aşa, totuși se mai agăta de gândul că toată coincidența cu propria lui poveste nu era decât o întâmplare smintită.

dar vocea groasă vorbea neîndupăcat mai departe

și acum auzi foarte lîmpede cum spunea:

„... N-ai nici un pic de bună-cuvîntă, căci altfel s-ar fi cuvenit să te recomanzi cel puțin.

— Mă numesc Bastian, spuse băiatul. Bastian Balthasar Bux.”

În clipa aceea Bastian înțelese un lucru esențial: cineva poate fi convins că își dorește ceva – chiar ani de zile – atât timp cât se știe că dorința nu-i poate fi îndeplinită. Dacă se află însă dintr-o dată confruntat cu posibilitatea ca dorința visată să se transforme în realitate, nu-și mai dorește decât un singur lucru: să nu fi avut niciodată acea dorință.

În orice caz, asta i se întâmplă lui Bastian.

Acum când totul devenise de o gravitate implacabilă, cel mai mult i-ar fi plăcut să fugă. Numai că în acest caz, firește, nu-i putea folosi la nimic: se prefăcu mort ca un gândac răsturnat pe spate. Voia să pretindă că nici n-ar exista, voia să stea fără să crăcnească și să se ghemuiască într-un colț.

Bătrânul de pe Muntele Călător continuă să povestească și totodată să scrie totul din nou, cum furase Bastian cartea, cum se refugiase în podul școlii și cum a început acolo să citească. Pe urmă începu încă o dată Căutarea cea Mare a lui Atréiu, ajunse la Străvechea Morla și-l găsi pe Fuhur în plasa lui Ygramul la Prăpastia Străfundă, unde se auzi strigătul de spaimă al lui Bastian. Încă o dată Atréiu fu vindecat de bătrâna Urgl și sfătuit de Engywuck. Păși prin cele trei porți fermecate și intră în imaginea lui Bastian și vorbi cu Uyulála. Apoi urmară uriașii vânturilor și Orașul Strigoilor, Gmork, salvarea lui Atréiu și întoarcerea la Turnul de Fildeș. Iar între timp se mai întâmplată și toate cele căte le trăise Bastian, aprinderea lumânărilor și cum o văzuse pe Crăiasa Copilă și cum ea aștepta zadarnic ca el să vină. Și încă o dată ea porni să-l caute pe Bătrânul de pe Muntele Călător, încă o dată se urcă pe scara din litere și intră în ou și încă o dată se desfășură întreaga con vorbire, cuvânt cu cuvânt tot ce vorbiseră cei doi și sfârșindu-se cu aceea că Bătrânul de pe Muntele Călător începea să scrie și să povestească Povestea fără sfârșit.

Și atunci totul porni iar de la început – neschimbat și fără a putea fi vreodată schimbat – și din nou totul se sfârși cu întâlnirea Crăiesei Copile cu Bătrânul de pe Muntele Călător, care încă o dată începu să scrie și să povestească Povestea fără sfârșit...

...și tot aşa va continua până în vecii vecilor, căci era cu neputință ca ceva să se poată schimba în desfășurarea evenimentelor. Numai el singur, Bastian, era în stare să intervină. Și trebuia s-o facă dacă nu voia să rămână el însuși închis în același ciclu. Avea impresia că povestea se repetase de mii de ori, ba nu, că nu mai exista nici un „Înainte” și nici un „După”, ci totul se petrece mereu și în același timp. Acum înțelegea de

ce tremurase mâna bâtrânului. Ciclul veșnicei reîntoarceri era sfârșitul fără sfârșit!

Bastian nu simțea că lacrimile îi curgeau pe obrajii. Pierzându-și cât pe-aci conștiința, strigă deodată:

— Puișorul Lunii! Vin!

În aceeași clipă se petrecură mai multe lucruri dintr-o dată.

Coaja oului cel mare fu spartă în țăndări de o forță uriașă și totodată bubui un tunet asurzitor. Apoi o vijelie se apropie venind de departe

și izbucnii din paginile cărții ținute de Bastian pe genunchi, încât ele începură să fălfăie zbuciumându-se. Bastian simți vijelia prin păr și pe obrazul său, îi tăia aproape răsuflarea, flăcările lumânărilor din sfeșnicul cu șapte brațe jucau și se culcau de tot, și pe urmă o a doua rafală încă și mai puternică zburătăci cartea și luminile se stinseră.

Orogiul din turn bătu de douăsprezece ori.

XIII

**Perelin,
pădurea nopții**

ai spuse o dată în soaptă, pe întuneric :
— Puișorul Lunii, vin !

Bastian simțea cum din numele acesta radia o forță nespus de dulce, mângâietoare, ce-l învăluia cu totul. De aceea îi mai spuse de câteva ori :

— Puișorul Lunii ! Puișorul Lunii ! Vin, Puișorul Lunii ! Am și sosit !

Dar unde se afla oare ?

Nu putea vedea nici cea mai slabă urmă de lumină, dar ceea ce-l înconjura nu mai era bezna friguroasă a podului, ci o întunecime caldă și catifelată în care se simțea ferit și fericit.

Orice frică și neliniște îi pierise. Își amintea doar de ele ca de ceva de mult trecut. Se simțea atât de senin și de bine dispus, încât începu chiar să râdă încetisor.

— Puișorul Lunii, unde mă aflu ? întrebă el.

Nu mai simțea greutatea trupului său. Bâjbâi împrejur cu mâinile și își dădu seama că plutea. Pieriseră și saltelele de gimnastică și dușumeaua de dedesubt.

Era o senzație minunată și niciodată simțită de el, un sentiment de desprindere și de libertate nețărmurită. Acum nu-l mai putea atinge nimic din tot ce-l împovărase și-l năpăstuisse cândva.

Plutea cumva pe undeva prin cosmos ? În cosmos se aflau însă stelele, iar el nu zărea nimic de acest fel. Nu mai exista decât întunericul catifelat și el se simțea atât de bine, atât de bine ca niciodată în toată viața lui. Nu cumva murise ?

— Puișorul Lunii, unde ești ?

Și acum auzi un glăscior gingaș, ca al unei păsări mici care îi răspundeau, și poate că-i răspunsese și până acum de mai multe ori fără ca el să-și dea seama. Auzea de foarte aproape, și totuși n-ar fi putut spune de unde vine :

— Sunt aici, Bastian, dragule.

— Puișorul Lunii, tu ești ?

Ea râse parcă ar fi cântat.

— Da' cine aş putea fi ? Doar mi-ai dat chiar acum numele cel frumos. Îți mulțumesc pentru el. Fii binevenit, salvatorul și eroul meu.

— Unde suntem, Puișorul Lunii ?

— Eu sunt la tine, iar tu ești la mine.

Era o con vorbire din vise, și totuși Bastian știa cu siguranță că era treaz și nu visa.

— Puișorul Lunii, șopti el, acesta-i sfârșitul?

— Nu, răspunse ea, e începutul.

— Unde-i Fantázia, Puișorul Lunii? Unde sunt toți ceilalți? Unde-i Atréiu și Fuhur? A dispărut totul? Dar Bătrânul de pe Muntele Călător cu cartea sa? Nu mai există?

— Fantázia va renaște din dorințele tale, Bastian, dragule. Prin mine ele devin realitate.

— Din dorințele mele? repetă Bastian uimit.

— Știi bine, auzi el glasul cel dulce, că mi se spune Suverană a Dorințelor. Ce-ai să-ți dorești?

Bastian se gândi, apoi întrebă precaut:

— Câte dorințe mi se îngăduie?

— Câte vrei – cu cât sunt mai multe, cu atât mai bine, dragule. Cu atât mai bogată și mai felurită va fi Fantázia.

Bastian era surprins și copleșit. Dar tocmai fiindcă dintr-o dată se vedea pus în față unei infinități de posibilități, nu-i veni în minte nici o dorință.

— Nu-mi vine nimic în minte, spuse el în sfârșit.

Cătva timp fu tăcere, apoi auzi glăsciorul gingăș ca de pasare mică:

— Asta-i rău.

— De ce?

— Pentru că atunci n-o să mai existe nici o Fantázie.

Bastian tăcu încurcat. Sentimentul lui de libertate nelimitată era tulburat de faptul că totul urma să depindă de el.

— De ce-i atât de întuneric, Puișorul Lunii?

— Începutul e întotdeauna întunecat, Bastian, dragule.

— Aș dori mult să te mai văd o dată, Puișorul Lunii, ca atunci în clipa când m-ai privit.

Auzi din nou râsul cel încetișor, ca un cântec.

— De ce râzi?

— Fiindcă sunt bucuroasă.

— De ce ești bucuroasă?

— Îți-ai exprimat chiar acum prima ta dorință.

— Și o vei îndeplini?

— Da, întinde-ți mâna!

Bastian întinse mâna și simți că îi punea ceva pe palma deschisă. Era foarte rece și, pipăindu-l, îl simți tare și mort.

— Ce-i asta, Puișorul Lunii ?
— Un fir de nisip, răspunse ea. E tot ce-a mai rămas din toată împărăția mea cea nesfârșită. Îți-l dăruiesc.
— Mulțumesc, spuse Bastian mirat.
Deși nu știa ce să facă cu darul primit. De-ar fi fost cel puțin ceva viu !

În timp ce mai stătea și se întreba la ce s-o fi așteptând Puișorul Lunii din partea lui, simți brusc o ușoară gădilitură pe mână. Privi mai cu atenție.

— Ia te uită, Puișorul Lunii, șopti el, a început să licăreasă și să lucească ! Și aici – vezi – iese o flăcăruie micuță. Ba nu, e un german ! Puișorul Lunii, nu-i deloc un fir de nisip ! E o sămânță strălucitoare și începe să încolțească !

— Foarte bine ai procedat, Bastian, dragule ! o auzi el spunând. Vezi, nu-i deloc greu.

Din punctulețul de pe palma lui Bastian pornea acum o lumină ce abia se vedea, dar cresc repede și începu să lumineze cele două chipuri de copil atât de diferite, aplecate asupra minunii, scoțându-le din întunericul catifelat.

Bastian își retrase încet mâna și punctul luminos rămase plutind ca o mică stea între ei doi.

Colțul creștea foarte repede, puteai să-l vezi cum se dezvoltă. Scoase frunze și rămurele, apărură boboci ce se deschideau și flori multicolore, scliptoare și fosforescente. Se și formau mici fructe care, îndată ce erau coapte, explodau ca niște rachete în miniatură presărând în jur o ploaie pestriță de scântei, noi semințe.

Din noile semințe creșteau din nou plante, aveau însă alte forme, semănau cu ferigi sau cu mici palmieri, cactuși în chip de minge, brăduți sau pomuleți noduroși. Fiecare licărea și strălucea în altă culoare.

Foarte curând în jurul lui Bastian și al Puișorului Lunii, peste și sub ei și în toate părțile, întunericul catifelat fu plin de plante luminoase ce tot încolțeau și creșteau repede. O sferă arzând în toate culorile, o lume nouă și strălucitoare plutea Niciunde, creștea și creștea mereu, iar în miezul ei cel mai lăuntric sedeau mână-n mână Bastian și Puișorul Lunii privind cu ochii mari de uimire priveliștea cea mirifică.

Plantele nu mai conteneau în producerea unor forme și culori mereu noi. Boboci tot mai mari se deschideau, inflorescențe tot

mai bogate răsăreau. Iar toată această dezvoltare se desfășura într-o liniște deplină.

După un timp unele plante ajunseră înalte cât floarea-soarelui, ba câteva erau chiar atât de înalte cât merii. Apăruseră evantaie sau pămătufuri din frunze lungi, verzi ca smaraldul, și flori ca o coadă de păun smălțată cu pagode alcătuite din umbrele deschise din mătase viorie și așezate unele peste altele. Unele trunchiuri de copac mai groase erau împletite ca o cosită. Și fiindcă erau transparente, arătau ca din sticlă roz luminată pe dinăuntru. Mai erau și mănușchiuri de flori ca niște ciorchini mari de lămpioane albastro și galbene. Pe alocuri atârnau mii de flori în formă de steluțe, precum cascadele licăriind argintiu, sau draperii în nuanțe auriu-închis din clopoței cu stamine lungi ca ciucurii. Plantele strălucitoare ale nopții creșteau tot mai îmbelșugat și mai dens, întrețesându-se treptat într-o rețea splendidă de lumină blândă.

— Trebuie să-i dai un nume! șopti Puișorul Lunii.

Bastian dădu din cap.

— Perelin, pădurea nopții, spuse el.

O privi pe Crăiasa Copilă în ochi – și atunci i se întâmplă încă o dată ceea ce i se întâmplase și la primul lor schimb de priviri. Ședea ca vrăjit și o privea și nu-și mai putea lua ochii de la ea. Prima dată, atunci, o văzuse bolnavă de moarte, dar acum era mult, mult mai frumoasă. Haina ei cea ruptă era iar ca nouă, iar peste albul imaculat al mătăsii și al părului ei lung jucau reflexele lunii blânde, multicolore. Dorința lui se împlinise.

— Puișorul Lunii, bâigui buimăcit Bastian, ești iar sănătoasă acum?

Ea zâmbi.

— Nu vezi singur, Bastian, dragule?

— Aș vrea să rămână veșnic aşa ca acum, spuse el.

— Veșnică e clipa, răspunse ea.

Bastian tăcu. Nu înțelesese răspunsul ei, dar acum nu era dispus să-și bată capul. Nu voia altceva decât să șadă în fața ei și s-o privească.

Împrejurul celor doi, desisul luxuriant al plantelor luminoase formase începutul cu începutul o împletitură deasă, o țesătură arzând în toate culorile și care îi închidea ca un cort mare și rotund din covoare fermecate. Astfel că Bastian nu băgă de seamă ce se petreceea afară. Nu știa că Perelin creștea mai

departe și tot mai departe, iar fiecare plantă se făcea tot mai mare. Tot mai ploua și acum cu semințe scânteietoare din care răsăreau noi lăstare.

Bastian ședea cufundat în contemplarea Puișorului Lunii.

N-ar fi fost în stare să spună dacă a trecut multă vreme sau puțină, când Puișorul Lunii îi acoperi ochii cu mâna.

— De ce m-ai lăsat să te-aștept atât de mult? o auzi întrebându-l. De ce m-ai silit să merg la Bătrânul de pe Muntele Călător? De ce n-ai venit când te-am chemat?

Bastian înghiți în sec.

— A fost pentru că – izbuti să spună stingherit – mă gândeam – erau tot soiul de motive, era și frică – dar, de fapt, mi-a fost rușine de tine, Puișorul Lunii.

Ea-și retrase mâna privindu-l mirată.

— Rușine? Și de ce oare?

— Vezi, se codi Bastian, mă gândeam că desigur aștepți pe cineva care să fie pe potriva ta.

— Dar tu, întrebă ea, nu ești pe potriva mea?

— Vreau să spun, se bâlbâi Bastian simțind că se îmbujorează, adică cineva cutezător și puternic și frumos – vreun prinț sau așa ceva – în orice caz, nu cineva ca mine.

Lăsase ochii în jos și o auzi râzând din nou încetisor, parcă ar fi cântat.

— Vezi, spuse el, acum mai și râzi de mine.

Tăcerea ținu multă vreme, iar când Bastian se hotărî în sfârșit să-și ridice din nou privirile, văzu că ea se aplecase spre el, foarte aproape. Fața îi era serioasă.

— Vreau să-și arăt ceva, Bastian, spuse ea, privește-mă în ochi!

Bastian o ascultă, deși inima îi bătea puternic și amețise puțin.

Și atunci zări în oglinda aurie a ochilor ei un chip, la început mic și ca din mare depărtare, treptat însă devinea tot mai mare și mai deslușit. Era un băiat, cam de vîrstă lui, dar era zvelt și de o mare frumusețe. Avea o ținută mândră și dreaptă, iar fața îi era distinsă, alungită și bărbătească. Arăta ca un Tânăr prinț oriental. Purta un turban din mătase albastră la fel cu vesta brodată cu fir de argint ce-i ajungea până la genunchi. Era încălțat cu cizme înalte, roșii, dintr-o piele moale și suplă, iar vârfurile lor erau răsucite în sus. Pe umeri avea o mantie

argintie ce-i cădea până la călcâie, pornind dintr-un guler înalt. Dar cel mai frumos lucru erau mânile băiatului, delicate și fine, însă în același timp surprinzător de puternice.

Bastian privea chipul plin de entuziasm și de admirare. Nu se mai sătura privind. Tocmai voia să întrebe cine-i frumosul fiu de rege, când îl străfulgeră înțelegerea că era el însuși.

Era propria lui oglindire în ochii de aur ai Puișorului Lunii!

E foarte greu de spus în cuvinte ce se întâmplă cu el în momentul acela. Simți o încântare ce-l transporta din el însuși, ca într-un leșin, la mari depărțări, iar când îi trecu și se reîntoarse cu totul în sinea sa, se regăsi ca băiatul cel frumos a cărui imagine o văzuse...

Se privi pe sine și totul era aidoma ca în ochii Puișorului Lunii, cizmele noi și fine din piele roșie, vesta albastră brodată cu fir de argint, mantia lungă și strălucitoare, statura lui și – în măsura în care putea să-și dea seama – și fața lui. Uimit, își privi și mânile.

Se întoarse către Puișorul Lunii.

Nu mai era acolo!

Era singur în încăperea rotundă formată din desisul de plante licăritoare.

— Puișorul Lunii, strigă el în toate direcțiile, Puișorul Lunii!

Descumpănit, se aşeză. Ce avea să facă acum? De ce-l lăsase singur? Încotro s-o ia acum – în cazul în care ar fi putut s-o pornească undeva și nu era încis ca într-o colivie.

În timp ce sedea acolo, încercând să înțeleagă de ce Puișorul Lunii se hotărâse să-l părăsească fără nici o explicație și fără nici un cuvânt de rămas-bun, degetele lui se jucau cu un medalion de aur atârnat cu un lanț de gâtul său.

Se uită la el și scoase un strigăt de surpriză.

Era AURYN, giuvaierul, strălucirea, însemnul Crăiesei Copile și care făcea din purtătorul său Locțiitorul ei! Puișorul Lunii îi lăsase lui întreaga ei putere asupra tuturor ființelor și lucrurilor din Fantázia. Iar cât timp va purta acest semn va fi ca și cum ar fi și ea lângă el.

Bastian privi multă vreme la cei doi șerpi, cel de culoare deschisă și cel de culoare încisă, care își mușcau unul altuia coada, formând un oval. Apoi întoarse medalionul și, spre surprinderea lui, găsi pe dosul giuvaierului o inscripție – patru cuvinte scurte într-o scriere straniu încolăcită:

Fă
Ceea Ce
Vrei

Până acum nu fusese niciodată vorba despre aşa ceva în Povestea fără sfârşit. Oare Atréiu nu observase inscripția?

Dar asta nu mai avea importanță acum. Singurul lucru important era că inscripția exprima permisiunea, ba nu, de-a dreptul îndemnul de a face tot ce-i făcea plăcere.

Bastian se apropie de zidul format din desişul multicolor al plantelor, pentru a vedea dacă și pe unde ar putea să se strecoare, constată însă cu plăcere că putea fi dat la o parte precum o perdea. Păși afară.

Între timp dezvoltarea molcomă, dar totodată de o forță de neînfrânt a plantelor nopții continuase neîncetat, și Perelin devenise o pădure cum nici un ochi omenesc nu mai văzuse vreodată înaintea lui Bastian.

Cele mai mari trunchiuri atinseseră acum înălțimea și grosimea unor turle de biserică – și totuși continuau să crească fără oprire. În unele locuri, uriașele coloane cu un luciu lăptos ajunseseră să fie atât de apropiate unele de celealte, încât era cu neputință să te strecori printre ele. și semințele continuau să cadă precum o ploaie de scântei.

În timp ce Bastian se preumbila pe sub bolta de lumină a acestei păduri, se străduia să nu calce strivind vreun mugur ce licărea pe jos, dar foarte curând își dădu seama că-i era cu neputință. Nu mai exista nici un lat de palmă de pământ unde să nu răsară câte ceva. Așa că porni la drum fără grijă, luând-o pe acolo unde copacii uriași îi îngăduiau trecerea.

Gândul că era frumos îl încânta. Nu-l supără deloc faptul că nu era nimeni ca să-l admire. Dimpotrivă, era foarte frumos că-și putea păstra plăcerea pentru el singur. Nu ținea absolut deloc la admirarea celor ce-l batjocoriseră până atunci. Acum nu mai ținea la aşa ceva. Se gândeau la ei aproape cu milă.

În pădurea Perelin nu existau anotimpuri și nici alternanța de zi și noapte, trăirea timpului era și ea cu totul diferită de ceea ce știuse până atunci. Așadar, nu știa de câtă vreme se tot preumbila. Încetul cu încetul bucuria lui de a fi frumos se preschimbă în altceva: ajunse să i se pară de la sine înțeles. Totuși nu era mai puțin bucuros din pricina aceasta, i se părea doar că niciodată nu fusese altfel.

Motivul era unul pe care Bastian nu avea să-l înțeleagă decât mult mai târziu, dar acum nici măcar nu-l bănuia. Căci datorită frumuseții ce-i fusese dăruită el începea să uite treptat că fusese cândva gras și cu picioare strâmbbe.

Și chiar dacă ar fi bănuit, tot n-ar fi acordat prea mare importanță unei asemenea amintiri. Uitarea se petrecea însă pe nesimțite, iar când amintirea dispăruse cu totul, i se păru că fusese întotdeauna aşa cum era acum. Și în acest fel i se potoli și dorința de a fi frumos, căci cineva care a fost dintotdeauna frumos nu-și mai dorește un asemenea lucru.

Abia ajunse la punctul acesta când începu să și simtă o oarecare insatisfație și i se trezi o nouă dorință. Să fii numai frumos nu era prea mare lucru! Voia să fie și puternic, mai puternic decât toți. Cel mai puternic dintre puternici!

În timp ce se plimba mai departe prin pădurea nopții, Perelin, începu să-i fie foame. Culese ici și colo câteva din poamele strălucitoare, cu înfățișare ciudată, și încercă cu grijă dacă puteau fi mâncate. Nu numai atât! constată el cu mulțumire, dar aveau și un gust nemaipomenit de bun, unele acrișoare, altele dulci, câteva puțin amăruii, dar toate extrem de appetisante. Mergând mai departe, mâncă un fruct după altul, simțind totodată o forță uimitoare revârsându-se în trup.

Între timp desisul licăritor al pădurii împrejurul lui crescuse atât de mult, încât îi închidea priveliștea în toate direcțiile. Pe lângă aceasta începuseră să mai și răsară liane și alte plante cu rădăcini aeriene crescând de sus în jos, întrețesându-se cu tufărișul și alcătuind un hătiș de nepătruns. Bastian își croi o potecă lovind cu muchia palmei, iar desisul se desfăcea ca și cum ar fi folosit un hanger sau un foarfece de grădină. În urma lui spărtura se închidea imediat la loc și atât de desăvârșit, de parcă nici n-ar fi fost vreodata.

Merse mai departe, dar drumul îi fu închis de un zid de copaci uriași ale căror trunchiuri crescuseră alipite fără a lăsa nici un locșor liber între ele.

Bastian apucă cu amândouă mâinile – și dezdoi două trunchiuri de copac! În urma lui crăpătura se închise din nou fără nici un zgomot.

Bastian scoase un strigăt sălbatic de fericire.

Era stăpânul pădurii nopții!

Câțiva timp se distră croindu-și drum prin junglă, precum un elefant care a auzit de Marea Chemare. Forțele nu-i slăbeau nicicum, nu fu nevoie să se opreasă nici o clipă pentru a-și trage răsuflarea, n-avea nici un junghi sub coaste și nici palpitații și nici măcar nu transpira.

În sfârșit se sătură să zburde și-i veni posta să arunce de sus o privire asupra domeniului său, Perelin, pentru a vedea cât de departe se întinde.

Privi cercetător în sus, își scuipă în mâini, puse mâna pe o liană și începu să se cătere, foarte simplu, așezând mereu o mână mai sus de celalaltă și fără să se ajute de picioare, aşa cum văzuse la artiștii de circ. Într-o imagine foarte ștearsă a unor amintiri din zile de mult trecute se văzu pentru o clipă în timpul orelor de gimnastică atârnând ca un sac de făină la capătul de jos al funiei, spre hazul întregii clase. Îi veni să zâmbească. Desigur că toți ar fi căscat ochii și gura dacă l-ar fi putut vedea acum. Ar fi fost cu toții mândri să-l cunoască. Dar el nu i-ar fi băgat în seamă.

Fără să se opreasă o singură dată, ajunse în sfârșit la craca de care atârna liana. Se așeză călare pe ea. Craca era groasă cât o butie și roșcat fosforescentă din interior. Cu băgare de seamă, Bastian se ridică în picioare și înaintă balansându-se spre trunchiul copacului. Un hătiș des de vrejuri îi tăia și aici drumul, dar el izbuti să treacă cu ușurință.

Chiar și aici sus trunchiul era încă atât de gros, încât nici cinci bărbați nu l-ar fi putut cuprinde. O altă creangă ce creștea din același trunchi ceva mai sus și în altă direcție nu putea fi ajunsă din locul unde se găsea Bastian. Așa că se repezi dintr-o săritură până la o altă plantă agățătoare și, prințându-se de ea, se legănă de colo-colo până ce izbuti să prindă, din nou printr-o săritură îndrăzneață, și creanga aflată mai sus. Pornind de acolo, putea să se ridice la o altă creangă aflată și mai sus. Acum se afla foarte sus printre ramuri, la cel puțin o sută de metri, dar frunzișul și rămurișul licăritor nu puteau fi străpunse cu privirea.

Abia după ce ajunse la o înălțime de vreo două ori mai mare se iviră încă și colo locuri mai libere, îngăduindu-i să privească împrejur. Dar abia atunci începu totul să se complice, tocmai fiindcă erau tot mai puține crengi și ramuri. Iar la sfârșit, când ajunsesese aproape sus de tot, fu nevoie să se opreasă, fiindcă

nu mai găsea nimic de care să se fi putut ține în afară de trunchiul gol și neted, având grosimea unui stâlp de telegraf.

Bastian își înălță privirea și văzu că acest trunchi sau lujer se sfârșea la vreo douăzeci de metri mai sus într-o floare uriașă strălucind roșu-închis. Nu-și dădea deloc seama cum ar fi putut ajunge tocmai acolo. Trebuia însă să ajungă, căci unde se afla acum nu mai voia să rămână. Așadar, cuprinse cu brațele trunchiul și escaladă ca un acrobat ultimii douăzeci de metri. Trunchiul se clătina într-o parte și-n alta și se îndoia ca un fir de iarba bătut de vânt.

În sfârșit se găsi suspendat chiar sub floarea ce se deschidea în sus întocmai ca o lalea. Izbuti să-și vâre o mână printre petalele ei. Astfel își găsi un punct de sprijin, despărți și mai mult petalele și se trase în sus.

Timp de câteva clipe rămase întins, căci acum i se tăiese totuși respirația. Curând se ridică însă în picioare și privi în toate direcțiile peste marginea uriașei flori, ca și cum s-ar fi aflat în cafasul unui catarg.

Priveliștea era măreață, întrecând toate așteptările!

Planta în cărei floare se afla acum era una dintre cele mai înalte din întreaga junglă, astfel că privirea lui ajungea acum foarte departe. Peste el se boltea întunericul catifelat, ca un cer de noapte fără stele, dar sub el se răsfira necuprinsul coroanelor pădurii Perelin într-o bogătie de culori care îți lua ochii.

Și Bastian rămase mult timp sorbind cu ochii priveliștea. Era împărăția lui! El însuși o crease! Era stăpânul pădurii Perelin.

Și încă o dată chiotul lui sălbatic de bucurie răsună departe peste jungla sclipitoare.

Iar creșterea plantelor nopții continua neîncetat, lin și fără nici un zgomot.

XIV

Goab,
deșertul
culorilor

umai după ce dormise adânc și vreme îndelungată în floarea uriașă strălucind roșcat, Bastian văzu, deschizând ochii, că peste el se mai înălța cerul înnoptat de un negru catifelat. Băiatul își întinse brațele, simțind mulțumit minunata forță a trupului său.

Și din nou se petrecuse o transformare cu el, fără ca să-și dea seama. Dorința de a fi puternic i se îndeplinise.

Când se sculă și privi împrejur, peste marginea uriașei flori, constată că în mod evident Perelin încetase treptat de a mai crește. Pădurea nopții nu se schimbase foarte mult. Bastian nu știa că și aceasta era în legătură cu îndeplinirea dorinței sale și că totodată se stinsese și amintirea slăbiciunii și neîndemnării sale. Era frumos și puternic, dar lucrul parcă nu-i mai era îndeajuns. I se părea chiar puțin molatic. A fi frumos și puternic nu avea preț decât dacă mai erai și oțelit, rezistent și spartan. Ca și Atréiu. Dar cum să-ți dovedești puterile printre florile strălucitoare unde nu trebuie decât să întinzi mâna pentru a culege fructele.

Primele nuanțe sidefii ale zorilor începeau să se ivească spre răsărit la orizontul pădurii Perelin. Și cu cât se lumina mai tare, cu atât mai mult păleau fosforescențele plantelor nopții.

— Foarte bine, își spuse Bastian, începusem să cred că pe aici nu se mai face niciodată zi.

Se așeză în floare și reflectă ce să facă acum. Să coboare din nou și să se mai plimbe? Desigur, ca stăpân al pădurii Perelin putea să-și croiască drum oriunde îi plăcea. Putea să cutreiere zile de-a rândul, luni, ba poate chiar și ani. Jungla era mult prea mare pentru a putea nimeri vreodată ieșirea din ea. Deși plantele nopții erau atât de frumoase, nu erau cel mai nimerit lucru pentru Bastian. Cu totul altceva ar fi fost, de pildă, să străbată un desert – cel mai mare desert al Fantáziei! Da, aceasta ar fi ceva de care ar putea într-adevăr să fie mândru!

În aceeași clipă simți o zguduitură puternică străbătând uriașa plantă. Trunchiul se înclină și se auzi un zgomot părăitor și foșnitor. Bastian fu nevoit să se țină bine pentru a nu fi rostogolit afară din floarea ce se înclina tot mai mult și ajunsese să stea orizontal. Fu îngrozit de priveliștea ce-o avea acum asupra pădurii Perelin.

Între timp răsărise soarele ce lumina acum o imagine a distrugerii. Nu mai rămăsesese aproape nimic din giganticele

plante ale nopții. Sub razele puternice ale soarelui, acestea se transformau acum în praf și nisip fin și colorat, mult mai repede decât se formaseră. Doar ici-colo se mai înălțau cioturile unor trunchiuri de copaci uriași, dar se fărâmițau precum turnurile unor cetăți de nisip atunci când se uscau. Ultima dintre plante care părea că mai rezistă era cea în a cărei floare sedea Bastian. Când încercă însă acum să se țină de petalele ei, i se preschimbară în praf sub mână și se risipiră în vânt ca un nor de nisip. Acum, când nimic nu se ridică în calea privirilor sale, văzu la ce înălțime amețitoare se găsea. Dacă nu voia să se prăbușească, trebuia să încearcă să coboare cât mai repede cu putință.

Cu băgare de seamă, pentru a nu provoca vreo zguduire inutilă, ieși din floare, se așeză călare pe lujerul îndoit acum ca o undă. Abia izbutise, și în spatele lui întreaga floare se și desprinse, sfârâmându-se în cădere și transformându-se într-un nor de nisip roșu.

Bastian cobora încetisor și cu multă grijă. Mulți n-ar fi putut suporta privirea spre îngrozitoarea genune peste care plutea și s-ar fi prăbușit, cuprinși de panică. Bastian își păstra însă sângele rece. Știa că o singură mișcare necugetată putea să sfârâme întreaga plantă. Nu trebuia să se lase împins de primedie pentru a comite vreo nechibzuință. Foarte încet, luncă mai departe și ajunse în sfârșit la locul unde trunchiul devinea din nou vertical. Își petrecu brațele în jurul lui și se lăsa să lunece în jos centimetru cu centimetru. De mai multe ori fu acoperit de praful colorat ce cădea de sus în nori mari. Nu mai existau nici un fel de crengi, iar acolo unde totuși mai ieșea câte un ciot, acesta se sfârâma de îndată ce Bastian căuta să-l folosească în chip de punct de sprijin. Mai jos trunchiul devinea tot mai gros și nu mai putea fi cuprins cu brațele. Iar Bastian încă se mai găsea la înălțimea unui turn peste nivelul pământului. Se opri pentru a se gândi cum să facă mai departe.

Dar o nouă zguduitură ce străbătu uriașul trunchi îl scuti de alte gânduri. Tot ce mai rămăsese din trunchi se prăbuși în sine formând un deal cu vârful de ascuțit unde Bastian se rostogoli într-un vârtej cumplit, dându-se de câteva ori peste cap, pentru a rămâne la sfârșit întins la picioarele dealului. Praful colorat ce se rostogolea după el începu să-l acopere, dar

se zbătu și ieși la lumină, își scutură nisipul din urechi și din haine și scuipă de câteva ori zdravăn. Apoi privi în jur.

Scena ce-o vedea era nemaipomenită: nisipul se afla pretutindeni într-o mișcare lentă, curgătoare. Se mișca de colo-colo în curenti și vârtejuri stranii, se aduna în dealuri și dune de înălțimi și întinderi foarte diferite, dar întotdeauna de o culoare foarte precisă. Nisipul albastru-deschis se aduna într-o moviliță albastru-deschis, cel verde într-una verde, iar cel violet într-una violet. Perelin se destrăma și devinea un deșert, dar ce fel de deșert!

Bastian se cătărase pe o dună de nisip purpuriu și în jurul lui nu vedea decât un deal după altul în toate culorile imaginabile. Căci fiecare deal era de o culoare ce nu se mai regăsea la un altul. Cel mai apropiat era albastru-cobalt, un altul galben ca șofranul, în spatele lui unul strălucea roșu-cărămiziu, altul indigo, verde ca mărul, albastru ca cerul, portocaliu, trandafiriu, mov ca nalba, albastru ca peruzeaua, liliachiu, verde ca mușchiul, rubiniu, cafeniu, galben ca chihlimbarul, roșu ca cinabrus și albastru ca lazuritul. Și tot aşa mai departe de la un orizont la celălalt, până ce ochii nici nu mai puteau cuprinde. Păraie de nisip aurii și argintii curgeau printre dealuri separând culorile unele de altele.

— Aceasta, spuse Bastian cu glas tare, e Goab, deșertul culorilor!

Soarele se înălța tot mai sus, iar arșița devinea ucigătoare. Aerul începu să licăreasă peste dunele colorate de nisip, iar Bastian își dădu seama că situația sa devenise acum cu adevarat dificilă. Nu putea rămâne în acest deșert, lucrul era sigur. Dacă nu izbutea să iasă de aici, avea să moară curând de sete.

Fără să vrea, puse mâna pe semnul Crăiesei Copile atârnat de gâtul lui, sperând că-l va călăuzi cumva. Pe urmă o porni curajos la drum.

Urca dună după dună, urca și cobora, ceasurile treceau unul după altul. Bastian înainta, dar nu zărea decât un deal în spatele altuia. Doar culorile se schimbau neconitenit. Forțele extraordinare ale trupului său nu-i mai foloseau la nimic acum, căci întinderile deșertului nu pot fi înfrânte cu forța trupului. Aerul era o dogoare pârjolitoare a iadului și abia mai putea fi respirat. Limba i se lipise de cerul gurii și fața îi era leoarcă de nădușeală.

În mijlocul cerului, soarele se transformase într-un vârtej de foc. De multă vreme se afla tot acolo și părea că nu se mai clintește din loc. Ziua din desert ținea tot atât de mult ca și noaptea din Perelin.

Bastian mergea mai departe și tot mai departe. Ochii îi ardeau și limba și-o simtea ca pe o bucată de talpă. Dar nu se dădea bătut. Trupul îi era secat, iar săngele i se îngroșase atât de mult, încât abia i se mai scurgea prin vine. Totuși, Bastian mergea mai departe, încet, pas cu pas, fără grabă și fără oprire, după cum procedea toți cei care au experiența călătoriilor prin desert. Nu voia să bage de seamă chinurile setei suferite de trupul său. În el se trezise o voință de o asemenea tărie, încât nici oboseala și nici lipsurile n-o puteau înfrângere.

Își aminti cât de repede se descuraja mai demult. Începuse sute de lucruri și renunțase la ele îndată ce se ivise cea mai mică dificultate. Se preocupase mereu numai de mâncarea lui și avusesese o teamă ridicolă să nu se îmbolnăvească sau să fie nevoie să îndure vreo suferință. Toate acestea rămăseseră departe în urma lui.

Drumul prin Goab, desertul culturilor, pe care-l străbătea acum Bastian, nimeni altul nu îndrăznise mai înaintea lui să-l facă și niciodată după el nu se va mai găsi cineva să se încumete a trece pe acolo.

Și probabil că nici nu avea să afle nimeni vreodată de înfăptuirea lui.

Pe Bastian îl copleși regretul. Era un sentiment ce nu putea fi respins. Totul dădea impresia că Goab era atât de neînchipuit de întins, încât nu va ajunge niciodată la marginea desertului. Nu-l speria ideea că mai devreme sau mai târziu va muri de sete, în posida stăruinței sale. Avea să primească moartea în liniște și cu demnitate, după cum obișnua și vânătorii din neamul lui Atréiu. Cum însă nimeni nu îndrăznea să pătrundă în acest desert, nici nu se va găsi nimeni care să răspândească vestea despre sfârșitul lui Bastian. Nici în Fantázia, nici la el acasă. Va trece doar ca fiind dispărut fără urmă și va fi ca și cum n-ar fi ajuns niciodată în Fantázia și în desertul Goab.

Pe când se gădea la toate acestea mergând mereu înainte, îi veni dintr-o dată o idee. Își spuse că întreaga Fantázie era cuprinsă în cartea scrisă de Bătrânul de pe Muntele Călător. Iar cartea era Povestea fără sfârșit pe care o citise el însuși sus

în pod. Poate că și acum Bătrânul stătea și scria în carte tot ce se petreceau cu el. Și se putea foarte bine ca într-o zi să o citească altcineva – sau poate o citea chiar acum, în această clipă. Prin urmare, ar trebui să fie posibil să-i facă un semn acestui altcineva.

Movila de nisip pe care se afla Bastian era albastră-închis. Despărțită de ea de o mică vâlcea, se înălța o dună roșie ca focul. Bastian trecu până dincolo de dună, luă în mâinile făcute căuș nisip roșu și îl duse la movila albastră. Apoi presără pe povârnișul lateral o linie lungă. Se duse din nou înapoi, mai luă din nisipul roșu și repetă acțiunea de mai multe ori. După un timp presărase trei litere uriașe pe suprafața albastră :

BBB

Își privi mulțumit opera. Nimeni dintre cei care aveau să citească Povestea fără sfârșit nu vor putea trece cu vederea acest semn. Indiferent de ce avea să se întâmple cu el de-aci înainte, lumea va ști unde a rămas Bastian.

Pe urmă se așeză pe piscul muntelui roșu ca focul și se odihni puțin. Cele trei litere străluceau luminos în soarele arzător al deșertului.

Din nou se ștersese o parte din amintirea despre Bastian cel din lumea oamenilor. Nu mai știa deloc cât de sensibil, ba cât de văicăreț fusese mai înainte. Duritatea și tenacitatea lui îl umpleau de mândrie. Dar se și iveau o nouă dorință.

— E drept că nu mi-e frică, își spuse el, după cum se obișnuise, cu glas tare, dar ceea ce-mi lipsește este adevăratul curaj. E mare lucru să poți îndura lipsuri și să reziste la dificultăți. Dar îndrăzneala și curajul adevărat sunt cu totul altceva. Aș dori să înfrunt o adevărată primejdie care să-mi ceară un curaj nebun. Aici în deșert nu te poți întâlni cu nimeni. Ar fi însă grozav să întâlnesc o ființă primejdioasă – numai să nu fie chiar atât de respingătoare ca Ygramul, dar să fie mult mai periculoasă. Ar trebui să fie frumoasă, dar totodată cea mai primejdioasă ființă din toată Fantázia. Iar eu aş înfrunta-o și...

Nu apucă să continue, căci în aceeași clipă simți cum vibrează sub el pământul deșertului. Era ca un răcnet, de o asemenea profunzime însă, încât mai mult îl simțeai decât îl auzeai.

Bastian se întoarse și zări în depărtare, în zarea deșertului, o arătare pe care la început nici nu putu să și-o explică.

Pe-acolo gonea ceva ca o mingă de foc. Descrise cu o iuțeală de neînchipuit un cerc larg în jurul locului unde se afla Bastian, apoi porni dintr-o dată de-a dreptul spre el. În atmosferă scânteind de arșiță unde toate formele păreau să pâlpâie ca flăcările, acea făptură arăta ca un demon de foc.

Pe Bastian îl cuprinse frica și fără să stea pe gânduri fugi în valea dintre duna roșie și cea albastră, pentru a se ascunde de ființa de foc ce se apropiă în goană. Dar îndată ce ajunse jos, se rușină de frica sa și o înfrânse.

Puse mâna pe AURYN, care îi atârna de gât, și simți cum tot curajul pe care și-l dorise chiar atunci i se revârsă în inimă umplându-i-o toată.

Pe urmă auzi din nou acel răcnet adânc ce făcea să se cutremure pământul deșertului, dar de data aceasta chiar în imediata lui apropiere. Privi în sus.

În vârful dunei roșii ca focul stătea un leu gigantic. Stătea exact în fața soarelui, astfel că imensa coamă înconjura fața leului ca o cunună de flăcări. Dar atât coama, cât și blana lui nu erau galbene, cum le au leii obișnuiți, ci tot atât de roșii ca focul precum era și nisipul pe care stătea.

Se părea că leul nu-l observase pe băiat; în comparație cu acesta, care stătea mărunt de tot în vâlceaua dintre cele două dune, leul privea mai degrabă la literele roșii ce acopereau coasta dealului din față. Apoi făcu să răsune din nou glasul cel puternic ca un răcnet:

— Cine a făcut asta?

— Eu, spuse Bastian.

— Și ce înseamnă?

— E numele meu, răsunse Bastian, mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Abia acum leul își îndreptă privirea spre el și Bastian avu impresia că-l învăluie o mantie de flăcări sub care va arde, transformându-se în cenușă. Impresia se risipi însă îndată și el înfruntă privirea leului.

— Eu, spuse uriașa fiară, sunt Graograman, stăpânul deșertului culorilor, numit și Moartea Multicoloră.

Încă se mai înfruntau din priviri, iar Bastian simțea forța ucigașă ce pornea din ochii leului.

Era ca o măsurare invizibilă de forțe. Iar la sfârșit leul își plecă privirea. Coborî de pe dună cu miscări încete, maiestuoase.

Când păși pe nisip albastru-închis, se schimbă și culoarea lui, astfel că blana și coama devină, de asemenea, albastre. Uriașa făptură se opri în fața lui Bastian, nevoit să privească în sus ca un șoricel spre pisică, dar apoi Graograman se culcă brusc și își lăsă capul până la pământ în fața băiatului.

— Stăpâne, spuse leul, sunt slujitorul tău și îți aştept poruncile!

— Aș dori să ies din acest deșert, ii spuse Bastian, poți să mă scoți din el?

Graograman își scutură coama.

— Aceasta, stăpâne, mi-e cu neputință.

— De ce?

— Pentru că port deșertul cu mine.

Bastian nu era în stare să înțeleagă ce voia să spună leul.

— Nu există vreo altă ființă, întrebă el, care ar putea să mă scoată de aici?

— Cum s-ar putea una ca asta, stăpâne, răsunse Graograman, acolo unde sunt eu nu mai poate fi nicicum vreo altă ființă vie. Existența mea singură e de ajuns pentru ca pe o întindere cu raza de mii de leghe până și ființele cele mai puternice și mai înfricoșătoare să se preschimbe într-un morțan de cenușă. De aceea sunt numit Moartea Multicoloră, regele deșertului culorilor.

— Te înseli, spuse Bastian, în împărăția ta nu arde orice ființă. De pildă, eu îți rezist, după cum vezi.

— Fiindcă porții strălucirea, stăpâne. AURYN te apără – până și de cea mai ucigătoare dintre toate ființele Fantăziei, anume eu.

— Vrei să spui că dacă n-aș avea giuvaierul ar trebui să ard și eu, devenind un morțan de cenușă?

— Așa e, stăpâne, și s-ar întâmpla întocmai, chiar dacă mie însuși mi-ar părea rău. Căci tu ești primul și singurul care a stat vreodată de vorbă cu mine.

Bastian atinse talismanul.

— Îți mulțumesc, Puișorul Lunii, spuse el încet.

Graograman se ridică din nou în toată înălțimea să și privi în jos spre Bastian.

— Cred, stăpâne, că aveam multe să ne spunem. Poate că am să-ți dezvăluи taine necunoscute ţie. Poate că și tu ai să-mi lămurești enigma existenței mele și care mie mi-a rămas ascunsă.

Bastian dădu din cap aprobator.

— Dacă e cu putință, aş dori mai întâi să beau ceva, rogu-te. Sunt tare însetat.

— Slujitorul tău te aude și te ascultă, răsunse Graograman, vrei să binevoiești, stăpâne, să încaleci pe spinarea mea? Am să te duc la palatul meu, unde vei găsi tot ce-ți este de trebuință.

Bastian se urcă pe spinarea leului. Se ținea cu amândouă mâinile de coama unde fiecare cărlionă în parte pâlpâia ca un mânunchi de flăcări. Graograman își întoarse capul spre băiat.

— Să te ții strâns, stăpâne, căci alerg iute. Și mai vreau să te rog încă un lucru, stăpâne: atât timp cât ești în împărăția mea și cu atât mai mult împreună cu mine, făgăduiește-mi că pentru nimic în lume și nici pentru cea mai mică clipă nu vei scoate talismanul care te apără!

— Îți făgăduiesc, spuse Bastian.

Apoi leul se puse în mișcare, la început încet și maiestuos, pe urmă mai repede și tot mai repede. Bastian privea uimit cum la fiecare nouă rnoivilă de nisip se schimba culoarea blănii și a coamei dunei. Dar în cele din urmă Graograman porni în salturi uriașe de la o culme la alta, gonind vertiginos, iar puternicele sale labă abia dacă mai atingeau pământul. Schimbarea culorilor pe blana lui se petrecea tot mai rapid, până ce lui Bastian începu să-i joace totul în fața ochilor, văzând în același timp toate culorile, ca și cum întreaga uriașă făptură ar fi fost un singur opal cu irizații multicolore. Se văzu nevoit să închidă ochii. Un vânt fierbinte ca suflarea iadului îi fluiera pe la urechi și se prindea în mantia lui ce-i flutura în urmă. Simțea mișcările mușchilor de pe trupul leului și adulmeca miroslul coamei dese de la care pornea o aromă sălbatică, ațătoare. Scoase un strigăt ascuțit, triumfător, ce răsună ca țipătul unei păsări răpitoare, iar Graograman îi răsunse cu un răcnet ce cutremură desertul. În acea clipă amândoi nu erau decât unul, oricât de mari ar fi fost deosebirile dintre ei. Bastian era cuprins ca de o betie din care își reveni abia când îl auzi pe Graograman spunându-i:

— Am ajuns, stăpâne. Vrei să binevoiești a coborî?

Dintr-un salt Bastian ajunse pe pământul nisipos. În fața lui văzu un munte prăpastios din piatră neagră – sau era cumva ruina vreunei clădiri? N-ar fi fost în stare să spună,

căci pietrele zăcând risipite și pe jumătate acoperite de nisipuri multicolore sau sub forma unor spărturi de bolți, ziduri, coloane și terase erau toate străbătute de crăpături și ciobituri și scobite ca și cum din vremuri străvechi furtunile de nisip le-ar fi șlefuit toate colțurile și muchiile.

— Acesta, stăpâne, auzi Bastian glasul leului, este palatul meu — și mormântul meu. Intră și fii binevenit ca primul și singurul oaspete al lui Graograman.

Soarele își pierduse forța și se vedea mare și galben pe cer. Era vădit că drumul călare ținuse mult mai mult decât i se păruse lui Bastian. Cioturile de coloane sau colțuri de stâncă, indiferent ce-or fi fost, aruncau umbre lungi. Curând avea să se însereze.

În timp ce îl urma pe leu printr-o poartă boltită și întunecată ducând spre interiorul palatului lui Graograman, i se păru că pașii animalului erau mai puțin puternici decât mai înainte, ba păreau chiar obosiți și greoi.

Printron-un gang întunecos, peste mai multe scări ce coborau și apoi altele ce urcau, ajunseră la o ușă mare ale cărei canaturi păreau să fie și ele din stâncă neagră. Când Graograman se apropiie, ușa se deschise de la sine, iar după ce trecuse prin ea și Bastian, se închise singură în urma lor.

Acum se aflau într-o sală largă sau, mai bine zis, într-o mare peșteră luminată de sute de felinare. Flacăra lor semăna cu jocul multicolor al luminilor din blana lui Graograman. La mijloc, podeaua acoperită cu dale colorate se înălța în chip de trepte până la o platformă rotundă unde era așezat un bloc negru de stâncă. Graograman își întoarse încet spre Bastian privirea ce acum părea stinsă.

— Mi se apropie sfârșitul, stăpâne, spuse el și glasul ii era doar o șoaptă, nu ne mai rămâne vreme pentru con vorbirea noastră. Să n-ai nici o grija și să aștepți ziua. Ceea ce s-a întâmplat întotdeauna se va întâmpla și de data aceasta. Si poate că tu îmi vei putea spune de ce.

Apoi își întoarse capul spre o ușă din celălalt capăt al peșterii.

— Intră acolo, stăpâne, vei găsi totul pregătit pentru tine. Încăperea aceea te așteaptă din vremuri imemoriale.

Bastian porni spre ușă, dar înainte de a o deschide mai privi o dată înapoi. Graograman se culcase pe blocul de piatră

neagră, iar acum era el însuși negru precum stâncă. Cu un glas care abia mai șoptea îi spuse:

— Ascultă, stăpâne, s-ar putea să auzi sunete care să te sperie. Dar fii fără grijă! Nu îți se poate întâmpla nimic câtă vreme porții talismanul.

Bastian aproba dând din cap, apoi trecu prin ușă.

În fața lui se afla o încăpere minunat împodobită. Podeaua era acoperită cu covoare moi strălucind în culori fermecătoare. Coloanele înguste, ce sprijineau o boltă arcuită, erau acoperite cu mozaic de aur reflectând în mii de raze lumina felinarelor care luminau și aici în toate culorile. Într-un colț se afla un divan larg cu pături moi și perne de tot felul, iar peste el era întins un cort din mătase albastră ca cerul. În celălalt colț podeaua de stâncă era scobită, formând un bazin mare de înnot unde aburea un lichid auriu. Pe o măsuță joasă erau pregătite străchini și tăvi cu mâncăruri, precum și o carafă cu o băutură rubinie și un pocal de aur.

Bastian se așeză turcește lângă măsuță și începu să mănânce. Băutura avea un gust aspru și sălbatic și-i stingea setea în chip minunat. Mâncărurile îi erau toate complet necunoscute. Nici n-ar fi știut să spună dacă erau pateuri sau păstăi mari ori nuci. E drept că unele arătau ca dovlecii sau pepenii, dar gustul lor era cu totul altul, iute și aromat. Totul era delicios și tulburător. Bastian mânca pe săturare.

Pe urmă se dezbrăcă – numai talismanul nu și-l scoase – și intră în bazin. Câtva timp se bălăci prin apa fierbinte, se spălă, se scufundă și suflă ca o balenă. Pe urmă descoperi niște flacoane ciudate la marginea bazinului. Bănuia că erau esențe pentru baie. Fără să stea pe gânduri turnă câte puțin din fiecare în apă. De câteva ori apărură flăcări verzi, roșii și galbene care sfârâiau de colo-colo pe suprafața apei și se ridică puțin fum. Mirosea a răsină și a ierburi amare.

În sfârșit ieși din baie, se uscă cu prosoape moi, pregătite alături, și se îmbrăcă din nou. Totodată îi se păru că felinarele din cameră începură dintr-o dată să se intunece. Iar apoi urechea îi fu izbită de un sunet care făcu să-i treacă fiori reci peste șira spinării: un scrâșnet și un trosnet ca și cum o stâncă mare ar fi despicate de gheăță, iar sunetul se stinse într-un geamăt tot mai slab.

Bastian ascultă cu inima la gură. Se gândi la cuvintele lui Graograman care-i spusesese să nu se neliniștească.

Zgomotul nu se mai repetă. Dar tăcerea era și mai îngrozitoare. Trebuia să afle ce se întâmplase!

Deschise ușa dormitorului și privi afară în peștera cea mare. La început nu descoperi nici o schimbare, în afară de faptul că felinarele luminau mai puțin, iar flacără lor începuse să pulseze ca bătaia unei inimi ce bate tot mai rar. Leul seudea în aceeași poziție pe blocul cel negru de stâncă și părea să-l privească pe Bastian.

— Graograman, îl strigă încetisor Bastian, ce se-ntâmplă aici? Ce-a fost zgomotul acela? Tu erai?

Leul nu răspunse și nici nu se clinti, dar când Bastian se apropie de el, îl urmări cu privirea.

Bastian întinse șovăitor mâna ca să mângâie coama, dar, îndată ce o atinse, tresări speriat. Era tare și rece ca gheata, precum stâncă cea neagră. Simți că la fel erau și fața și labele lui Graograman.

Bastian nu știa ce să facă. Văzu cum canaturile din piatră neagră ale ușii celei mari se deschideau încet. Abia când se găsi în corridorul cel lung și întunecat și urcă scările, se întrebă ce căuta, de fapt, afară. Doar nu putea exista nimeni în acest desert care să fie în stare să-l salveze pe Graograman.

Dar nu mai era nici un desert acolo!

În întunericul nopții începuse pretutindeni să licărească și să lucească. Milioane de colță mărunti de plante răsăreau din firele de nisip care acum erau din nou semințe. Perelin, pădurea nopții, începuse iar să răsară!

Lui Bastian îi trecu dintr-o dată prin minte că împietrirea lui Graograman era într-un anumit fel legată de toate acestea.

Se întoarse iar în peșteră. Lumina felinarelelor nu mai licărea decât foarte slab. Ajunse la leu, și petrecu brațele în jurul gâtului lui puternic și și lipi obrazul de fața lui.

Acum ochii leului erau și ei negri și morți precum stâncă. Graograman se preschimbase cu totul în piatră. O ultimă tresărire a luminilor, apoi fu întuneric ca într-un mormânt.

Bastian plânse amarnic și fața leului era udă de lacrimile lui. În cele din urmă, se ghenui între labele uriașe și adormi acolo.

XV

**Graograman,
Moartea
Multicoloră**

stăpâne, răsună vocea leului, aşa ţi-ai petrecut toată noaptea?

Bastian se trezi şi îşi frecă ochii. Ședea între labele leului, iar faţa cea mare a fiarei era plecată spre el, privindu-l. În ochii lui Graograman se citea uimirea.

Blana îi era tot neagră precum blocul de stâncă pe care ședea, dar ochii îi scânteiau. Felinarele din peşteră luminau din nou.

— Ah, bâigui Bastian, eu – eu credeam că te-ai preschimbat în piatră.

— Chiar aşa a fost, răspunse leul. Mor de fiecare dată când se lasă noaptea şi în fiecare dimineaţă mă trezesc din nou.

— Credeam că avea să fie pentru totdeauna, îi spuse Bastian.

— Chiar şi este de fiecare dată pentru totdeauna, declară enigmatic Graograman.

Se ridică, se întinse din toate încheieturile şi pe urmă începu să alerge încolo şi încoace prin peşteră, aşa cum obişnuiesc leii. Blana lui focoasă începu să ardă tot mai strălucitor în culorile dalelor multicolore ale pardoselii. Brusc se opri din alergare şi-l privi pe băiat:

— Nu cumva ai vârsat chiar şi lacrimi din pricina mea?

Bastian aproba din cap.

— Atunci, spuse leul, nu eşti numai singurul care a dormit vreodată între labele Morţii Multicolore, ci şi singurul care a plâns-o vreodată.

Bastian îl privi pe leu, care începuse din nou să alerge de colo-colo, şi-l întrebă în sfârşit încetisoară:

— Eşti întotdeauna singur?

Leul se opri din nou, dar de data aceasta nu-l privi pe Bastian. Îşi întoarse capul în altă parte şi repetă cu vocea lui joasă:

— Singur...

Cuvântul răsună îndelung în peşteră.

— Domeniul meu e deşertul – el este totodată şi opera mea. Oriunde m-aş îndrepta, totul în jurul meu trebuie să se preschimbe în desert. Îl port cu mine. Sunt un foc ucigător. Prin urmare, cum ar putea să-mi fie sortit altceva decât de-a pururea singurătatea?

Bastian tăcu consternat.

— Oare tu, stăpâne, continuă leul apropiindu-se de băiat şi privindu-l în faţă cu ochii săi arzători, tu care porţi semnul

Crăiesei Copile, poți să-mi dai un răspuns: de ce trebuie să mor când se lasă noaptea?

— Pentru ca în deșertul culorilor să poată crește Perelin, pădurea nopții, spuse Bastian.

— Perelin, repetă leul, ce-i asta?

Și atunci Bastian îi povestii despre minunile junglei alcătuită din lumini vii. În timp ce Graograman îl asculta nemîscat și uimit, băiatul îi descria varietatea și frumusețea plantelor strălucitoare și fosforescente înmulțindu-se din ele însese, dezvoltarea lor neîncetată și mută, mărimea și splendoarea lui de vis. Vorbind se entuziasma tot mai mult, iar ochii lui Graograman scânteiau tot mai luminos.

— Iar toate acestea, încheie Bastian, nu pot exista decât în timp ce tu ești împietrit. Perelin ar înghiți însă totul și s-ar sufoca pe sine dacă n-ar fi silit să moară mereu și să se prefacă în praf îndată ce tu te trezești. Perelin și cu tine, Graograman, vă completați în mod necesar.

Graograman tăcu multă vreme.

— Stăpâne, spuse el apoi, văd că moartea mea naște viață, iar viața mea naște moarte, și amândouă sunt spre bine. Acum înțeleg sensul existenței mele. Îți mulțumesc.

Păși încet și solemn în ungherul cel mai intunecat al peșterii. Bastian nu vedea ce făcea acolo, dar auzea un zângănit metalic. Când Graograman se întoarse, ducea în bot ceva ce depuse, înclinându-și adânc capul, la picioarele lui Bastian.

Era o spadă.

Dar nu arăta prea bine. Teaca de fier în care era vârâtă era ruginită, iar mânerul arăta aproape ca cel al unei săbii pentru copii, făcut dintr-o bucată oarecare de lemn.

— Poți să-i dai un nume? întrebă Graograman.

Bastian privi spada, dus pe gânduri.

— Sikanda! spuse el.

În clipa aceea spada țășni din teacă și îi zbură direct în mână. Acum văzu că lama era alcătuită dintr-o lumină orbitală, că nici n-o puteai privi. Avea două tăișuri și era ușoară ca o pană în mâini.

— Spada aceasta, spuse Graograman, ți-a fost destinată tăie din totdeauna. Căci nu poate fi atinsă fără primejdie decât de cel ce-a călărit pe spinarea mea, a mâncat și a băut din focul

meu și s-a scăldat în el, precum ai făcut tu. Dar îți aparține numai fiindcă ai fost în stare să-i dai numele potrivit.

— Sikanda! șopti Bastian, privind fascinat lumina scânteietoare, în timp ce rotea spada încet prin aer. E o spadă fermecată, nu-i aşa?

— Fie oțel, fie stâncă, răspunse Graograman, nimic nu-i poate rezista în întreaga Fantázie. Dar n-ai voie să-o constrângi. Indiferent ce te-ar amenința, n-ai voie să-o folosești decât atunci când îți sare singură în mâna, după cum s-a întâmplat chiar acum. Îți va conduce mâna și va îndeplini cu propria sa forță ceea ce trebuie îndeplinit. Dar dacă vreodată o vei scoate din teacă din propria ta voință, vei aduce mari nenorociri și tie și Fantáziei. Să nu uiți asta niciodată.

— Nu voi uita, făgădui Bastian.

Spada intră înapoi în teacă și arăta acum din nou veche și fără nici o valoare. Bastian își legă în jurul soldurilor cureaua de care era prinsă teaca.

— Iar acum, stăpâne, îi propuse Graograman, hai să gonim împreună prin deșert, dacă-ți face plăcere. Urcă-te pe spinarea mea, căci acum trebuie să plec!

Bastian se săltă sus, iar leul ieși din peșteră. Soarele de dimineață se înălță în zarea deșertului, pădurea nopții se fărâmase de mult, preschimbându-se în pulbere colorată. Alergau peste dune ca un incendiu jucăuș, ca o furtună dogoritoare. Bastian avea impresia că se află pe o cometă înlăcramată printre lumini și culori. Din nou fu copleșit de un soi de beție sălbatică.

Către amiază, Graograman se opri brusc.

— Aceasta e locul, stăpâne, unde ne-am întâlnit ieri.

Bastian era puțin amețit de goana nebună. Privi în jur, dar nu izbuti să descopere nici movila albastru-închis, nici pe cea roșie ca focul. Nici literele nu se mai vedea. Dunele erau acum de un verde măsliniu și roz.

— Totul arată acum altfel, spuse el.

— Da, stăpâne, răspunse leul, aşa-i în fiecare zi – tot mereu altfel. Până acum nu știam de ce. Acum însă, după ce mi-ai povestit că Perelin crește din nisip, pot înțelege și asta.

— Și cum recunoști că e același loc ca ieri?

— Simt, precum simt un anumit loc din trupul meu. Deșertul e o parte din mine.

Bastian coborî de pe spinarea lui Graograman și se așeză pe vârful dealului verde-măsliniu. Leul se culcă lângă el, acum era și el măsliniu. Bastian își sprijini bărbia în mâna și privi gânditor în zare.

— Te pot întrebă ceva, Graograman? spuse după o îndelungată tăcere.

— Slujitorul tău te ascultă, răspunse leul.

— Ești într-adevăr dintotdeauna aici?

— Dintotdeauna, aproba leul.

— Iar deșertul Goab a existat și el dintotdeauna?

— Da, deșertul de asemenea. De ce mă întrebi?

Bastian se gândi câtva timp.

— Nu înțeleg, admise în sfârșit. Aș fi putut paria că nu există decât de ieri dimineață.

— Ce vrei să spui, stăpâne?

Și acum Bastian îi povestii toate câte i se întâmplaseră de când se întâlnise cu Puișorul Lunii.

— Totul e atât de straniu, își încheie povestirea, îmi vine în minte câte o dorință și pe urmă se întâmplă imediat câte ceva ce se potrivește cu dorința mea și o împlinește. Nu sunt eu cel care-mi imaginez întâmplarea, știi? Nici n-aș fi în stare. Niciodată n-aș fi putut născoci atâtea plante de noapte câte sunt în Perelin. Sau culorile din Goab – sau pe tine! Totul e mult mai impresionant și mai aievea decât mi-aș putea eu închipui vreodată. Și totuși, totul nu apare decât atunci când doresc eu ceva.

— Fiindcă porți pe AURYN, strălucirea, spuse leul.

— Ceea ce nu înțeleg e însă altceva, încercă Bastian să explice. Toate acestea există abia în clipa în care îmi doresc eu ceva? Sau există dinainte și eu doar le-am ghicit?

— Și una și alta, spuse Graograman.

— Dar cum se poate una ca asta? strigă Bastian aproape nerăbdător. Te aflu aici în deșertul culorilor Goab de cine știe câtă vreme. Camera din palatul tău m-a așteptat dintotdeauna. Sabia Sikanda mi-a fost destinată din vremuri imemoriale – tu însuți mi-ai spus toate acestea.

— Așa e, stăpâne.

— Dar eu, eu nu sunt decât de ieri noapte în Fantázia! Rezultă că totul n-a apărut decât în momentul sosirii mele aici.

— Stăpâne, răspunse leul liniștit, nu știi că Fantázia e împărăția poveștilor? O poveste poate fi nouă și totuși să istorisească despre vremuri străvechi. Trecutul se creează o dată cu povestirea.

— Atunci ar trebui ca și Perelin să fi existat dintotdeauna, spuse Bastian descompănit.

— Din clipa în care i-ai dat numele, stăpâne, răspunse Graograman, a existat dintotdeauna.

— Vrei să spui că eu l-am creat?

Leul tăcu câțiva timp înainte de a răspunde:

— Aceasta nu ți-o poate spune decât Crăiasa Copilă. Toate le-ai primit numai de la ea.

Se ridică.

— E vremea, stăpâne, să ne întoarcem la palatul meu. Soarele a început să coboare pe cer, iar drumul e lung.

În seara aceea Bastian rămase la Graograman care se aşezase iar pe blocul negru de stâncă. Nu mai vorbiră mult. Bastian își aduse mâncărurile și băutura din camera de dormit unde măsuța cea joasă fusese din nou așternută de mâini invizibile. Își mâncă cina șezând pe treptele ce duceau sus la blocul de stâncă.

Când lumina felinarelor începu să scadă și să pulseze ca bătaia unei inimi ce-și încetinește ritmul, băiatul se ridică și își petrecu în tacere brațele în jurul gâtului fiarei. Coama era tare și arăta ca lava înghețată. Pe urmă răsună iar sunetul cel înfiorător, dar Bastian nu mai știa ce-i frica. Ceea ce-i umplu din nou ochii cu lacrimi era doar durerea pentru suferințele lui Graograman.

Mai târziu Bastian ieși din peșteră și privi multă vreme dezvoltarea tăcută a plantelor nopții. Apoi se întoarse în peșteră și se culcă din nou între labele leului împietrit.

Rămase oaspetele lui Graograman timp de multe zile și nopți și deveniră buni prieteni. Multe ore și le-au petrecut în deșert cu jocuri sălbaticice. Bastian se ascundea printre dunele de nisip, dar Graograman îl găsea întotdeauna. Se întreceau alergând, dar leul era de mii de ori mai iute de picior. Se luptau chiar în glumă, se luau la trântă și se băteau – iar aici Bastian era deopotrivă cu leul. Deși totul nu era decât o joacă, fiara

trebuia să-și încordeze toate forțele pentru a-i ține piept băiatului. Nici unul dintre ei nu-l putea învinge pe celălalt.

Odată, după ce se zbenguiseră astfel, Bastian se așeză, abia trăgându-și sufletul, și întrebă:

— N-aș putea rămâne pentru totdeauna cu tine?

Leul își scutură coama, făcându-i semn că nu.

— Nu, stăpâne.

— De ce nu?

— Aici nu există decât viață și moarte, doar Perelin și Goab, dar nici o poveste. Tu trebuie să-ți trăiești povestea ta. N-ai voie să rămâi aici.

— Dar tot nu pot să plec, spuse Bastian. Deșertul e mult prea mare pentru ca cineva să poată ieși din el. Iar tu nu mă poți duce fiindcă porții deșertul cu tine.

— Drumurile Fantáziei, spuse Graograman, nu le poți găsi decât prin dorințele tale. Și nu poți trece decât de la o dorință la alta. Ceea ce nu-ți dorești îți rămâne inaccesibil. Aceasta e aici înțelesul cuvintelor „aproape” și „departe”. Și nu-i de ajuns să vrei să pleci dintr-un loc. Trebuie să tinzi spre altul. Trebuie să te lași condus de dorințele tale.

— Dar eu nu doresc să plec de-aici, răspunse Bastian.

— Va trebui să afli care îți este următoarea dorință, răspunse Graograman aproape cu severitate.

— Și dacă o aflu, întrebă Bastian, cum voi putea pleca de aici?

— Ascultă, stăpâne, spuse Graograman încetîșor, în Fantázia există un loc care duce pretutindeni și care poate fi atins din toate părțile. Locul e numit Templul Celor O Mie de Uși. Nimenei nu l-a văzut vreodată pe dinafară, căci el n-are deloc exterior. Iar interiorul lui se compune dintr-un labirint de uși. Cel care vrea să-l cunoască trebuie să cuteze să intre.

— Cum poți să izbutești dacă nici nu te poți aprobia de el pe dinafară?

— Orice ușă din Fantázia, continuă leul, chiar și o ușă obișnuită de grajd sau de bucătărie, până și o ușă de dulap poate deveni într-un anumit moment ușă de intrare în Templul Celor O Mie de Uși. După aceea, ușa e din nou ceea ce a fost și mai înainte. De aceea nimenei nu poate vreodată să treacă pentru a doua oară prin aceeași ușă. Și nici una dintre cele o

mie de uși nu duce înapoi, într-acolo de unde ai venit. Nu există nici o întoarcere.

— Dar dacă ai izbutit să intri, întrebă Bastian, se mai poate ieși pe undeva?

— Da, răspunse leul, dar nu-i la fel de simplu ca la clădirile obișnuite. Căci prin labirintul celor o mie de uși nu te poate conduce decât o dorință adevărată. Cine nu are acea dorință trebuie să rătăcească până când știe ce-și dorește. Iar uneori durează foarte multă vreme.

— Și cum poate fi găsită poarta de intrare?

— Trebuie să ți-o dorești.

Bastian se gândi mult, apoi spuse:

— Ce ciudat că nu se poate să-ți dorești de-a dreptul ceea ce vrei. De fapt, de unde vin dorințele din noi? Și ce-i aceea o dorință?

Graograman îl privi lung pe băiat, dar nu-i răspunse.

Trecură din nou câteva zile și avură iar o con vorbire importantă.

Bastian îi arătase leului inscripția din spatele talismanului.

— Oare ce-ar putea să însemne, îl întrebă, FĂ CEEA CE VREI, nu înseamnă cumva că pot face tot ce am chef, ce zici?

Dintr-o dată față lui Graograman fu însăjumător de severă, iar ochii săi începură să ardă.

— Nu, spuse el cu glasul cel adânc ca un răcnet, înseamnă să faci ceea ce e adevărata ta voință. Și nimic nu-i mai greu.

— Adevărata mea voință? repetă impresionat Bastian. Ce-i asta?

— E taina ta cea mai profundă, pe care n-o cunoști.

— Atunci cum pot s-o descopăr?

— Mergând pe calea dorințelor, de la una la alta și până la ultima. Iar ea te va conduce la adevărata ta voință.

— Nu mi se pare prea greu, spuse Bastian.

— E cel mai primejdios dintre toate drumurile, spuse leul.

— De ce? întrebă Bastian. Nu mă tem.

— Nu-i vorba despre asta, răcni Graograman, se cere însă cea mai desăvârșită sinceritate și atenție, căci pe nici un alt drum nu te poți rătăci atât de ușor ca pe acesta.

— Vrei să spui că dorințele care se ivesc nu sunt întotdeauna bune? îl cercetă Bastian.

Leul biciui cu coada nisipul unde era culcat, își lipi urechile de cap și își încrețî nasul, ochii îi scoteau scântezi. Fără să vrea, Bastian se ghemui tot când Graograman grăi cu glasul său ce făcu iar să vibreze pământul :

— Ce știi tu ce sunt dorințele ! Ce știi tu ce e bine !

În zilele următoare Bastian se gândi mult la tot ce-i spusesese Moartea Multicoloră. Multe lucruri nu pot fi însă lămurite prin gândire, trebuie să le trăiești. Si aşa se făcu că abia mult mai târziu, după ce i s-au mai întâmplat multe, își reaminti de cuvintele lui Graograman și începu să le înțeleagă.

În vremea aceea se petrecuse din nou o schimbare cu Bastian. Pe lângă toate darurile primite de când se întâlnise cu Puișorul Lunii se mai adăugase acum și curajul. Si ca de fiecare dată, și de data aceasta i se luase ceva în schimb, anume orice amintire despre cât de fricos fusese mai înainte.

Și deoarece nu mai exista nimic de care să se teamă, începu, mai întâi pe nesimțite, apoi tot mai clar, să se nască în el o nouă dorință. Nu mai voia să rămână singur. Chiar și împreună cu Moartea Multicoloră tot singur era, într-un anumit fel. Dorea să-și arate curajul și în fața celorlalți, voia să se bucure de glorie și să fie admirat.

Iar într-o noapte, în timp ce privea cum crește pădurea Perelin, simți brusc că era pentru ultima dată, că trebuia să-și ia rămas-bun de la splendorile strălucitoarei păduri a nopții. O voce lăuntrică îl chema în altă parte.

Aruncă o ultimă privire peste frumusețea culorilor licăritoare, apoi coborî în peștera lui Graograman și se așeză pe trepte, în beznă. N-ar fi putut spune ce aștepta, știa însă că în această noapte nu trebuia să adoarmă.

Probabil că totuși ați piseșe sezând, căci dintr-o dată tresări că și cum cineva l-ar fi strigat pe nume.

Ușița ce ducea spre dormitor se deschise brusc. Din deschizătură cădea o dungă lungă de lumină roșietică în peștera intunecată.

Bastian se ridică. Oare ușița se transformase chiar în acest moment în poarta de intrare spre Templul Celor O Mie de Uși ? Nehotărât, se apropi de crăpătura ușii și încercă să privească dincolo. Nu putu să vadă nimic. Apoi crăpătura începu să se închidă încet la loc. Îndată va pieri unica ocazie de a pleca de aici !

Se mai întoarse o dată spre Graograman care sedea pe postamentul său, nemîscat și cu ochii morți, de piatră. Dunga de lumină din ușită cădea drept pe el.

— Rămâi cu bine, Graograman, și-ți mulțumesc pentru tot! spuse încet Bastian. Mă voi reîntoarce, sigur de tot, mă întorc!

Apoi se strecură prin crăpătura ușitei care se închise de îndată în urma lui.

Bastian nu știa că nu-și va ține promisiunea. Abia mult, mult mai târziu avea să vină cineva în numele lui și să împlinnească făgăduiala în locul său.

Dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită altă dată.

XVI

**Amarganth,
orașul
de argint**

urpurie era lumina ce curgea în unde molcome peste podeaua și pereții încăperii. Era o cameră hexagonală, asemenea unei celule mari dintr-un fagure de albine. În tot al doilea perete se găsea câte o ușă, iar ceilalți trei pereți aflați între ele erau pictați cu poze stranii. Erau peisaje de vis și săpturi ce-ar fi putut fi în parte plante și în parte animale. Printr-una din uși intrase Bastian, iar celelalte două se aflau la dreapta și la stânga lui. Forma lor era identică, doar că cea din stânga era neagră, iar cea din dreapta albă. Bastian se hotărî pentru cea albă.

În camera următoare lumina era gălbuiuie. Pereții aranjați în același fel. Pozele arătau aici tot soiul de aparate din care Bastian nu pricepea prea mult. Erau unelte sau arme? Cele două uși care duceau mai departe la dreapta și la stânga erau de aceeași culoare, galbene; cea din stânga era înaltă și îngustă, iar cea din dreapta, dimpotrivă, joasă și largă. Bastian intră prin cea din stânga.

Camera unde păși era hexagonală, ca și cele două dinainte, însă luminată albăstrui. Pozele de pe pereți arătau ornamente încolăcite sau litere ale unui alfabet necunoscut. Aici cele două uși erau de aceeași formă, dar din materiale diferite, una din lemn, iar cealaltă din metal. Bastian se hotărî pentru cea din lemn.

E cu nepuțință să descrii toate ușile și camerele prin care trecu Bastian în călătoria sa prin Templul Celor O Mie de Uși. Erau porți care arătau ca o gaură de cheie, altele ce semănau cu o intrare într-o peșteră, uși de aur și altele ruginite, unele capitonate și altele bătute în cuie, subțiri ca o foaie de hârtie sau groase ca ușile caselor de fier, era una care arăta ca gura unui uriaș și alta ce trebuia deschisă ca un pod mișcător, una ce semăna cu o ureche mare și alta alcătuită din turtă dulce, una care avea forma unui capac de sobă și una ce stătea închisă în nasturi. De fiecare dată cele două uși aveau câte ceva în comun – forma, materialul, mărimea, culoarea, dar mai era și ceva ce le deosebea fundamental.

Bastian ajunsese deja de foarte multe ori dintr-o încăpere hexagonală într-alta. Fiecare hotărâre luată de el îl conducea la o nouă hotărâre de luat care, la rândul ei, atrăgea după sine încă o hotărâre ce trebuia luată. Toate aceste hotărâri nu

schimbau însă întru nimic faptul că tot se mai găsea în Templul Celor O Mie de Uși – și că avea să rămână acolo. În timp ce mergea mai departe și tot mai departe, începu să se gândi care o fi cauza. E drept că dorința lui fusese suficientă pentru a-l duce în labirintul ușilor, dar era limpede că nu era destul de precisă pentru a-i arăta și drumul de ieșire. Își dorise să ajungă în societate. Acum își dădea însă seama că prin societate nu-și imaginase nimic precis. Si nu-i era cătuși de puțin de folos alegerea unei uși de sticlă sau a uneia de împletitură de nuiele. Până acum își făcuse alegerea din plăcere și după toane, fără a se gândi prea mult. De fapt, ar fi putut de fiecare dată să aleagă tot atât de bine și cealaltă ușă. Astfel însă nu avea să găsească niciodată drumul de ieșire.

Se afla tocmai într-o încăpere cu lumina verzuie. Trei dintre cei șase peretei erau pictați cu forme de nori. Ușa din stânga era din sidef alb, cea din dreapta din lemn negru de abanos. Si dintr-o dată își dădu seama ce-si dorea: pe Atréiu!

Ușa din sidef îi amintea lui Bastian de balaurul-noroc Fuhur ai cărui solzi luceau ca sideful alb, aşadar, se hotărî pentru această ușă.

În încăperea următoare erau două uși dintre care una era din împletitură de iarbă, iar cealaltă dintr-un grilaj de fier. Bastian alese pe cea de iarbă, fiindcă se gândi la Marea Ierboasă, patria lui Atréiu.

În camera cealaltă se găsi în fața a două uși deosebindu-se doar prin aceea că una era din piele, iar cealaltă din pâslă. Firește că Bastian trecu prin cea din piele.

Din nou se afla în fața a două uși, dar aici nu se opri să chibzuiască. Una era purpurie, iar cealaltă măslinie. Atréiu avea pielea verde și purta o hlamidă din blana bivolilor purpuri. Pe ușa verde-măslinie erau pictate câteva semne cu vopsea albă, precum avuseser Atréiu pe frunte și pe obraji când bătrânul Cairon venise la el. Aceleasi semne se găseau însă și pe ușa purpurie, iar Bastian nu știa că pe hlamida lui Atréiu s-ar găsi asemenea semne. Prin urmare, trebuia să fie vorba despre un drum care ducea la altcineva, și nu la Atréiu.

Bastian deschise, aşadar, ușa verde-măslinie – și se trezi în aer liber!

Spre mirarea lui nu ajunse însă nicicum în Marea Ierboasă, ci într-un crâng primăvăratic și luminos. Razele soarelui

pătrundeau prin frunzișul fraged, iar jocurile lor de lumini și umbre licăreau pe pământul acoperit de mușchi. Plutea o aromă de pământ reavăn și de ciuperci, iar văzduhul căldicel răsună de ciripitul păsărelelor.

Bastian se întoarse și văzu că ieșise chiar atunci dintr-o bisericuță din mijlocul pădurii. Poarta ei fusese, pentru acea clipă, ieșirea din Templul Celor O Mie de Uși. Bastian mai deschise o dată poarta, dar nu văzu decât încăperea mică și strâmtă a capelei. Acoperișul nu se mai compunea decât din câteva grinzi subrede, iar pereții erau acoperiți de mușchi.

Bastian porni la drum, fără a ști pentru început încotro mergea. Nu se îndoia că mai curând sau mai târziu va da de Atréiu. Și se bucura nespus la gândul că îl va întâlni. Le fluiera păsărelelor, care-i răspundeau, și cânta în gura mare tot ce-i trecea prin minte.

Nu mersese prea mult, când zări într-un lumeniș un grup de persoane ce poposeau acolo. Apropiindu-se, își dădu seama că era vorba de câțiva bărbați în armuri falnice. Se găsea cu ei și o doamnă frumoasă. Ședea pe iarbă și zdrăngănea la o lăută. Mai departe stăteau câțiva cai înșeuatați scump și cu frâiele prețioase. În fața bărbaților care stăteau de vorbă culcați în iarbă era întinsă o pânză albă așternută cu tot soiul de bucate și cupe.

Bastian se apropie de grup, dar mai întâi ascunse talismanul Crăiesei Copile sub cămașă, căci pentru început dorea să facă cunoștință cu societatea ca un necunoscut și fără a stârni vâlvă.

Când îl văzură venind, bărbații se ridicară și-l întâmpinără cu viincios, înclinându-se. Probabil că îl luară drept un print oriental sau ceva de felul acesta. Doamna cea frumoasă își inclină și ea capul surâzând și zdrăngăni mai departe la instrumentul ei. Printre bărbații, unul era deosebit de înalt și deosebit de somptuos îmbrăcat. Era încă Tânăr și avea părul bălai căzându-i lung până pe umeri.

— Sunt viteazul Hynreck, spuse el, doamna e prințesa Oglamar, fiica regelui din Lunn. Ei sunt prietenii meu Hykrion, Hysbald și Hydorn. Dar care e numele vostru, tinere prieten?

— Nu-mi este îngăduit să-mi spun numele – încă nu, răspunse Bastian.

- E vorba de vreun legământ, întrebă prințesa Oglamar surâzând ironic, atât de Tânăr și aveți deja un legământ?
- Desigur că veniți de departe? îl cercetă viteazul Hynreck.
- Da, de foarte departe, răsunse Bastian.
- Sunteți un prinț? se interesă prințesa privindu-l cu plăcere.
- Nu pot dezvălu-i lucrul acesta, răsunse Bastian.
- Ei, în orice caz fiți binevenit printre comeseni! strigă viteazul Hynreck. Vreți să ne faceți cinstea să luati loc și să prânziți cu noi, tinere cavaler?

Bastian acceptă mulțumindu-i, se așeză și gustă din bucate.

Din con vorbirea dusă între doamnă și cei patru bărbați așă că foarte aproape de ei se află marele și minunatul oraș de argint Amarganth. Acolo urma să aibă loc un soi de întrecere. De pretutindeni, din apropiere și din depărtări, veneau luptătorii cei mai cutezători, cei mai iscusiți vânători, războinicii cei mai viteji, dar veneau și tot felul de aventurieri și temerari pentru a lua parte la competiție. Onoarea de a lua parte la un fel de expediție de căutare nu urma să fie accordată decât celor trei ce aveau să se dovedească a fi cei mai buni și cei mai curajoși, învingându-i pe toți ceilalți. Se părea că era vorba despre o călătorie foarte lungă și plină de peripeții pentru descoperirea unui anumit personaj aflat nu se știe unde, într-unul din numeroasele ținuturi ale Fantáziei, și desemnat doar cu cuvântul „Salvatorul”. Nimeni nu cunoștea încă numele lui. În orice caz, lui i se datora faptul că împărația Fantázia există din nou sau mai există încă. Fiindcă, pe vremuri, o catastrofă îngrozitoare se produsese în Fantázia și întreaga împărație fusese în mare pericol. În ultimul moment nenorocirea fusese împiedicată de aşa-zisul „Salvator” care sosise și-i dăduse Crăiesei Copile numele de „Puișorul Lunii”, nume sub care era cunoscută de atunci de toate ființele din Fantázia. „Salvatorul” rătacea însă neștiut de nimeni prin țară, iar sarcina expediției era să-l găsească și apoi să-l însoțească în chip de gardă personală, ca să nu i se întâmple nimic. În acest scop nu puteau fi desemnați decât bărbații cei mai vajnici și mai curajoși, căci se putea întâmpla să fie nevoiți să treacă prin cele mai de neînchipuit peripeții.

E drept că întrecerea în lupte în decursul căreia urma să fie făcută alegerea fusese organizată de moșneagul argintiu Querquobad – în orașul Amarganth domnea întotdeauna bărbatul

cel mai vârstnic, iar Querquobad împlinise o sută șapte ani – dar alegerea nu urma să fie făcută de el, ci de către un Tânăr sălbatic cu numele de Atréiu, un băiat din neamul pieilor verzi, oaspetele lui Querquobad, moșneagul argintiu. Același Atréiu urma să și conducă mai târziu expediția. Căci era singurul în stare să-l recunoască pe „Salvator”, fiindcă îl văzuse odată într-o oglindă fermecată.

Bastian tăcea și asculta. Nu-i venea tocmai ușor căci pricepusse foarte curând că vorbindu-se despre „Salvator”, de fapt, se vorbea despre el însuși. Iar când se pronunță apoi și numele lui Atréiu, inima îi săltă de bucurie și fu nevoie să-si dea cea mai mare silință pentru a nu se trăda. Era însă hotărât să-si mai păstreze un timp taina.

De altfel, în toată această chestiune viteazul Hynreck nu era preocupat de expediție și de țelurile ei, cât de dorința de a cuceri inima prințesei Oglamar. Bastian își dăduse imediat seama că viteazul Hynreck era îndrăgostit până peste urechi de Tânăra domnișoară. Când și când suspina fără motiv și își privea mereu adorata cu ochi triste. Iar ea se făcea că nu observă nimic. Căci după cum ieși la iveală, ea făcuse cu un prilej oarecare legământul de a nu lua drept soț decât pe cel mai viteaz dintre viteji, cel care îi putea înfrângă pe toți ceilalți. Nu voia să se mulțumească cu mai puțin. Iată, aşadar, că viteazul Hynreck nu avea decât un singur scop: să-i poată dovedi prințesei că el era cel mai viteaz dintre viteji. Dar nu putea ucide aşa, din senin, pe cineva care nu-i făcuse nici un rău. Iar războiale nu mai fuseseră de multă vreme. Bucuros ar fi luptat împotriva unor monștri și demoni și, dacă ar fi fost după el, i-ar fi depus în fiecare dimineață câte o coadă sângerândă de balaur pe masă, dar până hăt departe nu exista nici un monstru și nici un balaur. Când solul moșneagului argintiu Querquobad venise la el pentru a-l pofti la întrecere, acceptase de îndată. Iar prințesa Oglamar stăruise să vină și ea, căci voia să se convingă cu ochii ei de cele ce era în stare să facă viteazul Hynreck.

— După cum se știe, îi spuse ea zâmbind lui Bastian, nu poți avea încredere în spusele vitejilor. Cu toții au tendință să-si înflorească istorisirile.

— Cu sau fără înflorituri, o întrerupse viteazul Hynreck, în orice caz, eu valorez de sute de ori mai mult decât legendarul Salvator.

— De unde puteți să fi? întrebă Bastian.

— Așa bine, spuse viteazul Hynreck, dacă băiatul ar avea numai pe jumătate atâta vlagă cât mine, n-ar avea nevoie de nici o gardă personală pentru a-l ocroti și a-l îngriji ca pe un copil mic. Am impresia că Salvatorul nostru e un ins cam jalnic.

— Cum puteți spune una ca asta? strigă indignată Oglamar. Doar a salvat Fantázia de la distrugere!

— Și ce dacă! răspunse viteazul Hynreck disprețitor. Pentru asta n-o fi fost nevoie de nici o vitejie deosebită.

Bastian hotărî ca atunci când i se va ivi prilejul să-l învețe minte pe Hynreck.

Ceilalți trei bărbați se întâlniseră din întâmplare pe drum cu Hynreck și doamna sa și li se alăturaseră. Hykrion, cu o mustață neagră enormă, susținea că ar fi cel mai puternic și mai vajnic spadasin din Fantázia. Hysbald, roșcovan și mai gingaș în comparație cu ceilalți, susținea că nimeni nu se pricepe să mânuiască sabia mai bine și mai rapid ca el. În sfârșit, Hydorn era convins că nimeni nu era de-o seamă cu el în privința rezistenței și îndărătniciei în luptă. Aspectul lui îi întărea afirmațiile, căci era deșirat și slab și părea alcătuit numai din oase și nervi.

După ce-au isprăvit de mâncat, porniră la drum. Vasele, fața de masă și merindele fură strânse în tolbe și aşezate pe un catăr. Printesa Oglamar încălecă buiestrașul ei alb și porni în trap, fără a se mai întoarce și după ceilalți. Viteazul Hynreck sări pe armăsarul său negru ca smoala și porni în galop după ea. Ceilalți trei bărbați îi propuseră lui Bastian să se așeze pe catăr, printre tolbe. Băiatul se urcă, ceilalți trei se suiră și ei pe caii lor bogat împodobiți și porniră prin pădure în trap, Bastian rămânând ultimul. Catărul, un animal mai bătrân, rămânea tot mai mult în urmă, iar Bastian încerca să-l zorească. Dar în loc să-si iutească pasul, el se opri, își întoarse capul și spuse:

— Nu-i nevoie să mă zorești, cu bună-știință am rămas în urmă, stăpâne.

— De ce? întrebă Bastian.

— Știu cine ești, stăpâne.

— De unde poți să fi?

— Când ești doar pe jumătate măgar, ca mine, și nu în întregime, simți un lucru ca acesta. Până și caii și-au dat

seama. Nu-i nevoie să-mi spui nimic, stăpâne. Mi-ar fi plăcut să pot povesti copiilor și nepoților mei că l-am purtat în spinare pe Salvator și că am fost primul care l-a salutat. Din păcate, alde noi n-avem copii.

— Cum te numești? întrebă Bastian.

— I-ha, stăpâne.

— Ascultă, I-ha, nu-mi strica plăcerea și nu vorbi deocamdată despre ceea ce știi. Vrei?

— Cu plăcere, stăpâne.

Apoi catărul porni în trap pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

Grupul aștepta la marginea pădurii. Toți priveau cu admirație în jos spre orașul Amarganth, strălucind în soare în fața ochilor lor. Marginea pădurii se afla pe o înălțime de unde priveliștea se întindea larg peste un lac mare, aproape vioriu, înconjurat din toate părțile de dealuri împădurite. Iar în mijlocul lacului se ridică orașul de argint Amarganth. Toate casele erau construite pe nave, palatele cele mari pe șlepuri largi, cele mai mici pe bărci și luntre. Iar fiece casă și fiece navă era din argint, din cel mai curat argint, frumos cizelat și ornat cu măiestrie. Ferestrele și ușile palatelor mari și mici, turnulețele și balcoanele lor erau din filigran de argint atât de minunat, încât nu-și aveau seamă în întreaga Fantăzie. Pretutindeni pe lac se vedea bărci și luntre, ducând vizitatorii de pe mal până în oraș. Viteazul Hynreck împreună cu însotitorii săi porniră și ei în grabă spre plaja unde aștepta un bac de argint cu prora splendid arcuită. Întreaga societate împreună cu caii și catărui își găsiră loc pe el.

Pe drum, Bastian află de la luntrașul înveșmântat în haine de argint că apele viorii ale lacului erau atât de sărate și de amare, încât nimic nu putea rezista în timp efectului lor coroziv – nimic în afară de argint. Lacul se numea Murhu sau lacul lacrimilor. În vremuri de mult trecute, orașul Amarganth fusese dus în mijlocul lacului pentru a fi apărat de atacul jefuitorilor, căci oricine ar fi încercat să ajungă până la el pe nave de fier sau bărci de lemn se scufunda și pierdea în apa care dizolva degrabă atât vasul, cât și echipajul. Acum însă exista un alt motiv pentru a lăsa orașul în mijlocul apelor: locuitorilor le plăcea să schimbe din când în când gruparea caselor lor și să alcătuiască în alt fel străzile și piețele. De pildă, dacă două

familii care locuiau la cele două capete ale orașului se împrieteneau sau se înrudeau prin căsătoria tinerilor din familie, își părăseau locul de până atunci și își așezau navele lor de argint alături, devenind astfel vecini. De altfel, argintul era de un soi deosebit și tot atât de unic ca și frumusețea incomparabilă a prelucrării sale.

Lui Bastian i-ar fi plăcut să afle mai multe despre toate acestea, dar bacul ajunsese la oraș și trebui să coboare împreună cu tovarășii săi de drum.

Pentru început căutară un han unde să fie adăpostiți și ei, și animalele. Nu era prea ușor, căci Amarganth era năpădit de călători sosiți de pretutindeni pentru a asista la întreceri. În sfârșit, izbutiră să găsească loc la un han. Când Bastian își aduse catărul în grajd, ii șopti la ureche:

— Să nu uiți ce mi-ai făgăduit, I-ha. Ne revedem curând.
I-ha doar înclină din cap.

După aceea Bastian le dădu de știre tovarășilor săi de drum că nu voia să-i stingherească de acum înainte și că avea să viziteze singur orașul. Le mulțumi pentru amabilitate și își luă rămas-bun de la ei. În realitate, ardea de nerăbdare să-l găsească pe Atréiu.

Navele mari și mici erau legate între ele prin punți, unele înguste și gingăse, astfel că nu putea trece decât o singură persoană dintr-o dată, altele largi și somptuoase ca niște străzi, iar pe ele se îmbulzea lumea. Existau, de asemenea, și poduri arcuite cu acoperișuri peste ele, iar pe canalele dintre palatele plutitoare circulau sute de bărci de argint. Oriunde mergeai sau stăteai simțeai sub picioare o ușoară ridicare și coborâre a podelei, ce-ți amintea că întregul oraș plutea pe apă.

Mulțimea vizitatorilor umplând până la refuz orașul era atât de pestriță și de variată, încât descrierea lor ar alcătui ea singură o carte. Amarganțienii erau ușor de recunoscut, căci purtau cu toții îmbrăcăminte din țesături de argint, aproape la fel de frumoasă ca și mantia lui Bastian. Părul lor era, de asemenea, argintiu, erau înalți și aveau o statură frumoasă, iar ochii lor erau viorii ca și Murhu, lacul lacrimilor. Nu tot atât de frumoși erau cei mai mulți dintre vizitatori. Veniseră acolo uriași căpușiți cu adevărate pachete de mușchi și cu capete mici ca merele, vârâte între umerii lor puternici. Mai umblau pe-acolo haimanale cu aspect floros, băieți solitari pe care nu

puteai să-i împaci prea ușor. Erau și flușturatici cu ochi agili și mâini agile, precum și unii îversușați care pășeau provocator, scoțând fum pe nări și pe gură. Luptătorii de bâlci se roteau precum sfârlezele vii, iar moșii-codrului pășeau anevoie pe picioarele lor noduroase, cu măciuca groasă pe umeri. La un moment dat, Bastian zări chiar și un mâncător de piatră ai cărui dinți îi ieșeau din gură ca dăltile de oțel. Puntea de argint se îndoi sub greutatea lui când tropăi peste ea. Dar mai înainte ca Bastian să-l fi putut întreba dacă nu cumva se numește Scrâșnicronț, acesta dispăruse în îmbulzeală.

În sfârșit ajunse în centrul orașului. Aici era punctul unde aveau loc întrecerile. Erau în plină desfășurare. Într-o piață mare, rotundă, ca o arenă de circ uriașă, sute de luptători își măsurau puterile dovedindu-și măiestria. În jurul lor se îmbulzea mulțimea de spectatori, îmboldindu-i pe luptători prin strigăte. Ferestrele și balcoanele palatelor plutitoare din jur erau și ele pline ochi de spectatori, iar unii izbutiseră chiar să se cătere pe acoperișurile împodobite cu filigran de argint.

Bastian nu era însă interesat în primul rând de spectacolul oferit de luptători. Voia să-l găsească pe Atréiu care urmărea probabil de undeva întrecerile. Pe urmă observă că mulțimea privea mereu spre un anumit palat – mai ales atunci când unul dintre luptători realizase vreo performanță mai deosebită. Dar Bastian fu nevoit să se îngheșe mai întâi peste unul dintre podurile arcuite, iar apoi să se urce pe un fel de stâlp pentru felinare, înainte de a izbuti să arunce și el o privire spre acel palat.

Acolo fuseseră așezate două scaune înalte de argint pe un balcon. Pe unul dintre ele sedea un bărbat foarte bătrân, cu părul și barba argintii revârsându-i-se până la brâu. Acela trebuia să fie Querquobad, moșneagul argintiu. Lângă el sedea un băiat cam de vîrstă lui Bastian. Purta pantaloni lungi din piele moale, iar partea de sus a trupului îi era goală, încât se vedea pielea verde-măslinie. Expresia feței înguste era serioasă, aproape severă. Părul lung, negru-albăstrui, era strâns într-un smoc legat la spate cu curele de piele. Peste umeri purta o hlamidă roșie. Privea liniștit și totuși ciudat de atent în jos spre arenă. Se părea că nimic nu poate scăpa ochilor săi negri. Acela era Atréiu !

În aceeași clipă apără în spatele lui Atréiu, în ușa deschisă a balconului, încă o față, foarte mare și asemănătoare cu cea a unui leu, doar că în locul blănii avea solzi albi de sidef, iar pe lângă bot îi atârnau fire lungi albe. Globurile ochilor erau roșii-rubini și scânteiau, iar atunci când capul se înălță peste Atréiu se văzu că era purtat de un gât lung și flexibil, acoperit cu solzi de sidef, iar de pe el cădea o coamă precum flăcările albe. Era Fuhur, balaurul-noroc. Și se părea că-i șoptește ceva la ureche lui Atréiu, căci acesta dădu din cap.

Bastian se lăsa să alunece în jos de pe stâlp. Văzuse destul. Acum își îndreptă atenția către luptătorii aflați în întrecere.

De fapt, nici nu era vorba de lupte adevărate, ci mai degrabă de un fel de reprezentăție de circ pe scară foarte mare. E drept că tocmai atunci se desfășura o luptă între doi uriași ale căror trupuri se prinseseră într-un singur nod imens și se rostogoleau de colo-colo; e drept că din loc în loc existau perechi de același fel sau de soiuri foarte diferite care își demonstrau iscusința în lupta cu sabia, cu măciuca sau cu lancea, dar firește că nu căutau cu adevărat să-l vatâme pe adversar sau să-l răpună. Chiar regulamentul jocurilor cerea să arăti cât de loial și corect știai să lupți cu cineva și cât de bine știai să te stăpânești. Un luptător care s-ar fi lăsat indemnănat de furie sau de ambiție să-și vatâme serios adversarul ar fi fost în orice caz descalificat. Cei mai mulți erau ocupați să-și arate iscusința în tragerea cu arcul sau să-și demonstreze puterea făcând exhibiții acrobatice sau îndeplinind diferite probe de curaj. Pe cât erau de diferenți concurenții, pe atât de variat era și tot ce făceau ei.

Tot mereu unii care fuseseră întrecuți erau obligați să părăsească arena, așa că treptat se împuținău. Apoi Bastian îi văzu făcându-și apariția pe Hykrion cel puternic, Hysbald cel sprinten și Hydorn cel rezistent. Viteazul Hynreck și adorata lui, prințesa Oglamar, nu erau cu ei.

În momentul acela se mai găseau încă vreo sută de luptători în arenă. Cum era vorba despre cei mai buni dintre cei buni, pentru Hykrion, Hysbald și Hydorn nu fu chiar atât de ușor pe cât își închipuiseră să-și înfrângă adversarii. Trecu întreaga după-amiază până ce se dovedi că Hykrion era cel mai viguros dintre cei puternici, Hysbald cel mai agil dintre cei sprinteni, iar Hydorn cel mai răbdător dintre cei rezistenți. Publicul îi aclama și îi aplauda cu entuziasm, iar cei trei se inclinau spre

balconul unde ședeau moșneagul de argint Querquobad, precum și Atréiu. Atréiu se și ridicase în picioare ca să spună ceva când în arenă păși dintr-o dată un alt luptător. Era Hynreck. O tăcere încordată se lăsa peste mulțime, iar Atréiu se așeză la loc. Cum nu urma să-l însoțească decât trei bărbați, acolo jos, în arenă, era unul prea mult. Unul dintre ei trebuia să se retragă.

— Domnii mei, spuse Hynreck cu glas tare încât să-l audă toată lumea, nu bănuiesc că această mică reprezentăție a măiestriei voastre ar fi putut să vă slăbească forțele. Totuși n-ar fi demn de mine ca în asemenea împrejurări să vă provoc pe fiecare în parte la întrecere. Deoarece până acum n-am văzut printre toți luptătorii nici un adversar de-o seamă cu mine, nu am intrat în joc și de aceea mai sunt încă odihnit. Dacă cineva dintre dumneavoastră se simte cumva prea istovit, să se retragă de bunăvoie. Altfel sunt gata să lupt cu voi trei dintr-o dată. Aveți ceva împotrivă ?

— Nu, răspunseră cei trei într-un glas.

Iar apoi se porni o luptă că săreau scântei. Loviturile lui Hykrion nu pierduseră nimic din forța lor, dar viteazul Hynreck era mai puternic. Hysbald îl atacă din toate părțile ca un fulger, dar viteazul Hynreck era și mai iute. Hydorn încercă să-l obosească, dar viteazul Hynreck era mai rezistent. Toată lupta abia dacă ținu zece minute, și toți adversarii se văzură dezarmați și îngenuncheați în fața viteazului Hynreck. Acesta privea cu mândrie în jur, căutând-o din ochi pe doamna sa aflată probabil pe undeva în mulțime. Aclamațiile și aplauzele publicului vuiau ca un uragan. Desigur că puteau fi auzite și pe cele mai îndepărtațe maluri ale lacului Murhu.

Când se făcu iar liniște, moșneagul argintiu Querquobad se ridică și întrebă cu glas tare :

— Mai e cineva care ar dori să îndrăznească a-l înfrunta pe viteazul Hynreck ?

Iar în tăcerea generală se auzi un glas de băiat răspunzând :

— Da, eu !

Fusese Bastian.

Toate fețele se întoarseră spre el. Mulțimea îi lăsa cale liberă și el păși în piață. Se auziră exclamații de uimire și de îngrijorare :

— Privați cât e de frumos !

— Păcat de el !

— Să nu admitem !

— Cine ești? întrebă moșneagul argintiu Querquobad.
— Numele meu, răsunse Bastian, nu-l voi dezvălui decât după aceea.

Văzu că ochii lui Atréiu se îngustaseră și-l priveau cercetător, dar încă nesigur.

— Tinere prieten, spuse viteazul Hynreck, am mâncat împreună și am băut împreună. De ce vrei acum ca eu să te îngeneunchez? Te rog să-ți retragi vorbele și să pleci.

— Nu, răsunse Bastian, aşa cum am spus, aşa rămâne.

Viteazul Hynreck șovăi o clipă. Apoi propuse:

— N-ar fi drept din parte-mi să mă măsor cu tine în luptă. Să vedem mai întâi care dintre noi doi e în stare să trimită săgeata mai sus.

— Așa să fie! răsunse Bastian.

Fiecaruia dintre ei i se aduse un arc puternic și o săgeată. Hynreck încordă arcul și trimise săgeata sus spre cer, mai sus decât se putea urmări cu privirea. Aproape în aceeași clipă își încordă și Bastian arcul și-și trimise săgeata pe urmele celeilalte.

Trecu ceva timp până când cele două săgeți să se întoarcă și să cadă jos între cei doi arcași. Și atunci se dovedi că săgeata lui Bastian, cea cu pene roșii, o lovise în cel mai înalt punct pe cea cu pene albastre, a viteazului Hynreck, izbind-o cu o forță atât de mare, încât o spintecase.

Viteazul Hynreck privea țintă la cele două săgeți însipite una în cealaltă. Pălise puțin și numai pe obraji și apăruseră pete roșii.

— Nu poate fi decât o întâmplare, murmură el. Ia să vedem cine e mai îscusit la scrimă.

Ceru două florete și două pachete de cărți de joc. I se aduseră amândouă. Amestecă cu grijă amândouă pachetele de cărți.

Apoi aruncă un pachet de cărți în sus în aer, ridică fulgerător spada și lovi. După ce toate celelalte cărți căzuseră jos, se văzu că nimerise asul de cupă și anume drept în mijlocul singurei cupe de pe carte. Din nou o căută cu privirea pe doamna sa, în timp ce arăta în jur floreta cu cartea însipită în vârf.

Acum aruncă Bastian celălalt pachet de cărți în sus și floreta lui vâjai prin aer. Nici o carte nu căzu jos. Își înfipse lama în toate cele treizeci și două de cărți ale pachetului, tocmai la mijloc și pe deasupra și în ordinea exactă a cărților – deși viteazul Hynreck le amestecase atât de bine.

Viteazul Hynreck privi atent la cele întâmplate. Nu mai spuse nimic, doar buzele îi tremurau puțin.

— Dar ca forță nu mă întreci, izbuti să spună în sfârșit.

Puse mâna pe cea mai grea dintre halterele aflate în arenă și-o ridică încet în sus, dar înainte de a ajunge să-o pună iar jos, Bastian îl și apucase să-l ridicase în sus, împreună cu halteră cu tot. Viteazul Hynreck avea o expresie atât de descumpărătă, încât câțiva spectatori nu-și mai putură stăpâni râsetele.

— Până acum, spuse Bastian, ați hotărât voi cum să ne măsurăm forțele. Sunteți de acord ca acum să propun și eu ceva?

Viteazul Hynreck aproba mut din cap.

— E o probă de curaj, continuă Bastian.

Viteazul Hynreck își regăsi stăpânirea de sine.

— Nu există nimic pe lume față de care curajul meu să dea înapoi.

— Atunci, răspunse Bastian, propun să ne luăm la întrecere înotând prin lacul lacrimilor. Cel care ajunge mai întâi la mal a câștigat.

O liniște înfiorată se lăsa în toată piața.

Viteazul Hynreck ba se îmbujora, ba devinea alb ca varul.

— Aceasta nu-i o probă de curaj, bâigui el, e nebunie curată.

— Eu, spuse Bastian, sunt gata să încerc. Așadar, veniți.

Viteazul Hynreck își pierdu de data aceasta stăpânirea de sine.

— Nu! strigă el și lovi cu piciorul în pământ. Știți tot atât de bine ca și mine că apele lacului Murhu destramă totul. Ar însemna să pornești la moarte sigură.

— Nu mă tem, spuse Bastian liniștit, am străbătut deșertul cularilor și am mâncat și am băut din focul Morții Multicolore și m-am scăldat în el. Nu mă mai tem de aceste ape.

— Astă-i minciună! urlă viteazul Hynreck stacojiu de furie. Nimeni din întreaga Fantázie nu poate supraviețui Morții Multicolore, orice copil o știe!

— Hynreck, spuse rar Bastian, în loc să mă acuzați de minciună, ar fi mai bine să recunoașteți că vă e frică.

Era prea mult pentru viteazul Hynreck. Nebun de furie, își smulse din teacă sabia sa cea mare și se repezi la Bastian. Acesta se retrase cu un pas și voi să-i atragă atenția prin câteva cuvinte, dar viteazul Hynreck nu-i mai dădu răgaz.

Începu să-l lovească pe Bastian și o făcea cu toată îngrijorarea. În aceeași clipă Sikanda zbură ca fulgerul din teaca ei ruginită în mâna lui Bastian și începu să danseze.

Iar ce a urmat a fost atât de nemaipomenit, că nici unul dintre spectatori n-a putut să uite toată viața. Din fericire, Bastian nu putea să lase din mâna mânerul spadei, aşa că trebuia să urmeze fiecărei mișcări executate de Sikanda. Mai întâi spada făcu ferfenită armura cea splendidă a viteazului Hynreck. Peticele zburau în toate părțile, dar pielea nu-i fu nici măcar zgâriată. Viteazul Hynreck se apăra cu disperare și lovea în jurul său ca un nebun, dar fulgerările Sikandei tășneau împrejur ca un vârtej de foc, orbindu-l, aşa că nici una dintre loviturile lui nu-și nimorea ținta. La sfârșit, când nu mai rămăsese îmbrăcat decât în rufăria de corp și tot nu mai contenea să-l atace pe Bastian, Sikanda îi tăie sabia în felii mici și anume cu o asemenea rapiditate, că timp de o clipă tăisul mai pluti întreg prin aer înainte de a cădea la pământ, zdrăngănind ca un pumn de monede. Viteazul Hynreck se holbă cu ochii mari căscați la mânerul nefolositor rămas în mâna lui. Îl lăsa să cadă și își plecă fruntea. Sikanda dispăru în teaca-i ruginită, iar Bastian putu, în sfârșit, să-i dea drumul.

Un strigăt de entuziasm și admiratie se înălță din miile de piepturi ale spectatorilor. Năvăliră în arenă, îl luară pe Bastian în brațe, purtându-l în triumf. Explosia de bucurie nu se mai sfârșea. Din înălțimea unde fusese ridicat, Bastian privea în jur căutându-l pe viteazul Hynreck. Dorea să-i spună o vorbă de consolare, căci, de fapt, îi era milă de el, fiindcă nici nu avusese de gând să-l facă de râs. Viteazul Hynreck nu mai putu fi văzut însă nicăieri.

Apoi se lăsa brusc tăcerea. Mulțimea se retrase și lăsa loc liber. Venise Atréiu și-l privea zâmbind pe Bastian. Bastian zâmbea și el. Fu coborât de pe umerii ce-l purtau, iar acum cei doi băieți se aflau față-n față și se priveau îndelung în tăcere. În sfârșit, Atréiu vorbi:

— Dacă aș mai avea nevoie de un însotitor pentru a porni în căutarea Salvatorului Fantáziei, m-aș mulțumi cu acesta singur, căci valorează mai mult decât alții o sută la un loc. Dar nu mai am nevoie de nici un însotitor, căci expediția de căutare nu va mai avea loc.

Se auzi un murmur de mirare și dezamăgire.

— Salvatorului Fantáziei n-are nevoie să fie apărat de noi, continuă Atréiu cu glasul lui tare, căci e în stare a se apăra și singur mai bine decât am putea-o face cu toții la un loc. Și nici nu mai e nevoie să-l căutăm, căci el ne-a și găsit. Nu l-am recunoscut de la început, căci atunci când l-am zărit în Poarta Oglinzii Fermecate a Oracolului din Miazázi arăta altfel decât acum – cu totul altfel. N-am uitat însă privirea ochilor săi. E aceeași pe care o văd acum. Nu mă pot însela.

Bastian scutură capul zâmbind și spuse:

— Nu te înseli, Atréiu. Tu ai fost cel care m-a adus la Crăiasa Copilă, pentru a-i da un nume nou. Și-ți mulțumesc pentru tot.

Un murmur respectuos străbătu ca o pală de vânt mulțimea privitorilor.

— Ai făgăduit, răspunse Atréiu, să ne spui acum și numele *tău*, pe care în afara de Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur nu-l cunoaște nimeni în întreaga Fantázie. Vrei să ni-l spui acum?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

Spectatorii nu se mai puteau stăpâni. Bucuria lor exploda prin mii de strigăte: „Să trăiască”. De entuziasm, mulți începură să danseze, astfel că punțile și podurile, ba chiar întreaga piață începu să se legene.

Atréiu îi întinse râzând mâna lui Bastian, iar Bastian bătu palma și astfel, mâñă-n mâñă, se duseră la palat pe ale cărui trepte îi așteptau moșneagul de argint Querquobad împreună cu Fuhur, balaurul-noroc.

În seara aceasta avu loc în orașul Amarganth cea mai frumoasă sărbătoare din câte fuseseră vreodată. Tot ce avea picioare, fie că erau scurte, fie că erau lungi, strâmbe sau drepte, se apucă să danseze, iar tot ce avea glas, fie că era frumos, fie că era urât, adânc sau subțire, se apucă să cânte și să râdă.

Când se întunecă, amarganțienii aprinseră mii de luminîte colorate în palatele și navele lor de argint, iar la miezul noptii aprinseră un foc de artificii cum nu se mai văzuse nici chiar în Fantázia. Bastian stătea pe balcon împreună cu Atréiu, iar la stânga și la dreapta lor se aflau Fuhur și moșneagul de argint Querquobad. Priveau cu toții cum buchetele de culoare de pe cer și miile de luminîte ale orașului de argint se oglindeau în apele întunecate ale lacului Murhu.

XVII

Un balaur
pentru
viteazul
Hynreck

uerquobad, moșneagul de argint, ați pise în fotoliul său, căci se făcuse noaptea târziu. Astfel pierdu evenimentul cel mai important și cel mai frumos pe care l-ar fi putut trăi în timpul existenței sale de o sută sapte ani. La fel li se întâmplă și celor mai mulți din Amarganth, localnici și vizitatori care, istoviți de sărbătoare, se retrăseseră pentru a se odihni. Doar foarte puțini mai erau încă treji, iar acești puțini avură parte de un concert ce întrecea în frumusețe tot ce auziseră vreodată și mai aveau să audă vreodată.

Fuhur, balaurul-noroc cel alb, începu să cânte.

Sus pe cerul înnoptat zbură încet în cerc peste orașul de argint și peste lacul lacrimilor, făcând să răsune glasul lui asemenea clopotelor. Era un cântec fără cuvinte, melodia simplă și grandioasă a fericirii curate. Iar tuturor celor ce-o auzeau li se deschidea larg inima.

La fel și lui Bastian și Atréiu, care sădeau alături pe balconul cel larg al palatului lui Querquobad. Amândoi auzeau prima oară cum cânta un balaur-noroc. Fără să-și dea seama, își dăduseră mâinile și ascultau cuprinși de încântare. Fiecare dintre ei știa că și celălalt simte același lucru ca și el: fericirea de-a fi găsit un prieten. Și se fereau să tulbure acest sentiment prin vorbe.

Ceasul cel mare trecu. Cântecul lui Fuhur se auzea tot mai încet, iar la sfârșit se stinse de tot.

Când se lăsă linistea, Querquobad se trezi, se ridică și spuse, scuzându-se:

— Moșnegii de argint ca mine au mare nevoie de somn. Pentru voi tinerii e cu totul altceva. Nu mi-o luați în nume de rău dar acum vreau să mă duc la culcare.

Îi spuseră noapte bună și Querquobad plecă.

Din nou cei doi prieteni șezură în tăcere multă vreme, privind în sus spre cerul nopții unde balaurul-noroc tot mai descria cercuri cu mișcări largi, unduitoare și liniștite. Din când în când plutea ca o dungă de nori albi prin dreptul lunii pline.

— Nu merge și Fuhur la culcare? întrebă în sfârșit Bastian.

— A și adormit, spuse încetișor Atréiu.

— În zbor?

— Da. Nu-i place să stea prin case, chiar dacă sunt atât de încăpătoare ca palatul lui Querquobad. Se simte strâmtorat și

îngrădit și încearcă să se miște cu cea mai mare băgare de seamă pentru a nu răsturna sau lovi ceva. Fiindcă e prea mare. De aceea doarme de cele mai multe ori sus în văzduh.

— Oare m-ar lăsa și pe mine să călăresc o dată pe el ?

— Desigur, spuse Atréiu, dar să știi că nu-i chiar atât de simplu. Trebuie să te înveți mai întâi.

— Am călărit pe Graograman, îi atrase atenția Bastian.

Atréiu dădu din cap, privindu-l plin de admiratie.

— I-ai spus-o și viteazului Hynreck când i-ai arătat ce e curajul. Cum ai izbutit să subjugi Moartea Multicoloră ?

— Îl am la mine pe AURYN, spuse Bastian.

— Ah ! făcu Atréiu.

Arăta foarte surprins, dar nu mai spuse nimic.

Bastian scoase talismanul Crăiesei Copile de sub cămașă și-l arătă lui Atréiu. Acesta-l privi un timp, iar apoi murmură :

— Prin urmare, acum tu portă strălucirea.

Expresia lui i se păru lui Bastian oarecum contrariată, de aceea spuse repede :

— Vrei să ți-l mai petreci o dată în jurul gâtului ?

Și se pregăti să-și scoată lanțul.

— Nu !

Glasul lui Atréiu fusese aproape aspru, iar Bastian se opri surprins. Atréiu zâmbi scuzându-se și repetă cu blândețe :

— Nu, Bastian, l-am purtat destul de multă vreme.

— Cum vrei, spuse Bastian.

Apoi întoarse talismanul pe dos.

— Uită-te aici ! Ai văzut inscripția ?

— Am văzut-o, răspunse Atréiu, dar nu știu ce scrie acolo.

— Cum aşa ?

— Noi, pielele verzi, știm să citim urmele, dar nu și literele. De data aceasta Bastian fu cel care făcu „Ah ?”.

— Ce spune inscripția ? se interesă Atréiu.

— FĂ CEEA CE VREI, îi citi Bastian cu glas tare.

— Prin urmare, asta înseamnă ? murmură el.

Fața lui nu trăda nici un fel de reacție, și Bastian nu putu ghici ce gândeau. De aceea îl întrebă :

— Dacă ai fi știut, s-ar fi schimbat ceva pentru tine ?

— Nu, spuse Atréiu, am făcut ceea ce am vrut.

— E-adevărat, spuse Bastian, aprobad din cap.

Din nou tăcură amândoai câtva timp.

— Mai vreau să te-ntreb ceva, Atréiu, reluă, în sfârșit, Bastian convorbirea, ai spus că arătam altfel când m-ai văzut la Poarta Oglinzii Fermecate.

— Da, cu totul altfel.

— Anume cum?

— Erai foarte gras și palid și erai îmbrăcat cu totul altfel.

— Gras și palid? întrebă Bastian, zâmbind neîncrezător. Ești într-adevăr sigur că eu eram acela?

— Da' ce, nu erai tu?

Bastian se gândi.

— M-ai văzut, asta o știu sigur. Dar am fost întotdeauna aşa cum sunt acum.

— Ești sigur?

— Ar trebui doar să-mi amintesc! strigă Bastian.

— Da, spuse Atréiu, privindu-l gânditor, ar trebui.

— Poate că era o oglindă deformată?

Atréiu făcu semn că nu.

— N-aș crede.

— Atunci cum îți explici că m-ai văzut sub acel chip?

— Nu știu, recunoscu Atréiu. Știu doar atât, că nu m-am înșelat.

După aceea tăcură iar multă vreme și la sfârșit se duseră la culcare.

În patul său cu cele două tăblii din cel mai delicat filigran de argint, Bastian se gândeau mereu la convorbirea avută cu Atréiu. I se părea că victoria lui asupra viteazului Hynreck, chiar și sederea lui la Graograman nu-l mai impresionau prea mult pe Atréiu de când aflase că Bastian purta strălucirea. Își zicea probabil că, în asemenea condiții, oricine ar fi fost în stare de lucruri asemănătoare. Bastian dorea însă să dobândească stima absolută a lui Atréiu.

Se gândi multă vreme. Trebuia să găsească ceva ce nu era în stare să facă nimeni altul în întreaga Fantázie, chiar dacă ar fi purtat talismanul. Ceva ce nu putea face decât Bastian.

Și până la urmă îi dădu prin minte: să nășcocească povesti!

Tot mereu i se spusesese că nimeni în întreaga Fantázie nu era în stare să creeze ceva nou. Până și glasul lui Uyulála î-o cântase. Și tocmai acesta era lucrul la care el se pricepea deosebit de bine.

Atréiu avea să vadă că el, Bastian, era un mare poet!

Își dori să se ivească foarte curând un prilej pentru a-i dovedi asta prietenului său. Poate chiar mâine. De pildă, ar putea avea loc la Amarganth o sărbătoare a poeziei la care Bastian să-i pună în umbră pe toți prin inventiile sale!

Sau poate că ar fi și mai bine dacă tot ce avea să povestească urma să devină realitate! Nu-i spusese oare Graograman că Fantázia era țara poveștilor și că, de aceea, până și lucrurile de mult trecute puteau să reapară dacă se petreceau într-o poveste?

Atréiu avea să fie uluit!

Și în timp ce își imagina admirarea uimită a lui Atréiu, Bastian adormi.

A doua zi de dimineață, în timp ce sedea cu toții la micul dejun servit în sala de gală a palatului, moșneagul de argint Querquobad spuse:

— Am hotărât să dăm astăzi o serbare mai deosebită în cinstea Salvatorului Fantáziei și a prietenului său care l-a adus la noi. Poate că nu știi, Bastian Balthasar Bux, că noi amarganțienii, urmând o străveche tradiție, suntem cântăreții și poveștișorii Fantáziei. Copiii noștri sunt instruiți și ei încă de timpuriu în această artă. Când se fac mai mari, sunt obligați să cutreiere timp de mulți ani toate ținuturile și să exercite această meserie spre folosul și binele tuturor. De aceea suntem primiți pretutindeni cu stima și bucurie. Avem însă și o durere: ca să fim cinstiți, provizia noastră de cântece și povești nu-i prea mare. Și mulți sunt cei care se văd nevoiți să împartă puținul acesta. Se spune însă – nu știu dacă e adevărat – că ești cunoscut în lumea ta pentru darul de a născoci povești. Așa e?

— Da, spuse Bastian, am fost chiar și batjocorit din cauza asta.

Moșneagul de argint Querquobad își înăltă mirat sprâncenele.

— Ai fost batjocorit pentru că știi să născostești povești pe care nimeni nu le-a auzit? Cum se poate una ca asta? Printre noi nu-i nimeni în stare să facă așa ceva, iar noi toți, și eu, și concetățenii mei, ți-am fi nespus de recunoscători dacă ai vrea să ne dăruiești câteva dintre poveștile tale. Vrei să ne ajuti cu geniul tău?

— Cu placere! răspunse Bastian.

După micul dejun ieșiră afară pe treptele palatului lui Querquobad unde îi și aștepta Fuhur.

Între timp se adunase în piață o mare mulțime, de data aceasta nu mai erau însă decât puțini oaspeți veniți în oraș pentru a asista la lupte. Mulțimea se compunea în cea mai mare parte din amarganțieni, bărbați, femei și copii, cu toții de înfățișare frumoasă și cu ochii albaștri și cu toții în plăcuta lor îmbrăcămintă argintie. Cei mai mulți aveau la ei instrumente cu coarde de argint, harpe, lire, chitare sau lăute la care voiau să-și acompanieze recitalul, căci fiecare dintre ei spera să ajungă să se producă în fața lui Bastian și a lui Atréiu.

Din nou fuseseră pregătite scaune, Bastian luă loc la mijloc între Querquobad și Atréiu, iar Fuhur se postă în spatele lor.

Apoi Querquobad bătu din palme și în tăcerea care se lăsa spuse:

— Marele poet vrea să ne îndeplinească dorința. Ne va dăruい noi povești. Prin urmare, dați tot ce-aveți mai bun, prieteni, pentru a-i crea dispozitia necesară!

Toți amarganțienii din piață se plecară adânc, în tăcere. Apoi ieși în rând primul, începând să recite. După el urmară alții și alții. Cu toții aveau voci frumoase și sonore, dând reprezentății de foarte bună calitate.

Poveștile, poezile și cântecele interpretate erau, de la caz la caz, interesante, vesele sau triste, ar ocupa însă prea mult spațiu aici. Vor fi și ele povestite altă dată. Cu totul nu erau decât vreo sută de asemenea bucăți. Pe urmă începură să se repete. Amarganțienii care se produceau în continuare nu puteau recita decât lucruri pe care și predecesorii lor le mai spuseseră.

Cu toate acestea, Bastian era din ce în ce mai emoționat, așteptând momentul când îi va veni și lui rândul. Dorința lui din seara precedentă i se îndeplinise întocmai. Abia aștepta să-i vină și lui rândul, îndeplinindu-i astfel și celelalte dorințe. Îl privea cu coada ochiului pe Atréiu, dar acesta ședea cu față neclintită și asculta. Nu i se putea citi pe obraz nici un fel de expresie.

În sfârșit, moșneagul de argint Querquobad le porunci conțetătenilor săi să se opreasca. Suspinând, se întoarse către Bastian și zise:

— Ti-am mai spus, Bastian Balthasar Bux, că repertoriul nostru e foarte redus, din păcate. Nu-i vina noastră că nu

există mai multe povești. După cum vezi, facem ce putem. Vrei să ne dăruiești acum una dintre poveștile tale?

— Am să vă dăruiesc toate poveștile născocite de mine, spuse mărinimos Bastian, căci pot foarte bine să-mi imaginez orice număr de povești noi. O parte dintre ele le-am povestit unei fetițe cu numele de Kris Ta, dar cele mai multe mi le-am povestit doar mie însuși. Prin urmare, nu le cunoaște încă nimeni. Dar ar dura săptămâni și luni întregi să-o povestesc pe fiecare în parte și nu pot rămâne atâtă vreme la voi. De aceea am să vă spun o poveste cuprinzându-le pe toate celelalte. Se numește *Povestea bibliotecii din Amarganth* și e foarte scurtă.

Se gândi puțin și apoi începu la întâmplare:

— În timpuri de mult trecute ce se pierd în negura vremurilor, trăia în Amarganth o bătrână de argint cu numele de Quana, care domnea peste oraș. În acele zile de mult trecute nu exista nici lacul lacrimilor Murhu și nici Amarganth nu era alcătuit din acel argint deosebit și rezistent la ape. Era un oraș foarte obișnuit, cu case din piatră și lemn. Se afla într-o vale între dealuri împădurite.

Quana avea un fiu numit Quin, mare vânător. Într-o zi, Quin zări în pădure un inorog purtând o piatră strălucitoare în vârful cornului. Ucise sălbăticina și luă piatra cu el acasă. Astfel aduse însă mari nenorociri asupra orașului Amarganth. Locuitorii aveau din ce în ce mai puțini copii. Dacă nu aveau să afle curând vreo salvare, neamul lor avea să se stingă. Dar inorogul nu mai putea fi inviat și nimeni nu știa ce se putea face.

Atunci bătrâna de argint Quana trimise un sol la Oracolul din Miazăzi care încă mai exista pe atunci, pentru ca Uyulála să spună ce-ar fi de făcut. Oracolul din Miazăzi se afla însă tare departe. Solul pornise pe când era băiat Tânăr, iar când se întoarse era foarte în vîrstă. Bătrâna de argint Quana murise de mult, iar fiul ei Quin îi luase locul. Firește că și el era acum foarte bătrân, la fel ca și toți ceilalți amarganțieni. Nu mai trăia decât o singură pereche de copii, un băiețel și o fetiță. El se numea Aquil, iar ea Muqua.

Solul le spuse ce îi dezvăluise glasul Uyulálei: Amarganth nu va mai fi în stare să-și continue existența decât în cazul în care ar ajunge cel mai frumos oraș din Fantázia. Numai în acest fel se putea ispăsi nelegiuirea făptuită de Quin. Iar

amarganțienii nu aveau să fie în stare să-și înfrumusețeze orașul decât cu ajutorul aharailor, cele mai hâde ființe din Fantázia. Sunt numiți și „Cei ce plâng mereu”, fiindcă varsă necontenit lacrimi de durere din pricina propriei lor sluțenii! Or, tocmai cu părăiele lor de lacrimi ei spală din adâncurile pământului acel argint deosebit, pricepându-se să-l prefacă în cel mai minunat filigran.

Porniră, aşadar, amarganțienii cu toții să-i caute pe aharai, dar nici unul nu izbuti să-i găsească, fiindcă trăiau foarte adânc sub pământ. Până la urmă nu mai rămaseră decât Aquil și Muqua. Toți ceilalți muriseră, iar ei crescuseră mari între timp. Și cei doi izbutiră să-i găsească pe aharai și să-i convingă să prefacă Amarganth-ul în cel mai frumos oraș al Fantáziei.

Așadar, aharaii construiră mai întâi o barcă de argint și pe ea un mic palat din filigran, așezând totul în piața orașului mort. Apoi își îndreptară părâul de lacrimi subteran astfel încât să iasă la lumina zilei ca izvor în valea dintre dealurile împădurite. Valea se umplu cu apele amare și sărate și devine lacul lacrimilor Murhu pe care plutea primul palat de argint. În el locuiau Aquil și Muqua.

Aharaii puseseră însă o condiție tinerei perechi, și anume ca atât ei, cât și toți urmașii lor să se dedice cântului și istorisirii povestilor. Iar cât timp o vor face, aharaii aveau să-i ajute, pentru că în modul acesta ar participa și ei, iar sluțenia lor ar contribui la ceva frumos.

Prin urmare, Aquil și Muqua înființară o bibliotecă – vestita bibliotecă din Amarganth – unde adunară toate povestirile mele. Începură chiar cu aceasta pe care ați auzit-o acum, treptat s-au mai adăugat însă și toate celelalte povestite vreodată de mine, și astfel s-au adunat până la sfârșit atât de multe, încât nici cei doi și urmașii lor care populează astăzi orașul de argint nu vor isprăvi vreodată cu ele.

Faptul că Amarganth, cel mai frumos oraș din Fantázia, mai există și astăzi se datorează împrejurării că aharaii și amarganțienii și-au ținut făgăduiala dată – deși nici unii nu mai știu nimic despre ceilalți. Numai numele lacului lacrimilor Murhu mai amintește de întâmplările din acele vremuri străvechi.

După ce Bastian încheie astfel, moșneagul de argint Querquobad se ridică încet din fotoliul său. Pe fața lui apăruse un zâmbet transfigurat.

— Bastian Balthasar Bux, spuse el, ne-ai dăruit mai mult decât o poveste și mai mult chiar decât toate povestile. Ne-ai dăruit propria noastră obârșie. Acum știm de unde provine Murhu, precum și navele și palatele noastre de argint purtate de apele lacului. Acum știm de ce suntem din moși strămoși un popor de cântăreți și povestitori de istorioare. Și înainte de toate știm acum ce conține clădirea cea mai rotundă din orașul nostru, unde n-a căcat nimeni dintre noi, fiindcă stă încuiată din vremuri străvechi. Conține cea mai de preț comoară a noastră, și noi nu știam până acum. Conține biblioteca din Amarganth!

Bastian era el însuși copleșit de faptul că tot ceea ce povestise chiar atunci devenise realitate (sau fusese dintotdeauna? Graograman ar fi spus probabil: și una, și alta!). În orice caz, voia să se convingă cu propriii săi ochi.

— Și unde e clădirea aceasta? întrebă el.

— Am să ţi-o arăt, spuse Querquobad și, întorcându-se spre mulțimea adunată, strigă: Veniți cu toții! Poate că azi vom avea parte și de alte minuni!

Un lung alai în frunte cu moșneagul de argint alături de Atréiu și Bastian înainta peste punțile și navele de argint și se opri în sfârșit în fața unei clădiri foarte mari, așezate pe o navă rotundă și având forma unei uriașe cutii cilindrice argintii. Pereții exteriori erau netezi, lipsiți de orice podoabă și n-aveau nici ferestre. Nu era decât o singură ușă, dar era încuiată.

În mijlocul canatului neted și argintiu era fixată o piatră într-o ramă rotundă. Arăta ca o bucată de sticlă transparentă, iar peste ea se afla următoarea inscripție:

Desprinsă de pe cornul inorogului, m-am stins.
Tin ușa ferecată până ce-mi va fireprinsă lumina
De către cel ce mă va striga pe nume.
Lui îi voi lumina timp de o sută de ani
Și-l voi conduce în adâncurile întunecate
din Minroud la Yor.
De-mi va rosti numele și a doua oară
De la sfârșit la început,
Lumina celor o sută de ani
Într-o singură străfulgerare va pieri.

— Nimeni dintre noi, spuse Querquobad, nu e în stare să înțeleagă inscripția. Nimeni dintre noi nu știe ce înseamnă cuvintele Minoroud la Yor. Nimeni n-a găsit până acum numele pietrei, deși cu toții am încercat mereu și mereu. Dar noi toți nu putem folosi decât nume ce există în Fantázia. Și cum toate sunt nume ale altor lucruri, nici unul n-a redat pietrei strălucirea, deschizând astfel ușă. Poți tu să găsești numele, Bastian Balthasar Bux ?

Se lăsă o liniște adâncă, vibrând de așteptare. Toți amarganțienii și ne-amarganțienii își țineau răsuflarea.

— Al'Tsahir ! strigă Bastian.

În aceeași clipă piatra străfulgeră, sări din ramă și ajunse de-a dreptul în mâna lui Bastian. Ușa se deschise.

Din mii de guri răsună un „Ah !” uimit.

Bastian, cu piatra luminoasă în mână, intră pe ușă urmat de Atréiu și Querquobad. În urma lor se îmbulzi mulțimea.

Încăperea mare și rotundă era întunecată, iar Bastian ridică piatra în sus. Lumina ei era mai vie decât cea a unei lumânări, dar insuficientă pentru a lumina întreaga încăpere. Nu se vedea decât că de-a lungul pereților erau stivuite pe mai multe etaje cărți și iarăși cărți.

Au fost aduse lămpi și, în curând, întreaga încăpere era bine luminată. Acum se vedea că peretele de cărți din jur era împărțit în multe secțiuni purtând plăcuțe cu indicații. De pildă, într-un loc scria : „Povești vesele” sau „Istорii interesante” ori „Povești serioase” sau „Povești scurte” și tot aşa mai departe.

La mijlocul sălii rotunde era gravată pe jos o inscripție mare ce nu putea fi trecută cu vederea :

BIBLIOTECA
OPERELOM COMPLETE
ALE LUI BASTIAN BALTHASAR BUX

Atréiu stătea și privea în jurul său cu ochii mari. Era atât de copleșit de uimire și de admiratie, încât emoția i se citea pe obraz. Iar Bastian se bucura mult, văzându-l.

— Toate acestea, întrebă Atréiu arătând cu degetul în jur, toate sunt povești născocite de tine ?

— Da, spuse Bastian și vârî pe Al'Tsahir în buzunar.

Atréiu îl privea descompănăt.

— Astă mă depășește, recunoscu el.

Firește că amarganțienii se repeziră de mult la cărți, arzând de nerăbdare, le răsfoiau, își citeau unul altuia cu glas tare, alții se aşezaseră pe jos și începuseră să învețe pe dinafară anumite părți.

Vestea despre marele eveniment se răspândise, firește, cu iuțeala fulgerului în tot orașul de argint, atât printre localnici, cât și printre oaspeți.

Bastian și Atréiu ieșiseră tocmai din bibliotecă afară când fură întâmpinăți de cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn.

— Cavaleri Bastian, spuse Hysbald cel roșcovan care, după câte se parea, era cel mai dibaci nu numai cu sabia, ci și cu vorba, am auzit despre puterile voastre neasemuite. De aceea dorim să vă rugăm să ne luați în serviciul vostru și să ne lăsați să vă însotim în călătoriile voastre viitoare. Fiecare dintre noi trei dorește să dobândească o poveste proprie. Iar dacă nu aveți nevoie de protecția noastră, ceea ce e foarte limpede, poate v-ar fi totuși de folos să aveți în serviciul vostru trei cavaleri viteji și destoinici ca noi. Vreți să ne luați?

— Cu placere, răsunse Bastian, oricine ar fi mândru de asemenea însotitorii.

Atunci cei trei au vrut să jure pe loc credință lui Bastian punând mâna pe spada lui, dar el îi opri.

— Sikanda, le explică el, e o spadă fermecată. Nimeni n-o poate atinge fără să-și primejduiască sănătatea și viața dacă n-a mâncat și n-a băut din focul Morții Multicolore și nu s-a scăldat în același foc.

Prin urmare, trebuie să se mulțumească să bată palma prietenește.

— Ce se-aude cu viteazul Hynreck? dori să știe Bastian.

— E complet distrus, spuse Hykrion.

— Din cauza doamnei sale, adăugă Hydorn.

— Ar trebui să vă îngrijili de el, încheie Hysbald.

Așadar, porniră – acum erau cinci la număr – spre hanul unde trăseseră cu toții la început și unde Bastian o adăpostise în grajd pe bătrâna I-ha.

Când intrară, văzură că acolo nu mai era decât un singur bărbat. Stătea apelcat peste masă și își vârâse mâinile în părul blond. Era viteazul Hynreck.

Probabil că își adusese cu el o armură de rezervă, căci purta acum una mai simplă decât cea tăiată în bucătele în ajun în toiul luptei.

Când Bastian îi ură bună ziua, tresări și se holbă la cei doi băieți. Ochii îi erau înroșiți.

Bastian îl întrebă apoi dacă îi permite să ia loc lângă el, cavalerul ridică din umeri, dădu din cap și se prăbuși din nou peste masă. În fața lui se afla o foaie de hârtie care arăta ca și cum ar fi fost mototolită de multe ori și apoi netezită din nou.

— Aș dori să întreb cum vă mai simțiți, începu Bastian. Îmi pare rău dacă v-am jignit cumva.

Hynreck scutură capul.

— S-a sfârșit cu mine, spuse răgușit. Iată, citiți singur!

Îi împinse lui Bastian biletul.

„Nu-l vreau decât pe cel mai mare – scria pe bilet –, iar voi nu sunteți, de aceea, rămâneți cu bine!”

— De la prințesa Oglamar? întrebă Bastian.

Hynreck încuvînță din cap.

— Imediat după lupta noastră a cerut să fie dusă la mal împreună cu buiestrașul ei. Cine știe pe unde se află acum? N-am s-o mai revăd. Și atunci ce rost mai am eu pe lume?

— N-o puteți ajunge din urmă?

— Pentru ce?

— Poate o convingeți să se răzgândească.

Viteazul Hynreck izbucni în hohote de râs amar.

— Se vede că n-o cunoașteți pe prințesa Oglamar. M-am străduit mai bine de zece ani pentru a învăța tot ce știu acum. Am renunțat la tot ce-ar fi putut dăuna stării mele fizice. Cu o disciplină de fier am învățat scrima la cei mai mari maeștri, toate soiurile de trântă la cei mai puternici, până ce i-am înfrânt pe toți. Pot alerga mai repede decât un cal, pot sări mai sus decât un cerb, știu să fac totul cel mai bine – sau, mai bine zis, știam până ieri. Pe vremuri, ea nici nu mă privea, dar pe urmă, încetul cu încetul, interesul ei față de mine a crescut o dată cu măiestria mea. Începusem să sper că mă va alege pe mine – iar acum totul a devenit zadarnic pentru totdeauna. Cum aș mai putea trăi fără speranță?

— Poate, spuse Bastian, nici n-ar trebui să mai acordați atât de multă importanță prințesei Oglamar. Cu siguranță că mai există și altele care ar putea să vă placă tot atât de mult.

— Nu, răspunse viteazul Hynreck, mie-mi place prințesa Oglamar tocmai pentru că nu vrea să se mulțumească decât cu cel mai mare.

— Aha, spuse încurcat Bastian, atunci e într-adevăr greu. Ce s-ar putea face? Dar dacă ați încerca în alt chip cu ea? De pildă, ca poet sau cântăreț?

— Am fost și sunt un viteaz, răspunse Hynreck puțin iritat, nu știu altă meserie și nici nu vreau să știu. Sunt aşa cum sunt.

— Da, spuse Bastian, îmi dau seama.

Tăcură cu toții. Cei trei cavaleri ii aruncau viteazului Hynreck priviri compătimitoare. Înțelegeau bine ce se petreceea cu el. În sfârșit, Hysbald își drese glasul și-i spuse în șoaptă lui Bastian:

— Pentru voi, cavaler Bastian, n-ar fi prea greu să-l ajutați.

Bastian îl privi pe Atréiu, dar acesta avea din nou expresia sa de nepătruns.

— Unul ca viteazul Hynreck, adăugă acum Hydorn, se simte într-adevăr fără rost atât timp cât nu există nici un monstru în lung și-n lat. Mă înțelegeți?

Bastian tot nu înțelegea.

— Monștrii, spuse Hykrion mânăindu-și enorma mustață neagră, sunt uneori necesari pentru ca un viteaz să fie cu-adevărat viteaz.

Spunând aceasta, ii făcu cu ochiul lui Bastian.

Acum Bastian înțelesese în sfârșit.

— Ascultați-mă, viteze Hynreck, spuse el, propunându-vă să vă dăruiți inima unei alte doamne, n-am vrut decât să vă pun la încercare statornicia. Căci în realitate prințesa Oglamar are nevoie chiar de pe acum de ajutorul vostru, și nimeni în afară de voi n-o poate salva.

Hynreck ciuli urechile.

— Vorbiți serios, cavaler Bastian?

— Chiar foarte serios. Vă veți putea îndată convinge și singur. Căci cu câteva minute în urmă prințesa Oglamar a fost atacată și răpită.

— De cine?

— De unul dintre cei mai îngrozitori monștri din căți au existat vreodată în Fantázia. E vorba de balaurul Smerg. Prințesa călărea printr-un luminiș al pădurii când monstrul o zări, se repezi din aer la ea, o smulse de pe spinarea buiestrașului și o duse cu el în zbor.

Hynreck sări în sus. Ochii începură să-i strălucească și fața i se îmbujoră. De bucurie bătu din palme. Pe urmă se stinse însă strălucirea ochilor și se așeză la loc.

— Din păcate nu poate fi adevărat, spuse el încrăpat, nu mai există nicăieri balauri.

— Voi uitați, Hynreck, îl lămuri Bastian, că eu vin de foarte departe – de mult mai departe decât ati fost voi vreodată.

— Astă-i adevărat, confirmă Atréiu, intrând în vorbă pentru prima dată.

— Și a fost într-adevăr răpită de acest monstru? strigă viteazul Hynreck, apoi își apăsa amândouă mânile pe inimă și suspină: O, adorata mea Oglamar, cât de mult trebuie să suferi acum. Dar nu te teme, sosește cavalerul tău, a și pornit la drum! Spuneți-mi ce trebuie să fac? Unde trebuie să mă duc? Despre ce-i vorba?

— Foarte departe de-aici, începu Bastian, este o țară numită Morgul, țara focului rece, fiindcă acolo flăcările sunt mai reci ca gheăța. Nu vă pot spune cum să găsiți această țară, trebuie să-o descoperiți singur. În mijlocul ei este o pădure împietrită cu numele de Wodgabay. Și din nou în mijlocul acelei păduri se află cetatea de plumb Ragor. E înconjurată de trei sănțuri. În primul curge venin verde, în cel de-al doilea acid azotic fumegător, iar în cel de-al treilea mișună scorpioni mari cât picioarele voastre. Nu există poduri sau punți de trecere, căci stăpânum care domnește în cetatea de plumb Ragor e chiar acel monstru înaripat numit Smerg. Aripile lui sunt dintr-o piele cleioasă și întinse măsoară treizeci și doi de metri. Când nu zboară, stă în picioare ca un cangur uriaș. Trupul lui se asemănă cu cel al unui şobolan răios, dar coada e cea a unui scorpion. Chiar și cea mai usoară atingere cu acul veninos e absolut mortală. Picioarele din spate sunt cele ale unei lăcuste uriașe, dar cele din față, mici și pipernicite, seamănă cu mânile unui copilaș. Nu trebuie să te lași însă înșelat de ele, căci tocmai în aceste mânuțe zace o putere însăjătoare. Gâtul cel lung și-l poate strânge precum melcul coarnele, iar sus pe gât sunt trei capete. Unul e mare și seamănă cu capul unui crocodil. Din botul lui poate scuipa foc de gheăță. Dar acolo unde crocodilul își are ochii, monstrul are două cucuie ce sunt și ele capete. Cel din dreapta arată ca cel al unui unchiu. Cu el poate auzi și vedea. Pentru vorbire îl are însă pe cel din stânga, semănând cu fața zbârcită a unei babe.

În timpul acestei descrieri viteazul Hynreck pălise puțin:

— Cum era numele? întrebă el.

— Smerg, repetă Bastian. Bântuie de o mie de ani, căci aceasta e vîrstă lui. Tot mereu răpește câte o fecioară frumoasă pe care o pune să-i ducă gospodăria până la sfârșitul zilelor ei. După ce moare, răpește alta.

— Cum se face că n-am auzit niciodată de el?

— Smerg e în stare să zboare neînchipuit de repede și de departe. Până acum și-a ales întotdeauna ținuturi ale Fantáziei pentru incursiunile sale de pradă. Și, de altfel, ele se petrec doar o dată la fiecare jumătate de veac.

— Și până acum nu s-a găsit nici un viteaz care s-o elibereze pe vreuna din fetele răpite?

— Nu, pentru aceasta ar fi nevoie de un viteaz cu totul deosebit.

La aceste cuvinte viteazul Hynreck se îmbujoră din nou.

— Oare o fi având Smerg vreun punct vulnerabil? întrebă el ca un specialist în materie.

— Ah, răsunse Bastian, uitam ce era mai important. În beciul cel mai adânc al cetății Ragor se găsește o bardă de plumb. Veți înțelege că Smerg își păzește barda ca lumina ochilor dacă am să vă spun că e singura armă cu care poate fi ucis. Cu ea trebuie să i se reteze cele două capete mici.

— De unde știți toate acestea? întrebă viteazul Hynreck.

Bastian nu mai trebui să-i răspundă, căci în aceeași clipă răsunară strigăte de spaimă pe stradă:

— Un balaur! — Un monstru! — Priviți, sus pe cer! — Îngrozitor! Vine spre oraș! — Scapă cine poate! — Nu, nu, a și răpit o victimă!

Viteazul Hynreck se repezi afară în stradă și toți ceilalți îl urmară, la sfârșit și Atréiu cu Bastian.

Pe cer zburătăcea ceva asemănător cu un liliac uriaș. Când se apropiie, timp de o clipă o umbră rece cuprinse tot orașul de argint. Era Smerg și arăta întocmai cum îl născocise Bastian. Iar în cele două mânuțe pipernicite, dar atât de primejdioase, ținea strâns o Tânără doamnă care striga din toate puterile și dădea din picioare.

— Hynreck! se auzi din depărtare. Ajutor, Hynreck! Scapă-mă, viteazule!

Apoi totul trecuse.

Hynreck își și scoseșe armăsarul cel negru din grajd și se afla într-o din plutele de argint ce porniseră spre malul lacului.

— Mai repede, îi strigă plutașului. Îți dau tot ce vrei, dar mergi mai repede!

Bastian privi în urma lui și murmură:

— Vreau să sper că nu i-am dat o sarcină prea grea!

Atréiu îl privi cu coada ochiului. Apoi spuse în șoaptă:

— Poate c-ar fi mai bine s-o pornim și noi.

— Încotro?

— Prin mine ai venit în Fantázia, spuse Atréiu, și mă gândesc că acum ar trebui să te ajut să găsești drumul înapoi. Desigur, dorești să te întorci cândva în lumea ta, nu-i aşa?

— Oh, spuse Bastian, până acum nici nu m-am gândit la aşa ceva. Dar ai dreptate, Atréiu, da, firește, ai foarte mare dreptate.

— Ai salvat Fantázia, continuă Atréiu, și am impresia că ai primit multe în schimb. Îmi închipui că acum dorești să te întorci pentru a însănătoși lumea ta cu cele primite. Sau mai există ceva care să te rețină?

Iar Bastian, care uitase că nu fusesese întotdeauna viguros, frumos, curajos și puternic, răspunse:

— Nu, n-aș ști ce.

Atréiu își privi din nou gânditor prietenul și adăugă:

— Și poate că te așteaptă un drum lung și greu, cine știe?

— Da, cine știe? aproba Bastian. Dacă vrei, putem să pornim chiar acum.

Urmă o scurtă ceartă prietenească între cei trei cavaleri, care să-i pună la dispoziție lui Bastian calul său propriu. Dar Bastian întrerupse orice discuție, rugându-i să i-l dăruiască pe I-ha catârul. E drept că ei fură de părere că un asemenea animal de călărie era sub demnitatea cavalerului Bastian, cum însă el insistă, acceptară în cele din urmă.

În timp ce pregăteau totul pentru plecare, Bastian și Atréiu se întoarseră la palatul lui Querquobad pentru a-i mulțumi moșneagului de argint pentru ospitalitate și a-și lua rămas-bun. Fuhur, balaurul-noroc, îl aștepta pe Atréiu în fața palatului. Fu foarte mulțumit astănd că se pregăteau să plece. Orașele nu erau locul potrivit pentru el, nici chiar atunci când erau atât de frumoase ca Amarganth.

Moșneagul de argint Querquobad era adâncit în lectura unei cărti pe care și-o luase din biblioteca Bastian Balthasar Bux.

— Mi-ar fi făcut plăcere să vă mai am ca oaspeți încă multă vreme, le spuse oarecum distrat, n-ai în fiecare zi prilejul să găzduiești un poet atât de mare. Dar acum avem operele lui în chip de consolare.

Și-au luat rămas-bun și au plecat.

Când Atréiu se așeză pe spinarea lui Fuhur, îl întrebă pe Bastian :

— Nu voiai să călărești și tu pe Fuhur?

— În curând, răsunse Bastian, acum mă așteaptă I-ha, i-am făgăduit.

— Atunci vă aștepțăm la țărm, strigă Atréiu. Balaurul-noroc se ridică în văzduh și în clipa următoare se și pierdu în depărtare.

Când Bastian se întoarse la han, cei trei cavaleri îl așteptau, gata de plecare, cu caii și bătrâna I-ha într-una din plute. Îi luaseră catârului desagii și-i înlocuiseră cu o șa bogat împodobită. Motivul îl află I-ha însă abia atunci când Bastian veni lângă ea și-i șopti la ureche:

— Acum îmi aparții mie, I-ha.

În timp ce pluta pornea depărtându-se de orașul de argint, mai răsună multă vreme răgetul de bucurie al bătrânei I-ha peste apele amare ale lacului Murhu.

În ceea ce-l privește pe viteazul Hynreck, el izbuti într-adevăr să ajungă în Morgul, țara focului rece. Pătrunse și în pădurea împietrită Wodgabay și trecu peste cele trei șanțuri ce înconjurau cetatea Ragor. Găsi barda de plumb și-l învinse pe balaurul Smerg. Pe urmă o duse pe Oglamar înapoi la tatăl ei, deși acum ea ar fi fost gata să se căsătorească cu el. Dar acum nu mai voia el. Aceasta este însă o altă poveste și va fi povestită altă dată.

XVIII

Aharaii

ăpăia ploaia deasă și grea din norii întunecați ce goneau aproape de capul călăreților. Apoi începu să ningă cu fulgi mari, lipicioși, iar în cele din urmă se porni să ningă și să plouă în același timp. Vântul năprasnic era atât de puternic, încât până și caii erau nevoiți să se opintească pieziș împotriva lui. Mantiile călăreților, grele de umezeală, loveau plesnind spinările cailor.

Trecuseră multe zile de când erau pe drum, iar în timpul ultimelor trei călăriseră tot pe același podis. Vremea se înrăuătășise de la o zi la alta, iar pământul ajunsese un amestec de noroi și fărâme ascuțite de piatră, încât înaintarea era tot mai anevoieasă. Ici și colo creșteau mici pâlcuri de tufe sau pomori strâmbi, altfel ochiul nu găsea nici o variație.

Bastian, călărind în frunte cu bătrâna I-ha, catârul său, o ducea comparativ bine cu mantia sa strălucitoare de argint. Se dovedi că, deși era ușoară și subțire, ținea nemaipomenit de cald, iar apa se scurgea de pe ea în picuri mici și rotunde. Trupul scund al puternicului Hykron aproape că dispărea într-o haină de lână groasă, albastră. Gingașul Hysbald își trăsesese peste părul său roșu gluga cea mare a pelerinei sale cafenii din lână. Iar haina cenușie din foaie de cort a lui Hydorn se lipise de brațele lui slabă.

Cu toate acestea, cei trei cavaleri erau bine dispuși, în felul lor cam aspru. Nici nu se așteptaseră că plecarea în aventură cu cavalerul Bastian să devină un fel de plimbare dumincicală. Când și când, mai cântau în furtună cu glas tare, mai degrabă îndrăzneț decât frumos, uneori singuri, alteori în cor. Cântecul lor preferat era unul începând cu cuvintele :

Când eram un copilaș,
Hei, ce ploaie și ce vânt!

După cum spuneau ei, fusese compus de un călător prin Fantázia din vremuri de mult trecute și care se numise Ŝexpîr sau cam aşa.

Singurul din grup căruia nici frigul și nici umezeala nu păreau să-i facă vreo impresie era Atréiu. De la începutul călătoriei, gonea pe spinarea lui Fuhur printre și peste norii zdrențuiți, alerga mult înainte pentru a cerceta ținutul și se întorcea pentru a raporta celorlalți.

Cu toții, până și balaurul-noroc, erau de părere că sunt în căutarea drumului ce avea să-l ducă pe Bastian înapoi în lumea sa. Bastian credea și el la fel. Nu știa nici el că acceptase propunerea lui Atréiu, de fapt, numai din prietenie și din bună-vointă, dar că în realitate nu-și dorea întoarcerea. Geografia Fantáziei e însă determinată de dorințe, fie că sunt conștiente, fie că nu sunt. Și cum Bastian era cel care trebuia să hotărască în ce direcție să meargă mai departe, se întâmplă că drumul lor îi duse tot mai mult spre interiorul Fantáziei – și anume spre acel punct central unde se afla Turnul de Fildes. Abia mai târziu avea să afle Bastian ce însemna aceasta pentru el. Deocamdată nu bănuiau nimic, nici el și nici vreunul din tovarășii săi de drum.

Gândurile lui Bastian erau preocupate de altceva.

Chiar a doua zi după plecarea lor din Amarganth găsiseră în pădurile ce încadrau lacul Murhu o urmă precisă a balaurului Smerg. O parte dintre pomii de acolo fuseseră împietriți. Era limpede că monstrul se oprise acolo și atinsese pomii cu focul rece ca gheața din botul său. Urmele uriașelor sale picioare de lăcustă puteau fi lesne recunoscute. Atréiu, foarte priceput în astfel de lucruri, mai găsise și alte urme, și anume cele lăsate de calul viteazului Hynreck. Prin urmare, Hynreck îl urmărea îndeaproape pe balaur.

— Nu sunt prea mulțumit, spusese Fuhur pe jumătate în glumă, rostogolindu-și ochii roșii-rubini, căci fie că Smerg e un monstru, fie că nu e, rămâne totuși un fel de rudă a mea – chiar dacă e foarte îndepărtată.

Nu porniseră pe urmele viteazului Hynreck, ci o luaseră în altă direcție, căci țelul lor era să caute drumul spre casă al lui Bastian.

De atunci însă Bastian se tot gândeau ce făcuse el, de fapt, când născocise un balaur pentru viteazul Hynreck. Desigur că viteazul Hynreck avea nevoie de un adversar pentru a-și confirma valoarea luptând împotriva-i. Nu era însă deloc sigur că va învinge. Și dacă-l ucidea Smerg? Și, în afară de asta, prințesa Oglamar era și ea acum într-o situație îngrozitoare. Firește că fusese cam îngâmfată, dar Bastian avea oare dreptul să-o nenorocească astfel? Ca să nu mai vorbim că, lăsând la o parte toate acestea, cine știe ce isprăvi mai putea face Smerg în Fantázia. Fără a se gândi bine, Bastian crease o primejdie

imprevizibilă care avea să continue acum fără voia lui, aducând poate dezastre nespuse multor nevinovați. Știa că în împărăția ei Puișorul Lunii nu făcea deosebire între bine și rău, între frumos și urât. Pentru ea orice făptură din Fantázia avea aceeași importanță și îndreptățire. Dar el, Bastian – avea voie oare să se poarte la fel ca ea? Și, înainte de toate, dorea să facă?

Nu, își spuse Bastian, nu voia deloc să rămână în istoria Fantáziei ca un creator de monștri și sperietori. Ar fi cu mult mai frumos dacă ar deveni vestit pentru bunătatea și abnegația sa, dacă ar reprezenta un model strălucitor pentru toți, dacă ar fi numit „omul cel bun” sau dacă ar fi venerat ca „marele binefăcător”. Da, asta era ceea ce își dorea.

Între timp, ținutul devenise stâncos, iar Atréiu, întorcându-se pe Fuhur dintr-un zbor de recunoaștere, îi informă că zărise la câteva leghe depărtare o mică zănoagă ce i-ar putea apăra destul de bine împotriva vântului. Dacă văzuse bine, erau acolo mai multe peșteri unde se puteau adăposti de ploaie și ninsoare.

Era după-amiază târziu și devenise grabnic să fie găsit un loc de popas potrivit pentru noapte. Așadar, se bucurară cu toții de vestea adusă de Atréiu și își zoriră caii. Drumul mergea de-a lungul unei văi închise de stânci tot mai înalte, poate albia unui râu secat. După vreo două ore ajunseră la zănoagă și, intr-adevăr, găsiră câteva peșteri în pereții din jur. O alesează pe cea mai spațioasă și se aranjă căt putură mai bine în ea. Cei trei cavaleri adunară din împrejurimi vreascuri uscate și crengi rupte de furtună, și curând ardea un foc minunat în peșteră. Mantiile ude fură întinse la uscat, caii și catărul aduși înăuntru, iar Fuhur, care, de obicei, prefera să-și petreacă noaptea în aer liber, se încolăci și el în fundul peșterii. De fapt, locul nici nu era prea neplăcut.

În timp ce Hydorn cel rezistent încerca să prăjească la foc o bucătă mare de carne din proviziile lor, pe care o înfipsează în sabia sa cea lungă, iar ceilalți îl priveau în așteptare, Atréiu îi se adresă lui Bastian, rugându-l:

- Povestește-ne mai multe despre Kris Ta!
- Despre cine? întrebă Bastian fără să-l înțeleagă.
- Despre prietena ta Kris Ta, fetița căreia îi istoriseai povestile tale.

— Nu cunosc nici o fetiță pe care s-o cheme aşa, răspunse Bastian, și cum ți-a trecut prin minte că i-aș fi istorisit povești?

Atréiu îl privi din nou gânditor.

— În lumea ta, îi spuse rar, ai spus multe povești – și ei, și ție însuți.

— De unde știi tu una ca asta, Atréiu?

— Chiar tu ai spus-o. La Amarganth. Și ai mai spus că din pricina asta de multe ori au râs de tine.

Bastian privea țintă la foc.

— E adevărat, murmură el, aşa am spus. Dar nu mai știu de ce. Nu-mi mai amintesc.

Și lui însuși i se părea foarte straniu.

Atréiu schimbă o privire cu Fuhur și dădu grav din cap, ca și cum ar fi discutat amândoi ceva ce se adeverea acum. Nu mai spuse însă nimic. Era limpede că nu voia să vorbească despre asta de față cu cei trei cavaleri.

— Carnea e gata, anunță Hydorn.

Tăie cu cuțitul pentru fiecare câte o bucată și mâncară cu toții. E drept că, oricâtă bunăvointă ai fi avut, n-ai fi putut spune că frigura era gata, căci pe din afară era arsă, iar pe dinăuntru crudă – dar în împrejurările date n-ar fi fost potrivit să mai fii și pretențios.

Câțiva timp mestecară cu toții, apoi Atréiu îl rugă din nou:

— Povestește-ne cum ai venit la noi!

— Știi foarte bine, răspunse Bastian, doar tu m-ai dus la Crăiasa Copilă.

— Vreau să spun, mai înainte, spuse Atréiu, în lumea ta, unde te aflai și cum s-a întâmplat totul?

Și atunci Bastian povestii cum îi furase domnului Koreander carte, cum se ascunsese cu ea în podul școlii și începuse acolo să citească. Când însă începu istoria despre Marea Căutare a lui Atréiu, acesta îi făcu semn să se opreasca. Părea că nu-l interesează să audă ce citise Bastian despre el. În schimb, îl interesa în cel mai înalt grad să mai afle amănunte despre cum și de ce se petrecuse vizita lui Bastian la domnul Koreander și fuga sa în podul școlii.

Bastian se sili să-și amintească, dar nu găsi nimic în memoria sa. Tot ce era în legătură cu faptul că-i fusese frică sau că fusese gras și neputincios și prea sensibil îl pierise din minte. Amintirile lui erau fragmentare, iar aceste fragmente i se păreau

atât de îndepărtate și de nedeslușite, de parcă nici n-ar fi fost vorba de el, ci de altcineva.

Atréiu îl mai întrebă și altele, iar Bastian istorisi despre vremurile când mai trăia mama lui, despre tata, despre acasă, despre școală și despre oraș – atât cât își mai amintea.

Cei trei cavaleri adormiseră, dar Bastian tot mai povestea. Era mirat că Atréiu arăta interes pentru tot ce era viața sa de toate zilele. Poate că, tocmai datorită felului în care îl asculta Atréiu, lucrurile cele mai obișnuite și banale începură treptat să nu i se mai pară atât de obișnuite.

În sfârșit, nu mai știu să spună nimic, nu-și mai aducea aminte nimic ce ar fi putut povesti. Se făcuse noaptea târziu, iar focul se stinsese. Cei trei cavaleri sforăiau încetîșor, Atréiu ședea cu fața nemîșcată și părea cufundat în gânduri.

Bastian se întinse din toate încheieturile, se înveli în mantia sa argintie și era pe cale de a adormi, când Atréiu spuse în șoaptă :

— E din cauza lui AURYN.

Bastian își sprijini capul pe o mână și-l privi somnoros pe prietenul său :

— Ce vrei să spui?

— Strălucirea, continuă Atréiu ca și cum și-ar fi vorbit doar siesi, are alt efect asupra noastră decât asupra unei făpturi omenești.

— Ce-ți veni în minte?

— Talismanul îți dă mari puteri, îți îndeplinește toate dorințele, dar totodată îți ia ceva : amintirea despre lumea ta.

Bastian se gândi. Nu simțea că i-ar lipsi ceva.

— Graograman mi-a spus să urmez calea dorințelor dacă vreau să găsesc adevarata mea voință. Același lucru îl spune și inscripția de pe AURYN. În acest scop trebuie însă să trec de la o dorință la alta. Nu pot sări nici una. În alt mod nici nu pot înainta prin Fantázia, aşa mi-a spus el. Și pentru asta îmi trebuie giuvaierul.

— Da, spuse Atréiu, îți dă calea, dar totodată îți ia țelul.

— N-are nimic, spuse nepăsător Bastian. Puișorul Lunii a știut ce face atunci când mi-a dat talismanul. Îți faci griji inutile, Atréiu. Cu siguranță că AURYN nu-i o capcană.

— Nu, murmură Atréiu, nici nu cred aşa ceva.

Și după câtva timp mai adăugă :

— În orice caz e bine că am și pornit în căutarea drumului spre lumea ta. Căci într-acolo am pornit, nu-i aşa?

— Da-da, răsunse Bastian pe jumătate adormit.

În toiul nopții se trezi din pricina unui zgomot ciudat. Nu se putea dumiri ce era. Focul se stinsese și în jurul lui era beznă. Apoi simți mâna lui Atréiu pe umărul său și-l auzi șoptind:

— Ce-i asta?

— Nu știu nici eu, răsunse el tot în șoaptă.

Porniră târâș până la intrarea peșterii de unde venea zgomotul și ascultară cu atenție.

Se auzea ca un fel de plânset înăbușit, ieșind din nenumărate gâtlejuri. Nu semăna însă cu nimic omenesc și nici măcar cu vajetele unor animale. Era ca un foșnet care creștea uneori devenind suspin, precum un val ce se sparge spume-gând și se retrage pentru a reveni după un timp rostogolindu-se. Era sunetul cel mai jalnic pe care îl auzise vreodată Bastian.

— Dacă am putea cel puțin vedea ceva! șopti Atréiu.

— Așteaptă! răsunse Bastian, îl am doar pe Al'Tsahir.

Scoase piatra strălucitoare din buzunar și o ridică în sus. Lumina era dulce ca cea a unei lumânări și lumina doar foarte slab întreaga zănoagă, totuși licărul era suficient pentru a arăta celor doi prieteni o imagine ce făcu să li se încrețească pielea de scârbă.

Întreaga zănoagă era plină de viermi disiformi, lungi cât brațul, a căror piele arăta ca și cum ar fi fost învelită în cárpe și zdrențe murdare și rupte. Printre cutele lor puteau scoate un soi de membre vâscoase precum tentaculele unui polip. La un capăt al trupului priveau câte doi ochi, ochi fără pleoape din care curgeau neîntrerupt lacrimi. Ei își și întreaga zănoagă erau uzi de lacrimi.

În clipa când fură atinși de lumina lui Al'Tsahir încremeniră, și astfel se văzu și ce făceau. În mijlocul lor se înălța un turn de filigran de argint delicat – mai frumos și mai prețios decât toate clădirile pe care le văzuse Bastian la Amarganth. Era împede că multe dintre făpturile viermuitoare erau tocmai cățărate pe turn pentru a-l asambla. Acum stăteau însă toate nemîșcate și priveau țintă în lumina lui Al'Tsahir.

— Văleu! văleu! răsună ca o șoaptă îngrozită prin întreaga vale, acum s-a aflat de sluțenia noastră! Văleu! văleu! Al cui ochi ne-o fi zărit? Văleu! văleu, destul că noi însine trebuie să

ne vedem ! Oricine ai fi, intrusule, fii mărinimos și ai milă, ia lumina aceasta de pe noi !

Bastian se ridică în picioare.

— Sunt Bastian Balthasar Bux, spuse el, dar voi cine sunteți ?

— Noi suntem aharaii, răsună răspunsul, aharaii, aharaii ! Suntem cele mai nefericite făpturi din Fantázia !

Bastian tăcu privindu-l descumpănit pe Atréiu, care se ridică și el în picioare și veni lângă Bastian.

— Atunci voi sunteți, întrebă el, cei care-au clădit cel mai frumos oraș din Fantázia, Amarganth ?

— Așa e, vai, strigară făpturile, dar ia lumina de pe noi și nu ne mai privi. Ai milă !

— Și voi ati umplut cu lacrimi lacul Murh ?

— Stăpâne, gemură aharaii, e aşa precum spui. Vom muri însă de ruşine și de groază de noi însine dacă ne silești să ne aflăm în lumină. De ce ne mărești chinul cu atât de mare cruzime ? Ah, noi nu ti-am făcut nici un rău și nimeni n-a fost vreodată jignit de însățirea noastră.

Bastian îl vîrî din nou în buzunar pe Al'Tsahir, și se lăsă iar bezna.

— Mulțumim ! strigară glasurile hohotind de plâns. Mulțumim pentru mărinimia și mila ta, stăpâne !

— Aș dori să stau de vorbă cu voi, spuse Bastian, aș dori să vă ajut.

Aproape că se simțea rău de scârbă și de milă pentru aceste creațuri ale disperării. Îi era limpede că erau chiar acele ființe despre care povestise el în istoria despre originea orașului Amarganth, dar, ca de fiecare dată, nu mai știa nici acum cu siguranță dacă existaseră dintotdeauna sau apăruseră abia datorită lui. În cazul din urmă ar fi fost întrucâtva răspunzător pentru suferințele lor.

Dar, indiferent cum ar fi fost, era hotărât să schimbe situația lor îngrozitoare.

— Ah, scânceau glasurile plângătoare, cine ne poate ajuta ?

— Eu, strigă Bastian, îl port pe AURYN.

Brusc se făcu liniște. Plânsetele se domoliră.

— De unde ati apărut aşa dintr-o dată ? întrebă Bastian în intunerice.

— Sălășluim în adâncurile fără de lumină ale pământului, veni surâzând răspunsul ca un cor de nenumărate voci, pentru

a ascunde soarelui însășiarea noastră. Acolo plângem necontentit din pricina existenței noastre și cu lacrimile vârsate spălăm argintul din minereuri. Apoi țesem din el filigranul pe care l-ai văzut. Numai în nopțile cele mai întunecoase îndrăznim să ieşim la suprafață, iar peșterile de aici sunt porțile noastre. Pe urmă îmbinăm aici sus tot ce-am pregătit jos. Iar noaptea de azi era tocmai potrivit de întunecoasă pentru a ne scuti de vederea urâteniei noastre. De aceea suntem aici. Prin munca noastră încercăm să despăgubim lumea pentru sluțenia noastră și, astfel, să găsim puțină mânăiere.

— Dar n-aveți nici o vină că sunteți cum sunteți! spuse Bastian.

— Of, există multe feluri de vină, răspunseră aharaii, e cea a faptei, cea a gândului – iar a noastră e cea a faptului că existăm.

— Cum aș putea să vă ajut? întrebă Bastian, aproape plângând de milă.

— O, mare binefăcător, strigără aharaii, tu care porți pe AURYN și ai puterea de a ne mântui – te rugăm doar un singur lucru: dă-ne o altă însășiare!

— O voi face, fiți liniștiți, bieți viermi! spuse Bastian. Doresc ca acum să adormiți, iar mâine dimineață, când vă veți trezi, să ieșiți din învelișul vostru transformați în fluturi. Să fiți colorați și veseli, să râdeți mereu și să glumiți! Începând de mâine nu vă mai numiți aharai, cei ce plâng mereu, ci slamufe, cele ce râd mereu!

Bastian asculta prin beznă, dar nu se mai auzea nimic.

— Au și adormit, șopti Atréiu.

Cei doi prieteni se întoarseră în peșteră. Cavalerii Hysbald, Hydorn și Hykrion tot mai sforțau încetisori și nu observaseră nimic din cele întâmplate.

Bastian se culcă.

Se simțea foarte mulțumit de sine.

Curând întreaga Fantázie avea să afle despre fapta lui cea bună, îndeplinită acum. Și fusese într-adevăr complet dezinteresată, căci nimeni nu putea susține că și-ar fi dorit ceva pentru sine. Gloria bunătății sale avea să strălucească puternic.

— Ce spui despre asta, Atréiu? șopti el.

Atréiu tăcu un timp înainte de a răspunde:

— Oare cât te-o fi costat?

Abia ceva mai târziu, când prietenul adormise, Bastian înțelese că astfel Atréiu se referise la uitare, și nu la altruismul lui Bastian. Nu se mai gândi însă prea mult la toate acestea și adormi, bucurându-se mai dinainte pentru ziua de mâine.

A doua zi de dimineață fu trezit de strigătele zgomotoase de mirare ale celor trei cavaleri:

— Ia priviți! — Pe cinstea mea, până și gloaba mea râde!

Bastian văzu că stăteau la intrarea în peșteră, și Atréiu era împreună cu ei. Era singurul care nu râdea.

Bastian se sculă și veni lângă ei.

În toată zănoaga, cele mai caraglioase săpturi mititele pe care le văzuse vreodată mișunau, se rostogoleau și fâlfâiau din aripi. Toate aveau pe spinare aripi de toate culorile și erau îmbrăcate în tot felul de țoale în carouri, în dungi, în buline sau în cercuri. Se vedea însă că fiece parte de îmbrăcăminte era sau prea strâmtă, sau prea largă, prea mare sau prea mică și cusută cu totul la întâmplare. Nimic nu se potrivea și peste tot, chiar și pe aripi, erau petice. Nică o dintre săpturi nu semăna cu alta, fețele lor erau pestrițe ca cele ale unui clovn, având nasuri rotunde, roșii sau mari și caraglioase, iar buzele erau exagerate. Unii purtau jobenuri de toate culorile, alții pălării țuguiate, la cățiva se ridicau drept în sus trei smocuri de păr roșu-aprins, și iarăși alții aveau chelii lucii ca oglinda. Cea mai mare parte dintre ei ședeau pe turnul gingaș din prețiosul filigran de argint, erau agățați de el, făceau echili-bristică și țopăiau încercând să-l distrugă.

Bastian alergă afară.

— Hei, voi de colo, le strigă în sus, încetați imediat! Nu puteți face una ca asta!

Făpturile se opriră și priviră toate în jos spre el.

Cineva de sus de tot întrebă:

— Ce-a spus?

Iar altcineva strigă de jos în sus:

— Ăla de colo spune că nu putem face una ca asta.

— De ce spune că nu putem face una ca asta? întrebă o a treia făptură.

— Pentru că nu aveți voie s-o faceți! strigă Bastian. Nu se poate să distrugeti totul!

— Ăla de colo spune că nu se poate să distrugem totul, comunică prima molie-clovn celorlalte.

— Ba da, se poate, răspunse alta și rupse o bucată mare din turn.

Prima strigă iar în jos către Bastian, țopăind ca o nebună :

— Ba da, se poate !

Turnul se clătină și începu să trosnească îngrijorător.

— Ce faceți acolo ? strigă Bastian. Era furios și speriat, nu știa însă ce-ar putea face, căci aceste ființe erau într-adevăr foarte hazlii.

— Ăla de colo, se adresă prima molie tovarășelor ei, întreabă ce facem acolo.

— Și ce facem, de fapt ? dori să știe alta.

— Facem pozne, declară a treia.

La aceste cuvinte toate cele din jur izbucniră într-o imensă chicoteală.

— Facem pozne ! îi strigă prima molie în jos lui Bastian, fiind cât pe-aci să se încece de râs.

— Dar turnul se va prăbuși dacă nu încetați ! strigă Bastian.

— Ăla de colo, le comunică celorlalte prima molie, spune că turnul se va prăbuși.

— Ei și ? spuse alta.

Iar prima strigă în jos :

— Ei și ?

Bastian rămase fără grai și, mai înainte de a fi în stare să găsească un răspuns potrivit, toate moliiile-clovn atârnate de turn începură dintr-o dată să joace în aer un fel de horă, la care firește că nu se țineau de mâini, ci în parte de picioare, în parte de ceafă, unele se învârteau cu capul în jos, iar toate chiuiau și râdeau.

Ceea ce făceau acolo micițele zburătoare părea atât de vesel și de caraghios, încât Bastian începu și el să râdă, fără voia sa.

— Dar n-aveți voie s-o faceți ! strigă el. E opera aharailor !

— Ăla de colo, se adresă din nou prima molie-clovn tovarășelor ei, spune că n'avem voie s-o facem.

— Avem voie să facem orice, strigă alta dându-se peste cap prin aer, avem voie tot ce nu ni se interzice. Și cine să ne interzică ceva ? Noi suntem șlamușele !

— Cine ne interzice ceva ? strigă toate moliiile-clovn în cor. Noi suntem șlamușele !

— Eu ! răspunse Bastian.

— Ăla de colo, spuse prima molie celorlalte, spune că „eu”.

— Cum aşa, tu? întrebară celealte. Tu n-ai dreptul să ne interzici nimic.

— Nu eu! le explică prima, āla de colo spune că „el”.

— De ce spune āla de colo „el”, doriră să ştie celealte, şi cui îi spune „el”?

— Cui îi spui „el”? strigă în jos prima molie.

— Nici n-am spus „el”, strigă în sus Bastian, pe jumătate supărat şi pe jumătate râzând. Vă spun că vă interzic să demolaţi turnul.

— Ne interzice, le explică prima molie celoralte, să demolăm turnul.

— Cine? întrebă o nou-venită.

— Āla de colo, răspunseră celealte.

Iar cea nou-venită spuse:

— Nu-l cunosc pe āla de colo. Cine e, de fapt?

Prima molie strigă:

— Hei, āla de colo, cine eşti, de fapt?

— Nu sunt āla de colo, strigă Bastian de-acum furios, sunt Bastian Balthasar Bux şi am făcut din voi şlamufe ca să nu mai plângeţi şi să vă văitaţi. Azi-noapte mai eraţi încă aharai nefericiţi. Aţi putea vorbi mai respectuos cu binefăcătorul vostru!

Toate molile-clovn încetaseră simultan să țopăie şi să dansze şi îşi îndreptară privirile către Bastian. Brusc se lăsă o linişte mormântală.

— Ce-a spus āla de colo? şopti o molie care şedea ceva mai departe, dar cea de lângă ea o pocni peste pălărie, încât aceasta îi luncă peste ochi şi urechi.

Toate celealte făcură:

— Ssst!

— Ai vrea să mai spui încă o dată foarte rar şi răspicat? îl rugă prima molie pe un ton ostentativ de politicos.

— Sunt binefăcătorul vostru! strigă Bastian.

Atunci izbucnii o agitaţie de-a dreptul ridicolă printre molile-clovn, una o spunea mai departe alteia, iar în cele din urmă nenumăratele zburătoare care până atunci fuseseră răspândite prin toată zănoaga fâlfâiră şi se adunară într-un singur ghem în jurul lui Bastian, tipându-şi reciproc la urechi:

— Aţi auzit? Aţi înţeles? El e finecăbătorul nostru. Se numeşte Natsiban Baltebux! Ba nu, se numeşte Buxian Nisebăcătorul!

Prostii, se numește Stabian Buxitorul! Ba nu, Baldrian Hix!
Şlux! Babeltran Totulnife! Nix! Flax! Trix!

Întreaga societate nu-și mai încăpea în piele de entuziasm.
Își dădeau reciproc mâinile, își ridicau pălăriile și se băteau pe
umeri și pe burți stârnind nori mari de praf.

— Suntem nemaipomenit de norocoase! strigau ele. Trăiască
Buxifăcătorul nostru Sansibar Bastelfain!

Tipând și râzând mereu, întregul roi se avântă în înălțimi și
plecă învărtejindu-se. Zgomotul se stinse în depărtare.

Bastian stătea pe loc și abia mai știa cum se numea cu
adevărat.

Nu mai era chiar atât de sigur că făcuse intr-adevăr un bine.

XIX

Tovarășii de drum

oarele bătea pieziș prin stratul întunecat de nori când porniră la drum în dimineața aceea. Ploaia și vântul se potoliseră în sfârșit, în cursul dimineții călăreții mai străbătură două, trei zone de averse puternice, apoi însă vremea se lumină văzând cu ochii.

Cei trei cavaleri erau de-a dreptul exuberanți, glumeau și râdeau și își făceau unul altuia tot soiul de farse. Bastian călărea însă tăcut și cufundat în sine pe catărul său, mergând în fruntea convoiului. Iar cei trei cavaleri aveau bineînțeles mult prea mult respect față de el pentru a îndrăzni să-l tulbere în gândurile sale.

Tinutul prin care treceau era același podis stâncos ce părea că nu se mai sfârșește. Doar copaci se îndesau și se înălțau treptat.

Atréiu, care, după obiceiul său, zbură pe Fuhur cu mult înaintea lor și cerceta ținutul în toate direcțiile, observase dispoziția meditativă a lui Bastian încă din momentul plecării. Îl întrebă pe balaurul-noroc ce s-ar putea face pentru a-l înveseli pe prietenul său. Fuhur își rostogoli ochii roșii-rubini și spuse:

— E foarte simplu – parcă își dorea să călărească și el o dată pe mine?

Scurt timp după aceea, când micul grup de călăreți coti pe după un colț de stâncă, văzu că sunt așteptați acolo de Atréiu împreună cu balaurul-noroc. Amândoi se întinseră tihnit la soare și clipeau spre noi veniți.

Bastian opri catărul și-i privi lung.

— Ați obosit? îi întrebă.

— Nici un pic, răspunse Atréiu, voi am doar să te întreb dacă vrei să mă lași să călătoresc câtva timp pe I-ha. N-am mai călărit niciodată pe un catăr. Trebuie să fie nemaipomenit, deoarece pe tine nu te plătisește deloc. Ai putea să-mi îngădui și mie plăcerea, Bastian. Între timp și-l împrumut pe bătrânul meu Fuhur.

Obrajii lui Bastian se îmbujorară de placere.

— Adevărat, Fuhur, întrebă el, vrei să mă duci și pe mine?

— Cu placere, mărite sultan, bubui glasul balaurului-noroc în timp ce făcea cu ochiul, încalecă și țin-te bine!

Bastian sări de pe catăr și se urcă dintr-un singur salt pe spinarea lui Fuhur. Se prinse cu mâinile de coama alb-argintie și balaurul se înălță în văzduh.

Bastian își amintea bine de călătoriile sale pe spinarea lui Graograman prin deșertul culorilor. Era însă cu totul altceva să călărești pe un balaur-noroc alb. Dacă goana pe puternicul leu de foc fusese ca o beție și ca un strigăt, unduirea moale a trupului mlădiu de balaur semăna cu un cântec ba lin și măngâietor, ba puternic și strălucitor. Mai ales atunci când Fuhur zbură în bucle cu iuțeala fulgerului în timp ce coama, firele de lângă bot, precum și perii lungi de pe picioare pâlpâiau ca niște flăcări albe, zborul său semăna cu cântările cerurilor. Mantia de argint a lui Bastian flutura în vânt în urma lui și lucea în lumina soarelui în mii de scânteie.

Către prânz aterizără lângă ceilalți care își ridicaseră între timp corturile pe un mic podis de stânci scăldat în razele soarelui și unde susura un pârâiaș. Peste un foc aburea deja un cazan cu fieritură, iar alături aveau pregătite lipii. Caii și catărul stăteau deoparte pe o pajiste și pășteau.

După masă cei trei cavaleri hotărâră să meargă la vânătoare. Merindele lor erau pe sfârșite, înainte de toate carnea. Pe drum auziseră țipete de fazan prin tufișuri. Îl întrebară pe Atréiu dacă nu dorea să vină cu ei, căci fiind din neamul pieilor verzi era probabil și un vânător pătimăș. Atréiu refuză însă invitația lor, mulțumindu-le. Așadar, cei trei cavaleri își luară arcurile puternice, își prinseră cu curele pe spinare tolba cu săgeți și plecară în pădurea din apropiere.

Rămaseră numai Atréiu, Fuhur și Bastian.

După o scurtă tacere, Atréiu propuse:

— Ce-ar fi, Bastian, dacă ne-ai mai povesti câte ceva despre lumea ta?

— Cam ce v-ar interesa? întrebă Bastian.

— Tu ce crezi, Fuhur? se adresă Atréiu balaurului-noroc.

— Mi-ar face placere să mai aflu ceva despre copiii din școala ta, răsunse acesta.

— Care copii? spuse mirat Bastian.

— Cei care și-au bătut joc de tine, îl lămuri Fuhur.

— Copiii care și-au bătut joc de mine? repetă Bastian încă și mai mirat. Nu știu nimic despre copii – și e foarte sigur că nici unul n-ar fi îndrăznit să-și bată joc de mine.

— Dar îți mai amintești, interveni și Atréiu în discuție, că mergeai la școală?

— Da, spuse Bastian gânditor, îmi amintesc de o școală, adevărat.

Atréiu și Fuhur schimbau între ei priviri.

— De asta m-am temut, murmură Atréiu.

— De ce anume?

— Ti-ai pierdut o parte din memorie, răspunse serios Atréiu, de data aceasta e în legătură cu transformarea aharailor în șlamufe. N-ar fi trebuit să faci.

— Bastian Balthasar Bux, cuvântă acum balaurul-noroc pe un ton aproape solemn, dacă pui vreun preț pe sfatul meu, atunci nu mai folosi de aici încă puterile ce îți le dă AURYN. Căci astfel vei fi în primejdie să-ți uiți și ultimele amintiri – și atunci cum vei mai izbuti să te întorci acolo unde e lumea ta?

— În realitate, mărturisi Bastian după ce se gândi câtva timp, nici nu-mi doresc să mă-ntorc acolo.

— Dar trebuie să fac! strigă Atréiu. Trebuie să te întorci și să readuci ordinea în lumea ta, pentru ca oamenii să vină din nou la noi în Fantázia. Căci altfel Fantázia va fi din nou distrusă, mai curând sau mai târziu, și totul s-ar dovedi că a fost inutil!

— Deocamdată mai sunt încă aici, spuse Bastian oarecum jignit, abia de curând i-am dat Puișorului Lunii noul ei nume.

Atréiu tăcu.

— În orice caz, se amestecă iar Fuhur în vorbă, e limpede acum de ce n-am găsit nici cel mai mic indiciu despre cum s-ar putea întoarce Bastian. Dacă nu și-o dorește deloc...!

— Bastian, spuse Atréiu aproape rugător, nu există chiar nimic care să te atragă înapoi acasă? Nu există nimic care să-ți fie drag acolo? Nu te gândești deloc la tatăl tău, care cu siguranță te așteaptă și își face griji din pricina ta?

Bastian făcu din cap semn că nu.

— Nu cred. Poate că e chiar bucuros că a scăpat de mine.

Atréiu își privi speriat prietenul.

— Când vă aud ce vorbiți, spuse Bastian cu amărăciune, aș putea crede că și voi vreți să scăpați de mine.

— Ce vrei să spui? întrebă Atréiu cu glasul schimbat.

— Aşa-i, răspunse Bastian, se pare că voi doi n-aveți decât o singură grijă, și anume cum să dispar cât mai curând cu puțință din Fantázia.

Bastian o privi surprins.

— Ești cu adevărat un animal înțelept, I-ha.

Făptura își mișcă rușinată urechile cele lungi.

— Știi, de fapt, în ce direcție am mers mereu până acum?

— Nu, spuse Bastian, tu știi?

I-ha făcu din cap semn că știe.

— Până acum am mers către centrul Fantáziei. Aceasta era direcția noastră.

— Spre Turnul de Fildes?

— Da, stăpâne. Și am înaintat zdravăn, cât timp ne-am menținut direcția.

— Nu se poate, spuse Bastian îndoindu-se. Atréiu și-ar fi dat seama, iar Fuhur cu atât mai mult. Dar nici unul dintre ei nu știe nimic despre asta.

— Noi catării, spuse I-ha, suntem ființe neroade și firește că nu ne putem asemui cu balaurii-noroc. Totuși sunt câteva lucruri pe care noi le știm, stăpâne. Și din ele face parte întotdeauna direcția în care mergem. Suntem născuți astfel. Nu ne înșelăm niciodată. De aceea am știut tot timpul că vrei să ajungi la Crăiasa Copilă.

— La Puisorul Lunii... murmură Bastian, da, aş dori să revăd. Ea îmi va spune ce să fac.

Apoi măngâie botul catifelat al catărului și-i șopti:

— Mulțumesc, I-ha, îți mulțumesc!

A doua zi de dimineață Atréiu îl luă deoparte pe Bastian.

— Ascultă, Bastian, Fuhur și cu mine trebuie să-ți cerem iertare. Sfatul ce ți l-am dat era pornit dintr-o intenție bună – dar era nechibzuit. De când l-am urmat, călătoria noastră nu mai înaintează. Fuhur și cu mine am discutat mult despre asta în noaptea trecută. Nu vei izbuti să pleci de-aici, și nici noi, cât timp nu-ți dorești din nou ceva. Și din nou o să piară ceva din amintirile tale, totuși nu rămâne nimic altceva de făcut. Nu putem decât spera că vei mai găsi la timp drumul de întoarcere. Dacă rămânem aici, tot n-am nici un folos. Trebuie să folosești din nou puterea lui AURYN și să-și găsești următoarea dorință.

— Da, spuse Bastian, și I-ha mi-a spus același lucru. De altfel, și știi următoarea mea dorință. Vino cu mine, căci vreau să audă cu toții.

Se întoarseră la ceilalți.

— Prieteni, spuse Bastian cu glas tare, până acum am căutat zadarnic drumul care să mă ducă înapoi în lumea mea. Mă tem că nu-l vom găsi niciodată dacă vom continua tot aşa. De aceea am hotărât să cau singura ființă care mă poate lămuri. E Crăiasa Copilă. Începând de astăzi țelul călătoriei noastre e Turnul de Fildes.

— Ura! strigări cei trei cavaleri într-un singur glas. Dar vocea de bronz a lui Fuhur răsună puternic:

— Renunță, Bastian Balthasar Bux. Ceea ce dorești e cu neputință! Nu știi că Suverana Dorințelor cea cu Ochii de Aur nu poate fi întâlnită decât o singură dată? N-o vei mai revedea!

Bastian își ridică capul foarte sus.

— Puișorul Lunii îmi datorează foarte mult, spuse el iritat, și nu-mi închipui că va refuza să mă primească.

— Vei mai învăța, replică Fuhur, că uneori hotărările ei sunt foarte greu de înțeles.

— Tu și Atréiu, răspunse Bastian, simțind cum furia creștea în el, vreți să-mi dați mereu sfaturi. Acum vedeti voi însivă unde ne-a dus faptul că v-am urmat sfatul. De-aici înainte voi hotărî singur. Am și luat o decizie și rămâne aşa cum am spus.

Respiră adânc și continuă ceva mai calm:

— În afara de asta, judecați întotdeauna după voi. Sunteți însă săpturi ale Fantáziei, iar eu sunt un om. De unde puteți ști că pentru mine sunt valabile aceleași legi ca și pentru voi? Când Atréiu îl purta pe AURYN, lucrurile stăteau altfel pentru el decât stau pentru mine. Și apoi, cine să-i restituie Puișorului Lunii giuvaierul, dacă nu eu? Spui că nu poate fi întâlnită decât o singură dată? Dar eu am și întâlnit-o de două ori. Prima dată ne-am văzut o clipă în momentul când Atréiu a sosit la ea, iar a doua oară atunci când a explodat oul cel mare. Pentru mine totul e altfel decât pentru voi. Și am s-o văd și a treia oară.

Toți tăcură din gură. Cavalerii fiindcă nu înțelegeau despre ce se discută de fapt, iar Atréiu și Fuhur fiindcă se simțeau într-adevăr nesiguri acum.

— Da, spuse în sfârșit Atréiu în șoaptă, poate că este aşa precum spui, Bastian. Nu putem ști cum se va purta Crăiasa Copilă cu tine.

După aceea porniră, iar după puține ore, încă înainte de prânz, ajunseră la marginea pădurii.

În fața lor se afla o pajiște întinsă, puțin deluroasă, prin care serpuia un râu. Când ajunseră la el, îi urmară cursul.

Din nou Atréiu zbura înaintea grupului de călăreți, încercându-l în arcuri largi, pentru a cerceta calea. Amândoi erau însă plini de griji și zborul lor nu era la fel de ușor ca mai înainte.

Odată, când se înălțaseră foarte sus și zburaseră cu mult înaintea celorlalți, văzură că în depărtare ținutul părea tăiat brusc. O prăpastie stâncoasă ducea la o câmpie situată mai jos și care – atât cât se putea vedea – era tare împădurită. Râul se prăbușea într-acolo printr-o uriașă cascadă. Locul acela nu putea fi însă atins de călăreți decât cel mai devreme a doua zi.

Se întoarseră.

— Fuhur, întrebă Atréiu, crezi tu că îi e totuna Crăiesei Copile ce se întâmplă cu Bastian?

— Cine știe, răspunse Fuhur, ea nu face nici o deosebire.

— Dar atunci, continuă Atréiu, ea este cu adevărat o...

— Nu pronunță cuvântul! îl întrerupse Fuhur. Știu ce vrei să spui, dar nu pronunță cuvântul!

Atréiu tăcu un timp înainte de a spune:

— E prietenul meu, Fuhur. Trebuie să-l ajutăm. Dacă nu se poate altfel, chiar împotriva voinei Crăiesei Copile. Dar cum?

— Cu noroc, răspunse balaurul, și pentru prima dată sună ca și cum clopotul de bronz al glasului său ar fi avut o plesnitură.

În seara aceasta aleseră ca loc de popas pentru timpul nopții o baracă goală de lângă malul râului. Firește că pentru Fuhur era prea strâmtă, și el preferă, ca de atâtea ori mai înainte, să doarmă în înaltul văzduhului. Caii și I-ha trebuiră, de asemenea, să rămână afară.

În timpul mesei de seară Atréiu povestiră despre cascadă și strania prăbușire a ținutului pe care le văzuse. Apoi spuse în treacăt:

— De altfel, unii sunt pe urmele noastre.

Cei trei cavaleri se priviră.

— Hoho! strigă Hykrion răsucindu-și întreprinzător mustața cea neagră, căți sunt?

— În spatele nostru am numărat șapte, răspunse Atréiu, dar nu pot ajunge aici mai înainte de mâine dimineață, presupunând că vor călări toată noaptea.

— Sunt înarmați? se interesă Hysbald.

— N-am putut constata, spuse Atréiu, dar mai vin și alții din alte direcții. Am văzut șase la apus, nouă la răsărit și doisprezece sau treisprezece ne vin în întâmpinare.

— Să așteptăm pentru a vedea ce vor, spuse Hydorn. Treizeci și cinci sau treizeci și șase de oameni nu sunt primejdioși nici măcar pentru noi, și cu atât mai puțin pentru cavalerul Bastian sau Atréiu.

În noaptea aceasta Bastian nu-și scoase sabia Sikanda, după cum făcuse până acum de cele mai multe ori. Dormi ținând mâna pe mâner. În vis văzu obrazul Puișorului Lunii. Îi zâmbea promițător. Când se trezi, nu-și aminti mai mult, dar visul îi întări speranța de a o revedea.

Aruncând o privire din ușa barăcii, văzu nedeslușit afară în ceață ce se ridicase din râu șapte persoane. Două erau pe jos, iar ceilalți sedeauf pe diferite animale de călărie. Bastian își trezi încetișor tovarășii.

Cavalerii își prinseră de brâie săbiile, apoi ieșiră toți împreună din baracă. Când cei care așteptau afară îl zăriră pe Bastian, călăreții coborâră și pe urmă îngenuncheară toți șapte în același timp pe piciorul stâng, își plecară capetele și strigă:

— Salut și trăiască salvatorul Fantáziei, Bastian Balthasar Bux!

Nou-veniții arătau destul de ciudat. Unul dintre cei doi pedeștri avea un gât neobișnuit de lung pe care se afla un cap cu patru fețe, câte una spre fiecare direcție. Prima avea o expresie veselă, cea de-a doua, una furioasă, cea de-a treia, tristă, iar cea de-a patra, somnoroasă. Fiecare dintre fețe era fixă și neschimbătoare, avea însă posibilitatea de câte ori era cazul să întoarcă acea față ce corespundea cu starea sa de spirit din acel moment. Era vorba despre un patru-sferturi, numit în unele locuri și temperamentnic.

Celălalt pedestru era ceea ce în Fantázia se numește un cefalopod sau picioare-la-cap, anume o ființă care nu are decât un cap purtat de picioare foarte lungi și subțiri, fără trup și fără mâini. Cefalopozii sunt mereu în drumeție și n-au o locuință stabilă. De cele mai multe ori cutreieră ținutul în cete de mai multe sute, arareori se vede câte unul singur. Se hrănesc cu ierburi. Cel de față, îngenuncheat acum înaintea lui Bastian, era Tânăr și cu obrajii rumeni. Ceilalți trei, care sedeauf pe cai

cam de mărimea unor capre, erau un pitic, un umbrăroi și o drăgaică. Piticul avea o cunună de aur pe frunte și era limpede că era un principie. Umbrăroiu era greu de văzut, căci, de fapt, era alcătuit doar dintr-o umbră pe care n-o făcea nimeni. Drăgaica avea un obraz ca de pisică și bucle lungi aurii ce-o înveleau ca o mantie. Tot trupul îi era acoperit cu smocuri de blană la fel de aurii. Și nu era mai mare decât un copil de vreo cinci ani.

Un alt vizitator călărind pe un bou era din ținutul sassafranilor, al ființelor căre se nasc bătrâni și mor când au ajuns sugari. Acesta avea o barbă lungă, albă, chelie și față zbârcită, prin urmare era – judecând după criteriile sassafranice – foarte Tânăr, cam de vîrsta lui Bastian.

Un djinn albastru venise pe o cămilă. Era lung și slab și purta un turban uriaș. Avea o infățișare omenească, deși partea de sus a trupului său gol și foarte mușchiulos arăta ca și cum ar fi fost dintr-un metal albastru strălucitor. În locul nasului și al gurii avea în obraz un uriaș plisc încovoiat de vultur.

— Cine sunteți și ce vreți? întrebă Hykzion oarecum răstit. În ciuda salutului ceremonios, nu părea foarte convins de caracterul inofensiv al vizitatorilor și fusese singurul care nu lăsase încă din pumn mânerul sabiei.

Patru-sferturi, care își arătase până acum obrazul cel somnoros, își întoarse obrazul cel vesel și spuse către Bastian, neluându-l deloc în seamă pe Hykzion :

— Stăpâne, noi suntem principii din ținuturi foarte diferite ale Fantăziei și fiecare dintre noi a pornit să-și aducă salutul său și să-ți ceară ajutorul. Vestea despre prezența ta a zburat de la un ținut la altul, vântul și norii îți pronunță numele, valurile mării vestesc gloria ta prin foșnetul lor și fiecare pârâiaș povestește despre puterea ta.

Bastian îi aruncă o privire lui Atréiu, dar acesta îl privea serios și aproape sever pe orator. Nici cel mai ușor zâmbet nu i se ivea pe buze.

— Noi știm, luă acum cuvântul djinnul albastru, iar glasul lui răsună precum strigătul ascuțit al vulturului, că tu ai creat pădurea nopții, Perelin, precum și desertul culorilor Goab. Noi știm că ai mâncați și ai băut din focul Morții Multicolore și că te-ai scăldat în el, ceea ce nimeni în întreaga Fantăzie n-ar fi izbutit să facă scăpând cu viață. Știm că ai trecut prin Templul

Celor O Mie de Uși și știm, de asemenea, ce s-a petrecut în orașul de argint Amarganth. Noi știm, stăpâne, că ești în stare de orice. Dacă rostești un cuvânt, atunci apare ceea ce dorești. De aceea te poftim să vii la noi și să ne dăruiești harul unei istorii proprii. Căci nimeni dintre noi n-are aşa ceva.

Bastian se gândi, apoi făcu din cap semn că nu.

— Acum nu pot încă face ceea ce-mi cereți. Mai târziu am să vă ajut pe toți. Mai întâi trebuie însă s-o găsesc pe Crăiasa Copilă. Așa că ajutați-mă și voi să găsesc Turnul de Fildeș!

Făpturile nu păreau defel dezamăgite. După ce se sfătuiră puțin între ele, se declarară toate foarte bucuroase de propunerea lui Bastian de a-l însobi. Iar la scurt timp după aceea convoiul, care începuse să semene cu o caravană mică, se și puse în mișcare.

În tot timpul zilei li se alăturără nou-veniți. Din toate părțile apărură nu numai solii anunțați din ajun de Atréiu, ci mult mai mulți. Apărură fauni cu picioare de țap și uriașe duhuri de noapte, zâne și spiriduși, călăreți pe gândaci și trei-picioare, un cocoș cât un bărbat, încăltat cu cizme cu carâmbi, și un cerb stând pe cele două picioare din spate, cu coarne aurite și purtând un soi de frac. În general, printre nou-veniți erau o mulțime de făpturi ce nu se asemănau deloc cu ființele omenesti. Erau, de pildă, furnici de aramă cu coifuri pe cap, stânci umblătoare de formă bizară, animale-flaut cântând din ciocurile lor prelungi, precum și trei așa-zisă băltăcoi care înaintau într-un chip foarte surprinzător, căci – dacă se poate spune așa – se topeau la fiecare pas, transformându-se într-o băltoacă, iar peste alt pas se închegau la loc. Totuși, cea mai ciudată dintre făpturile nou sosite era poate un duo, ale cărei jumătăți din față și din spate puteau alerga separat una de cealaltă. Avea o vagă asemănare cu un hipopotam, doar că era vărgat roșu și alb.

Cu totul se strânseseră acum aproape o sută. Și toți veniseră să-și aducă salutul lui Bastian, salvatorul Fantăziei, și să-l roage să le dăruiască o istorie proprie. Dar primii șapte le explicaseră noilor veniți că mai întâi vor călători până la Turnul de Fildeș și toți au fost de acord să li se alăture.

Hykrion, Hysbald și Hydorn călăreau împreună cu Bastian în fruntea convoiului care se făcuse acum destul de lung.

Către seară ajunse la cascadă. Iar la cădereea nopții convoiul părăsise podișul cel înalt, coborâse pe o potecă de munte

șerpuită și se găsea acum într-o pădure de orhidee mari cât copacii. Erau flori uriașe, bălțate și oarecum neliniștiți. De aceea, atunci când poposiră pentru noapte, hotărâră ca pentru orice eventualitate să stea pe rând de pază în timpul nopții.

Bastian și Atréiu adunaseră mușchi ce creștea din plin peste tot și își asternură cu el un culcuș moale. Fuhur se aşeză colac în jurul celor doi prieteni, cu capul înăuntru, încât erau separați de ceilalți și apărăți ca într-un castel de nisip. Aerul era călduț și plin de o mireasmă stranie, izvorâtă din orhidee, și nu prea plăcută. Era în ea ceva ce prevestea nenorociri.

XX

**Mâna
văzătoare**

oate petalele și frunzele orhideelor erau acoperite de picături strălucitoare de rouă când caravana se puse din nou în mișcare sub soarele dimineții. În timpul nopții nu se petrecuse nici un incident în afară de faptul că mai sosiseră și alți soli, alăturându-se celor veniți în ajun, astfel că întreaga ceată ajunsese acum să numere aproape trei sute. Merita cu adevărat să fie privit spectacolul pe care îl oferea convoiul acestor săpturi atât de diferite.

Cu cât pătrundeau mai adânc în pădurea de orhidee, cu atât mai neașteptate devineau culorile și formele florilor. Și în curând cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn își dădură seama că impresia neliniștită ce-i îndemnase să pună gărzi de pază nu fusese cu totul neîntemeiată. Căci multe dintre orhidee erau plante carnivore și destul de mari pentru a putea înghiți un vițel întreg. E drept că nu se mișcau din proprie inițiativă – din acest punct de vedere gărzile fuseseră inutile –, dar când erau atinse, însfăcu asemenea unei capcane. De câteva ori cavalerii fură nevoiți să-și folosească săbiile pentru a elibera brațul sau piciorul unui tovarăș de călătorie sau al vreunui animal de călărie. Retezau întreaga floare și apoi o tăiau bucătele.

Bastian, călărind pe I-ha, era mereu încunjurat de tot soiul de ființe fantastice, care doreau fie să se facă remarcate, fie cel puțin să-l vadă de aproape. Bastian călărea însă tăcut și cu fața posomorâtă. O nouă dorință se trezise în el și pentru prima oară era una care îl făcea să pară distant și chiar morocănos.

Deși se împăcaseră, îl supăra mult în purtarea lui Atréiu și a lui Fuhur faptul neîndoicelnic că-l tratau ca pe un copil neajutorat pentru care se simțea răspunzători și pe care trebuiau ei să-l conducă și să-l învețe. Dacă stătea să se gândească, așa fusese încă din prima zi a întâlnirii lor. De ce-și permiteau una ca asta? Probabil că se simțea superiori dintr-un motiv oarecare – chiar dacă aveau cele mai bune intenții față de el. Fără îndoială că Atréiu și Fuhur îl considerau un băiețel pașnic care avea nevoie de apărare. Iar acest lucru nu-i plăcea, nu-i plăcea deloc! Nu era pașnic! Vor vedea ei! Dorea să fie primejdios, primejdios și temut! Cineva de care cu toții trebuiau să se ferească – până și Fuhur și Atréiu.

Djinnul albastru – de altfel, se numea Illuan – își croi drum prin îmbulzeala din jurul lui Bastian și se plecă în fața lui, cu brațele încrucișate pe piept.

Bastian opri catârul.

— Ce-i, Illuan ? Vorbește !

— Stăpâne, spuse djinnul cu glasul său de vultur, am stat și am ascultat ce vorbeau noii noștri tovarăși de drum. Unii dintre ei cunosc regiunea și știu prea bine unde vom ajunge. Cu toții tremură de frică, stăpâne.

— De ce ? Ce-i cu această regiune ?

— Pădurea de orhidee carnivore se numește Grădina Oglais și ține de castelul fermecat Hórok, numit și mâna văzătoare. Acolo locuiește cea mai puternică și mai rea vrăjitoare a Fantáziei. Numele ei e Xayide.

— Bine, răspunse Bastian, spune fricoșilor să se liniștească. Sunt și eu cu ei.

Illuan se plecă din nou în fața lui Bastian și se îndepărta.

Puțin mai târziu, lângă Bastian aterizără Atréiu și Fuhur, care zburaseră mult înaintea celorlalți. Convoiul tocmai poposea pentru masa de prânz.

— Nu mai știu ce să cred, începu Atréiu. La o depărtare de trei sau patru ore de drum am zărit în mijlocul pădurii orhideelor o clădire ce arată ca o mână mare răsărite din pământ. Face o impresie destul de înfricoșătoare. Dacă ne menținem direcția de până acum, ne îndreptăm taman într-acolo.

Bastian le povestii cele aflate între timp de la Illuan.

— În acest caz, spuse Atréiu, ar fi mai cuminte să schimbăm direcția de mers, nu crezi ?

— Nu, spuse Bastian.

— Dar nu există nici un motiv care să ne silească s-o întâlnim pe Xayide. Ar fi mai bine să evităm s-o vedem.

— Există un motiv, spuse Bastian.

— Care ?

— Faptul că eu vreau, spuse Bastian.

Atréiu tăcu și-l privi lung. Cum din toate părțile îl înconjuraseră locuitorii ai Fantáziei pentru a prinde o privire din ochii lui Bastian, nu mai continuă discuția.

După masa de prânz se întoarse însă și-i propuse lui Bastian pe un ton în aparență indiferent :

— N-ai avea postă să zbori împreună cu mine pe Fuhur ?

Bastian înțelese că Atréiu avea ceva pe inimă. Se urcară pe spinarea balaurului-noroc, Atréiu în față, Bastian în spatele

lui, și astfel se înălțără în văzduh. Era pentru prima oară că zburau împreună.

Abia ajunseră destul de departe pentru a nu mai fi auziți, că Atréiu și începu să vorbească:

— E foarte greu acum să mai vorbească cineva singur cu tine. Dar trebuie să stăm de vorbă, Bastian.

— Mi-am închipuit, răsunse Bastian zâmbind. Ce s-a întâmplat?

— Locul unde am ajuns acum, începu șovăitor Atréiu, și direcția în care înaintăm – sunt cumva în legătură cu vreo dorință a ta?

— Probabil, răsunse Bastian puțin cam distant.

— Da, continuă Atréiu, aşa ne-am gândit și noi, Fuhur și cu mine. Oare ce fel de dorință o fi?

Bastian tăcu.

— Să nu mă-nțelegi greșit, adăugă Atréiu, nu-i vorba că ne-am teme de ceva sau de cineva. Dar în calitate de prieteni de-ai tăi ne facem griji pentru tine.

— E inutil, răsunse Bastian, încă și mai distant.

Atréiu tăcu mai multă vreme. În sfârșit, întoarse și Fuhur capul spre ei și spuse:

— Atréiu vrea să-ți facă o propunere foarte înțeleaptă pe care ar trebui s-o asculți, Bastian Balthasar Bux.

— Aveți iar un sfat de dat? întrebă Bastian, surâzând ironic.

— Nu, nu sfat, Bastian, răsunse Atréiu, e o propunere care n-are să-și placă în primul moment. Ar fi însă bine să te gândești la ea înainte de a o respinge. Toată vremea noi ne-am stors creierii cum să te ajutăm. Totul se datorează efectului ce-l are asupra ta giuvaierul Crăiesei Copile. Fără puterea lui AURYN nu mai ești în stare să realizezi dorințele tale de-a înainta, dar o dată cu puterea lui AURYN te pierzi pe tine însuți și-ți amintești tot mai puțin încotro vrei să mergi. Dacă nu facem nimic, va sosi momentul când nu vei mai ști deloc.

— Am mai discutat despre asta, spuse Bastian, și altceva?

— Pe-atunci, pe când purtam talismanul, continuă Atréiu, totul era altfel. Pe mine m-a condus și nu mi-a luat nimic. Poate fiindcă nu sunt om și de aceea n-aveam de pierdut nici o amintire despre lumea oamenilor. Vreau să spun că nu mi-a dăunat cu nimic, dimpotrivă. Și de aceea voiam să-ți propun

să-mi dai mie pe AURYN și să mi te încredințezi ca să vă conduce eu. Am să caut eu drumul în locul tău. Ce părere ai?

— Refuz! spuse Bastian rece.

Fuhur își întoarse din nou capul spre ei.

— Nu vrei să te gândești cel puțin o clipă la propunerea noastră?

— Nu, răspunse Bastian, pentru ce?

Acum Atréiu se înfurie pentru prima oară.

— Bastian, bagă-ți mințile în cap! Trebuie să înțelegi că nu mai poți continua aşa! Nu-ți dai seama cât de mult te-ai schimbat? Ce legătură mai ai tu cu tine însuți? Și ce se va mai întâmpla cu tine?

— Mulțumesc, spuse Bastian, vă mulțumesc foarte mult că vă interesați neîncetat de treburile mele! Dar, vorbind cinstiț, aş fi mult mai mulțumit dacă m-ați scuti, în sfârșit, de părerile voastre. Căci eu – în cazul în care ați uitat – eu sunt cel ce a salvat Fantázia, eu sunt cel căruia Puișorul Lunii i-a încredințat puterile ei. Și trebuie să fi avut vreun motiv, căci altfel ar fi putut să-ți lase tie pe AURYN, Atréiu. Dar tie îți-a luat talismanul și mi l-a dat mie! Spui că m-am schimbat? Da, dragul meu Atréiu, s-ar putea să ai dreptate! Nu mai sunt nătăflețul pașnic și încrezător pe care-l vedeți în mine! Vrei să-ți spun de ce dorești, de fapt, să-l iezi pe AURYN de la mine? Pentru că ești pur și simplu invidios pe mine, nimic altceva decât invidios. Nu mă cunoașteți încă, dar dacă veți continua în felul acesta – și v-o mai spun încă o dată cu binele – atunci veți face cunoștință cu mine!

Atréiu nu răspunse. Zborul lui Fuhur își pierduse dintr-o dată tot avântul, se tăra cu greu prin aer și cădea mai jos și tot mai jos ca o pasăre lovită de un glonte.

— Bastian, izbuti în sfârșit să spună cu greu Atréiu, tu nu poți crede cu adevărat tot ce-ai spus acum. Hai să uităm totul. N-ai spus niciodată nimic.

— Fie și-așa, răspunse Bastian, cum vrei tu. Nu eu am început. În ceea ce mă privește – să nu mai vorbim despre asta.

Câțiva timp nici unul dintre ei nu mai scoase un cuvânt.

În depărtare apăru din pădurea orhideelor castelul Hórok. Într-adevăr arăta ca o mână uriașă cu cinci degete întinse drept în sus.

— Un singur lucru aş vrea să-l mai lămuresc o dată pentru totdeauna, spuse pe neașteptate Bastian, am hotărât să nu mă mai întorc deloc. Voi rămâne pentru totdeauna în Fantázia. Îmi place foarte mult aici. Prin urmare, pot renunța foarte ușor la amintirile mele. Iar în ceea ce privește viitorul Fantáziei: sunt în stare să-i dau Crăiesei Copile încă mii de nume noi. Nu mai avem nevoie de lumea oamenilor!

Fuhur făcu brusc o întoarcere completă și zbură înapoi.

— Hei, strigă Bastian, ce faci? Zboară mai departe! Vreau să văd din apropiere cum arată castelul Hórok!

— Nu mai pot, răspunse Fuhur cu o voce spartă, zău nu mai pot!

Când aterizără mai târziu lângă caravană, îi găsiră pe tovarășii lor de drum într-o mare agitație. Aflără că fuseseră atacați de o bandă de vreo cincizeci de gealați puternici, îmbrăcați în platoșe sau armuri negre ce-i făceau să semene cu niște insecte. Mulți dintre însotitori fugiseră și se întorceau abia acum, câte unul sau în grup, alții apăraseră cu curaj fără a izbuti însă cel mai mic lucru. Uriași blindați nimiciseră orice împotrivire, ca și cum pentru ei totul ar fi fost doar un joc de copii. Cei trei cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn se bătuseră eroic fără a învinge însă un singur adversar. Copleșiți de puterea covârșitoare a atacanților, fuseseră până la urmă dezarmați, puși în lanțuri și tărăți de acolo. Unul dintre cei în armuri negre strigase cu un glas sunând ciudat a tinichea:

— Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpâna castelului Hórok, către Bastian Balthasar Bux. Cere ca salvatorul să i se supună necondiționat și să-i jure că o va sluji cu credință ca sclav cu tot ce este, cu tot ce are și cu tot ce știe. Iar dacă nu e gata să se supună și se gândește la vreun vicleșug pentru a se împotrivi voinței lui Xayide, atunci cei trei prieteni ai săi, Hykrion, Hysbald și Hydorn, își vor sfârși zilele schinguiți, stingându-se de o moarte lentă, îngrozitoare și cruntă. Așadar, trebuie să se hotărască repede, căci răgazul expiră mâine la răsăritul soarelui. Aceasta e solia trimisă de Xayide, stăpâna castelului Hórok, către Bastian Balthasar Bux. Solia a fost transmisă.

Bastian își mușcă buzele. Atréiu și Fuhur priveau țintă drept înainte, dar Bastian știa foarte bine ce gândeau. Iar faptul că

pe chipul lor nu se putea citi nimic îl înfuria și mai mult. Acum însă nu era momentul potrivit să le ceară socoteală. Se va mai ivi vreo ocazie și mai târziu.

— În nici un caz nu mă voi supune șantajului lui Xayide, aceasta e limpede, spuse el cu glas tare celor din jurul său; trebuie să întocmim degrabă un plan cum să-i eliberăm pe cei trei prizonieri.

— Nu va fi ușor, spuse Illuan, djinnul cel albastru cu ciocul de vultur. Cu indivizii aceia negri nu ne putem măsura, după cum s-a și văzut. Și chiar dacă tu, stăpâne, împreună cu Atréiu și cu balaurul-noroc veți lupta în fruntea noastră, totuși va dura prea mult până ce vom cuceri castelul Hórok. Viața celor trei cavaleri e în mâna lui Xayide și îndată ce va vedea că atacăm, îi va ucide. Lucrul mi se pare sigur.

— Atunci, să facem în aşa fel, spuse Bastian, încât s-o luăm prin surprindere.

— Cum am putea face una ca asta? întrebă patru-sferturi care acum își întoarsee spre ei obrazul cel furios, arătând destul de însăjător. Xayide e foarte isteață și va fi pregătită pentru orice posibilitate.

— Mă tem și eu de același lucru, spuse principalele pitic, suntem prea mulți pentru ca ea să nu-și dea seama că ne apropiem de castelul Hórok. O asemenea expediție militară nu poate fi ascunsă, nici chiar noaptea. Cu siguranță că a pus gărză pentru a ne pândi.

— În cazul acesta, reflectă Bastian, putem folosi tocmai prevederea ei pentru a o însăela.

— Ce vrei să spui, stăpâne?

— Trebuie să plecați cu întreaga caravansă într-o altă direcție, ca să pară ca ați luat-o la fugă, că am renunțat să-i eliberăm pe cei trei prizonieri.

— Și ce se va întâmpla cu prizonierii?

— Voi prelua eu totul împreună cu Atréiu și cu Fuhur.

— Numai voi trei?

— Da, spuse Bastian, firește, numai dacă Atréiu și Fuhur vor să mă ajute. Dacă nu, o voi face singur.

Priviri admirative se îndreptară spre el. Cei care se aflau mai aproape comunicau în șoaptă vestea celor ce se aflau mai departe și nu putuseră auzi.

— Stăpâne, strigă djinnul albastru, evenimentul va intra în istoria Fantăziei, indiferent că vei învinge sau vei fi înfrânt.

— Voi veniți cu mine, se întoarse către Atréiu și Fuhur, sau aveți vreo altă propunere de-a voastră?

— Nu, spuse Atréiu încetișor, venim cu tine.

— Atunci, porunci Bastian, să pornească acum convoiul, cât timp mai e lumină. Trebuie să dăm impresia că am luat-o la fugă, prin urmare, grăbiți-vă! Noi vom aștepta aici să se întunece. Mâine dimineață ne revedem – împreună cu cei trei cavaleri sau deloc! Acum plecați!

Tovarășii de drum se înclinără în tăcere în fața lui Bastian, pe urmă porniră. Bastian, Atréiu și Fuhur se pitiră în tușele de orhidee și așteptără nemîșcați și tăcuți să se lase noaptea.

În timp ce se lăsa amurgul, auziră dintr-o dată un ușor zornăit și văzură cinci uriași în platoșe negre pătrunzând în lagărul părăsit. Se mișcau într-un chip straniu, mecanic și toti la fel. Păreau cu totul dintr-un metal negru, până și fețele lor erau ca măștile de fier. Se opriră cu toții în același timp, se întoarseră cu toții în direcția în care dispăruse caravana și o luară, fără să fi schimbat vreo vorbă între ei, pe drumul pe care plecase ea. Păseau cu toții în același tact. Apoi se lăsă din nou în tăcerea.

— Planul nostru se pare că funcționează, șopti Bastian.

— Nu erau decât cinci, răspunse Atréiu. Unde sunt ceilalți?

— Desigur că cei cinci îi vor chema într-un fel oarecare, își spuse Bastian părerea.

Când în sfârșit se întunecase de tot, se târâră cu băgare de seamă afară din ascunzișul lor, iar Fuhur se înălță fără nici un zgromot cu cei doi călăreți ai săi sus în văzduh. Zbură cât putu mai jos peste culmile pădurii de orhidee pentru a nu fi descoperit. Pentru început direcția era bine stabilită, căci era aceeași pe unde zburase și după-amiază. După ce plutiseră rapid prin aer cam un sfert de oră, se puse întrebarea dacă și cum vor găsi castelul Hórok. Bezna era de nepătruns. Dar după câteva minute văzură castelul apărând în fața lor. Miile de ferestre ale sale erau luminate strălucitor. Se părea că Xayide ținea foarte mult să fie văzut castelul. Lucru lesne de înțeles dacă avem în vedere că aștepta vizita lui Bastian, deși într-un alt sens.

Din prudență, Fuhur se lăsă la pământ printre orhidee, căci îmbrăcămintea sa albă din solzi sidefii lucea și reflecta lumină, iar până una, alta nu trebuia să fie văzuți.

La adăpostul plantelor se apropiară de castel. În fața porții de intrare stăteau de gardă zece uriași în platoșe negre, iar la

fiecare dintre ferestrele strălucitor luminate stătea câte unul dintre ei, negru și nemîscat ca o umbră amenințătoare.

Castelul Hórok se afla pe o înălțime golașă. Clădirea avea într-adevăr formă unei mâini gigantice crescute din pământ. Fiecare deget era un turn, iar degetul cel gros avea un balconăș de unde pornea, de asemenea, un foișor. Totul era înalt de mai multe etaje, fiecare falangă formând câte unul, iar ferestrele aveau formă unor ochii luminoși pândind în toate direcțiile ținutului. Pe bună dreptate purta numele de mâna văzătoare.

— Trebuie să descoperim, îi șopti Bastian în ureche lui Atréiu, unde sunt ascunși prizonierii.

Atréiu dădu din cap și îi făcu semn lui Bastian să tacă și să rămână pe lângă Fuhur. Apoi se târî pe burtă mai departe, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Dură multă vreme până ce se întoarsee.

— M-am furisat în jurul întregului castel, șușoti el, nu există decât această singură intrare. Dar e mult prea bine săzită. Numai sus de tot, în vârful degetului mijlociu, am descoperit o lucarnă unde pare că nu păzește nici un uriaș cu platoșă. Dar dacă zburăm acolo sus cu Fuhur, ne vor vedea cu siguranță. Prizonierii sunt probabil în beci; în orice caz, am auzit la un moment dat un strigăt prelung de durere ce părea să vină de la mare adâncime.

Bastian se încordă gândindu-se. Apoi șopti:

— Voi încerca să ajung la lucarnă. Tu și cu Fuhur trebuie să faceți ceva ca să atrageți atenția paznicilor. Faceți-i să creadă că avem de gând să atacăm poarta de intrare. Trebuie să-i atrageți pe toți încoaace. Dar numai să-i atrageți, mă înțelegeți? Nu cumva să pornești vreo luptă cu ei! Între timp eu voi încerca să mă cățăr prin spate pe mâna. Ține-i pe paznici aici cât poti de mult. Dar să pui totul în joc! Lasă-mi timp câteva minute înainte de a începe!

Atréiu făcu semn din cap că a înțeles și îi strânse mâna. Pe urmă Bastian își scoase mantia argintie și se strecură în întuneric. Se furisă în jurul clădirii, descriind un semicerc mare. Abia ajunse la partea din spate a castelului, că-l auzi pe Atréiu strigând cu glas tare:

— Hei! Îl știți pe Bastian Balthasar Bux, salvatorul Fantáziei!? A sosit, dar nu pentru a cerși milă lui Xayide, ci pentru a-i mai

da o șansă de a-i elibera de bunăvoie pe paznici. Cu această condiție îi vom lăsa viața ei cea nelegită!

Din tufăriș, Bastian abia mai izbuti să privească pe după un colț al castelului. Atrăiu își puse pe umeri mantia de argint și își strânsese părul negru albăstrui în forma unui turban. Cine nu-i cunoștea prea bine putea într-adevăr să-i confundă.

Uriașii negri în armură zăboviră nehotărâți timp de câteva clipe. Dar numai un timp de câteva clipe. Pe urmă se repeziră la Atréiu, se auzeau pașii lor cum bocăneau metalic. Umbrele de la ferestre începură și ele acum să se miște, își părăseau posturile pentru a vedea ce se întâmplă. Alții se îmbulzeau ieșind în număr mare prin poarta de intrare. Când primii ajunseră însă aproape de Atréiu, el le scăpă printre degete cu o iuțeală nemaipomenită și în momentul următor apăru peste capetele lor, sezând pe Fuhur. Uriașii negri gesticulau cu săbiile lor prin aer și săreau în sus, dar nu-l mai puteau atinge.

Bastian o zbughi fulgerător spre castel și începu să se cătere pe fațadă. Din când în când se mai oprea pe bordura ferestrelor sau pe meterezele zidurilor, dar de cele mai multe ori nu se sprijinea decât pe vârful degetelor. Urcă mai sus și tot mai sus, la un moment dat se desprinse o bucătică de zid pe care își puse pe piciorul și timp de câteva secunde rămase agățat într-o singură mână, se trase însă mai sus, găsi ce să apuce cu cealaltă mână și urcă mai departe. Când ajunse în sfârșit la turnuri, înaintă mai repede, căci distanța dintre ele era atât de mică, încât putea să se proptească între ele și să se salte astfel în sus.

În cele din urmă ajunse la lucarnă și se strecură înăuntru. Într-adevăr, cine știe de ce, nu era nici un paznic în această încăpere din turn. Deschise ușa și văzu în față să o scară în spirale foarte strânse. Începu să coboare tiptil. Când ajunse cu un etaj mai jos, văzu doi paznici negri stând la o fereastră și privind la ce se întâmpla în fața castelului. Izbuti să lunece fără zgromot prin spatele lor, fără ca ei să-l observe.

Se furiașă mai departe, peste alte scări, prin ganguri și coridoare. Un lucru era sigur, uriașii cu armuri negre puteau fi într-adevăr de neînfrânt în luptă, dar ca paznici nu prețuiau mare lucru.

În sfârșit ajunse și la subsol. Simți de îndată după duhoarea stătută și mucegăită, precum și după frigul ce-l izbiră. Din

fericire, toți paznicii de aici alergaseră probabil sus pentru a-l prinde pe presupusul Bastian Balthasar Bux. În orice caz, nu putea fi zărit nici unul. Pe pereți erau prinse săclii ce-i luminau calea. Drumul cobora și cobora mereu. Lui Bastian i se păru că sub pământ există tot atâtea caturi ca și deasupra lui. În final se opri la cel mai de jos și zări imediat temnița unde lâncezeau Hykrion, Hysbald și Hydorn. Arătau jalnic.

Atârnau în aer peste o groapă ce părea a fi o gaură neagră fără fund, agătați de lanțuri lungi de fier prinse de încheieturile mâinilor. Lanțurile treceau peste niște scripeți fixați de tavanul temniței printr-o vârtelniță; aceasta însă era încuiată cu un lacăt mare de oțel și nu putea fi mișcată din loc. Bastian era descumpănit.

Cei trei prizonieri își țineau ochii închiși, păreau să atârnă acolo fără simțire, deodată însă Hydorn, cel rezistent, își deschise ochiul stâng și murmură cu buzele uscate:

— Hei, prieteni, ia uitați-vă cine a venit!

Ceilalți doi își ridicară și ei cu greu pleoapele, iar când îl zăriră pe Bastian, un zâmbet flutură pe buzele lor.

— Știam că n-ai să ne părăsești, stăpâne, spuse răgușit Hykrion.

— Cum aș putea să vă cobor de acolo? întrebă Bastian, vârtelnița e încuiată.

— Luăți-vă sabia, izbuti să spună Hysbald, și retezați lanțurile.

— Ca să ne prăbuşim în prăpastie? întrebă Hykrion. Nu-i un plan prea bun.

— Nici sabia nu pot să mi-o scot, spuse Bastian, Sikanda trebuie să-mi sară singură în mână.

— Hm, mărâi Hydorn, asta-i partea proastă cu săbiile fermecate. Atunci când ai nevoie de ele sunt încăpățâname.

— Hei! șopti brusc Hysbald, era pe-aici o cheie. Unde or fi vârât-o?

— Era pe undeva o lespede de piatră desprinsă, spuse Hykrion. N-am putut vedea prea bine când m-au ridicat aici sus.

Bastian își încordă privirea. Lumina era slabă și pâlpâitoare, dar după puțină căutare, umblând de colo-colo, descoperi pe jos o lespede de piatră ce ieșea puțin în afară. O ridică cu băgare de seamă și într-adevăr găsi acolo o cheie.

Acum putu să descuie și să scoată lacătul cel mare de la vârtelniță. Începu să răsucească încet, dar ea scârțâala și gema

atât de asurzitor, încât se auzea cu siguranță și în caturile de deasupra ale subsolului. Dacă uriașii în armuri negre nu erau surzi de tot, știau de acum ce se întâmplă. Nu avea însă nici un rost să se opreasă. Bastian învârti mai departe până când cei trei cavaleri ajunseră să plutească peste gaură la nivelul marginii ei. Începură să se legene încolo și încocace și, în sfârșit, atinseră cu picioarele podeaua. Când ii văzu cu picioarele pe pământ, Bastian ii coborî de tot. Dar lanțurile cele groase tot le mai erau legate de încheieturile mâinilor.

Lui Bastian nu-i mai rămânea mult timp de gândire, căci acum pași bocănitori se auzeau coborând scările, mai întâi câte unul, apoi mai mulți și tot mai mulți. Veneau paznicii. Armurile lor luceau în lumina făclilor precum platoșele unor insecte gigantice. Își smulseră săbiile din teacă, toți dintr-o singură și identică mișcare, și porniră împotriva lui Bastian oprit la intrarea îngustă spre temniță.

În clipa aceea, Sikanda sări în sfârșit din teaca ei ruginită și i se așeză în mână. Lama ei strălucitoare se repezi ca un fulger la primul uriaș cu platoșă și, mai înainte ca Bastian însuși să fi pricoput ce se petrece, îl și tăiase bucăți. Atunci se văzu ce era, de fapt, cu acești uriași: erau găunoși, nu se compuneau decât din platoșe ce se mișcau singure, în interiorul lor nu era nimic, doar vid.

Pozitia lui Bastian era bună, căci prin ușa strâmtă a temniței uriașii nu se puteau apropiă decât unul câte unul și astfel Sikanda ii toca bucătele. În curând zăceau grămadă jos precum cojile negre ale ouălor unei păsări gigantice. După ce vreo douăzeci dintre ei fuseseră fărâmați, ceilalți se hotărâră să schimbe tactica. Se retraseră pentru a-l aștepta probabil pe Bastian într-un alt loc, mai favorabil lor.

Bastian se folosi de acest prilej pentru a reteza repede cu tăișul Sikandei lanțurile din jurul încheieturilor mâinilor celor trei cavaleri. Hykrion și Hydorn se ridicară greoi și încercară să-și scoată din teacă săbiile, ce în mod inexplicabil nu le fuseseră luate, pentru a-l ajuta pe Bastian, dar mâinile lor deveniseră insensibile și nu le mai dădeau ascultare. Hysbald, cel mai slab dintre ei trei, nu era în stare nici măcar să se ridice în picioare. Ceilalți doi fură nevoiți să-l sprijine.

— Nu vă faceți griji, spuse Bastian. Sikanda n-are nevoie de nici un ajutor. Stați în spatele meu și nu-mi faceți și alte greutăți încercând să mă ajutați.

Ieșiră din temniță, urcară încet scările și ajunseră într-o încăpere mare cât o hală, iar aici se stinseră brusc toate făcliile. Dar Sikanda lumina puternic.

Auziră din nou cum se apropiau pașii bocănitorii și metalici ai mai multor uriași cu platoșe.

— Repede! spuse Bastian, înapoi pe scară. Mă apăr aici!

Nu mai apucă să vadă dacă cei trei îi ascultaseră porunca, întrucât Sikanda din mâna lui începuse să joace. Iar strălucirea orbitoare, albă, ce pornea de la ea, lumina hala ca ziua. Deși atacatorii îl împingeau departe de intrarea la scară pentru a-l lovi din toate puterile, Bastian nu fu atins de nici una dintre puternicile lor lovitură. Sikanda se învârtejea atât de rapid în jurul lui, încât păreau a fi acolo sute de săbii ce nici nu se mai deosebeau una de alta. În sfârșit, se găsi înconjurat de platoșe negre, sfărămate. Nu mai mișca nimic.

— Veniți! le strigă Bastian tovarășilor săi.

Cei trei cavaleri sosiră dinspre intrarea la scară și holbară ochii.

— Așa ceva, spuse Hykrion cu mustața tremurând, n-am mai văzut niciodată, pe legea mea!

— Am să le povestesc și strănepoților, bângui Hysbald.

— Iar ei n-or să ne credă, adăugă Hydorn cu părere de rău. Bastian stătea nehotărât locului, cu sabia în mână.

— Se pare că a trecut primejdia, spuse el.

— În orice caz, acea primejdie ce poate fi înfrântă cu sabia, spuse Hydorn. Ce facem acum?

— Acum, răspunse Bastian, aş dori să fac cunoștință cu Xayide. Am să-i spun câte ceva.

Toți patru urcară scările subsolului până ce ajunseră la nivelul pământului. Aici, într-un soi de sală de intrare, îl așteptau Atréiu și Fuhur.

— Bravo, ați acționat foarte bine amândoi! spuse Bastian bătându-l pe umăr pe Atréiu.

— Ce-a fost cu uriașii în platoșe negre? se interesă Atréiu.

— Nuci găunoase! răspunse Bastian în treacăt. Unde-i Xayide?

— Sus în sala ei de vrăjitorie, răspunse Atréiu.

— Veniți cu mine! spuse Bastian îmbrăcându-și din nou mantia de argint pe care i-o înmână Atréiu. Pe urmă urcară cu toții scările largi de piatră până la caturile de sus. Chiar și Fuhur veni cu ei.

Când Bastian, urmat de oamenii săi, intră în marea sala de vrăjitorie, Xayide se ridică de pe tronul de mărgean roșu. Era mult mai înaltă decât Bastian și foarte frumoasă. Purta o rochie lungă de mătase viorie, iar părul îi era roșu ca focul și clădit înalt într-o pieptănătură stranie din cozi și cosițe. Fața îi era albă ca varul, tot așa și mâinile lungi și înguste. Privirea îi era ciudată și tulburătoare, iar lui Bastian îi trebui câtva timp până să-și dea seama din ce cauză: avea cei doi ochi diferiți, unul era verde, iar celălalt roșu. Părea să se teamă de Bastian, căci tremura toată. Bastian îi înfruntă privirea, iar ea își coborî genele lungi.

Încăperea era plină de fel de fel de obiecte neobișnuite al căror rost nu putea fi ghicit: globuri mari cu imagini pe ele, cadrane siderale și pendule atârnate de tavan. Printre ele se aflau vase prețioase în care ardeau mirodenii și din ele ieșeau aburi grii diferit colorați ce se tărau pe jos ca ceață.

Până acum Bastian nu scoase nici un cuvânt, ceea ce păru că o face pe Xayide să-și piardă cumpătul, căci dintr-o dată alergă spre el și se aruncă la pământ în fața lui. Pe urmă luă unul din picioarele lui și și-l așeză ea însăși pe ceafă.

— Domnul și stăpânul meu, spuse ea cu un glas răsunând adânc și catifelat și straniu voalat, tie nu-ți poate rezista nimeni în întreaga Fantázie. Ești mai puternic decât toți puternicii și mai primejdios decât toți demonii. Dacă ai placere să te răzbuni pe mine fiindcă am fost atât de necugetată, încât să nu recunosc măreția ta, atunci poți să mă calci în picioare. Am meritat furia ta. Dacă vrei însă să-ți dovedești și față de mine, cea nedemnă, mărinimia pentru care ești vestit, atunci îngăduie să mă supun ție ca sclavă ascultătoare și să jur să-ți slujesc cu tot ce sunt, cu tot ce am și cu tot ce pot. Învață-mă să fac tot ceea ce dorești și voi fi învățăcelul tău umil și voi asculta de orice poruncă a ochilor tăi. Îmi pare rău pentru tot ce-am vrut să-ți fac și implor mila ta.

— Ridică-te, Xayide! spuse Bastian. Fusese furios pe ea, dar cuvântarea vrăjitoarei îi plăcuse. Dacă într-adevăr acționase numai din neștiință și dacă îi părea atât de rău de tot ce făcuse, ar fi fost sub demnitatea lui s-o mai și pedepsească. Și cum se arăta gata să învețe tot ce-ar fi dorit el, nu mai exista, de fapt, nici un motiv pentru a-i respinge rugămintea.

Xayide se ridicase și stătea cu capul plecat în fața lui.

— Vrei să mă asculți necondiționat, fără să replici și fără să crâncnești, întrebă el, chiar dacă ceea ce-ți voi porunci și se va părea foarte greu?

— Vreau, domnul și stăpânul meu, răsunse Xayide, și vei vedea că putem îndeplini orișice dacă unim știința mea cu puterea ta.

— Bine, răsunse Bastian, atunci te iau în slujba mea. Vei părăsi castelul și vei merge cu mine la Turnul de Fildes, unde doresc să mă întâlnesc cu Puișorul Lunii.

Pentru o fracțiune de secundă ochii lui Xayide licăriră roșu și verde, dar repede își coborî peste ei genele lungi și spuse:

— Voi asculta, domnul și stăpânul meu.

Coborâră cu toții și ieșiră afară, în fața castelului.

— Mai întâi trebuie să-i regăsim pe tovarășii noștri de drum, hotărî Bastian, cine știe pe unde or fi acum.

— Nu foarte departe de aici, spuse Xayide, i-am rătăcit puțin.

— Pentru ultima oară, răsunse Bastian.

— Pentru ultima oară, stăpâne, repetă ea, dar cum să ajungem acolo? Să mergem pe jos? Noaptea și prin pădure?

— Ne va purta Fuhur, hotărî Bastian, e destul de puternic pentru a zbura cu noi toți.

Fuhur își înălță capul și-l privi pe Bastian. Ochii săi roșii-rubini scânteiau.

— Sunt destul de puternic, Bastian Balthasar Bux, răsună glasul lui de bronz, dar nu vreau să-o port pe această muiere.

— Ai să faci totuși, spuse Bastian, căci îți poruncesc eu.

Balaурul-noroc îl privi pe Atréiu care îi făcu un semn imperceptibil cu capul. Bastian observase însă.

Toți se așezară pe spinarea lui Fuhur, care se înălță îndată în văzduh.

— Încotro? întrebă el.

— Drept înainte, spuse Xayide.

— Încotro? mai întrebă Fuhur o dată, ca și cum n-ar fi auzit.

— Drept înainte, îi strigă Bastian, ai auzit foarte bine!

— Fă ce ți se spune! îl îndemnă încetisori Atréiu, iar Fuhur făcu ce i se spuse.

O jumătate de oră mai târziu – începuseră să se ivească zorile – zăriră sub ei o mulțime de focuri de tabără, iar balaурul-noroc ateriză. Între timp mal sosiseră și alții locuitori ai

Fantáziei, iar mulți dintre ei își aduseseră și corturi. Tabăra semăna cu un adevărat oraș de corturi, întinzându-se la marginea pădurii de orhidee pe o pajiște largă și plină de flori.

— Câți sunt acum cu totul? se interesează Bastian, iar Illuan, djinnul albastru care condusese între timp convoiul și apăruse acum pentru a-i saluta, îi spuse că nu putură fi numărați cu precizie, dar cu siguranță că se adunaseră aproape o mie. De altfel, se întâmplase ceva destul de ciudat: la puțin timp după ce ridicaseră tabăra, prin urmare încă înainte de miezul nopții, apăruseră și cinci gealați cu platoșe negre. Se purtaseră însă pașnic și se ținuseră la o parte. Firește că nimeni nu îndrăznise să se apropie de ei. Duceau cu ei o lectică mare din mărgean roșu care era însă goală.

— Sunt servitorii mei care-mi poartă lectica, spuse Xayide cu un ton rugător către Bastian, i-am trimis înainte de aseară. E modul cel mai plăcut de călătorie. Dacă-mi îngădui, stăpâne.

— Asta nu-mi place, o întrerupse Atréiu.

— De ce nu, întrebă Bastian, ce ai împotrivă?

— N-are decât să călătorească aşa cum vrea, răspunse Atréiu tăios, dar faptul că și-a trimis lectica încă de aseară înseamnă că știa mai dinainte că va veni aici. Toate acestea erau planul ei. În realitate victoria ta e o înfrângere, Bastian. Intenționat te-a lăsat să învingi pentru a te căștiga în felul ei, ca să-i ții parte.

— Încetează, strigă Bastian roșu de mânie, nu ți-am cerut părerea! M-am săturat de veșnicele tale sfaturi! Si acum vrei să-mi tăgăduiești victoria și să ridiculizezi mărinimia mea!

Atréiu voi să răspundă ceva, dar Bastian strigă la el:

— Ține-ți gura și lasă-mă în pace! Dacă ție și lui Fuhur nu vă place ceea ce fac și ceea ce sunt, vedeți-vă de drumul vostru! Eu nu vă rețin! Duceți-vă unde vreți! M-am săturat de voi!

Bastian își încrucișă brațele pe piept și îi întoarse spatele lui Atréiu. Cei din jur își țineau răsuflarea. Atréiu rămase câțiva timp stând drept și cu capul sus. Tăcea. Până acum, Bastian nu-l mustrase niciodată de față cu alții. I se pusese un nod în gât, încât cu greu mai putea trage aer în piept. Așteptă câțiva timp, cum însă Bastian nu se mai întoarse spre el, se răsuci încet pe călcăie și plecă. Fuhur îl urmă.

Xayide zâmbea. Nu era un zâmbet bun.

Iar în aceeași clipă în Bastian se stinse orice amintire că în lumea sa fusese un copil.

XXI

Mânăstirea
stelelor

n sir nesfârșit de noi soli din toate ținuturile Fantáziei se adăuga necontenit mulțimii celor ce-l însoțeau pe Bastian în drumul său spre Turnul de Fildeș. Orice numărătoare se dovedi zadarnică, fiindcă îndată ce era încheiată, soseau mereu alții, în fiece dimineață se punea în mișcare o oaste de mii de ființe, iar când poposeau, tabăra era cel mai ciudat oraș de corturi ce se poate imagina. Deoarece tovarășii de drum ai lui Bastian se deosebeau foarte mult între ei, nu numai în privința aspectului, ci și a dimensiunilor trupului, existau corturi de mărimea unei arene de circ și altele nu mai mari decât un degetar. Trăsăturile și vehiculele cu care călătoreau solii erau și ele mai felurite decât se poate spune, începând cu căruțe cu coviltir foarte obișnuite și cu trăsuri și până la cât se poate de ciudate butii rostogolite, bile săritoare sau cutii cu picioare ce umblau singure de-a bușilea.

Între timp fusese procurat și pentru Bastian un cort, cel mai splendid dintre toate. Avea forma unei căsuțe, era făcut din mătase lucioasă și frumos colorată și brodat peste tot cu imagini din fir de aur și de argint. Pe acoperiș flutura un standard cu un sfesnic cu șapte brațe în chip de stemă. Interiorul era căptușit cu pături și perne. Oriunde se stabilea tabăra – cortul acesta era întotdeauna în centru. Iar djinnul cel albastru, care între timp devenise un fel de valet și gardă personală a lui Bastian, stătea santinelă în fața intrării.

Atréiu și Fuhur se mai aflau și ei printre însoțitorii lui Bastian, dar de la mustrarea publică acesta nu mai vorbise nici un cuvânt cu ei. În taină, Bastian aștepta ca Atréiu să cedeze și să-și ceară iertare. Dar Atréiu nu făcea nimic și nici Fuhur nu părea să fie dispus să-l respecte pe Bastian. Or, tocmai acest lucru, își spunea Bastian, trebuiau ei să-l învețe odată! Dacă era vorba să dovedească cine putea răbda mai multă vreme, atunci cei doi aveau să se convingă până la urmă că voința lui era de neclintit. Iar dacă aveau să cedeze, atunci avea să-i întâmpine cu brațele deschise. Dacă Atréiu va îngeneunchea în fața lui, îl va ridica și-i va spune: „Să nu îngenunchezi înaintea mea, Atréiu, că ești și rămâi prietenul meu...”.

Dar deocamdată cei doi mergeau tot timpul în coada convoiului. Fuhur părea să fi uitat să mai zboare și umbla pe jos, iar Atréiu mergea lângă el, de cele mai multe ori cu capul

plecat. Dacă mai înainte zburaseră ca avangardă în fruntea convoiului pentru a cerceta regiunea, acum mergeau în urma lui în chip de ariergardă. Bastian nu era prea bucuros, dar nu putea schimba nimic.

Cât timp expediția era pe drum, Bastian călărea de cele mai multe ori în frunte pe catărul său I-ha. E drept că i se întâmpla tot mai des să-și părăsească postul ca să-o viziteze pe Xayide în lectica ei. Îl primea întotdeauna cu cel mai mare respect, îi ceda locul cel mai comod și se aşeza la picioarele lui. Găsea întotdeauna vreo temă interesantă de conversație și evita să-l întrebe despre trecutul lui din lumea oamenilor după ce observase că lui Bastian îi era neplăcut să vorbească despre acest subiect. Xayide fuma aproape neîntrerupt o narghilea orientală aflată mereu lângă ea. Teava semăna cu o năpârcă verde ca smaraldul, iar căpătaiul pe care-l ținea între degetele ei lungi și albe ca varul semăna cu capul unui șarpe. Când trăgea din ea, părea că o sărută. Norișorii de fum ce-i scotea pe gură și pe nări desfătându-se aveau de fiecare dată altă culoare, ba albastri, ba galbeni, trandafirii, verzi sau mov.

— Voiam de mult să te întreb ceva, Xayide, spuse Bastian în timpul unei asemenea vizite, privind gânditor la uriașii în platoșele lor de insecte negre și care purtau lectica în pași absolut identici.

— Sclava ta te ascultă, răsunse Xayide.

— Când am luptat cu uriașii tăi în armură, continuă Bastian, a ieșit la iveală că nu sunt alcătuiri decât din platoșe, iar pe dinăuntru sunt goi. Cum se face că se mișcă totuși?

— Datorită voinței mele, răsunse zâmbind Xayide. Tocmai fiindcă sunt goi ascultă de voința mea. Tot ce e gol poate fi condus de voința mea.

Îl examina pe Bastian cu ochii ei bicolori.

Într-un mod nedeslușit, Bastian se simți tulburat de privirile ei, dar ea își și coborâse genele lungi peste ochi.

— Aș putea să-i conduc și eu prin voința mea? întrebă el.

— Desigur, domnul și stăpânul meu, răsunse ea, și chiar de sute de ori mai bine decât mine, care în comparație cu tine sunt un nimic. Vrei să încerci?

— Nu acum, răsunse Bastian, căruia lucrul îi devenise neplăcut, poate altă dată.

— Îți place oare mai mult, continuă Xayide, să călărești pe un catăr bătrân decât să fii purtat de plăsmuirii mișcate de propria ta voință?

— I-ha mă poartă cu plăcere, spuse Bastian oarecum ursuz, se bucură că i se îngăduie să mă poarte.

— Prin urmare, o faci de dragul ei?

— De ce nu? răspunse Bastian. Ce-i rău în asta?

Xayide scoase fum verde pe nări.

— O, nimic, stăpâne. Cum ar putea fi rău ceva ce faci tu?

— Ce vrei să spui, Xayide?

Ea își lăsa capul cu părul ca para focului.

— Te gândești mult prea mult la ceilalți, domnul și stăpânul meu, șopti ea. Dar nimeni nu merită să-ți sustragă atenția de la propria ta propășire, atât de importantă. Dacă nu te superi pe mine, o stăpâne, îndrăznesc să-ți dau un sfat: gândește-te mai mult la desăvârșirea ta!

— Și ce-are a face asta cu bătrâna I-ha?

— Nu mult, stăpâne, aproape nimic. Doar atât – nu-i un animal de călărie demn de cineva ca tine. Mă doare să te văd pe spinarea unui animal atât de... umil. Toți tovarășii tăi de drum se miră. Numai tu, domnul și stăpânul meu, ești singurul care nu știi ce-ți datorezi tie însuți.

Bastian nu spuse nimic, dar cuvintele ei i se întipăriră adânc în minte.

Când a doua zi convoiul cu Bastian și I-ha în frunte trecea printr-un ținut minunat de pașiști presărate din loc în loc cu mici crânguri de liliac înmiresmat, el folosi popasul de amiază pentru a urma sfatul lui Xayide.

— Ascultă, I-ha, spuse Bastian, mânăind-o pe gât, a sosit momentul să ne despărțim.

I-ha scoase un răget de durere.

— De ce, stăpâne? se plânse ea. Mi-am îndeplinit atât de rău îndatoririle?

Și din colțurile ochilor ei căprui curgeau lacrimi.

— Nu, nu, se grăbi Bastian s-o consoleze, dimpotrivă, pe tot drumul acesta lung m-ai purtat atât de lin și ai fost atât de răbdătoare și plină de bunăvoință, că acum vreau să te răsplătesc pentru câte ai îndurat.

— Nu doresc nici o altă răsplată, răspunse I-ha, doresc doar să te port și în continuare. Ce-aș putea dori mai mult decât atât?

— Nu mi-ai spus tu odată, continuă Bastian, că ești tristă fiindcă cei din neamul vostru nu pot avea copii?

— Da, spuse I-ha tristă, deoarece mi-ar plăcea să le povestesc despre aceste zile atunci când voi fi foarte bătrână.

— Bine, spuse Bastian, atunci am să-ți spun o poveste care să se adeverească. Și n-am să îți-o spun decât ție, ție singură, căci este numai a ta.

Apoi luă în mână urechea cea lungă a lui I-ha și povesti șoptind în ea:

— Nu departe de-aici, într-un crâng de liliac, te așteaptă tatăl fiului tău. E un armăsar alb cu aripi din pene de lebădă. Coama și coada îi sunt lungi de ating pământul. Ne urmărește în taină de mai multe zile, căci e îndrăgostit peste măsură de tine.

— De mine? strigă I-ha aproape speriată, dar eu nu sunt decât un catăr și nici Tânără nu mai sunt!

— Pentru el, spuse Bastian în șoaptă, ești cea mai frumoasă ființă din întreaga Fantăzie, tocmai fiindcă ești aşa cum ești. Poate și fiindcă m-ai purtat pe mine. E însă foarte timid și nu îndrăznește să se apropie de tine printre toate făpturile de aici. Trebuie să te duci tu la el, căci altfel va muri de dorul tău.

— Vai de mine și de mine, spuse I-ha descompănătită, e chiar atât de grav?

— Da, îi șopti Bastian la ureche, iar acum rămâi cu bine, I-ha! Du-te cu încredere, ai să-l găsești.

I-ha făcu câțiva pași, dar se mai întoarse o dată către Bastian.

— Ca să fiu sinceră, spuse ea, mi-e cam teamă.

— Curaj, spuse zâmbind Bastian, și nu uita să povestești copiilor și nepoților tăi despre mine!

— Mulțumesc, stăpâne! răsunse I-ha în felul ei simplu și plecă.

Bastian privi lung în urma ei, cum tropăia depărtându-se, și nu se simtea prea bucuros că o alungase. Intră în cortul său de gală, se culcă pe pernele cele moi și privi țintă în tavan. Își repeta mereu că îndeplinise cea mai arzătoare dorință a lui I-ha. Dar faptul nu-i alunga proasta dispoziție. Căci depinde foarte mult de momentul și de motivul pentru care îi faci cuiva o placere.

Toate acestea nu-l priveau însă decât pe Bastian, căci I-ha găsi într-adevăr armăsarul cel alb ca neaua și înaripat și nunti

cu el. Iar mai târziu avu un fiu care era un catâr alb înaripat și fu numit Pataplan. Stârni mare vâlvă în Fantázia, dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită altă dată.

De aici înainte Bastian călători în lectica lui Xayide. Ea se oferise chiar să coboare și să meargă pe jos alături, pentru ca el să poată fi în largul său, dar Bastian nu voia să primească aşa ceva din partea ei. Prin urmare, acum sedea împreună în încăpătoarea lectică de mărgean care se puse în fruntea convoiului.

Bastian însă continua să fie prost dispus, chiar și față de Xayide care îl sfătuise să se despartă de I-ha. Dar Xayide descoperi destul de repede ce îl supăra. Răspunsurile lui monosilabice împiedicau închegarea unei conversații adevărate.

Pentru a-l mai înveseli, ea spuse voioasă :

— Aș dori să-ți fac un dar, domnul și stăpânul meu, dacă vei avea bunăvoiță să-l primești de la mine.

De sub pernele pe care sedea, ea scoase o casetă foarte scump împodobită. Bastian se ridică nerăbdător. Xayide deschise caseta și scoase din ea o cingătoare îngustă, alcătuită ca un fel de lanț din mai multe zale mobile. Fiecare ză, precum și cheotoarea erau din sticlă străvezie.

— Ce-i asta? se interesă Bastian.

Cingătoarea zângăni ușor în mâna ei.

— E o cingătoare care-l face invizibil pe cel ce-o poartă. Stăpâne, tu trebuie însă să-i dai un nume ca să-ți aparțină tăie.

Bastian privi atent cingătoarea.

— Cingătoarea Gemmal, spuse el apoi.

Xayide dădu zâmbind din cap :

— Acum cingătoarea e a ta.

Bastian luă cingătoarea și o ținu nehotărât în mâna.

— N-ai vrea să încerci chiar acum, întrebă ea, pentru a te convinge de efectul ei?

Bastian își prinse cingătoarea în jurul șoldurilor și simți că-i venea exact pe măsură. E drept că simți doar, căci nu se mai putea vedea pe sine, nici trupul, nici picioarele și nici mâinile. Era o senzație foarte neplăcută și încercă să deschidă imediat cheotoarea. Dar cum nu-și mai vedea nici mâinile și nici cingătoarea, nu izbuti.

— Ajutor! încercă el să strige cu vocea înăbușită. Brusc i se făcuse frică, gândindu-se că nu va mai putea niciodată să-și

scoată cingătoarea și că va fi nevoie să rămână întotdeauna invizibil.

— Trebuie mai întâi să te înveți să umbli cu ea, spuse Xayide, am pătit și eu la fel. Domnul și stăpânul meu, îngăduie-mi să te ajut.

Își intinse mâna în gol și într-o clipă deschise cingătoarea, iar Bastian se văzu din nou pe sine. Suspină ușurat. Apoi izbucni în râs, iar Xayide zâmbi și ea și scoase fum din capătul-șarpe al narghilelei ei.

În orice caz izbutise să-i schimbe lui Bastian gândurile.

— Acum ești mai bine apărat împotriva oricărei primejdii, grăi ea bland, și acesta e un lucru la care țin mai mult decât aş putea spune, stăpâne.

— Primejdie, întrebă Bastian oarecum zăpăcit, ce fel de primejdie?

— O, nimeni nu-i de-o seamă cu tine, șopti Xayide, atunci când ești întelept. Primejdia se află în tine însuți și de aceea e greu să fii apărat de ea.

— Ce vrei să spui cu asta – în mine însumi? întrebă Bastian.

— Întelepciunea constă în a te ridica deasupra lucrurilor, fără să urăști pe nimeni și fără să iubești pe nimeni. Dar tu, stăpâne, încă mai ții la prietenie. Inima-ți nu e rece și nepăsătoare ca un pisc de munte înzăpezit – și astfel cineva ar putea să-ți facă vreun rău.

— Și cine ar putea fi acela?

— Cel la care totuși mai ții încă, stăpâne, în ciuda aroganței sale.

— Exprimă-te mai limpede!

— Micul sălbatic obraznic și lipsit de respect din neamul pieilor verzi, stăpâne.

— Atréiu?

— Da, și împreună cu el și nerușinatul Fuhur.

— Și aceștia doi ar avea de gând să-mi facă vreun rău?

Lui Bastian mai că-i venea să râdă. Xayide seudea cu capul plecat.

— Asta n-am s-o cred în vecii vecilor, continuă Bastian, nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Xayide tăcu și își plecă și mai adânc capul. După o îndelungată tăcere, Bastian întrebă:

— Și cam ce-ar avea de gând Atréiu să facă împotriva mea?

— Stăpâne, șopti Xayide, aş fi dorit să nu fi spus nimic.
— Acum spune tot, strigă Bastian, și nu te opri la aluzii! Ce știi?

— Tremur în fața furiei tale, stăpâne, bâigui Xayide și intr-adevăr tremura toată, dar chiar de-ar fi să să însemne sfârșitul meu, am să-ți spun tot: Atrēiu plănuiește să-ți ia talismanul Crălesei Copile, fie în ascuns, fie cu forță.

Pentru o clipă lui Bastian i se tăie răsuflarearea.

— Poți să-o dovedești? întrebă el cu glasul stins. Xayide făcu din cap semn că nu și murmură:

— Cunoștințele mele nu fac parte dintre cele ce se pot dovedi.

— Atunci ține-le pentru tine! spuse Bastian și săngele i se urcă la cap, și nu calomnia pe cel mai cinstit și viteaz băiat din întreaga Fantázie!

Cu aceste cuvinte coborî din leptică și plecă.

Dusă pe gânduri, Xayide își plimba degetele pe capul de năpârci, iar ochii ei roșii-verzui licăreau. După câtva timp zâmbi iar și, în timp ce din gură i se înălța fum violet, șopti:

— Se va vedea, domnul și stăpânul meu. Cingătoarea Gemmal și-o va dovedi.

Când tabăra fu pregătită pentru popasul de noapte, Bastian intră în cortul său. Îi poruncî lui Illuan, djinnul cel albastru, să nu lase pe nimeni să intre, în nici un caz pe Xayide! Dorea să fie singur și să reflecteze.

Socotea că nici nu merită să se mai gândească la ceea ce-i spusesese vrăjitoarea despre Atrēiu. Altceva îl preocupa însă: cele câteva cuvinte strecurate despre obligația lui de a căuta înțelepciunea.

Până acum trăise atât de multe temeri și bucurii, tristeți și victorii, grăbise de la împlinirea unei dorințe la alta și nu avusese liniște nici o clipă, nimic nu-i dăduse liniștea și mulțumirea dorită. A fi însă înțelept înseamnă a fi mai presus de bucurie și durere, de teamă și milă, de ambii și de măhniri. A fi înțelept înseamnă a te ridica deasupra tuturor sentimentelor, a nu urî și a nu iubi pe nimeni și nimic, dar și a privi cu toată indiferență la sentimentele celor din jur. Cel care era cu adevărat înțelept nu se mai lăsa impresionat de nimic. Era inaccesibil și nimic nu-l mai putea atinge. Da, merită intr-adevăr să dorești a fi astfel! Bastian era convins că în acest fel ajunsese la

ultima sa dorință, acea dorință supremă ce urma să-l conducă la adevărata sa voință, după cum spusesese Graograman. Acum credea că a înțeles ce a vrut să spună. Își dori să fie un mare înțelept, cel mai înțelept din întreaga Fantázie!

Ceva mai târziu ieși din cort.

Luna lumina locuri pe care mai înainte nici nu le băgase în seamă. Orașul de corturi fusese ridicat într-o vale înconjurată de un arc larg de munți cu forme bizare. Tăcerea era desăvârșită. În vale mai erau presărate câteva crânguri și tufărișuri, mai sus, pe coastele munților, vegetația se rărea. Iar și mai sus înceta cu totul. Grupurile de stânci ce se înălțau sus de tot alcătuiau tot soiul de figuri, de parcă ar fi fost create de mâna vreunui sculptor gigantic. Nu sufla vântul și cerul era senin. Toate stelele străluceau și păreau mai apropiate decât alteori.

Sus de tot, pe culmea unuia dintre cele mai înalte piscuri, Bastian descoperi ceva ce părea o clădire cu cupolă. Cu siguranță era locuită, căci o lumină slabă pornea de la ea.

— Am observat-o și eu, stapâne, spuse Illuan cu glasul său hâriat, stând la postul său de la intrarea în cort. Ce-o fi oare?

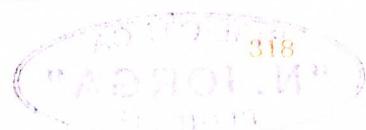
Abia terminase de vorbit când se auzi din mare depărtare un strigăt ciudat. Semăna cu acel „Uhuhuhu!” prelung al strigătului de cucuvea, dar mult mai puternic și mai adânc. Apoi strigătul mai răsună și a doua și a treia oară, de data aceasta însă din mai multe voci.

Erau într-adevăr bufnițe, în număr de șase, după cum constată Bastian foarte curând. Veneau din direcția piscului și a clădirii cu cupolă în vârf. Soseau plutind pe aripi aproape imobile. Și cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai bine se vedea mărimea lor uimitoare. Zburau cu o iuțeală nemaiînăomenită. Ochii lor străluceau puternic, iar urechile cu smocuri de puf pe ele le țineau ridicate în sus. Zburau fără nici un zgromot. Când se așezară jos în fața cortului lui Bastian, abia dacă se auzi un foșnet ușor al penelor din aripi.

Acum ședeau pe jos, fiecare dintre ele mai mare decât Bastian, și își suceau capetele cu ochii mari, rotunzi, în toate direcțiile. Bastian se apropie:

— Cine sunteți și pe cine căutați?

— Suntem trimise de Uștu, mama intuițiilor, răspunse una dintre cele șase bufnițe, suntem solii zburători ai mănăstirii stelelor Gigam.

- Ce fel de mânăstire e asta? întrebă Bastian.
- Este lăcașul înțelepciunii, răsunse o altă bufniță, unde sălăsluiesc călugării cunoașterii.
- Și cine e Uștu? iscodi Bastian în continuare.
- Unul dintre cei trei gânditori profunzi care conduc mânăstirea și-i instruiesc pe călugării cunoașterii, explică o a treia bufniță. Noi suntem solii de noapte și aparținem de ea.
- Dacă ar fi zi, adăugă a patra bufniță, atunci și-ar fi trimis solii, care sunt vulturi, altcineva, anume Şirkri, tatăl contemplației. Iar la ora amurgului, între zi și noapte, Iisipu, fiul deșteptăciunii, își trimite solii săi, vulpile.
- Cine sunt Şirkri și Iisipu?
- Ceilalți doi gânditori profunzi, stareții noștri.
- Și ce căutați aici?
- Îl căutăm pe marele înțelept, spuse cea de-a sasea bufniță. Cei trei gânditori profunzi știu că se află în această așezare de corturi și-l roagă să-i lumineze.
- Marele înțelept, întrebă Bastian, cine e el?
- Numele lui, răsunseră toate cele șase bufnițe într-un singur glas, e Bastian Balthasar Bux.
- L-ați și găsit, răsunse el, eu sunt. Bufnițele se plecară adânc, cu smucituri, lucru ce părea destul de hazliu, în ciuda mărimii lor însăpământătoare.
- Cei trei gânditori profunzi, spuse prima bufniță, roagă cu smerenie și venerație să vii la ei pentru a le dezlegă enigma pe care nu au putut-o dezlegă în întreaga lor viață atât de lungă.
- Bastian își mângâia gânditor bărbia.
- Bine, răsunse el în sfârșit, dar aş dori să-i iau cu mine și pe cei doi învățăcei ai mei.
- Noi suntem șase, răsunse bufnița, și câte două dintre noi pot purta câte unul dintre voi.
- Bastian se întoarse către djinnul cel albastru.
- Illuan, adu-i pe Atréiu și pe Xayide!
- Djinnul se îndepărta grăbnic.
- Care e întrebarea la care trebuie să răspund? se interesă Bastian.
- Mare înțelept, spuse una dintre bufnițe, noi suntem doar bieți soli zburători neștiutori și nu facem parte nici măcar din rangul cel mai de jos al călugărilor cunoașterii. Cum am putea noi oare să-ți comunicăm enigma pe care n-au izbutit să o lămurească cei trei gânditori profunzi în întreaga lor viață?

După câteva minute Illuan se întoarse cu Atréiu și cu Xayide. Pe drum le explicase pe scurt despre ce era vorba.

Când Atréiu ajunse în fața lui Bastian, îl întrebă în șoaptă:

— De ce eu?

— Da, întrebă și Xayide, de ce el?

— Veți afla, le răspunse Bastian.

Se dovedi că, prevăzătoare, bufnițele aduseseră cu ele trei trapeze. Câte două dintre ele apucară acum cu ghearele frânghiile de care atârnau trapezele, Bastian, Atréiu și Xayide se așezară pe vergele, iar păsările de noapte cele mari se ridicară cu ei în văzduh.

Când ajunseră la mănăstirea stelelor Gigam, văzură că acea cupolă mare nu era decât partea de sus a unei clădiri foarte întinse, compusă din multe corpuri de casă cubice. Avea nenumărate ferestre mici, iar calcanul înalt era lipit de o prăpastie stâncoasă. Pentru vizitatorii nepoștiți era greu sau deloc accesibilă.

În corpurile de casă cubice se aflau chiliile călugărilor cunoașterii, bibliotecile, încăperile gospodărești, precum și locuințele solilor. Sub cupola cea mare se afla sala de adunare unde cei trei gânditori profunzi își țineau cursurile.

Călugării cunoașterii erau ființe ale Fantáziei de cele mai diferite forme și obârșii. Când voiau însă să intre în mănăstire, trebuiau să intrerupă orice legătură cu țara și cu familia lor. Duceau o viață aspră și trebuiau să renunțe la multe, dedicându-se exclusiv înțelepciunii și cunoașterii. În comunitatea lor nu erau nicidcum primiți toți cei care doreau. Examenele erau severe, iar cei trei gânditori profunzi erau neînduplați. De aceea nu trăiau acolo niciodată mai mult de trei sute de călugări, dar tocmai astfel ei reprezentau elita celor mai luminate minți din întreaga Fantázie. Fuseseră și vremuri când frații și surorile intru înțelepciune ajunseseră să fie numai șapte, dar faptul nu modificase cu nimic severitatea examenelor. În momentul acela numărul călugărilor și al călugărițelor era ceva mai mare de două sute.

Când Bastian, urmat de Atréiu și Xayide, fu dus în sala cea mare de cursuri, văzu în față să o mulțime pestriță de tot felul de făpturi fantazice, care se deosebeau de propriul său alai numai prin faptul că toți, indiferent ce erau, se îmbrăcaseră în

rase aspre negre-cafenii. E greu de descris cum arăta, de pildă, o stâncă umblătoare sau un piticuț.

Doar cei trei stareți, gânditorii profunzi, aveau trupul de om. Capetele lor nu erau însă omenești. Uștu, mama intuițiilor, avea fața de bufniță. Şirkri, tatăl contemplației, avea capul de vultur. În sfârșit, Iisipu, fiul deșteptăciunii, avea capul unei vulpi. Sedeau pe scaune înalte de piatră și păreau foarte mari. Atréiu și chiar Xayide păreau cuprinși de sfială la vederea lor. Doar Bastian se apropie calm de ei. O liniște adâncă domnea în sala cea mare.

Şirkri, evident cel mai în vîrstă dintre cei trei și sezând la mijloc, arăta încet cu mâna spre un tron gol așezat în fața lor. Bastian luă loc pe el.

După o tacere îndelungată, Şirkri începu să grăiască. Vorbea cu voce scăzută, iar glasul său răsună surprinzător de adânc și de sonor.

— Din vremuri străvechi medităm la enigma lumii noastre. Iisipu gândește altfel despre ea decât presimte Uștu, iar intuiția lui Uștu duce la alte concluzii decât cele pe care le contemplu eu, și eu văd altfel decât gândește Iisipu. Dar lucrurile nu pot să mai continue astfel. De aceea te-am rugat pe tine, mare înțelept, să vii la noi și să ne lămurești. Vrei să ne îndeplinești rugămintea?

— Vreau, spuse Bastian.

— Ascultă, deci, mare înțelept, întrebarea noastră: ce e Fantázia?

Bastian tăcu câtva timp, apoi răspunse:

— Fantázia e Povestea fără sfârșit.

— Lasă-ne timp să-ți înțelegem răspunsul, spuse Şirkri. Ne vom întâlni mâine la aceeași oră.

Toți se ridicară în tacere, cei trei gânditori profunzi, precum și toți călugării cunoașterii, și ieșiră din sală.

Bastian, Atréiu și Xayide fură conduși în chiliile pentru oaspeți unde îi aștepta pe fiecare o gustare modestă. Culcursurile erau simple paturi de scânduri cu pături aspre de lână. Pentru Bastian și Atréiu firește că n-avea nici o importanță, doar Xayide ar fi dorit să obțină prin vrăji un pat mai plăcut, dar fu nevoie să constate că puterile ei magice nu aveau nici un efect în această mănăstire.

În noaptea următoare, la ora stabilită, se adunără din nou toți călugării, precum și cei trei gânditori profunzi, în sala cea mare cu cupolă. Bastian se așeză din nou pe tron, Xayide și Atréiu stăteau la stânga și la dreapta sa.

De data aceasta Uștu, mama intuițiilor, fu cea care îl privi pe Bastian, holbând ochii rotunzi de bufniță și spunându-i:

— Ne-am gândit la învățătura ta, mare înțelept. Ni s-a ivit însă o nouă întrebare. Dacă Fantázia e Povestea fără sfârșit, precum spui tu, atunci unde e scrisă această poveste?

Din nou Bastian tăcu o vreme, iar apoi răspunse:

— Într-o carte legată în mătase roșie-arămie.

— Dă-ne răgaz să-ți înțelegem cuvintele, spuse Uștu. Ne vom întâlni din nou aici mâine la aceeași oră.

Total se petrecu la fel ca în noaptea precedentă. Iar în cea următoare, după ce se adunaseră cu toții în sala de cursuri, Iisipu, fiul deșteptăciunii, luă cuvântul:

— Ne-am gândit și de data aceasta la învățătura ta, mare înțelept. Si din nou ne aflăm nedumeriți față de o nouă întrebare. Dacă lumea noastră, Fantázia, e o poveste fără sfârșit, și dacă această poveste e scrisă într-o carte legată în mătase roșie-arămie – atunci unde se găsește această carte?

Și după o scurtă tacere, Bastian răspunse:

— În podul unei școli.

— Mare înțelept, ripostă Iisipu cel cu capul de vulpe, noi nu ne îndoim de adevărul celor spuse de tine. Si totuși, am dori să te rugăm să ne faci să și vedem acest adevăr. Ești în stare?

Bastian se gândi, apoi spuse:

— Cred că sunt în stare.

Atréiu îl privi surprins pe Bastian. Xayide avea și ea o expresie întrebătoare în ochii ei diferit colorați.

— Ne vom întâlni mâine noapte la aceeași oră, spuse Bastian, dar nu aici în sala de cursuri, ci afară pe acoperișul mânăstirii stelelor Gigam. Iar voi trebuie să priviți cerul cu atenție și fără întrerupere.

În noaptea următoare – era tot atât de senin ca și în cele trei dinainte – toți membrii comunității, inclusiv cei trei gânditori profunzi, se adunaseră la ora stabilită pe acoperișurile mânăstirii și priveau cu capetele lăsate pe spate în sus spre cerul înstelat. Printre ei se găseau și Atréiu cu Xayide. Nici unul nu știa ce avea de gând Bastian.

Iar el se cățără pe punctul cel mai înalt al cupolei. Când se află sus, privi de departe în jur – și în clipa aceea văzu pentru prima oară, de departe, foarte de departe în zare și lucind feeric în lumina lunii, Turnul de Fildeș.

Scoase din buzunar piatra Al'Tsahir ce lumina bland. Bastian își rechemă în memorie cuvintele inscripției de pe ușa bibliotecii din Amarganth :

...De-mi va rosti numele și a doua oară
De la sfârșit la început,
Lumina celor o sută de ani
Într-o singură străfulgerare va pieri.

Ridică piatra în sus și strigă :

— Rihast'la !

În aceeași clipă apăru un fulger atât de strălucitor, că stelele de pe cer păliră, iar universul se lumină. Și se văzu podul școlii cu grinziile sale groase și înnegrite de vreme. Pe urmă totul se stinse. Strălucirea a o sută de ani se consumase într-o singură clipă. Al'Tsahir dispăruse fără urmă.

Cu toții, chiar și Bastian, avură nevoie de mai mult timp până ce ochii lor se învăță să văd nou cu lumina slabă a lunii și a stelelor.

Zguduiți de acea apariție, se adună să se întâlnească în marea sală de cursuri. Bastian veni ultimul. Călugării cunoașterii și cei trei gânditori profunzi se ridică să se întâlnesc și să se inclina să adânc și să se prelungă în față lui.

— Nu există cuvinte, spuse Şirkri, cu care aş putea să-ți mulțumesc pentru fulgerul iluminării, mare înțelept. Căci în podul acela misterios am zărit o ființă din specia mea, un vultur.

— Te înșeli, Şirkri, îl contrazise zâmbind bland Uştu, cea cu față de bufniță, am văzut bine că era o bufniță.

— Vă înșelați amândoi, o întrerupse cu ochii strălucitori Iisipu, ființă de acolo e înrudită cu mine. E o vulpe.

Şirkri ridică mâinile într-un gest de respingere.

— Iată-ne din nou acolo unde eram, spuse el. Numai tu, mare înțelept, ne poți răspunde și la noua întrebare. Care dintre noi trei are dreptate ?

Bastian surâse distant și spuse :

— Toți trei.

— Lasă-ne vreme să înțelegem răspunsul tău, îl rugă Uștu.

— Da, răsunse Bastian, vă las vreme atât cât dorîți. Căci noi vom pleca acum.

Pe fețele călugărilor cunoașterii, precum și pe cele ale celor trei stareți se putea citi dezamăgirea, dar Bastian respinse cu sânge rece rugămințile lor insistente de a rămâne la ei mai mult timp sau, și mai bine, pentru totdeauna.

Așadar, fu însotit, împreună cu cei doi învățăcei ai săi, până la ieșirea din mânăstire, iar solii zburători îl duseră înapoi la așezarea de corturi.

De altfel, în aceeași noapte se ivi la Gigam o primă divergență de principiu între cei trei gânditori profunzi. Peste mulți ani avea să ducă la destrămarea congregației. Uștu, mama intuițiilor, Širkri, tatăl contemplației, și Iisipu, fiul deșteptăciunii, întemeiară fiecare câte o mânăstire proprie. Dar aceasta este o altă poveste și va fi povestită altă dată.

Bastian pierduse însă în aceeași noapte orice amintire despre faptul că mersese vreodată la o școală. De asemenea și podul, chiar și cartea cu legătura de mătase roșie-arămie dispăruseră din memoria lui. Si nici nu se mai întreba cum ajunsese în Fantázia.

XXII

**Bătălia
pentru
Turnul de Fildeş**

eniseră înapoi iscoadele trimise și povestiră în tabără că se aflau cu toții acum foarte aproape de Turnul de Fildeș. În două, cel mult trei zile de marș forțat puteau ajunge acolo.

Bastian părea însă nehotărât. Dădea ordin să facă popas mai des decât până atunci, pentru a porni apoi în pripă. Nimeni din tot convoiul însotitorilor săi nu înțelegea motivul, dar firește că nici nu îndrăznea nimeni să-l întrebe. De la marea sa ispravă din mânaștirea stelelor devenise inaccesibil până și pentru Xayide. În tabără circulau tot soiul de zvonuri, dar cei mai mulți dintre tovarășii săi de drum se supuneau cu bunăvoieță ordinelor sale contradictorii. Marii înțelepți – spuneau ei – par de multe ori de neînteleș ființelor normale. Nici Atréiu și Fuhur nu-și mai puteau explica purtarea lui Bastian. Ceea ce se petrecuse în mânaștirea stelelor îi depășea pe amândoi. Dar faptul nu făcea decât să le sporească grija ce i-o purtau.

Înlăuntrul lui Bastian se luptau două sentimente, și nici unul dintre ele nu putea fi înăbusit. Îi era dor să se întâlnească cu Puișorul Lunii. Acum era vestit și admirat în întreaga Fantăzie și putea s-o revadă de la egal la egal. Totodată îi era însă teamă că i-l va cere înapoi pe AURYN. Și ce se va întâmpla atunci? Va încerca oare să-l trimită înapoi în lumea despre care aproape că nu mai știa nimic? Nu voia să se întoarcă! Și voia să păstreze gluvaierul! – Pe urmă îi trecea prin minte că nu era deloc sigur că ea i-l va cere înapoi. Poate că i-l va lăsa cât timp va dori el. Poate că i-l dăruise, și acum era al lui pentru totdeauna. În astfel de momente abia mai putea aștepta s-o revadă. Grăbea mersul oștirii pentru a ajunge cât mai repede la ea. Dar din nou era copleșit de îndoieri, și atunci poposeau cu toții, pentru ca Bastian să aibă timp să se lămurească la ce-ar fi putut să se aștepte.

Astfel, alternând marșurile forțate cu lungi zăbave, ajunseră în cele din urmă la marginea cea mai îndepărtată a vestitului Labirint, nesfârșita întindere a grădinii de flori străbătute de cărări și poteci întortocheate. În zare strălucea Turnul de Fildeș de un alb feeric pe cerul auriu al amurgului.

Întreaga ceată fantazică, precum și Bastian se opriseră pe loc, admirând într-o tăcere smerită frumusețea de nedescris a priveliștii. Chiar și pe fața lui Xayide se vedea o expresie de

uimire cum nu mai apăruse niciodată pe chipul ei și care, firește, dispăru foarte curând. Atréiu și Fuhur, aflându-se în urma tuturor, își amintea căt de diferit arătase Labirintul când fuseseră aici ultima dată: mâncat de boala mortală a neantului. Acum părea mai înfloritor, mai frumos și mai strălucitor decât fusese vreodată.

Bastian hotărî să nu meargă mai departe în ziua aceea, aşa că fură ridicate corturile pentru noapte. Trimise câțiva soli care urmău să transmită Puișorului Lunii salutul său și să anunțe că avea de gând ca a doua zi să-și facă intrarea în Turnul de Fildes. Pe urmă se culcă în cortul său și încercă să doarmă. Se răsucea întruna pe perne, dar grijile nu-i dădeau pace. Nu bănuia că această noapte urma să devină și din alte motive cea mai rea a existenței sale de până atunci în Fantázia.

Spre miezul nopții îl prinse se, în sfârșit, un somn neliniștit, când sări deodată, speriat de șoapte și murmur agitate în fața intrării cortului său. Se ridică și ieși afară.

— Ce se-ntâmplă? întrebă sever.

— Acest sol, răspunse Illuan, djinnul cel albastru, susține că trebuie să-ți transmită o veste atât de importantă, încât nu poate aștepta până mâine dimineață.

Solul pe care Illuan îl prinse de ceafă și-l ținea în sus era un sprintenel tare mic, o ființă semănând oarecum cu un iepure, doar că în loc de blâniță avea pene tipător de pestrițe. Sprinteneii fac parte dintre cei mai rapizi alergători din Fantázia și sunt în stare să parcurgă distanțe uriașe cu o asemenea viteză, încât în timpul fugii lor nici nu pot fi zăriți, trecerea lor făcându-se observată doar prin urma de norișori de praf stârniți de ei. Tocmai datorită acestei însușiri fusese ales sprintenelul în chip de sol. Parcurse întrreaga distanță până la Turnul de Fildes și înapoi, iar acum gâsfâia cu răsuflarea tăiată în timp ce djinnul îl depuse în fața lui Bastian.

— Iartă-mă, stăpâne, gâsfâi el, înclinându-se adânc de câteva ori, iartă-mă că îndrăznesc să-ți tulbur liniștea, dar pe bună dreptate puteai fi nemulțumit de mine dacă n-aș fi făcut-o. Crăiasa Copilă nu e în Turnul de Fildes, nu mai e acolo de vreme foarte îndelungată, și nimeni nu știe unde se află.

Brusc, Bastian simți gol și rece în suflet.

— Te înșeli, nu se poate.

— Ceilalți soli ți-o vor confirma, stăpâne, atunci când mă vor ajunge din urmă.

Bastian tăcu o vreme, apoi spuse slab:

— Mulțumesc. Bine.

Se întoarse și intră în cort.

Se întinse pe culcușul său și își sprijini capul în mâini. Era cu neputință ca Puișorul Lunii să nu fi aflat că de atâta vreme pornise la drum. Oare nu mai voia să-l revadă? Sau i se întâmplase ceva? Nu, era de neînchipuit ca în propria ei împărătie să i se întâiple ceva, ei, Crăiesei Copile.

Dar nu era acolo, aşa că el nu trebuia să i-l restituie pe AURYN. Pe de altă parte, resimțea însă o dezamăgire amarnică, fiindcă nu avea s-o revadă. Indiferent ce motiv ar fi putut avea ea ca să se poarte aşa, el socotea că era de neînteleș, ba chiar jignitor!

Apoi își aminti de spusele ades repetate de Atréiu și de Fuhur, anume că nimeni n-o întâlnește mai mult decât o singură dată pe Crăiasa Copilă!

Tristețea îl făcu să se simtă dintr-o dată cuprins de dor. Dorea să-și deschidă sufletul cuiva, dorea să vorbească cu un prieten. Îi era dor de Atréiu, de Fuhur.

Îi veni ideea să-și pună cingătoarea Gemmal și să meargă nevăzut la ei. Astfel putea fi la ei și să se bucure de prezența lor consolatoare fără a renunța la mândria lui.

Deschise repede caseta frumos împodobită, scoase cingătoarea și o așeză în jurul șoldurilor. Din nou fu cuprins de același sentiment neplăcut ca prima dată când el însuși nu se mai putuse vedea. Așteptă câtva timp până ce se mai obișnui, apoi ieși și începu să umble prin așezarea de corturi, căutându-i pe Atréiu și Fuhur.

Pretutindeni se auzeau șoapte și murmur agitate, figuri fantomatice se strecuau printre corturi, ici și colo se adunaseră mai mulți, sfătuindu-se în șoaptă. Între timp se întoarseră și ceilalți soli, iar vestea că Puișorul Lunii nu se afla în Turnul de Fildeș se răspândise cu iuțeala fulgerului în tabăra tovarășilor de drum. Bastian căuta mereu printre corturi, dar nu-i găsea nicăieri pe cei doi după care plecase.

Atréiu și Fuhur se opriseră la marginea taberei, sub un tufiș de rozmarin înflorit. Atréiu ședea turcește cu brațele încrucișate peste piept și privea cu fața nemîșcată spre Turnul de Fildeș. Balaurul-noroc era culcat pe pământ lângă el, cu capul său urlaș la picioarele lui.

— Era ultima mea speranță, credeam că va face o excepție cu el, pentru a-și lua înapoi talismanul, spuse Atréiu, dar acum am pierdut orice nădejde.

— O fi știind ea ce face, răsunse Fuhur.

În acest moment, Bastian îi găsi pe cei doi și se apropi nevăzut de ei.

— Oare știe într-adevăr? murmură Atréiu. AURYN nu trebuie să mai rămână la el.

— Și ce vrei să faci? întrebă Fuhur. De bunăvoie n-o să-l dea niciodată.

— Trebuie să i-l iau, răsunse Atréiu.

La aceste cuvinte Bastian simți cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Și cum vrei să faci una ca asta? îl auzi pe Fuhur vorbind. Desigur, odată ce i l-ai lua, el nu te-ar mai putea sili să i-l restituie.

— O, nu știu dacă-i chiar aşa. Tot ar mai avea puterea lui și sabia fermecată.

— Talismanul te-ar apăra însă, replică Fuhur, chiar și atunci.

— Nu, spuse Atréiu, nu cred. Nu de el. Nu astfel.

— Și când te gândești, continuă Fuhur râzând încetisor și cu amăriciune, că el însuși îl-a oferit în prima seară când ați fost împreună la Amarganth. Iar tu ai refuzat.

Atréiu dădu din cap.

— Pe atunci încă nu știam cum se vor desfășura lucrurile.

— Atunci ce-ți mai rămâne de făcut, întrebă Fuhur, ce-ai să întreprinzi ca să-i iezi talismanul?

— Trebuie să i-l fur, răsunse Atréiu.

Capul lui Fuhur țășni în sus. Cu ochii roșii-rubini arzându-i în cap, îl privi țintă pe Atréiu care-și plecă privirile în pământ și repetă în șoaptă:

— Trebuie să i-l fur. Nu există altă cale.

După o tacere neliniștită, Fuhur întrebă:

— Când?

— Chiar în noaptea asta, răsunse Atréiu, căci mâine ar putea fi prea târziu.

Bastian nu mai voia să audă nimic. Plecă încet. Nu mai simțea nimic altceva decât un gol rece și nesfârșit. Acum totul îi era indiferent – aşa cum spusese Xayide.

Se întoarse în cortul său și își scoase cingătoarea Gemmal. Pe urmă îl trimise pe Illuan să-i cheme pe cei trei cavaleri

Hysbald, Hykrion și Hydorn. În timp ce umbla de colo-colo în aşteptare, își aminti că Xayide îi prevestise totul. Atunci nu voise să credă, acum însă era nevoie să facă. Acum își dădea seama că Xayide era sinceră. Numai ea îi voia cu adevărat binele. Totuși încă nu era sigur că Atréiu își va duce într-adevăr la îndeplinire planul. Poate că fusese doar un gând de care se și rușina acum. În orice caz, Bastian nici nu avea să-i pomenescă vreodată aceste lucruri – deși de-aici înainte prietenia nu mai exista pentru el. Încheiase pentru totdeauna cu ea.

Când sosiră cei trei cavaleri, le spuse că avea motive să presupună că încă în timpul noptii un hoț va veni în cortul său. De aceea îi roagă pe cei trei cavaleri să stea de gardă în interiorul cortului și să-l ia imediat prizonier pe hoț, indiferent cine ar fi el. Hysbald, Hydorn și Hykrion fură de acord și se instalară pentru noapte. Bastian plecă.

Se duse la lectica de coral a lui Xayide. Ea dormea adânc, doar cei cinci gealați în platoșele lor negre de insectă stăteau smirnă și nemîșcați în jurul ei. În întuneric parcă erau cinci blocuri de granit.

— Doresc să-mi dați ascultare, spuse Bastian în șoaptă.

De îndată cei cinci își întoarseră fețele lor negre de fier către el.

— Poruncește-ne, stăpâne al stăpânei noastre, răsunse unul dintre ei cu glasul sunând a tinichea.

— Credeți că-l puteți da gata pe balaurul-noroc Fuhur? îl întrebă Bastian.

— Depinde de voința ce ne conduce, răsunse glasul de tinichea.

— E voința mea, spuse Bastian.

— Atunci dăm gata orișice, fu răspunsul.

— Bine, atunci porniți acum spre el! și le arăta direcția cu mână întinsă. Îndată ce Atréiu pleacă, luați-l prizonier! Dar rămâneți cu el acolo. Vă dau eu de știre când să-l aduceți.

— Cu placere, stăpâne al stăpânei noastre, îi răspunseră vocile de tinichea.

Fără zgromot și cu același pas cadențat cei cinci gealați negri se puseră în mișcare. Xayide surâse în somn.

Bastian se întoarse la cortul său, dar când îl zări, șovăi. În cazul în care Atréiu ar încerca într-adevăr să comită furtul, nu voia să fie de față când îl vor prinde.

Zorile începuseră să mijească, iar Bastian se așeză nu departe de cortul său, așteptând învelit în mantia sa de argint sub un pom. Timpul trecea nespus de încet, o dimineață spălăcită luase locul zorilor, se lumină mai mult, iar Bastian începuse să speră că Atréiu va fi renunțat la proiectul său, când din cort răsunară brusc gălăgie și zgromot confuz de voci. Nu ținu decât puțin timp, apoi Atréiu cu mâinile legate la spate fu scos de Hykrion din cort.

Obosit, Bastian se ridică și se sprijini de pom.

— Prin urmare, aşa! murmură el.

Pe urmă se duse la cort. Nu voia să-l privească pe Atréiu, iar acesta își ținea și el capul plecat.

— Illuan, îi spuse Bastian djinnului albastru de lângă intrarea în cort, trezește-i pe toți în tabără. Să se adune cu toții aici. Iar uriașii cu platoșe negre să-l aducă pe Fuhur.

Djinnul scoase un strigăt ascuțit de vultur și plecă în grabă. Peste tot pe unde trecea începea forfota în corturile mari și mici, precum și în celelalte locuri de odihnă.

— Nu s-a împotrivit deloc, mărâi Hykrion, arătându-l cu un gest al capului pe Atréiu care stătea nemîșcat și cu fruntea plecată. Bastian se întoarse cu spatele și se așeză pe o piatră.

Când cei cinci gealați îl aduseră pe Fuhur, o mare mulțime se și strânsese în jurul cortului de gală. La apropierea pașilor cadențați, bocănitori și metalici, spectatorii se dădură la o parte, eliberând calea. Fuhur nu era încătușat, iar uriașii în platoșe nici nu-l atingeau, ci mergeau doar la dreapta și la stânga lui cu săbiile trase din teacă.

— Nu s-a împotrivit deloc, stăpâne al stăpânei noastre, îi spuse lui Bastian una dintre vocile de tinichea atunci când convoiul se opri în fața lui.

Fuhur se întinse pe jos în fața lui Atréiu și închise ochii.

Se lăsa o tacere îndelungată. Ultimii întârziați din tabără veniră în grabă, întinzându-și gâtul pentru a vedea și ei ce se întâmplă. Singura persoană care nu era de față era Xayide. Soaptele și murmurul se stinseră treptat. Toate privirile se plimbau încolo și încoace între Atréiu și Bastian. În lumina cenușie a dimineții, figurile lor nemîșcate păreau o imagine fără culori, încremenită pentru vecie.

În sfârșit, Bastian se sculă în picioare.

— Atréiu, spuse el, ai vrut să-mi furi talismanul Crăieseii Copile ca să ţi-l însuşeşti. Iar tu, Fuhur, ai ştiut şi ai complotat cu el. Astfel voi doi n-aţi pângărit numai prietenia ce-a fost cândva între noi, ci v-aţi făcut vinovaţi şi de cea mai odioasă crimă împotriva voinei Puişorului Lunii, care mi-a dat mie giuvaierul. Vă recunoaşteţi vina?

Atréiu îl privi lung pe Bastian, apoi aprobă dând din cap.

Lui Bastian i se stinsese glasul şi trebui să încerce de două ori înainte de-a putea vorbi mai departe.

— Mă gândesc că tu, Atréiu, ai fost cel care m-a dus la Crăiasa Copilă. Şi mă gândesc la cântarea lui Fuhur la Amarganth. De aceea vreau să vă dăruiesc viaţa, viaţa unui hoţ şi a complicei lui său. Faceţi cu ea ce vreţi. Dar plecaţi de la mine, cât se poate de departe, şi să nu mai îndrăzniţi niciodată a da ochii cu mine. Vă surghiunesc pentru totdeauna. Nu v-am cunoscut niciodată.

Îi făcu cu capul semn lui Hykrion să dezlege cătuşele lui Atréiu, apoi se întoarse şi se aşeză la loc.

Atréiu rămase multă vreme nemîşcat, apoi îi aruncă o privire lui Bastian. Părea că vrea să spună ceva, dar pe urmă se răzgândi. Se aplecă spre Fuhur şi îi şopti ceva. Balaurul-noroc deschise ochii şi se sculă în picioare. Atréiu sări pe spinarea lui, iar Fuhur îşi luă zborul. Se înălta de-a dreptul în cerul matinal din ce în ce mai luminos şi, deşi mişcările lui erau greoale şi anevoie, după câteva clipe cei doi se făcură nevăzuţi.

Bastian se ridică şi intră în cortul său. Aici se zvârli pe culcus.

— Acum ai atins adevărata măreţie, spuse şoptit un glas bland şi voalat, acum nu mai ţii la nimic şi nimic nu te mai poate atinge.

Bastian se ridică în capul oaselor. Xayide era cea care vorbise. Era ghemuită în colţul cel mai întunecat al cortului.

— Tu, întrebă Bastian, cum ai intrat?

Xayide zâmbea.

— Pentru mine, domnul şi stăpânul meu, nu există santinele care m-ar putea opri. Numai porunca ta ar putea-o face. Mă goneşti?

Bastian se culcă iar şi închise din nou ochii. După un timp murmură:

— Mi-e indiferent. Rămâi sau pleacă!

Ea-l cercetă multă vreme pe sub pleoapele aproape lăsate.

Apoi se interesă:

— La ce te gândești, domnul și stăpânul meu?

Bastian se întoarse cu spatele la ea și nu-i răspunse.

Pentru Xayide era limpede că în nici un caz nu trebuia să-l lase acum singur. Oricând putea să-i scape. Trebuia să-l consoleză și să-l înveselească – în felul ei. Trebuia să-l constrângă să meargă mai departe pe drumul ce-l pregătise pentru el – și pentru ea însăși. Iar de data aceasta lucrurile nu mai puteau fi rezolvate cu vreun dar fermecat sau cu vreun şiretlic oarecare. Trebuia să facă uz de mijloace mai tari. De cel mai tare pe care îl avea la dispoziție, anume dorințele cele mai ascunse ale lui Bastian. Se așeză lângă el și-i șopti la ureche:

— Când vrei să-ți faci intrarea în Turnul de Fildes, domnul și stăpânul meu?

— Nu știu, vorbi Bastian cu capul înfundat în perne, ce să mai cauți acolo dacă Puișorul Lunii nu e? Nici nu mai știu ce să fac acum.

— Ai putea să te muți acolo pentru a o aștepta pe Crăiasa Copilă.

Bastian se întoarse spre Xayide.

— Crezi că mai revine?

Fu nevoit să-și repete întrebarea pe un ton mai insistent înainte ca Xayide să-i răspundă șovăind:

— Nu cred. Presupun că a părăsit Fantázia pentru totdeauna și că tu ești urmașul ei, domnul și stăpânul meu.

Bastian se ridică încet. Privi în ochii bicolori ai lui Xayide și trecu mult timp până ce pricepu bine înțelesul vorbelor ei.

— Eu? exclamă el.

Pe obraji îi ardeau pete roșii.

— Te sperie atât de mult gândul? șopti Xayide. Ți-a dat însemnul deplinelor ei puteri. Ți-a lăsat tîie împărăția ei. Iar tu vei fi acum Împăratul Copil, domnul și stăpânul meu. Și aceasta pe bună dreptate. Nu numai că ai salvat Fantázia venind încoace, dar ai și creat-o! Noi toți – și eu însămi – suntem operați! Ești doar marele înțelept, de ce te-ai teme acum să preiei deplinele puteri ce tîi se cuvin după toate câte s-au întâmplat?

Iar în timp ce ochii lui Bastian începeau să strălucească din ce în ce mai mult, aprinși de o febră rece, Xayide îi vorbea

despre o nouă Fantázie, despre o lume ce putea fi alcătuită în toate amănuntele ei după preferințele lui Bastian, unde putea să creeze și să distrugă după bunul lui plac, unde nu mai existau nici un fel de stavile și limitări, unde fiecare făptură, bună sau rea, frumoasă sau urâtă, proastă sau deșteaptă, își avea originea numai și numai în voința lui. Iar el trona sublim și misterios deasupra tuturor, hotărând destinele într-un veșnic joc.

— Abia atunci, încheie ea, vei fi cu adevărat liber, liber de tot ce te constrânge și liber să faci tot ce vrei. Nu doreai tu să-ți găsești adevărata ta voință? Iat-o!

Încă în aceeași dimineață corturile fură strânse, iar convoiul de multe mii de capete condus de Bastian și Xayide în lectica de mărgean porni la drum spre Turnul de Fildes. O coloană ce părea nesfârșită trecea pe căile întortocheate ale Labirintului. Iar când capul coloanei ajunse spre seară la Turnul de Fildes, ultimii din alai abia păsiseră peste hotarele cele mai îndepărtate ale grădinii.

Primirea făcută lui Bastian fu atât de sărbătoarească pe cât și-o dorise. Erau de față toți cei care făceau parte din curtea Crăiesei Copile. Pe toate crenelurile și acoperișurile stăteau paznicii, duhuri ale văzduhului cu trâmbițe strălucitoare, sunând din ele cât îi țineau plămâni. Scamatorii își arătau măiestria, astrologii proclamau norocul și măreția lui Bastian, cofetarii coceau torturi înalte cât munții, iar ministrui și demnitarii păseau lângă lectica de mărgean și o conduceau prin forfota mulțimii în sus pe strada principală care se desfășura sub forma unei spirale din ce în ce mai înguste în jurul conului format de Turnul de Fildes, până acolo unde poarta cea mare ducea în interiorul palatului propriu-zis. Urmat de Xayide și de toți demnitarii, Bastian urcă pe treptele albe ca neaua ale scării largi, merse mai departe prin toate sălile și coridoarele, prin cea de-a doua poartă, tot mai sus, prin grădina în care animalele, pomii și florile erau din fildes, peste podurile arcuite și prin ultima poartă. Voia să ajungă tocmai în acel pavilion care avea forma unei flori de magnolie și se afla în vârful uriașului turn. Se văzu însă că floarea era închisă și că ultima bucată de drum ce ducea la ea era atât de lunecoasă și de povârnită, încât nimeni nu se putea suia pe ea.

Bastian își aminti că nici Atréiu, grav rănit, nu putuse urca atunci, în orice caz nu cu propriile lui puteri. Căci nimeni dintre cei care-au ajuns vreodată sus nu știe în ce fel a izbutit. E ca un dar ce-l primești.

Dar Bastian nu era Atréiu. Căci de-aici înainte numai el avea căderea să dăruiască în chip de favoare această ultimă bucată de drum. Și nu avea de gând să dea înapoi.

— Chemați meseriașii! porunci el. Să-mi taiе trepte în suprafața netedă sau să-mi construiască o scară ori să inventeze altceva. Căci doresc să-mi stabilesc locuința acolo sus.

— Stăpâne, îndrăzni să replace unul dintre cei mai bătrâni sfetnici, acolo sus locuiește Suverana Dorințelor cea Cu Ochii de Aur, atunci când stă la noi.

— Să faceți ceea ce vă poruncesc eu! se răsti Bastian la el.

Demnitarilor le pieri sâangele din obraji și se dădură înapoi. Totuși îl ascultară. Fură aduși meseriași și se apucără de lucru, mânuind ciocane grele și dălti. Oricât se străduiau însă, nu izbuteau să spargă nici cea mai mică bucată din piscul muntei. Dăltile le săreau din mâna și pe suprafața netedă nu rămânea nici măcar o zgârietură.

— Invenți altceva, spuse Bastian supărat, întorcându-se cu spatele, căci vreau să ajung acolo sus. Dar să știi că răbdarea mea ar putea sfârși foarte curând.

Pe urmă plecă înapoi și, împreună cu membrii curții sale din care făceau parte în primul rând Xayide, cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion și Hydorn, precum și Illuan, djinnul cel albastru, luă în stăpânire celealte încăperi ale palatului.

Chiar în aceeași noapte convocă pe toți demnitarii, miniștrii și sfetnicii ce-i slujiseră până atunci Puișorului Lunii, să participe la o consfătuire în sala cea mare și rotundă unde se ținuse cândva congresul medicilor. Le ceru să-i jure supunere deplină.

— Chiar și atunci și mai ales atunci, mai adăugă el, când hotărârile mele vi s-ar părea de neînțeles. Căci eu nu sunt de-o seamă cu voi.

Pe urmă stabili că exact după șaptezeci și șapte de zile se va încorona el singur ca Împăratul Copil al Fantáziei. Urma să fie o sărbătoare de o asemenea splendoare cum nu mai existase niciodată, nici chiar în Fantázia. Ceru să fie trimiși soli în toate ținuturile, căci dorea ca fiecare popor al împărăției fantazice să-și trimită un reprezentant la festivitățile de încoronare.

Acestea fiind spuse, Bastian se retrase și-i lăsa singuri pe sfetnicii și demnitarii descumpăniți.

Erau cu toții dezamăgiți. Tot ce auziseră li se păruse atât de monstruos, încât multă vreme rămaseră tăcuți și cu capetele plecate. Pe urmă începură să se sfătuască în șoaptă. Iar după ce se consultară câteva ore, ajunseră la concluzia că trebuiau să asculte de poruncile lui Bastian, căci el purta însemnul Crăiesei Copile, ceea ce-i obliga să-i dea ascultare – fie că erau încredințați că într-adevăr Crăiasa Copilă îi predase deplinele puteri lui Bastian, fie că toată această întâmplare nu era decât încă una dintre deciziile ei de neînteleș. Prin urmare, soliile fură trimise și se dădu ascultare și tuturor celorlalte porunci ale lui Bastian.

E drept că el însuși nu se mai interesa de ele. Lăsa în seama lui Xayide toate amănuntele pregătirii sărbătorii de încoronare. Iar ea era neîntrecută în a-i ține ocupați pe toți membrii curții din Turnul de Fildeș – atât de ocupați, încât nimeni nu mai avea răgaz să stea să se gândească.

În timpul următoarelor zile și săptămâni, Bastian își petrecu vremea șezând de cele mai multe ori nemîscat în camera pe care și-o alese. Privea fix drept înainte și nu făcea nimic. I-ar fi plăcut să-și dorească ceva sau să născocească vreo poveste care să-l distreze, dar nu-i mai venea nimic în minte. Se simțea gol și găunos.

Astfel îi veni în sfârșit ideea că ar putea să-și dorească să vină Puișorul Lunii la el. Iar dacă acum era într-adevăr atotputernic și dacă toate dorințele sale se realizau, atunci trebuia să ea să asculte de el. Noaptea ședea de multe ori, șoptind :

— Puișorul Lunii, vino! Trebuie să vii. Îți poruncesc să vii.

Și se gândeau la privirea ei ce-i pătrunseseră în inimă ca o comoară strălucitoare. Dar ea nu venea. Și cu cât încerca mai des să-si silească să apară, cu atât mai mult se stingea amintirea acelei străluciri din inima lui, până ce se intunecă de tot înlăuntrul său.

Căuta să se convingă că va regăsi totul dacă ar ajunge odată în Pavilionul Magnoliei. Tot mereu alerga la meseriași și fi zorea, uneori cu amenințări, alteori cu făgăduieri, dar tot ce făceau ei se dovedea inutil. Scările se rupeau, cuiele de oțel se îndoiau, dăltile crăpau.

Cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn cu care i-ar fi plăcut lui Bastian să stea uneori de vorbă sau să joace unele jocuri, de cele mai multe ori nu mai erau buni de nimic. În cele mai adânci subsoluri ale Turnului de Fildeș, descoperiseră o pivniță de vinuri. Ședeau acolo zi și noapte, beau, jucau zaruri, urlau cântece idioate sau se certau și, uneori, trăgeau chiar săbiile unii împotriva altora. Câteodată străbăteau strada principală impleticindu-se, ținându-se de capul zânelor, rusalcelor, drăgaicelor și al altor făpturi feminine din Turnul de Fildeș.

— Ce vrei, stăpâne, spuneau ei când Bastian îi dojenea, trebuie să ne dai vreo treabă.

Lui Bastian nu-i trecea însă nimic prin minte și îi amâna până după încoronare, deși nici el singur nu știa ce se va schimba atunci.

Încetul cu încetul se strica și vremea. Apusurile de soare ca niște revârsări de aur apăreau tot mai rar. De cele mai multe ori cerul era cenușiu și acoperit, iar aerul devinea înăbușitor. Nu mai adia nici un vânticel.

Astfel se aprobia încet ziua încoronării.

Solii care fuseseră trimiși se întorceau. Mulți aduceau cu ei delegați din cele mai diferite ținuturi ale Fantáziei. Erau însă și unii care se întorceau fără să-și fi îndeplinit misiunea. Ei vesteau că locuitorii la care fuseseră trimiși refuzaseră să ia parte la ceremonie. De altfel, apăruseră în multe locuri rebeлиuni ascunse sau chiar fățișe.

Bastian privea nemîșcat.

— Pe toți aceștia, spuse Xayide, ai să-i pui tu cu botul pe labe atunci când vei fi împăratul Fantáziei.

— Doresc să vrea și ei ceea ce vreau eu, spuse Bastian.

Xayide plecase însă grăbită pentru a da noi ordine.

Și apoi sosi ziua încoronării care nu avea să mai aibă loc, ci avea să intre în istoria Fantáziei ca ziua bătăliei sângeroase pentru Turnul de Fildeș.

Încă de dimineață cerul fusese acoperit de o pătură groasă de nori plumburii ce nu lăsau să se lumineze de zi. Un semi-intuneric neliniștitor acoperea totul, aerul era nemîșcat și atât de greu și de apăsător, încât abia se putea respira.

Împreună cu cei paisprezece maestri de ceremonie ai Turnului de Fildeș, Xayide pregătise un program sărbătoresc extrem de

bogat care urma să întreacă în splendoare și risipă tot ce se văzuse vreodată în Fantázia.

Din primele ore ale dimineții începuse să cânte muzica pe toate străzile și în piețe, era însă o muzică ce nu mai răsunase niciodată în Turnul de Fildeș: sălbatică, stridentă, și totuși monotonă. Oricine o auzea începea să tresalte, să zvâcnească din picioare și, cu voie sau fără voie, să danseze și să sară. Nimeni nu-i cunoștea pe muzicienii care purtau măști negre și nimeni nu știa de unde-i adusese Xayide.

Toate clădirile și fațadele caselor erau împodobite cu steaguri și stegulete colorate tipător, care însă atârnau pleoștite, deoarece nu adia nici o suflare.

Cum Pavilionul Magnoliei continuă să fie inaccesibil, Xayide pregătise un alt loc pentru ceremonia de încoronare. Acolo unde strada principală în formă de spirală se sfârșea, în fața porții celei mari din zidul palatului, urma să fie așezat tronul pe trepte largi din fildes. Mii de cădelnițe uriașe fumegau aici, iar fumul mirosind amețitor și totodată atâtător curgea încet peste trepte, peste piață, în jos pe strada principală și pătrundea în toate străzile lăturalnice, în toate colțurile și în toate încăperile.

Pretutindeni stăteau gealații negri în platoșele lor de insecte, nimeni în afară de Xayide singură nu știa cum de reușise să-i multiplice însușit pe cei cinci care-i mai rămăseseră. Dar nu numai atât: vreo cincizeci dintre ei sedea acum pe cai puternici, alcătuiți de asemenea dintr-un metal negru.

Acești călăreți însă se întăreau într-un cortegiu triumfal un tron de-a lungul străzii principale. Nimeni nu știa de unde venise. Era mare cât un portal de catedrală și se compunea numai din oglinzi de toate formele și mărimile, numai perna pe care se ședea era din mătase roșie-arămie. În chip straniu, uriașul obiect lucitor luneca singur încet în sus pe spirala străzii, fără a fi tras sau împins, ca și cum ar fi avut o viață proprie.

Când se opri în fața porții celei mari din fildes, Bastian ieși din palat și luă loc pe tron. Arăta mic de tot, ca o păpușă, șezând acolo în mijlocul imensului fast rece și lucios. Mulțimea spectatorilor reținuți de un cordon format din gealații uriași cu platoșe negre izbucnii în urale, dar în mod inexplicabil răsunau pitigăiat și strident.

După aceea începu partea cea mai lungă și obositore a ceremoniei. Toți solii și delegații împărăției fantazice fură așezați într-un șir lung, unul în spatele celuilalt, iar sirul se prelungea în jos pe toată strada principală în formă de spirală a Turnului de Fildes și până hăt departe, foarte departe în grădina-labirint, și mereu se mai așezau și alții la sfârșitul cozii. Când îi venea rândul, fiecare dintre ei trebuia să se arunce la pământ în fața tronului, să atingă de trei ori pământul cu fruntea, să sărute piciorul drept al lui Bastian și să spună:

— În numele poporului meu și al celor de aceeași specie cu mine, te rog pe tine, căruia noi toți îi datorăm existența noastră, să te încoronezi ca Împărat Copil al Fantăziei!

Trecuseră astfel două sau trei ore când se produse brusc un freamăt în sirul celor care așteptau. Un Tânăr faun urcă în grabă strada, se vedea că alergă cu ultimele sale puteri, căci se împleticea și cădea când și când, se ridică din nou și alergă mai departe, până ce se aruncă la pământ în fața lui Bastian, abia trăgându-și sufletul. Bastian se aplecă spre el.

— Ce s-a întâmplat de îndrăznești să întrerupi ceremonia?

— Război, stăpâne! gâfăi faunul. Atréiu a adunat o mulțime de răzvrătiți și vine încoaace cu trei oști. Cer să predai pe AURYN, iar dacă nu-l dai de bunăvoie, vor să te constrângă.

Brusc se lăsă o liniște mormântală. Muzica ațătoare și strigătele stridente de bucurie amuțiseră dintr-o dată. Bastian privea fix drept înainte. Tot săngele îi pierise din față.

Acum sosiră în fugă și cei trei cavaleri Hysbald, Hykrion și Hydorn. Păreau nemaipomenit de bine dispuși.

— În sfârșit, avem și noi ceva de făcut, stăpâne! strigau ei în dezordine. Lasă totul în seama noastră! Nu te lăsa tulburat. Ne adunăm noi câțiva voinici și pornim împotriva rebelilor. Le dăm noi o lecție, de să ne țină minte.

Printre miile de făpturi ale Fantăziei aflate acolo, multe nu puteau fi deloc folosite pentru acțiuni războinice. Majoritatea însă știau foarte bine cum să umble cu o armă, ghioagă, sabie, arc, lance, praștie sau, pur și simplu, cu dinții și ghearele. Toți aceștia se adunară în jurul celor trei cavaleri care comandau oastea. În timp ce plecau, Bastian rămase pe loc cu numărul mare al celor mai puțini războinici, pentru a continua ceremonia. Dar de-aici înainte gândurile îi zburau în altă parte. Tot mereu ochii săi scrutau zarea, căci de pe locul unde stătea vedea

până departe. Norii imenși de praf ce se ridicau acolo îl făceau să bănuiască mărimea forței armate cu care sosea Atréiu.

— Fii fără grijă, iți spuse Xayide care venise lângă el, încă n-au intervenit gealații mei cu platoșe negre. Ei vor apăra Turnul tău de Fildes, iar lor nu li se poate împotrivi nimeni – în afară de tine cu sabia ta.

Peste câteva ore sosiră primele știri de pe front. De partea lui Atréiu lupta aproape întregul popor al pieilor verzi, dar și vreo două sute de centauri, cincizeci și opt de mâncători-de-piatră, cinci balauri-noroc conduși de Fuhur care intervenea mereu din aer în luptă, iar pe lângă ei și un stol de vulturi albi uriași, veniți în zbor din Munții Destinului, precum și foarte multe alte făpturi. Se spunea că ar fi fost văzuți chiar și inorogi.

Deși erau inferiori ca număr oastei comandate de cavalerii Hykrion, Hysbald și Hydorn, se băteau cu atâtă îngrijorare, încât împinseseră tot mai mult înapoi oastea ce lupta pentru Bastian.

Acesta ar fi vrut să plece el însuși pentru a prelua comanda asupra oastei sale, dar Xayide îl sfătuie să n-o facă.

— Gândește-te, domnul și stăpânul meu, spunea ea, că nu-i potrivit cu noul tău rang de împărat al Fantáziei să lupti tu însuți. Lasă lotul în seama celor ce te slujesc cu credință.

Lupta ținu toată ziua. Fiecare palmă a grădinii-labirint fu apărată cu îndărjire de oastea lui Bastian, preschimbându-se într-un câmp de luptă săngeros și răscolut. Când începu să se întunece, primii răzvrătiți ajunseseră la picioarele Turnului de Fildes.

Atunci Xayide îi trimise în luptă pe gealații ei cu platoșe negre, și cei călare, și cei pedeștri, iar ei începură să facă prăpăd printre războinicii lui Atréiu!

O descriere exactă a bătăliei pentru Turnul de Fildes e cu neputință, de aceea trebuie să renunțăm la ea. Până în ziua de azi mai circulă în Fantázia nenumărate cântece și povestiri despre acea zi și acea noapte, căci fiecare dintre cei care-au luat parte a trecut prin alte întâmplări. Toate acestea sunt povești care vor fi spuse altă dată.

Unii povestesc că și de partea lui Atréiu se aflau unul sau mai mulți magicieni cu puteri de-o seamă cu cele ale lui Xayide. Sigur însă nu se știe nimic. Poate că datorită lor Atréiu și oamenii săi au izbutit să cucerească Turnul de Fildes, în posida

uriașilor cu platoșe negre. Mai verosimil e totuși un alt motiv: Atréiu nu luptă pentru sine, ci pentru prietenul său, pe care voia să-l înfrângă ca să-l salveze.

Noaptea se lăsase de mult, o noapte fără stele, cu fum și cu flăcări. Torțe căzute la pământ, vase uriașe pentru ars tămâia răsturnate sau felinare sparte aprinseseră în mai multe locuri turnul. În lumina pâlpâitoare a focurilor Bastian alerga de colo-colo printre luptătorii care aruncau umbre fantomatice. Zgomotul armelor și urletele bătăliei răsunau în jurul lui.

— Atréiu! strigă el răgușit. Atréiu, arată-te! Vino să luptă cu mine! Unde ești?

Dar spada Sikanda rămânea în teacă și nu mișca.

Bastian trebuia să treacă prin toate încăperile palatului, apoi alergă afară pe zidul cel mare, larg cât o stradă și, tocmai când voia să treacă în fugă peste poarta exterioară sub care se afla tronul de oglinzi — prefăcut acum în mii de țăndări —, văzu că din direcția opusă Atréiu îi venea în întâmpinare. Avea o sabie în mână.

Pe urmă se aflarează față-n față, ochi în ochi. Sikanda nu mișca.

Atréiu îi puse lui Bastian în piept vârful sabiei sale.

— Dă-mi talismanul, îi spuse el, spre binele tău.

— Trădătorule! răspunse Bastian urlând, ești opera mea! Eu am făcut să existe totul! Să pe tine! Vrei să te întorci împotriva mea? Îngenunchează și cere-mi iertare!

— Ești nebun, răspunse Atréiu, tu n-ai creat nimic. Îi datorăzi totul Crăieseii Copile! Dă-mi-l pe AURYN!

— Ia-ți-l, spuse Bastian, dacă poți.

Atréiu șovăia.

— Bastian, spuse el, de ce mă silești să te înfrâng pentru a te salva?

Bastian se opri și trăgând de mânerul sabiei și cu puterea sa uriașă izbuti într-adevăr să scoată spada Sikanda din teacă, fără ca ea să-i sară de la sine în mână. Dar în clipă când trase spada, se auzi un sunet atât de însăpătător, încât și luptătorii de jos de pe stradă și din fața porții se opriră o clipă ca incremeniți, privind în sus către cei doi. Bastian recunoște sunetul. Era scrâșnetul îngrozitor pe care-l auzise când Graograman se prefăcuse în piatră. Strălucirea Sikandei se stinse. Își aminti ceea ce-i povestise leul că se va întâmpla dacă

va folosi vreodată arma după propria sa voință. Acum însă nu mai putea și nici nu voia să renunțe.

Lovi în Atréiu, care încerca să se apere cu sabia sa. Dar Sikanda spintecă arma lui Atréiu și-l nimeri în piept. Se căscă o rană adâncă de unde țâșni săngele. Atréiu căzu pe spate și se prăbuși de pe crenelurile porții celei mari. Din palele de fum izbucni o flacără albă în noapte, îl prinse pe Atréiu în cădere și-l luă cu sine. Fusesese Fuhur, balaurul-noroc alb.

Bastian își șterse cu mantia sudoarea de pe frunte. Și atunci văzu că mantia se înnegrise, devenise neagră ca noaptea. Înând încă spada Sikanda în mână, coborî de pe zidul palatului și ieși jos în piață.

O dată cu înfrângerea lui Atréiu norocul în luptă se schimbase de la un moment la altul. Oastea rebelilor cărora victoria li se păruse asigurată cu puțin timp înainte, începu acum să fugă. Bastian se afla ca într-un vis însăjumător din care nu se putea trezi. Izbânda lui avea un gust amar ca fierea, dar și de sălbatic triumf.

Înfășurat în mantia sa neagră, cu sabia plină de sânge în mână, cobora încet strada principală a Turnului de Fildeș care acum ardea ca o torță uriașă. Dar Bastian păsea înainte prin urletul și vuietul flăcărilor, abia simțindu-le, până ce ajunse la piciorul turnului. Acolo își găsi resturile armatei, așteptându-l în grădina-labirint pustiită, acum doar un nesfârșit câmp de luptă presărat cu leșurile locuitorilor Fantăziei. Hykron, Hysbald și Hydorn erau și ei acolo, ultimii doi grav răniți. Illuan, djinnul cel albastru căzuse. Xayide se afla lângă cadavrul lui. Ținea în mâini cingătoarea Gemmal.

— Domnul și stăpânul meu, spuse ea, el a salvat-o pentru tine.

Bastian luă cingătoarea și o strânse în pumnii, apoi o vârî în buzunar.

Își plimbă încet privirile peste tovarășii săi de luptă și de drum. Nu mai rămăseseră decât puține sute. Arătau istoviți și distruiți. Lumina pâlpâitoare a focului îi făcea să semene cu o ceată de fantome.

Cu toții aveau față îndreptată spre Turnul de Fildeș arzând ca un rug. Pavilionul Magnoliei din vârf fu cuprins de vâlvătăi, petalele lui se deschiseră larg și se văzu că era gol. Apoi se mistui și el în flăcări.

Bastian arătă cu spada spre mormani de tăciuni și de ruine și spuse cu vocea aspră:

— Aceasta e opera lui Atréiu. Si de aceea îl voi urmări până la capătul lumii!

Se săltă pe unul dintre uriașii cai de metal negru și strigă:

— Urmați-mă!

Calul se ridică pe picioarele dinapoi, dar el îl struni cu puterea voinței sale și porni în noapte, gonind în galop.

XXIII

**Vechiul
oraș
al împăraților**

 uswusul pe calul său înaripat n-ar fi putut nici el ține pasul cu Bastian gonind prin noaptea neagră ca smoala. În acest timp, tovarășii de luptă lăsați în urmă abia se pregăteau de plecare. Mulți dintre ei erau răniți, cu toții erau istoviți de moarte, căci nici unul dintre ei nu avea nici pe departe nemăsurată putere și rezistență a lui Bastian. Până și gealații cu platoșele negre pe caii lor metalici nu se puneau decât cu greu în mișcare, iar ceilalți, care mergeau pe jos, nu-și mai puteau găsi cadența obișnuită. Voința lui Xayide – prin care erau conduși cu toții – părea și ea să fi ajuns la limita puterilor. Lectica ei de mărgean căzuse pradă flăcărilor în timpul incendiului Turnului de Fildes. Așa că i se construise o lectică nouă din diferite scânduri de căruțe, arme frânte și rămășițe carbonizate din turn, care, firește, semăna mai degrabă cu o colibă sărăcăcioasă. Schiopătând și târșâindu-și picioarele, restul oștirii se tăra în urma ei. Hykrion, Hysbald și Hydorn care își pierduseră caii erau și ei nevoiți să umble sprijinindu-se unul pe altul. Nimeni nu scotea vreun cuvânt, dar toți știau că le va fi cu neputință să-l ajungă vreodată din urmă pe Bastian.

Acesta înainta duduind prin beznă, mantia neagră flutura fioros pe umerii lui, picioarele metalice ale calului uriaș scârțâiau și scrâșneau la fiecare mișcare, în timp ce copitele imense ciocăneau pământul.

— Dii, striga Bastian, dii! dii! dii!

Nu înainta atât de repede cât ar fi dorit.

Voa să-i ajungă din urmă pe Atréiu și pe Fuhur, cu orice preț, chiar dacă avea să omoare sub el acest monstruos cal metalic.

Voa răzbunare! La ora aceea ar fi ajuns de mult la țelul tuturor dorințelor sale, dar Atréiu îl împiedicase. Bastian nu ajunse să împărat al Fantáziei. Iar Atréiu trebuia să ispășească amarnic!

Bastian își zori încă și mai necruțător calul metalic. Încheieturile acestuia scârțâiau și scrâșneau tot mai zgomotos, dar calul încă asculta de voința călărețului și își iuți galopul nebun.

Goana sălbatică ținu multe ore fără ca noaptea să se lumineze. Bastian vedea mereu în fața ochilor Turnul de Fildes în flăcări și trăia mereu în gând clipa când Atréiu îi pusese sabia în piept – până când i se ivi pentru prima oară în minte întrebarea :

de ce șovăise Atréiu ? De ce nu se hotărâse să-l rănească pentru a-i smulge cu forța pe AURYN ? Și Bastian își aminti brusc de rana pe care i-o făcuse el lui Atréiu și de ultima privire a acestuia când căzuse pe spate și se prăbușise în hău.

Bastian își vârî înapoi în teaca cea ruginită spada pe care până atunci o ținuse în mână.

Apărură zorile și treptat începu să-și dea seama unde se află. Era o câmpie stearpă peste care gonea acum cu calul său metalic. Formele întunecate ale unor tufe de ienupăr semănau cu adunările nemîșcate ale unor uriași călugări cu glugă sau ale unor vrăjitori cu pălării ascuțite. Blocuri de stâncă erau risipite printre tufe.

Și pe urmă, chiar în timpul galopului, calul său metalic se desfăcu brusc în bucăți.

Bastian rămase pe jos, amețit de puterea izbiturii. Când se sculă în sfârșit în picioare, începu să-și frece loviturile ; se afla în mijlocul unei tufe joase de ienupăr. Tânărându-se, ieși afară. Acolo văzu spărturile ca niște coji goale ale calului răspândite pe o suprafață mare, ca și cum ar fi explodat un monument.

Bastian se ridică, își aruncă pe umeri mantia cea neagră și porni fără vreun țel precis către locul unde zorile luminau tot mai mult zarea.

În tufa de ienupăr rămase însă un obiect lucitor pe care-l pierduse acolo : cingătoarea Gemmal. Bastian nici nu observă paguba și nici mai târziu nu se mai gândi la cingătoare. Illuan o salvase zadarnic din flăcări.

După câteva zile Gemmal fu găsită de o coțofană care nu bănuia ce era în realitate obiectul strălucitor ce-i plăcuse. Îl duse în cuibul ei, dar astfel începu o altă poveste care va fi povestită altă dată.

Către amiază, Bastian ajunse la un parapet înalt de pământ, ce tăia de-a curmezișul câmpia. Se cățără pe el. Dincolo găsi o zănoagă largă ce – adâncindu-se tot mai mult spre interior – semăna cu un crater. Întreaga vale era acoperită de un oraș – în orice caz multimea de clădiri sugera această denumire, deși era orașul cel mai aiurit pe care-l văzuse vreodată Bastian. Toate clădirile păreau învălmăsite fără plan și fără sens, ca și cum ar fi fost răsturnate acolo de-a valma dintr-un sac urias. Nu existau nici străzi, nici piețe, nici vreo ordine evidentă.

Dar și clădirile izolate păreau descreierate, având ușa de intrare pe acoperiș, scări aşezate acolo unde nu se putea ajunge sau unele pe care nu s-ar fi putut săși decât cu capul în jos și care se sfârșeau în aer, turnulețele erau clădite pieziș și balcoanele atârnau vertical pe ziduri, ferestrele țineau locul ușilor, iar podelele țineau locul perețiilor. Existau poduri ale căror bolți arcuite se întrerupeau brusc, ca și cum constructorul lor ar fi uitat în toiul lucrului ce urma să fie întregul. Turnuri curbate ca bananele, piramide aşezate pe vârful lor. Pe scurt, întregul oraș dădea impresia de sminteaală.

Pe urmă Bastian îi văzu și pe locuitori. Erau bărbați, femei și copii. Trupul părea al unor oameni obișnuiți, dar îmbrăcămîntea lor arăta ca și cum ar fi înnebunit cu toții, nemaiputând face deosebirea între lucrurile ce slujesc pentru îmbrăcămîntă și cele ce slujesc altor scopuri. Pe cap purtau abajururi, găleți, castroane de supă, coșuri de hârtie, pungi sau cutii, și pe trup le atârnau fețe de masă, covoare, bucăți mari de poleială sau chiar butoaie.

Mulți dintre ei trăgeau sau împingeau roabe și cărucioare încărcate cu tot soiul de boarfe, lămpi sparte, saltele, vase, zdrențe și podoabe ieftine, iar alții cărau în spinare baloturi uriașe de troace asemănătoare.

Cu cât Bastian pătrundea mai adânc în oraș, se întețea și înghesuiala. Părea însă că nimeni nu știe prea bine încotro vrea să meargă. Bastian observă de mai multe ori cum câte unul care-și trăsesese cu greu căruciorul într-o anumită direcție îl târza după scurt timp în direcția opusă, pentru ca, puțin mai târziu, să pornească iar într-o nouă direcție. Cu toții erau însă într-o activitate febrilă.

Bastian hotărî să se adreseze unuia dintre ei.

— Cum se numește acest oraș?

Cel căruia îi vorbise lăsa din mâini căruciorul, se îndreptă din șale, își frecă un timp fruntea, ca și cum s-ar fi gândit intens, apoi plecă și își lăsa căruciorul acolo. Se părea că l-a uitat. Dar după câteva minute o femeie puse stăpânire pe el și-l trase anevoie undeva. Bastian o întrebă dacă boarfele sunt ale ei. Femeia rămase un timp locului cufundată într-o meditație adâncă, apoi plecă.

Bastian mai încercă de câteva ori, însă nu primi răspuns la nici o întrebare.

— N-are nici un rost să-i întrebi ceva, auzi dintr-o dată un glas chicotind, ei nu-ți mai pot spune nimic. Ar putea fi numiți cei-care-nu-spun-nimic.

Bastian se întoarsee în direcția de unde venise glasul și zări pe o ieșire de zid (de fapt, era partea de jos a unui balconăs ce fusese fixat invers) o maimuțică cenușie. Avea pe cap o pălărie neagră de doctor de pe care se legăna un ciucure și părea ocupată să-și socotească atent ceva pe degetele picioarelor. Apoi îi rânji lui Bastian, spunându-i:

— Scuzați-mă, eram foarte grăbită să calculez ceva.

— Cine ești? întrebă Bastian.

— Argax e numele meu, îmi pare bine! răspunse maimuțoiul și ridică pălăria de doctor. Cu cine am plăcerea?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Întocmai! spuse mulțumită maimuța.

— Și cum se numește acest oraș? se interesă Bastian.

— De fapt, n-are nici un nume, îl lămuri Argax, dar ar putea fi numit – să spunem – vechiul oraș al împăraților.

— Vechiul oraș al împăraților? repetă îngrijorat Bastian. De ce? Nu văd aici pe nimeni care să semene a vechi împărat.

— Nu? chicoti maimuța. Cu toate acestea toți cei pe care-i vezi aici au fost pe vremea lor împărați ai Fantăziei – sau cel puțin doreau să devină.

Bastian se sperie.

— De unde știi, Argax?

Maimuțoiul își ridică din nou pălăria de doctor și rânji:

— Eu sunt – să spunem – supraveghetorul orașului.

Bastian privi în jur. Foarte aproape de ei un bătrân săpase o groapă. Acum așeza în ea o lumânare aprinsă și astupa groapa la loc.

Maimuța chicotea.

— Doriți să facem un mic tur al orașului, domnu'? Să spunem – o primă luare de contact cu viitoarea locuință?

— Nu, spuse Bastian. Ce tot vorbești?

Maimuțoiul îi sări pe umăr.

— Vino, şușoti el, nu te costă nimic. Ai și plătit atât cât să-ți asiguri intrarea.

Bastian porni, deși ar fi preferat s-o ia la fugă. Avea o senzație neplăcută ce i se accentua la fiecare pas. Îi privea pe ceilalți și observă că nici între ei nu vorbeau deloc. Nici nu se interesau unii de alții, ba păreau că nici nu se văd.

— Ce-i cu ei, se interesa Bastian, de ce se poarta atat de straniu?

— Nu straniu, chicoti Argax la urechea lui, sunt de-o seamă cu tine, aşa s-ar putea spune, sau, mai bine zis, au fost pe vremea lor.

— Ce vrei să spui?

Bastian se opri în loc.

— Vrei să spui că sunt oameni?

Înveselit, Argax șopâia în sus și în jos pe spinarea lui Bastian:

— Aşa e! Aşa e!

În mijlocul drumului Bastian văzu o femeie sezând și încercând să culeagă cu acul de țesut boabele de mazăre dintr-o farfurie.

— Cum au ajuns aici? Si ce fac aici? întrebă Bastian.

— O, în toate vremurile au existat oameni care nu au găsit calea înapoi în lumea lor, ii explică Argax. La început n-au mai vrut, iar acum – să spunem – nu mai pot.

Bastian privi la o fetiță care împingea cu mari eforturi o trăsurică pentru păpuși ce avea roțile pătrate.

— Si de ce nu mai pot? întrebă el.

— Ar trebui să-și dorească acest lucru. Ei însă nu-și mai doresc nimic. Ultima lor dorință au folosit-o pentru altceva.

— Ultima lor dorință? întrebă Bastian. Din obraji ii pierise orice picătură de sânge. Deci nu poți să-ți dorești mereu câte ceva atât timp cât vrei?

Argax chicoti iar. Acum încerca să-i scoată lui Bastian turbanul ca să-l caute de păduchi.

— Lasă asta! strigă Bastian. Încercă să dea jos maimuțoiul de pe spate, dar acesta se ținea bine și zbiera de bucurie.

— Nicidcum! Nicidcum! hămăi el. Nu poți avea dorințe decât atât timp cât îți amintești de lumea ta. Cei de-aici și-au cheltuit însă toate amintirile. Cine nu mai are trecut, n-are nici viitor. De aceea ei nici nu îmbătrânesc. Uită-te la ei! Ti-ar veni să crezi că unii sunt aici de o mie de ani sau chiar și de mai mult? Dar rămân aşa cum sunt. Pentru ei nu se mai poate schimba nimic, fiindcă nici ei își nu se mai pot schimba.

Bastian observă un bărbat care săpunea o oglindă și pe urmă începu să-o bărbierească. Ceea ce la început i se păruse caraghios, acum îi dădea fiori reci.

Merse repede mai departe și abia acum își dădu seama că pătrundea tot mai adânc în oraș. Voi să se întoarcă, dar ceva îl atragea ca un magnet. Începu să alerge și încercă să scape de supărătoarea maimuță cenușie, dar aceasta rămânea lipită de el, ba îl mai și zorea:

— Mai repede! Hop! Hop! Hop!

Bastian înțelese că orice-ar fi făcut, tot n-ar fi avut nici un rost, și se opri.

— Și toți cei de-aici, întrebă el abia trăgându-și suflarea, au fost odată împărați ai Fantăziei sau au vrut să fie?

— Desigur, spuse Argax, cel care nu-și mai găsește calea vrea să devină împărat, mai curând sau mai târziu. N-au izbutit toți, dar fiecare a dorit-o. De aceea există aici două feluri de nebuni, în orișice caz – s-ar putea spune – rezultatul e același.

— Care sunt cele două feluri? Explică-mi! Vreau neapărat să știu, Argax!

— Liniștește-te! Liniștește-te! chicoti maimuța, ținându-se încă și mai strâns de gâtul lui Bastian. Unii dintre ei și-au cheltuit treptat amintirile. Iar când au pierdut-o și pe ultima, AURYN nu le-a mai îndeplinit nici o dorință. După aceea au venit – am putea spune – din proprie inițiativă aici. Ceilalți, care s-au proclamat împărați, și-au pierdut brusc în acel moment toate amintirile. De aceea nici lor AURYN n-a mai putut să le îndeplinească nici o dorință, de vreme ce nici nu mai aveau vreuna. După cum vezi, se revine la același lucru. Sunt și ei aici și nu mai pot pleca.

— Înseamnă că au avut cu toții cândva pe AURYN?

— Se-nțelege! răsunse Argax. Au uitat însă de mult. De altfel, nici nu i-ar ajuta cu nimic pe bieții smintiți.

— Li s-a..., Bastian șovăi, li s-a luat?

— Nu, spuse Argax, atunci când cineva se proclamă împărat, talismanul dispare din propria lui voință. E limpede că lumina zilei – s-ar putea spune –, căci puterea Crăiesei Copile nu poate fi folosită pentru a-i lua tocmai această putere.

Bastian se simțea atât de rău, încât ar fi dorit să se așeze undeva, dar mica maimuță cenușie nu-i îngăduia.

— Nu, nu, vizionarea orașului încă nu s-a încheiat, tipă ea, cel mai important lucru abia urmează! Mergi mai departe! Mergi mai departe!

Bastian văzu un băiat bătând cu un ciocan greu cuie în ciorapi întinsî îñ fața lui pe jos. Un bărbat gras încerca să lipească timbre pe bășici de săpun care, firește, se spărgeau mereu. Dar el nu contenea să facă altele, suflând.

— Uită-te! auzi Bastian glasul lui Argax și simți în același timp cum acesta îñ intorcea cu mânuța lui de maimuță capul într-o anumită direcție. Uită-te acolo, nu-i distractiv?

Se strânsese un grup numeros de oameni, bărbați și femei, bătrâni și tineri, cu toții în cea mai ciudată îmbrăcăminte, dar nu vorbeau. Pe jos se aflau o mulțime de zaruri mari, iar pe fiecare dintre cele șase fețe ale zarurilor erau litere. Oamenii amestecau mereu zarurile și pe urmă se holbau mult timp la ele.

— Ce fac acolo, șopti Bastian, ce fel de joc e? Cum se numește?

— E jocul de-a oarecare, răspunse Argax.

Apoi le făcu semn jucătorilor și strigă:

— Foarte bine, copii! Dați-i înainte! Nu vă lăsați!

Pe urmă se întoarse iar către Bastian și-i șopti la ureche:

— Nu mai sunt în stare să povestească nimic. Și-au pierdut uzul limbajului. De aceea am inventat acest joc pentru ei. Îi ține ocupăți, după cum vezi. Și e foarte simplu. Dacă stai și te gândești, va trebui să admiți că toate poveștile din lume nu sunt compuse, de fapt, decât din douăzeci și șase de litere. Literele rămân mereu aceleași, numai combinațiile lor se schimbă. Din litere se compun cuvinte, din cuvinte fraze, din fraze capitulo și din capitole povești. Ia uită-te, ce scrie acolo?

Bastian citi:

H G I K L O P F M W L Y V X Q
Y X C V B N M A S D F G H J K L O A
Q W E R T Z U I O P U
A S D F G H J K L O A
M N B V C X Y L K J H G F D S A
U P O I U Z T R E W Q A S
Q W E R T Z U I O P U A S D F
Y X C V B N M L K J
Q W E R T Z U I O P U
A S D F Q H J K L O A Y X C
U P O I U Z T R E W Q

A O L K J H G F D S A M N B V
 G K H D S R Z I P
 Q E T U O U S F H K O
 Y C B M W R Z I P
 A R C G U N I K Y O
 Q W E R T Z U I O P U A S D
 M N B V C X Y A S D
 L K J U O M G R E F G H L.

— Da, chicoti Argax, de cele mai multe ori aşa iese. Dacă joci însă foarte mult timp, ani de zile, atunci ies uneori şi cuvinte, nu sunt cuvinte deosebit de mintoase, dar cel puţin sunt cuvinte. „Spanacomanie”, de pildă, sau „Cârnatoperie” sau „Gulerită”. Iar dacă joci o sută de ani, o mie de ani, o sută de mii de ani fără întrerupere, atunci după toate probabilităţile trebuie să iasă o dată şi o poezie. Iar dacă joci veşnic, atunci trebuie să se ivească toate poezile, toate poveştile posibile şi, pe lângă ele, toate poveştile poveştilor, chiar şi această poveste în care stăm de vorbă noi doi. E logic, nu-i aşa?

— E îngrozitor, spuse Bastian.

— O, spuse Argax, depinde de punctul de vedere. Cei de colos-ar putea spune – practică jocul cu plăcere. În afară de asta, ce-am putea face cu ei în Fantázia?

Bastian privi mult timp în tăcere pe jucători, apoi întrebă în şoaptă:

— Argax, ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Cum să nu? Cine în întreaga Fantázie nu-ţi ştie numele?

— Spune-mi un lucru, Argax. Dacă ieri aş fi devenit împărat, m-aş fi aflat azi aici?

— Azi sau mâine, răspunse maimuţa, sau peste o săptămână. În orice caz, ai fi sosit curând aici.

— Înseamnă că Atréiu m-a salvat.

— Asta nu mai ştiu, recunoscu maimuţa.

— Iar dacă ar fi izbutit să-mi ia giuvaiерul, ce s-ar fi întâmplat atunci?

Maimuţa chicoti din nou.

— S-ar putea spune că şi atunci ai fi nimerit tot aici.

— De ce?

— Fiindcă ai nevoie de AURYN ca să-ţi găseşti calea înapoi. Dar, ca să vorbesc cinstit, nu cred că mai eşti în stare.

Maimuța bătu din palme, salută cu pălăria ei de doctor și rânji.

— Spune-mi, Argax, ce trebuie să fac?

— Să găsești o dorință care să te ducă înapoi în lumea ta. Bastian tăcu iar multă vreme, apoi întrebă:

— Argax, îmi poți spune câte dorințe mai pot avea cu totul?

— Nu multe. După părerea mea, cel mult încă trei sau patru.

Și-ți va fi greu să te descurci numai cu atâtea. Începi cam prea târziu, iar drumul înapoi nu-i deloc ușor. Trebuie să traversezi Marea Pâclelor. Numai în acest scop trebuie să cheltuiesti o dorință. Ce mai urmează după aceea – nu știu. În întreaga Fantázie nu știe nimeni care e pentru alde voi drumul spre lumea voastră. Poate că vei găsi pe Yor și Minroud, ultima scăpare pentru mulți ca tine. Deși mă tem că pentru tine e – să spunem – prea departe. De data aceasta mai ai însă posibilitatea să ieși din vechiul oraș al împăraților.

— Mulțumesc, Argax! spuse Bastian.

Mica maimuță cenușie rânji.

— La revedere, Bastian Balthasar Bux!

Și dintr-un singur salt dispăru într-una din casele cele sucite. Șterpelise și turbanul lui Bastian.

Acesta mai rămase un timp locului, nemîșcat. Ceea ce aflașe îl zăpăcea și-l tulbura atât de mult, încât nu era în stare să ia nici o hotărâre. Toate țelurile și planurile lui de până atunci se prăbușiseră. Avea impresia că înăuntrul său totul se răsturnase – la fel ca piramida de colo, partea de sus era întoarsă în jos, iar partea din spate spre față. Ceea ce sperase însemna pieirea sa, iar ceea ce urâse era salvarea.

Pentru început îl era limpede un lucru: trebuie să iasă din acest oraș smintit! Și nu mai voia să se întoarcă niciodată!

Porni la drum prin harababura de case aiurite și foarte curând se dovedi că drumul spre interiorul orașului fusese cu mult mai lesnicios decât cel de ieșire. Tot mereu era nevoie să constate că greșise direcția și se îndrepta iar spre centrul orașului. Avu nevoie de întreaga după-amiază înainte de a izbuti să ajungă la parapetul de pământ. Apoi alergă afară în câmpie și nu se mai opri din fugă până ce noaptea – la fel de întunecoasă ca și cea precedentă – îl sili să stea locului. Căzu istovit sub o tufă de ienupăr și se cufundă într-un somn adânc. Iar în timpul somnului i se stinse amintirea că pe vremuri știuse să născocească povesti.

Toată noaptea nu văzu în vis decât o singură imagine care nici nu pierea și nici nu se schimba : Atréiu cu rana săngerândă în piept stătea în fața lui și-l privea, nemîșcat și tăcut.

Trezit de un bubuit de tunet, Bastian sări în sus. Era încunjurat de bezna cea mai adâncă, dar întreaga grămadă de nori adunați de mai multe zile părea a clocoți cu furie. Fulgera neîncetat, tunetele uruaus și duduiau, că se cutremura pământul, furtuna vuia peste câmpie îndoind tufele de ienupăr până la pământ, torrentele de ploaie se prăvăleau ca niște perdele cenușii peste tot întinsul.

Bastian se ridică. Înfășurat în mantia sa cea neagră, stătea pe loc, apa îi curgea peste față.

Drept în fața lui un trăsnet lovi un pom, spintecând trunchiul noduros, crengile fură îndată cuprinse de vâlvătăie, vântul răspândi o ploaie de scântei peste câmpia în noapte, dar potopul de sus stinse repede totul.

Bastian fusese zvârlit în genunchi în timpul îngrozitorului trostnet. Acum începu să sape pământul cu amândouă mâinile. Când groapa fu destul de adâncă, își dezlegă spada Sikanda de la șold și o așeză în groapă.

— Sikanda, spuse el încetisor printre urletele furtunii, îmi iau pentru totdeauna rămas-bun de la tine. Niciodată să nu se mai întâmpile vreun rău prin cineva care te ridică împotriva unui prieten. Si nimeni să nu te găsească aici înainte ca tot ce s-a întâmplat prin tine și prin mine să fie complet uitat.

Pe urmă umplu groapa la loc cu pământ și la sfârșit acoperi totul cu crengi și cu mușchi pentru ca nimeni să n-o descopere.

Și tot acolo se mai află Sikanda până în ziua de azi. Căci abia într-un viitor îndepărtat va veni cineva care s-o poate atinge fără nici o primejdie – dar aceasta e o altă poveste și va fi povestită altă dată.

Bastian porni la drum în întuneric.

Spre dimineață furtuna se potoli, vântul se opri, ploaia picura doar de pe pomi și totul se liniști.

O dată cu această noapte, pentru Bastian începu o drumeție lungă și singuratică. Nu mai voia înapoi la tovarășii săi de drum și de luptă, înapoi la Xayide. Acum voia să caute calea de întoarcere în lumea oamenilor – dar nu știa nici cum și nici unde. Oare exista pe undeva o poartă, un vad, un hotar pe unde putea trece ?

Trebuia s-o descopere, atât știa. Nu avea însă nici o putere în această privință. Se simțea ca un scafandru aflat pe fundul mării în căutarea unei nave scufundate, dar care e mereu împins de ape în sus, înainte de a putea găsi ceva.

Mai știa că nu-i mai rămâneau decât puține dorințe, de aceea avea mare grija să nu folosească pe AURYN. Nu trebuia să sacrifice puținele amintiri ce-i mai rămăseseră decât pentru a se apropiua de lumea sa, și numai atunci când era absolut necesar.

Dar dorințele nu pot fi nici provocate și nici înăbușite după cum ai vrea. Ele izvorăsc din adâncurile cele mai ascunse ale ființei noastre, fie ele bune sau rele. Și se nasc fără să ne dăm seama.

Fără ca Bastian să observe, în el se naștea o nouă dorință ce căpăta treptat un chip tot mai precis.

Singurătatea în care călătorea de atâtea zile și nopti avu drept urmare faptul că-și dori să facă și el parte din vreo comunitate, să fie primit în vreun grup, nu ca stăpân sau ca învingător ori ca ceva mai deosebit, ci numai ca unul printre cei mulți, poate chiar ca cel mai de jos sau cel mai puțin important, dar ca unul care ține în mod firesc de ceilalți și participă la viața comună.

Într-o bună zi se întâmplă să ajungă la țărmul unei mări. În orice caz, aşa crezu el la început. Se afla pe un țărm stâncos și abrupt, iar în fața ochilor săi se desfășura o mare cu valuri albe incremenite. Abia mai târziu văzu că valurile nu erau cu adevărat nemîșcate, ci înaintau foarte încet, că existau vârtejuri și curenți tot atât de imperceptibili ca și arătătoarele unui ceasornic.

Era Marea Pâclelor !

Bastian se plimbă de-a lungul țărmului abrupt. Atmosfera era caldă și puțin umedă, nu adia nici un vânticel. Era încă devreme, înaintea amiezii, iar soarele lumina întinderea albă de ceată ce se pierdea în zare.

Bastian merse câteva ore, iar spre amiază ajunse la un orașel construit pe pari înalți, afară în largul Mării Pâclelor, la o oarecare distanță de uscat. Un pod lung suspendat legă orașul de o limbă a coastei stâncoase. Podul se legăna ușor când Bastian păși peste el.

Casele erau relativ mici, ușile, ferestrele, scările, totul părea făcut la dimensiunile unor copii. Și într-adevăr, oamenii care

umblau pe străzi aveau cu toții mărimea unor copii, deși era vorba de bărbați adulți cu bărbi și femei cu pieptănături înalte. Era izbitor faptul că nu prea puteau fi deosebiți, căci semănau nespus de mult între ei. Fețele le erau cafenii-închis ca și pământul umed și păreau foarte blânzi și liniștiți. Când îl vedea pe Bastian, dădeau din cap, dar nimeni nu-i adresa vreo vorbă. În general, păreau să fie tare tăcuți, numai foarte rar se auzea pe stradă sau într-o uliță vreo vorbă sau o chemare, în ciuda forfotei intense ce domnea pretutindeni. Niciodată nu putea fi văzut vreunul singur, întotdeauna umblau în grupuri mai mari sau mai mici, ținându-se de brațe sau de mâini.

Când privi mai bine casele, Bastian își dădu seama că toate erau dintr-un fel de împletituri din nuiele, unele mai grosolane, altele mai subțiri, ba chiar și pavajul străzilor era împletit. Iar pe urmă văzu că și îmbrăcămîntea oamenilor, pantalonii, fustele, hainele și pălăriile erau făcute din aceeași împletitură, în acest caz, firește, dintr-o împletitură foarte subțire și măiestrit țesută. Era limpede că aici se făcea absolut totul din același material.

Din loc în loc, Bastian putu arunca o privire în diferite ateliere ale unor meseriași, ocupați cu toții de confecționarea obiectelor împletite, făceau pantofi, ulcioare, lămpi, cești, umbrele – toate din aceleași împletituri. Si niciodată nu lucra vreunul singur, căci toate aceste obiecte nu puteau fi alcătuite decât de mai mulți o dată. Era o placere să privești cu câtă dibăcie lucrau mână-n mână și cum fiecare îl completa pe celălalt. În acest timp cântau de cele mai multe ori o melodie simplă, fără cuvinte.

Orășelul nu era prea mare, astfel că Bastian ajunse curând la marginea lui. Iar privelîștea ce se ivi aici îi dovedi fără putință de tăgadă că se afla într-un oraș de marinari, căci aici se aflau sute de nave de toate formele și mărimile. Totuși era un oraș de marinari destul de neobișnuit, căci toate aceste nave erau atârnate de undițe uriașe și pluteau în aer, legânându-se ușor, una lângă cealaltă, peste adâncul prin care treceau pâclele albe. De altfel, se părea că și aceste nave erau făcute cu totul din împletituri de nuiele și n-aveau nici pânze, nici catarge, nici vâsle sau timone.

Bastian se aplecase peste un parapet și privea în jos la Marea Pâclelor. Putea să-și dea seama căt de înalți erau parii

pe care era construit orașul judecând după lungimea umbrelor aruncate pe întinderea albă de jos.

— În timpul nopții, auzi el o voce vorbind alături de el, pâclele se ridică până la înălțimea orașului. Atunci putem porni în larg. În timpul zilei soarele absoarbe pâcla și nivelul mării scade. Asta doreai să știi, străine, nu-i aşa?

Lângă Bastian se sprijineau de parapet trei bărbați care îl priveau bland și prietenos. Intră în vorbă cu ei și află că orașul purta numele de Yskal sau mai era numit și orașul împletiturilor. Locuitorii se numeau yskalnari. Cuvântul însemna întrucâtva „cei ce există în comun”. Meseria celor trei era pâclonautica. Bastian nu voia să-și spună numele pentru a nu fi recunoscut și le zise că se numește „Unul”. Cei trei marinari îi explicară că ei nici nu aveau nume pentru fiecare în parte și erau de părere că nici nu e nevoie. Cu toții împreună erau yskalnari, ceea ce le era întru totul de ajuns.

Cum era tocmai ora prânzului, îl poftiră pe Bastian să meargă cu ei, și el primi cu recunoștință. Într-o ospătărie din apropiere se aseză la masă și, în timpul prânzului, Bastian află totul despre orașul Yskal și despre locuitorii săi.

Marea Pâclelor, numită la ei Skaidan, era un ocean uriaș din negură albă ce despărțea două regiuni ale Fantăziei. Nimeni nu aflase până acum cât de adânc era Skaidan și nici nu se aflase de unde provenea imensa cantitate de pâclă. E drept că sub suprafața oceanului se putea foarte bine respira, de asemenea se putea intra în mare mergând pe fundul ei dacă se pornea dinspre țărm, unde pâcla era mai puțin adâncă, dar trebuia să fii precaut și să te legi cu o frângie de care să poți fi tras înapoi. Căci pâcla îți răpea în scurt timp orice capacitate de orientare. Mulți cutezători sau ușuratici se prăpădiseră în decursul anilor, încercând să traverseze singuri și pe jos Skaidanul. Numai puțini putuseră fi salvați. Singurul mod de a ajunge pe partea cealaltă a Mării Pâclelor era cel al yskalnarilor.

Împletiturile de nuiele din care erau alcătuite casele orașului Yskal, toate obiectele uzuale, îmbrăcămîntea, precum și navele se făceau dintr-un soi de papură ce creștea aproape de țărm sub suprafața Mării Pâclelor și nu putea fi recoltată decât punându-ți viața în primejdie. Această papură, deși era flexibilă, iar în atmosferă normală chiar moale, stătea drept în sus în ceată, fiind mai ușoară decât pâcla și plutind pe ea. Prin

urmare, navele clădite din papură pluteau și ele. Îmbrăcământea purtată de yskalnari era deci totodată și un fel de colac de salvare pentru cazul în care cineva nimerea în pâclă.

Toate acestea nu reprezentau însă adevărata taină a yskalnarilor și nu explica motivul deosebitei comuniuni în care își duceau viața. După cum observă Bastian foarte curând, păreau să nu știe cuvântul „eu”, în orice caz, nu-l foloseau niciodată, ci spuneau mereu doar „noi”. Abia mai târziu descoperi Bastian din ce cauză.

Atunci când din cele spuse de cei trei pâclonauți înțelese că vor pleca în larg încă în aceeași noapte, îi întrebă dacă nu-l pot angaja și pe el ca elev matelot. Ei îi explicară că un drum pe Skaidan se deosebea foarte tare de orice alt drum pe mare, fiindcă nu se putea ști niciodată dinainte cât timp va dura traversarea și unde va duce până la urmă. Bastian spuse că e tocmai ceea ce dorește, așa că pâclonauții fură de acord să-l ia cu ei pe navă.

După cum se așteptau, la căderea nopții negura începu să crească, iar la miezul nopții atinsese înălțimea orașului de impletituri. Acum toate navele care mai înainte atârnaseră în aer ajunseseră să plutească pe suprafața albă. Nava pe care se găsea Bastian – era o ambarcațiune plată și lungă de vreo treizeci de metri – fu desprinsă din odgoane și începu să plutească încet sub cerul nopții în largul Mării Pâclelor.

Încă de la prima vedere, Bastian se întrebăse în ce fel putea fi pus în mișcare acest soi de navă, deoarece nu avea nici pânze, nici vâsle și nici elice. După cum află, pânzele n-ar fi folosit, deoarece peste Skaidan nu sufla niciodată vreun vânt, iar cu vâsle sau elice nu se putea trece peste pâclă. Forța datorită căreia se mișca nava era de natură cu totul diferită.

În mijlocul punții se găsea o suprafață circulară ceva mai ridicată. Bastian o observase încă de la început și crezuse că e un fel de puncte de comandă sau ceva asemănător. Într-adevăr, în timpul întregii călătorii stăteau cel puțin doi dintre pâclonauți acolo sus, uneori și trei, patru sau chiar și mai mulți, (întregul echipaj număra paisprezece marinari – desigur, fără Bastian). Cei care se găseau pe suprafața rotundă își petrecuseră brațele unul pe după umerii celuilalt și priveau în direcția de mers. Dacă nu îi observai cu mare grijă, puteai crede că stăteau nemîșcați. Numai la o cercetare foarte atentă se putea observa

că se legănau foarte încet și în aceeași măsură, executând un fel de dans. Totodată cântau o melodie simplă, foarte frumoasă și blândă, care se repeta mereu.

La început Bastian crezuse că strania purtare reprezentă vreo ceremonie sau un obicei mai deosebit al cărui sens îi era ascuns. Abia în cea de-a treia zi a călătoriei îndrăzni să-l întrebe pe unul dintre cei trei prieteni ai săi, care tocmai se aşezase lângă el. La rândul lui, acesta păru mirat de uimirea lui Bastian și îi arătă că oamenii pun în mișcare nava prin voință și puterea lor de imaginație.

Bastian nu putu înțelege de la bun început explicația și întrebă dacă pun în mișcare niscaiva roți ascunse.

— Nu, răspunse pâclonautul, când vrei să-ți miști picioarele îți ajunge să vrei și să-ți imaginezi – sau ai cumva nevoie de vreo mașinărie cu roți ca să umbli?

Deosebirea dintre propriul trup și o navă constă numai în aceea că cel puțin doi yskahnari trebuiau să-și contopească cu totul vrerea și imaginația într-una singură. Căci numai prin această unire lua naștere forța de propulsie. Iar dacă voiau să înainteze mai repede, trebuiau să participe mai mulți. În mod normal lucrau în schimburi de câte trei, iar ceilalți se odihneau, căci, deși părea ușoară și plăcută, era totuși o muncă grea și obositore, cerând o concentrare intensă și neîntreruptă. Era însă singurul mod de a naviga pe Skaidan.

În cele din urmă Bastian fu instruit de pâclonauți și învăță taina comuniunii lor: dansul și cântecul fără cuvinte.

În decursul lungii traversări deveni încetul cu încetul unul de-al lor. Era un sentiment deosebit și indescriptibil de uitare de sine și de armonie când simțea în timpul dansului cum propria lui putere de imaginație se contopea cu a celorlalți devenind un singur tot. Se simțea într-adevăr primit în societatea lor și făcând parte dintre ei – și totodată îi pieri din memorie orice amintire despre împrejurarea că în lumea de unde venise și spre care voia acum să caute calea de întoarcere existau oameni care aveau cu toții propriile lor păreri și imaginații. Singurul lucru de care își mai amintea vag erau părintii lui și cum era acasă la el.

Adânc în fundul inimii sale mai era însă și o altă dorință decât cea de-a nu mai fi singur. Iar această altă dorință începea acum să se manifeste ușor.

Se întâmplă în ziua când își dădu seama pentru prima dată că armonia yskalnarilor nu rezulta prin acordarea unor moduri de gândire foarte diferite, ci datorită faptului că semănau atât de mult intre ei, încât nu aveau nevoie de nici un efort să gândească și să simtă totul la fel. Dimpotrivă, pentru ei nici nu exista posibilitatea de a se certa sau de a fi în dezacord, căci nici unul dintre ei nu se simțea un individ izolat. Nu erau nevoiți să înăbușe cine stie ce contradicții pentru a se armoniza cu toții, dar această lipsă de efort începu să-l nemulțumească pe Bastian. Blândețea lor i se părea searbădă, și melodia mereu repetată a cântecului lor monotonă. Simțea că printre toate acestea îi lipsea ceva, că Tânjea după ceva, dar nu putea spune după ce anume.

Lucrurile i se lămuriră câtva timp mai târziu când pe cer se ivi o uriașă cioară a pâclelor. Toți yskalnarii se înfricoșără și se ascunseră sub punte cât putură mai repede. Unul singur nu izbuti să fugă la timp, iar pasarea imensă se repezi scoțând un țipăt, îl înhață pe nenorocit și plecă cu el în cioc.

După ce trecu primejdia, yskalnarii apărură pe punte și continuă călătoria cântând și dansând, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Armonia lor nu se tulburase, nu erau întristați și nu jeleau, nu mai pomeniră nici un cuvânt despre întâmplare.

— Nu, spuse unul dintre ei când fu întrebăt de Bastian, nu ne lipsește nimeni. De ce să jelim?

Individualul singur nu conta deloc la ei. Și cum nu se deosebeau cu nimic unul de altul, nici unul dintre ei nu era de neînlocuit.

Bastian voia însă să fie o individualitate, un cineva, nu doar unul la fel cu toți ceilalți. Dorea să fie iubit tocmai fiindcă era aşa cum era. În comunitatea yskalnarilor exista într-adevăr armonie, nu însă și iubire.

Nu mai dorea să fie cel mai mare, cel mai puternic, cel mai înțelept. Toate acestea le lăsase în urma sa. Acum își dorea să fie iubit aşa cum era, bun sau rău, frumos sau urât, despept sau prost, cu toate defectele sale – sau tocmai din cauza lor.

Dar cum era el oare într-adevăr?

Nu mai știa. Primise atât de multe în Fantázia, iar acum nu mai era în stare să se regăsească pe sine printre toate darurile și însușirile cu care fusese înzestrat.

Începând de atunci, nu mai participă la dansul pâclonauților. Sădea în față de tot la proră, privind spre Skaidan, zi după zi și uneori chiar și noaptea.

În cele din urmă ajunseră la celălalt țărm. Nava pâclelor trase la mal, Bastian le mulțumi yskalnarilor și debarcă.

Era o țară plină de trandafiri, păduri de trandafiri de toate culorile. Iar printre nesfârșitele boschete de trandafiri șerpuia o cărare.

Bastian porni pe cărare.

XXIV

**Aiuola
Doamna**

ayide își sfârși zilele într-un chip lesne de povestit, dar greu de înțeles și plin de contradicții ca atâtea altele în Fantázia. Până în ziua de azi învățații și istoricii își storc creierii, întrebându-se cum a fost cu putință, unii se îndoiesc chiar de fapte sau încearcă să le dea o altă interpretare. Aici vom expune ceea ce s-a întâmplat în realitate și fiecare să încerce să explică lucrurile aşa cum crede.

Pe vremea când Bastian sosise în orașul Yskal la pâclonauți, Xayide și uriașii ei în platoșe negre ajunseră la locul din câmpie unde calul metalic se desfăcuse bucăți sub Bastian. În acea clipă începu să se teamă că nu-l va mai găsi niciodată. Puțin mai târziu, văzând parapetul de pământ unde rămăseseră urmele lui Bastian când urcase pe el, bănuiala ei se preschimbă în certitudine. Dacă ajunsese în vechiul oraș al împăraților, era pierdut pentru ea, indiferent că rămânea acolo pentru totdeauna sau că izbutea să scape din oraș. În primul caz, ar fi fost lipsit de orice putere ca toți cei de acolo și nu ar mai fi fost în stare să-și dorească nimic – iar în celălalt caz, toate dorințele de putere și de mărire s-ar fi stins în el. În ambele cazuri, jocul se încheiașe pentru ea, Xayide.

Porunci gealaților cu platoșe să se opreasă, dar – cu totul de neînțeles – ei nu ascultară de voința lui Xayide, ci mărșăluiră mai departe. Atunci ea se înfurie, sări din lectică și se așeză în cale cu brațele întinse. Uriașii cu platoșe negre, atât pedeștrii, cât și călăreții, tropăiră însă mai departe, ca și cum ea nici n-ar fi fost acolo, călcând-o în picioare. Dar în momentul în care Xayide își dădu sufletul, convoiul cel lung se opri brusc ca un mecanism de ceas stricat.

Când Hysbald, Hydorn și Hykrion îi ajunseră mai târziu din urmă, împreună cu resturile oștirii, văzură cele întâmplate, dar nu se dumiriră defel, căci, aşa cum bine știau, voința lui Xayide era cea care îi punea în mișcare pe uriașii goi pe dinăuntru și prin urmare ea îi făcuse s-o calce în picioare. Dar prea multă gândire nu era punctul tare al celor trei cavaleri, aşa că ridicară din umeri și nu-și mai bătură capul. Se sfătuiră ce era de făcut și ajunseră la concluzia că întreaga campanie se încheiașe. Prin urmare, lăsară la vatră tot ce mai rămăsese din oaste, sfătuindu-i pe toți să se ducă acasă. Iar ei își, având în vedere că îi juraseră credință lui Bastian și nevoind să-și calce

jurământul, hotărâră să-l caute în întreaga Fantázia. Nu putură însă să se înțeleagă în privința direcției în care să pornească și de aceea stabiliră ca fiecare să continue pe cont propriu. Își luară rămas-bun, și fiecare porni șchiopătând în altă direcție. Toți trei au trecut apoi printr-o mulțime de aventuri, iar în Fantázia circulă nenumărate povestiri despre căutările lor lipsite de orice sens. Acestea sunt însă alte povesti și vor fi povestite altă dată.

Iar gealați metalici goi pe dinăuntru și cu platoșe negre rămăseră de atunci nemîșcați în același loc din câmpie, în apropierea vechiului oraș al împăraților. Ploaia și zăpada căzură peste gealați, iar ei ruginiră și se scufundără treptat în pământ, strâmb sau drept. Totuși, unii mai pot fi văzuți și astăzi. Locurile aceleia nu au însă o faimă prea bună, și toti călătorii le ocolesc. Dar să ne întoarcem acum la Bastian.

În timp ce urma curbele line ale cărării printre boschetele de trandafiri, zări ceva care îl umplu de uimire, căci în toată Fantázia nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, anume un stâlp indicator cu o mână cioplită ce arăta într-o anumită direcție.

„Spre Casa Schimbărilor”, scria pe mână.

Bastian porni fără grabă în direcția arătată. Respira mireasma nenumăraților trandafiri și se simțea din ce în ce mai vesel, ca și cum l-ar fi așteptat o surpriză plăcută.

În sfârșit, ajunse la o alei dreaptă, străjuită de pomi sferici plini de mere roșii. Iar la capătul aleii se înălța o casă. Apropiindu-se, constată că era cea mai nostimă casă pe care o văzuse vreodată. Acoperișul înalt și țuguiat sedea ca o scufie ascuțită pe o clădire ce semăna mai degrabă cu un dobleac uriaș, căci era sferică, iar în multe locuri pereții aveau umflături și scobituri, ca niște burdihane care îi dădeau casei o înfățișare corpolentă și plăcută. Se mai vedea și câteva ferestre și o ușă de intrare, toate însă strâmbe și răsucite, ca și cum toate aceste deschideri ar fi fost tăiate în dobleac de un neîndemnătic.

În timp ce Bastian se îndrepta spre casă, observă că ea se afla într-o continuă, dar înceată schimbare. La fel de tacticos ca un melc ce-și scoate coarnele, se ivea în partea dreaptă o

mică ieșitură care se transforma încetul cu încetul într-un fel de foișor. În partea stângă se vedea o fereastră care se închidea și dispărea treptat. Din acoperiș creștea un coș, iar peste ușa de intrare se forma o mică terasă cu balustradă de fier.

Bastian se oprise locului și privea cu uimire și veselie schimbările neîncetate. Acum înțelegea de ce casa purta numele de „Casa Schimbărilor”.

Pe când mai stătea pe loc, auzi din interior o voce caldă și melodioasă de femeie care cânta :

De un veac, oaspete drag,
Noi te-am așteptat.
Dacă ai ajuns în prag,
Tu ești – neapărat!
Foamea, setea să ți-o stingi
Totu-i pregătit,
Tot ce cauți și-ți dorești.
Vei sta liniștit,
Cu durerea alinată,
Suferința mânghiată.
Căci pe-un lung drum ai venit
Pân-aici, la mine.
Fie c-ai fost bun ori rău,
Oricum ești, e bine !

Ah, gândi Bastian, ce glas frumos ! Aș dori ca acest cântec să mi se adrezeze mie !

Vocea începu să cânte din nou :

Mare domn, fii iarăși mic !
Intră-aici și fii pitic !
Nu mai sta mereu în prag,
Căci vei fi primit cu drag !
Toate ți le-am pregătit
De mult timp – chiar infinit !

Glasul avea o putere de atracție irezistibilă asupra lui Bastian. Era sigur că o persoană extrem de prietenoasă era cea care cânta. Prin urmare, bătu la ușă, iar glasul cel frumos îi strigă :

— Intră ! Intră ! băiatul meu frumos !

Bastian deschise ușa și văzu o cameră plăcută, nu prea mare, prin ale cărei ferestre bătea soarele. La mijloc era o masă rotundă încărcată cu tot felul de farfurii și coșuri pline cu fructe multicolore necunoscute lui. La masă sedea o femeie care semăna ea însăși cu un măr, atât era de rotundă și cu obrajii rumeni, atât părea de sănătoasă și de atrăgătoare.

În primul moment Bastian fu copleșit de dorința de a alerga la ea cu brațele întinse, strigându-i: „Mamă! Mamă!”. Dar se stăpâni. Mama lui era moartă și cu siguranță nu se afla aici, în Fantázia. E drept că femeia aceasta avea același surâs drăgăstos și același fel de a privi care inspira încredere, totuși asemănarea era cel mult a unei surori. Mama lui fusese micuță, iar femeia de-aici era mare și oarecum impunătoare. Purta o pălărie uriașă acoperită cu flori și fructe, iar rochia ei era, de asemenea, dintr-un material înflorat. Abia după ce se uită foarte bine la rochie își dădu seama că în realitate era făcută numai din frunze, flori și fructe.

În timp ce stătea și o privea, îl năpădi un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse de multă, multă vreme. Nu-și mai amintea când și unde, știa doar că uneori se simțise astfel pe vremea când mai era mic.

— Așază-te, băiatul meu frumos, spuse femeia, făcând cu mâna un gest de invitație spre un scaun, cred că ți-e foame, aşa că ar trebui să mănânci mai întâi.

— Iartă-mă, răsunse Bastian, văd că aștepți un ospet, pe când eu am nimerit aici doar din întâmplare.

— Așa o fi? întrebă femeia zâmbind. Ei, nu face nimic. Totuși poți mânca, nu-i aşa? Între timp am să-ți spun o mică poveste. Ia și mănâncă și nu mai aștepta să te tot poftesc!

Bastian își scoase mantia cea neagră, o puse pe un scaun, se așeză și luă șovăind o poamă. Înainte însă de a mușca din ea, întrebă:

— Dar tu? Nu mănânci nimic? Sau nu-ți plac fructele?

Femeia râse tare și din toată inima, Bastian nu înțelegea de ce.

— Bine, spuse ea după ce se liniști, dacă stărui, am să-ți ţin de urât și am să iau și eu ceva, dar în felul meu. Să nu te sperii!

Cu aceste cuvinte, își luă o stropitoare ce se afla pe jos lângă ea, o ridică deasupra capului și își turnă apa peste pălărie.

— Ah, făcu ea, ce bine m-am răcorit!

Acum veni rândul lui Bastian să râdă. Apoi mușcă din poamă și observă de îndată că nu mai mâncase niciodată ceva atât de bun. Pe urmă mai mâncă alta, iar aceasta era și mai bună.

— Îți place? întrebă femeia, privindu-l atent. Bastian avea gura plină și nu putea răspunde, mesteca și dădea afirmativ din cap.

— Mă bucur, spuse femeia, mi-am dat deosebită osteneală cu ele. Mai mănâncă, ia cât vrei!

Bastian își luă încă un fruct, iar acesta era cu adevărat o încântare. Suspină entuziasmat.

— Și acum am să-ți povestesc, continuă femeia, dar tu mănâncă liniștit înainte.

Bastian trebuia să se străduiască mult să-i asculte cuvintele, căci fiecare fruct îi producea o nouă încântare.

— Cu mult, mult timp în urmă, începu femeia înflorată, Crăiasa Copilă a noastră era bolnavă de moarte, căci avea nevoie de un nume nou ce nu i-l putea da decât un pui de om. Dar oamenii nu mai veneau în Fantázia, nimeni nu știa de ce. Iar de Crăiasa ar fi murit, aceasta ar fi însemnat și sfârșitul Fantáziei. Într-o zi însă sau, mai bine zis, într-o noapte, veni totuși un om – era un băiețel – și el dădu Crăiesei Copile numele de Puișorul Lunii. Atunci ea se însănătoși și drept mulțumire îi făgădui băiatului că toate dorințele sale vor deveni realitate în împărăția ei – una după alta, până ce el va fi găsit adevărata sa voință. Începând de atunci, băiețelul porni într-o lungă călătorie, de la o dorință la alta, iar fiecare dintre ele i se împlinea. Și fiecare împlinire îl ducea la o nouă dorință. Și nu erau doar dorințe bune, ci și unele rele, dar Crăiasa Copilă nu face nici o diferență, pentru ea totul are aceeași valoare și totul e la fel de important în împărăția ei. Și când la sfârșit Turnul de Fildeș fu el însuși distrus, ea nu făcu nimic ca să-l împiedice. Însă o dată cu împlinirea unei noi dorințe, băiețelul mai uita o parte din amintirile sale despre lumea din care venise. Lui nu-i părea rău, căci tot nu mai voia să se întoarcă acolo. Prin urmare, continua să-și pună dorință după dorință, dar în felul acesta își cheltuise aproape toate amintirile – fără amintiri însă nu-și mai poate dori nimeni nimic. Ajunsese cât pe-aci să nici nu mai fie om, ci o făptură a Fantáziei. Iar adevărata sa voință

tot n-o aflase. Acum se ivise primejdia ca să-și consume și ultimele amintiri fără s-o cunoască, ceea ce ar fi însemnat că nu avea să mai ajungă niciodată înapoi în lumea sa. Dar până la urmă izbuti să ajungă la Casa Schimbărilor pentru a rămâne acolo atât timp până ce-și va fi găsit adevărata sa voință. Căci Casa Schimbărilor nu se numește astfel fiindcă se schimbă ea însăși, ci fiindcă îi schimbă și pe cei care locuiesc în ea. Iar lucrul era foarte important pentru acel băiețel, căci până atunci dorise mereu să fie un altul decât cel care era, dar nu voise niciodată să se schimbe.

Aici femeia se întrerupse din povestire, căci oaspetele ei se oprise din mestecat. Ținea în mână un fruct din care mușcase și o privea țintă, cu gura căscată, pe femeia cea înflorată.

— Dacă nu-ți place, spuse ea îngrijorată, pune-o liniștit deoseptă și ia-ți alta!

— Poftim, bâigui Bastian, o, nu, e foarte bună.

— Atunci totu-i în ordine, spuse mulțumită femeia. Am uitat însă să spun cum se numea băiețelul așteptat de atâta amar de vreme în Casa Schimbărilor. Mulți locuitori ai Fantáziei îl numeau simplu „Salvatorul”, alții îi spuneau „Cavalerul Sfeșnicului cu Șapte Brațe” ori „Marele Înțelept” sau și „Domnul și Stăpânul”, dar adevăratul său nume era Bastian Balthasar Bux.

După aceea femeia își privi multă vreme surâzând oaspetele. El înghiți în sec de câteva ori și pe urmă spuse încet:

— Așa mă numesc eu.

— Ei vezi, spuse femeia și nu păru deloc surprinsă.

Bobocii de pe pălăria ei și de pe rochie se deschiseră toți o dată.

— Dar o sută de ani, replică nesigur Bastian, nici n-au trecut de când sunt în Fantázia.

— O, în realitate noi te așteptăm de mult mai multă vreme, răsunse doamna, chiar și bunica și bunica bunicii mele te-au așteptat. Vezi, acum îți se spune o poveste ce-ți este nouă și totuși despre un trecut străvechi.

Bastian își aminti de cuvintele lui Graograman, pe atunci era încă la începutul călătoriei sale. Acum i se părea într-adevăr că au trecut o sută de ani de atunci.

— De altfel, nici nu îți-am spus până acum care e numele meu. Sunt Aiula Doamna.

Bastian repetă numele și îi veni oarecum greu până ce izbuti să-l pronunțe cum trebuie. Pe urmă își luă încă un fruct. Mușcă din el și i se păru că întotdeauna tocmai cel pe care-l mănâncă este cel mai gustos dintre toate. Puțin îngrijorat, văzu că ajunsese la penultimul din farfurie.

— Ai mai vrea să mănânci? întrebă Aiuoia Doamna, care observase privirea lui.

Bastian dădu afirmativ din cap. Atunci ea își întinse mâna spre pălărie și spre rochie și culese fructe până ce farfuria se umplu din nou.

— Pe pălăria ta cresc fructele? întrebă Bastian mirat.

— Cum aşa, pe pălărie?

Aiuoaia Doamna îl privi fără să înțeleagă, dar apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Prin urmare, tu crezi că ceea ce am eu pe cap e o pălărie? Nicidecum, băiatul meu frumos, totul crește din mine, aşa cum îți crește ţie părul. Poți să și vezi cât de mult mă bucur că ai sosit în sfârșit, de aceea infloresc. Dacă aş fi tristă, totul s-ar ofili. Dar te rog să nu uiți să mănânci!

— Nu știu, spuse Bastian stingherit, dacă se poate mânca ceva ce ieșe din cineva.

— Și de ce nu? spuse Aiuoia Doamna, doar și copiii sug laptele de la mama lor. E minunat, nu?

— Așa e, replică Bastian îmbujorându-se puțin, dar numai cât timp sunt foarte mici.

— Atunci, spuse Aiuoia Doamna strălucind de bucurie, ai să fi și tu din nou foarte mic, băiatul meu frumos.

Bastian își mai luă încă un fruct și mușcă din el, iar Aiuoia Doamna se bucură și înflori încă și mai frumos.

După o scurtă tăcere ea spuse:

— Mi se pare că ar vrea să ne mutăm în camera de alături. Probabil că a pregătit ceva pentru tine?

— Cine? întrebă Bastian privind în jur.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiula Doamna, ca și cum acest lucru ar fi fost ceva de la sine înțeles.

Într-adevăr, se întâmplase ceva ciudat. Camera se transformase fără ca Bastian să fi băgat de seamă. Tavanul lunecase mult în sus, în timp ce pereții se apropiaseră din trei părți foarte mult de masă. Spre cel de-al patrulea perete mai rămasese loc și acolo se afla o ușă care se deschise acum.

Aiuola Doamna se ridică – și acum se vedea bine cât era de înaltă – și propuse:

— Să mergem! E încăpățanată. Zadarnic ai încerca să te opui atunci când ea îți pregătește o surpriză. Să facem aşa cum vrea! De altfel, de cele mai multe ori are numai intenții bune.

Trecu alături prin ușă. Bastian o urmă, dar își luă grijuliu și farfurie cu fructe.

Încăperea era mare cât o sală și totuși era o sufragerie ce-i păru întrucâtva cunoscută lui Bastian. Era doar straniu că toate mobilele de aici, atât masa, cât și scaunele, erau uriașe, mult prea mari pentru ca Bastian să se fi putut folosi de ele.

— Ia te uită! spuse înveselită Aiuola Doamna, mereu îi trăsnește altceva prin minte. Acum Casa Schimbărilor a pregătit pentru tine o cameră aşa cum trebuie să-i apară unui copil mic.

— Cum aşa, întrebă Bastian, camera asta nu era și mai înainte?

— Firește că nu, răspunse ea, știi doar. Casa Schimbărilor e foarte vie, îi place să ia parte în felul ei la con vorbirea noastră. Cred că vrea să-ți spună ție ceva prin această schimbare.

Pe urmă ea se așeză pe un scaun lângă masă, dar Bastian încerca zadarnic să se urce pe celălalt scaun. Aiuola Doamna trebui să-l ajute și să-l ridice, dar chiar și atunci abia ajungea cu nasul până la tăblia mesei. Era tare bucuros că luase cu el farfurie cu fructe și și-o ținu pe genunchi. Dacă mâncarea s-ar fi aflat pe masă, n-ar fi putut ajunge la ea.

— Se-ntâmplă des să te muți astfel? întrebă el.

— Nu prea des, răspunse Aiuola Doamna, cel mult de trei sau de patru ori pe zi. Uneori Casa Schimbărilor face și câte o glumă și atunci găsesc toate camerele răsturnate, podeaua e sus și tavanul e jos sau altceva asemănător. Dar o face din zburdălnicie și se cumințește de îndată ce încep s-o dojenesc. De fapt, e o casă tare drăguță și mă simt într-adevăr bine în ea. Râdem mult împreună.

— Dar nu cumva e primejdioasă? întrebă Bastian. Mă gândesc, de pildă, ce se întâmplă noaptea, în timp ce dormi, dacă odaia se micșorează mereu?

— Ce-ți trece prin minte, băiatul meu frumos? strigă Aiuola Doamna aproape revoltată. Casa asta ține la mine – și la tine ține, de asemenea. Se bucură că ai venit.

— Dar dacă cineva nu-i place ?
— N-am nici o idee, răsunse ea, dar ce întrebări pui și tu !
Până acum n-a fost încă nimeni aici în afară de mine și de tine.
— Vasăzică, aşa, spuse Bastian, deci eu sunt primul oaspețe ?

— Desigur !

Bastian privi în jur prin încăperea uriașă.

— Nici nu e de crezut că această cameră începe în casă. Pe dinafară nici nu părea atât de mare.

— Casa Schimbărilor, îi explică Aiula Doamna, e mult mai mare pe dinăuntru decât pe dinafără.

Între timp începuse să se însereze și treptat se întuneca în cameră. Bastian se rezemă de speteaza scaunului său atât de mare și își sprijini și capul. Se simțea minunat de somnorus.

— De ce, întrebă el, m-ai așteptat atât de multă vreme, Aiula Doamnă ?

— Dintotdeauna mi-am dorit un copil, răsunse ea, un copil mic pe care să-l pot răsfăța, care să aibă nevoie de căldura dragostei mele, pe care să-l îngrijesc – cineva ca tine, băiatul meu frumos.

Bastian căsca. Simțea cum vocea ei atât de caldă îl adoarme de tot.

— Dar mi-ai spus doar, răsunse el, că și mama ta, și bunica ta m-au așteptat.

Obrazul Doamnei Aiula se afla acum în întuneric.

— Da, o auzi spunând, și mama mea, și bunica mea și-au dorit un copil. Dar numai eu am unul acum.

Lui Bastian i se închideau ochii. Se căzni să mai întrebe :

— Cum aşa, mama ta te-a avut pe tine când ai fost mică. Iar bunica ta a avut-o pe mama ta. Prin urmare, au avut și ele copii !

— Ba nu, băiatul meu frumos, răsunse glasul în șoaptă, la noi e altfel. Noi nu murim și nu ne naștem. Suntem întotdeauna aceeași : Aiula Doamna, și totuși nu suntem aceeași. Când mama mea a îmbătrânit, s-a veștejtit, toate frunzele i-au căzut, ca la pomi în timpul iernii, și ea s-a tras cu totul în sinea ei. Multă vreme a rămas aşa. Într-o bună zi a început însă să scoată iar frunzulițe tinere, boboci și flori și la sfârșit și fructe. Astfel am apărut eu, căci acea nouă Aiula Doamna eram eu.

La fel s-au petrecut lucrurile și cu bunica mea când a adus-o pe lume pe mama. Noi, Doamnele Aiuola, nu putem avea un copil decât în momentul în care ne ofsim. Dar atunci suntem propriul nostru copil și nu mai putem fi mamă. De aceea sunt atât de bucurioasă că ești acum aici, băiatul meu frumos...

Bastian nu-i mai răspunse. Lunecase într-o atipire dulce prin care îi auzea cuvintele ca un cântec monoton. Auzi cum ea se scoală și vine lângă el și se apleacă peste el. Îl mângea ușor pe păr și-l sărută pe frunte. Pe urmă simți cum îl ridică și-l duce afară pe brațe. Își lipi capul de umărul ei ca un copil mic. Se cufunda tot mai adânc în calda întunecime a somnului. I se păru că e dezbrăcat și culcat într-un pat moale și înmiresmat. Ultimul lucru de care-și mai dădu seama fu vocea cea frumoasă care îi cânta încetisor, din mare depărtare, un cântec :

Noapte bună, dragul meu !
Suferit-ai mult și greu.
Mare domn, fi și iarashi mic !
Hai acuma dormi un pic !

Când se trezi a doua zi de dimineață, se simți atât de bine și atât de mulțumit ca niciodată până atunci. Privi în jur și văzu că era culcat într-o cămăruță foarte plăcută – și anume într-un pătuț de copil mic. E drept că era un pătuț foarte mare pentru copii mici sau, mai bine zis, era aşa cum i s-ar fi părut unui copil mic. Câteva clipe i se păru caraghios, căci el cu siguranță nu mai era un copil mic. Încă mai poseda tot ceea ce-i dăruise Fantázia în puteri și înzestrare. De asemenea și talismanul Crăilesei Copile, care îi atârna în jurul gâtului, ca și până atunci. Dar în momentul următor își dădu seama că-i era cu totul indiferent dacă era sau nu caraghios aşa cum stătea culcat în acest pătuț. Nimeni nu va ști aceasta vreodată în afară de el și Aiuola Doamna, iar ei doi știau că aşa era bine și că aşa trebuia să fie.

Se sculă, se spălă, se îmbrăcă și ieși din cameră. Trebui să coboare o scară de lemn și intră în sufrageria cea mare, transformată însă în timpul noptii într-o bucătărie. Aiuola Doamna îl și aștepta cu micul dejun. Era foarte bine dispușă, toate florile ei erau înflorite, cânta și râdea și dansa în jurul

mesei de bucătărie. După masă îl trimise afară pentru a sta la aer curat.

În marele crâng de trandafiri ce încconjura Casa Schimbărilor părea să domnească o vară veșnică. Bastian cutreieră împrejurimile, urmări albinele cum zburau din floare în floare, ascultă păsărelele cântând prin toate tufișurile, se jucă cu șopârlele atât de prietenoase, încât i se urcau pe mână, precum și cu iepurașii care se lăsau mângâiați de el. Uneori se trânteau sub un tufiș, îmbătat de mireasma dulce a trandafirilor, clipea în soare și se lăsa în voia clipei, fără a se gândi la ceva anume.

Astfel trecură zilele, iar din zile se făcură săptămâni. Nu ținea seama de asta. Aiula Doamna era veselă și Bastian se lăsa cu totul în seama dragostei și grijii ei materne. Avea impresia că, fără să știe, Tânjise de multă vreme după ceva de care acum avea parte din plin. Și nu se mai sătura.

Câțiva timp cotrobăi prin Casa Schimbărilor din pod și până în pivniță. Era o ocupație de care nu te puteai plăcăti prea curând, deoarece toate încăperile erau în continuă transformare și mereu puteai descoperi ceva nou. Evident, casa își dădea multă silință să-și distreze oaspetele. Producea camere cu jucării, trenulete, teatre de marionete, tobogane, ba chiar și un carusel mare.

Uneori Bastian pornea în excursii de o zi întreagă prin ținutul din jur. Niciodată nu se îndepărta însă prea mult de Casa Schimbărilor, căci întotdeauna i se întâmpla să-l prindă o foame sălbatică de fructele Aiulei. Dîntr-o clipă în alta, abia mai putea aștepta să se întoarcă la ea și să se înfrunte după pofta inimii.

Seară stăteau îndelung la taifas. El îi povestea despre tot ce i se întâmplase în Fantázia, despre Perelin și Graograman, despre Xayide și Atréiu pe care-l rânise atât de grav sau, poate, chiar îl omorâse.

— Tot ce-am făcut a fost greșit, spunea el, am înțeles totul pe dos. Puișorul Lunii mi-a dăruit atât de mult și cu toate darurile mele n-am făcut decât rele, și mie, și Fantáziei.

Aiula Doamna îl privea lung.

— Nu, îi răspundea ea, nu cred. Ai mers pe calea dorințelor, și calea aceasta nu-i niciodată dreaptă. Ai făcut un ocol foarte mare, dar ai urmat drumul tău. Și știi de ce? Faci parte dintre

cei care nu se pot întoarce decât după ce-au găsit fântâna de unde izvorăște apa vieții. Dar e cel mai tainic loc din întreaga Fantázie. Acolo nu se ajunge ușor.

Iar după o scurtă tăcere mai adăugă :

— Orice drum care duce până acolo se dovedește în cele din urmă a fi drumul cel bun.

Și atunci, Bastian izbucni în plâns. Nici el nu știa de ce. Avea impresia că în inima lui se desfăcuse un nod și se preschimbăse în lacrimi. Hohotea și iar hohotea și nu se mai putea opri. Aiula Doamna îl luă pe genunchi și-l mânăgea ușor, iar el își vârî capul în florile de pe pieptul ei și plânse până ce se sătură și obosi.

În seara aceea n-au mai stat de vorbă.

Abia a doua zi Bastian pomeni din nou despre căutarea sa.

— Știi cumva unde aş putea găsi apa vieții ?

— La hotarele Fantáziei, spuse Aiula Doamna.

— Dar Fantázia nu are granițe, răspunse el.

— Ba da, dar nu sunt în afară, ci înăuntru. Acolo de unde Crăiasa Copilă își trage toate puterile și unde ea însăși nu poate pătrunde.

— Și locul acela să-l găsesc eu ? întrebă Bastian îngrijorat. Nu cumva e prea târziu ?

— Nu există decât o singură dorință ce te poate duce acolo, și anume ultima.

Bastian se sperie :

— În schimbul tuturor dorințelor mele împlinite prin AURYN am uitat de fiecare dată câte ceva. Se va întâmpla și acum la fel ?

Ea dădu încet din cap.

— Dar nu observ nimic !

— Cu celealte prilejuri ai observat ceva ? O dată ce-ai uitat un lucru, nu-ți mai poți aminti că l-ai uitat.

— Și ce uit acum ?

— Am să-ți spun la momentul potrivit. Căci altfel ai ține minte.

— Oare aşa trebuie, să pierd chiar totul ?

— Nimic nu se pierde, spuse ea, totul se transformă.

— În acest caz, spuse neliniștit Bastian, poate că ar trebui să mă grăbesc. N-ar mai trebui să rămân aici.

Ea-l mânăgea pe păr.

— Nu-ți face griji. Durează atât cât durează. Când ți se va trezi ultima dorință, atunci vei ști – și eu de asemenea.

Din ziua aceea începu într-adevăr să se schimbe ceva, deși Bastian însuși nu observa nimic. Forta transformatoare a Casei Schimbărilor își făcea efectul. Dar ca toate adevăratele transformări se petreceau încet și liniștit ca și creșterea unei plante.

Zilele treceau în Casa Schimbărilor, și afară grădina era în floare. Bastian se lăsa răsfățat ca un copil mic de Aiula Doamna. Fructele ei îi plăceau tot atât de mult ca la început, dar treptat i se astămpărase foamea cea sălbatică. Mânca mai puțin. Iar ea își dădu seama fără a spune însă vreun cuvânt. Și în aceeași măsură în care scădea nevoia lui de a le mâncă, se trezea în el un dor de cu totul alt fel, o dorință cum nu mai simtise niciodată până atunci și care se deosebea în toate privințele de toate dorințele sale trecute. Era dorința de a iubi el însuși. Cu mirare și tristețe își dădea seama că nu era în stare. Dorința devinea însă tot mai puternică.

Într-o seară, stând iar de vorbă cu Aiula Doamna, îi spuse și ei.

După ce-l ascultă, ea tăcu multă vreme. Privirea ei îl învăluia cu o expresie pe care n-o înțelegea.

— Acum ți-ai găsit ultima ta dorință, spuse ea, adevărata ta voință este aceea de a iubi.

— Dar de ce nu pot, Aiula?

— Vei putea abia atunci când vei fi băut din apă vietii, răsunse ea, și nu te poți întoarce în lumea ta fără să duci și altora din ea.

Bastian tăcu încurcat.

— Dar tu, întrebă el, n-ai băut încă din ea?

— Nu, spuse Aiula Doamna, la mine e altfel. Eu n-am nevoie decât de cineva căruia să-i pot dăruи din prinosul meu.

— Deci n-a fost iubire?

Aiula Doamna tăcu o vreme, apoi răsunse:

— A fost ceea ce ai dorit tu să fie.

— Oare făpturile din Fantázia nu pot nici ele să iubească – asemenea mie? întrebă el cu teamă.

— Se spune, răsunse ea în șoaptă, că există câteva făpturi ale Fantáziei – puține – cărora li s-a îngăduit să bea din apă vietii, nimeni nu știe însă cine sunt ele. Mai există și o făgăduială despre care nu vorbim decât arareori, anume că odată, într-un viitor îndepărtat, va veni o vreme când oamenii vor

aduce iubirea și în Fantázia. Și atunci cele două lumi nu vor mai fi decât una singură. Nu știu însă ce înseamnă toate acestea.

— Doamnă Aiula, întrebă Bastian tot în șoaptă, mi-ai făgăduit că atunci când va fi momentul potrivit îmi vei spune ce trebuia să uit pentru a găsi ultima mea dorință. N-a sosit acum momentul?

Ea făcu din cap semn că da.

— Trebuia să-ți uiți tatăl și mama. Acum nu mai ai nimic altceva decât numele tău.

Bastian se gândi.

— Tatăl și mama? spuse el rar.

Cuvintele acestea nu mai însemnau însă nimic pentru el. Nu-și mai amintea.

— Și ce să fac acum? întrebă el.

— Trebuie să mă părăsești, răspunse ea, a trecut timpul pe care trebuia să-l petreci în Casa Schimbărilor.

— Și unde să mă duc?

— Te va conduce ultima ta dorință. Să n-o pierzi!

— Să plec chiar acum?

— Nu, acum e târziu. Mâine dimineață când se crapă de ziua. Mai ai încă o noapte în Casa Schimbărilor. Și acum să ne culcăm.

Bastian se ridică în picioare și se apropie de ea. Abia acum când era lângă ea își dădu seama prin întuneric că toate florile ei se ofiliseră.

— Nu te îngriji de ele, spuse ea, și nici mâine dimineață să nu te îngrijești de mine. Mergi pe calea ta! Totu-i bine și aşa cum trebuie să fie. Noapte bună, băiatul meu frumos.

— Noapte bună, doamnă Aiula, murmură Bastian.

Pe urmă urcă în camera sa.

Când coborî a doua zi, văzu că Aiula Doamna tot mai sedea în același loc. Toate frunzele, florile și fructele căzuseră de pe ea. Înhisese ochii și arăta ca un pom negru și uscat. Bastian stătu multă vreme în fața ei, privind-o. Apoi se deschise brusc o ușă ce ducea afară.

Înainte de a ieși, se mai întoarse o dată și spuse fără a ști dacă vorbește cu Aiula Doamna sau cu casa ori cu amândouă:

— Mulțumesc, mulțumesc pentru tot!

Pe urmă ieși afară. Peste noapte venise iarna. Zăpada era adâncă de un cot, iar din boschetele înflorite de trandafiri nu rămăseseră decât hătișuri negre de spini. Nu adia vântul. Era un ger amarnic și o liniște adâncă.

Bastian porni să se întoarcă în casă pentru a-și lua mantia, dar ușa și ferestrele dispăruseră. Casa se închisese peste tot. Înfrigurat, porni la drum.

XXV

Mina
de
imagini

or, minerul orb, stătea în fața colibei sale și asculta atent spre larga câmpie înzăpezită ce se întindea în toate părțile. Tăcerea era desăvârșită, încât urechea lui ascuțită auzea scârțâind pașii unui drumeț foarte îndepărtat prin zăpadă. Pașii se apropiau însă de colibă.

Yor era un bătrân înalt, dar fața lui era netedă și curată. Totul în înfățișarea sa, și îmbrăcăminte, și fața, și părul erau sure ca piatra. Cum stătea nemîscat, părea cioplit dintr-o bucată mare de lavă. Doar ochii săi orbi erau întunecați, iar în adâncurile lor licărea ceva ca o mică flăcăruie.

Când Bastian – căci el era drumețul – se apropie de el, îi spuse:

— Bună ziua. M-am rătăcit. Caut o fântână de unde izvorăște apa vieții. Mă poți ajuta?

Minerul ascultă atent glasul ce-i vorbea.

— Nu te-ai rătăcit, șopti el. Dar vorbește încet, altfel mi se fărâmă imaginile.

Îi făcu semn lui Bastian, iar acesta intră după el în colibă.

Se compunea dintr-o singură încăpere micuță, foarte sărăcăcioasă, fără nici o podoabă. O masă de lemn, două scaune, un pat de scânduri și o poliță tot de scânduri unde erau păstrate tot soiul de alimente și de vase. Într-o vatră ardea un foc mic, și peste el atârna un căzănel în care aburea o fiertură.

Yor umplu două farfurii pentru el și pentru Bastian, le așeză pe masă și-l pofti pe oaspete cu o mișcare a mâinii să se așeze și să mănânce. Mâncară amândoi în tăcere.

Pe urmă minerul se lăsa pe spate, ochii săi priveau prin Bastian în depărtare, și, tot în șoaptă, întrebă:

— Cine ești?

— Mă numesc Bastian Balthasar Bux.

— Ah, prin urmare îți mai știi numele.

— Da. Dar tu cine ești?

— Sunt Yor, numit și minerul orb. Dar nu sunt orb decât la lumină. Sub pământ, în mina mea unde domnește întunericul, acolo pot vedea.

— Ce fel de mină e?

— Se numește cariera Minroud: e o mină de imagini.

— O mină de imagini? repetă mirat Bastian. N-am auzit niciodată aşa ceva.

Yor părea să asculte ceva foarte îndepărtat.

— Și totuși, murmură el, ea există tocmai pentru unii cai tine. Pentru oameni care nu găsesc calea spre apa vieții.

— Ce fel de imagini sunt acolo? întrebă Bastian.

Yor închise ochii și tăcu un timp. Bastian nu știa dacă să-și repete întrebarea. Apoi îl auzi pe miner că șoptește:

— Nimic nu se pierde în lumea asta. Ai visat vreodată ceva și când te-ai trezit n-ai mai știut ce era?

— Da, răspunse Bastian, de multe ori.

Yor dădu gânditor din cap. Pe urmă se ridică și îi făcu semn lui Bastian să-l urmeze. Înainte de a ieși din colibă, îl apucă brutal de umăr și-i murmură la ureche:

— Dar nici un cuvânt, nici un sunet, s-a înțeles? Ceea ce vei vedea reprezintă munca mea de ani de zile. Orice zgromot poate distrugе totul. Așa că să taci și să pășești încetisor!

Bastian dădu din cap în semn că a înțeles și ieșiră amândoi din colibă. În spatele ei fusese construit un turn de extractie, iar sub el un puț de mină ducea drept în adâncul pământului. Treceră pe lângă el, mergând mai departe peste întinderea înzăpezită. Și atunci Bastian văzu imaginile întinse pe zăpadă ca pe o uriașă pernă de mătase albă, de parcă ar fi fost giuvaiereuri de preț.

Erau plăci subțiri ca foița dintr-un fel de mică, transparente și colorate și de toate mărimile și formele, dreptunghiulare și rotunde, frânte sau întregi, unele mari cât o fereastră de cathedrală, altele mici cât o miniatură pe capacul unei tabachere. Erau aranjate oarecum după formă și mărime în șiruri întinzându-se până departe în zare peste șesul cel alb.

Ceea ce arătau imaginile era foarte enigmatic. Figuri mascate care păreau a pluti într-un cuib de păsări sau măgari îmbrăcați în robe de magistrați, ceasuri prelingându-se ca smântâna ori manechine așezate în piețe strident luminate, dar pustii. Chipuri și capete alcătuite numai din animale și altele care, la rândul lor, alcătuiau un peisaj. Dar mai erau și imagini foarte obișnuite, bărbați cosind un câmp cu grâu sau femei șezând pe un balcon. Erau sate de munte și priveliști marine, scene de război și reprezentări de circ, străzi și camere și tot mereu chipuri, bătrâne și tinere, înțelepte și idioate, posomorâte și vesele, de măscărici și de regi. Erau unele imagini însăpmântătoare, eșaloade și hore de schelete, dar erau și imagini amuzante, cu

doamne tinere călare pe o balenă sau cu un nas pornit la plimbare și salutat de toți trecătorii.

Cu cât se plimbau mai mult pe lângă imagini, cu atât mai puțin se dumirea Bastian ce era cu ele. Un singur lucru îi era limpede: puteai vedea orice pe ele, chiar dacă de cele mai multe ori combinațiile erau stranii.

După ce se preumblă timp de mai multe ore împreună cu Yor pe lângă șirurile de plăci, începu să se lasă amurgul peste marea întindere înzăpezită. Se întoarseră la colibă. După ce închise ușa în urma sa, Yor întrebă în șoaptă:

— Ai văzut vreo imagine pe care ai recunoscut-o?

— Nu, răspunse Bastian.

Minerul clătină îngrijorat din cap.

— De ce? se miră Bastian. Ce fel de imagini sunt astea?

— Sunt visele uitate din lumea oamenilor, îl lămuri Yor. Un vis nu poate dispărea o dată ce a fost visat. Dar dacă omul care l-a visat nu-l păstrează în memorie, atunci unde rămâne? Aici la noi, în Fantázia, acolo jos în adâncurile pământului. Acolo se depun visele uitate în straturi subțiri, subțiri, unul peste altul. Cu cât se sapă mai adânc, cu atât mai dense sunt straturile. Întreaga Fantâzie se află pe fundamente din vise uitate.

— Sunt și ale mele printre ele? întrebă Bastian cu ochii mari, uimiți.

Yor dădu doar din cap.

— Și vrei să spui că trebuie să le găsesc? întrebă în continuare Bastian.

— Cel puțin unul. Unul e suficient, răspunse Yor.

— Dar pentru ce? voi să știe Bastian.

Minerul își întoarse spre el obrazul luminat acum numai de flăcările micului foc din vatră. Ochii săi orbi priveau iar prin Bastian în depărtare.

— Ascultă, Bastian Ballhasar Bux, spuse el, nu prea-mi place să vorbesc mult. Prefer tăcerea. Dar pentru această singură dată îți voi spune. Cauți apa vieții. Ai vrea să poți iubi pentru a găsi calea înapoi în lumea ta. A iubi – e ușor de spus. Apa vieții te va întreba: Pe cine? Căci nu poți iubi oricum și în general. Tu ai uitat însă totul în afară de numele tău. Iar dacă nu vei putea răspunde, nu-ți va fi îngăduit să bei. De aceea nu te mai poate ajuta decât vreun vis uitat și pe care să-l regăsești, vreo imagine care să te ducă la fântână. În acest scop va trebui însă să uiți și ultimul lucru pe care îl mai ai: Pe tine însuți. Iar

aceasta e o muncă aspră și de mare răbdare. Păstrează bine cuvintele mele, căci nu le voi repeta niciodată.

Pe urmă se culcă pe patul lui de scânduri și adormi. Lui Bastian nu-i rămase altceva de făcut decât să se mulțumească cu podeaua tare și rece drept culcuș. Dar aceasta n-avea importanță pentru el.

A doua zi de dimineață, când se trezi înțepenit, Yor plecase de acasă. Coborâse probabil în cariera Minroud. Bastian își luă singur o farfurie din fieritura fierbinte care-l încălzi, dar nu-i prea plăcu. Fiind tare sărată, îi amintea de gustul lacrimilor și al sudorii.

Pe urmă ieși afară și umblă prin zăpada întinsului șes, de-a lungul șirurilor cu nenumărate imagini. Privea cu atenție fiecare pe rând, căci acum știa ce importanță aveau pentru el, dar nu descoperi nici o imagine care să-l impresioneze în mod deosebit. Toate îi erau complet indiferente.

Către seară îl văzu pe Yor cum urcă din puțul de mină într-o cușcă transportoare. Pe spinare ducea câteva plăci de mărimi diferite din materialul acela diafan, așezate într-un rastel de scânduri. Bastian îl însoți în tăcere în șesul înzăpezit tocmai la capătul unui șir pentru a-și așeza cu cea mai mare grijă în zăpada moale noile sale descoperirri. Una dintre imagini înfățișa un bărbat al cărui piept era o colivie de păsări unde sedeau doi porumbei. O alta arăta o femeie de piatră călărand o broască țestoasă uriașă. O imagine foarte mică nu lăsa să se vadă decât un fluture pe ale cărui aripi erau pete în chip de litere. Mai erau și alte câteva imagini, dar nici una dintre ele nu-i spunea nimic lui Bastian.

Pe când sedea din nou cu minerul în colibă, îl întrebă :

— Ce se întâmplă cu imaginile atunci când se topește zăpada ?

— Aici e întotdeauna iarnă, răsunse Yor. Altceva nu mai vorbiră în seara aceea.

În zilele următoare Bastian căută mai departe printre imagini, nădăduind ca va găsi vreuna pe care s-o recunoască sau care să însemne ceva pentru el – dar zadarnic. Serile sedea cu minerul în colibă, și cum acesta tăcea, se obișnui și Bastian să tacă. De asemenea, învăță treptat de la Yor cum să se miște pentru a evita orice zgromot ce-ar fi putut fărâma imaginile.

— Acum am văzut toate imaginile, spuse Bastian într-o seară, nu-i printre ele nici una pentru mine.

— Foarte rău, răspunse Yor.

— Ce să fac, întrebă Bastian, să aștept noile imagini pe care le scoți tu la suprafață ?

Yor se gândi câtva timp, apoi clătină din cap.

— În locul tău, șopti el, aş cobori eu singur în cariera Minroud și aş săpa sub pământ.

— Dar eu n-am ochii tăi, spuse Bastian, nu pot vedea în întuneric.

— Nu ți s-a dat nici un fel de lămpăș pentru lunga ta călătorie, nici o piatră care luminează, nimic ce te-ar putea ajuta acum ? întrebă Yor privind din nou prin Bastian.

— Ba da, răspunse Bastian, dar l-am consumat pe Al'Tsahir în alt scop.

— Foarte rău, repetă Yor cu fața de piatră.

— Ce mă sfătuiești acum să fac ? întrebă Bastian.

Minerul tăcu din nou multă vreme înainte de a răspunde :

— Atunci n'ai încotro, trebuie să lucrezi în întuneric.

Bastian se înfloră. E drept că încă mai avea întreaga putere și neînfricarea pe care i le dăruise AURYN, dar gândul de a se afla acolo jos, atât de adânc în miezul pământului și într-o beznă completă, îl îngrozea. Nu mai spuse nimic și amândoi se culcară.

În dimineața următoare minerul îl scutură de umăr.

Bastian se ridică.

— Mănâncă-ți fieritura și vino ! porunci răstit Yor.

Bastian îl ascultă.

Îl urmă pe miner până la puțul de mină, urcă împreună cu el în cușca transportoare și pe urmă coborâră în cariera Minroud. Se lăsau adânc și tot mai adânc. De mult dispăruse ultima licărire slabă de lumină ce pătrundea prin gura puțului, dar cușca tot mai cădea în beznă. Apoi o smucitură le dădu în sfârșit de veste că ajunseseră jos. Ieșiră din cușcă.

Aici jos era mult mai cald decât sus pe sesul înzăpezit, și în scurt timp sudoarea îi țășnea lui Bastian din toți porii, în timp ce se străduia să nu-l piardă în întuneric pe minerul care pornise iute înainte. Era un drum întortocheat, prin nemărate galerii și coridoare, uneori chiar hale, după cum se putea ghici din ecoul ușor al pașilor lor. De mai multe ori, Bastian se lovi de ieșituri de stâncă și de grinzi de susținere, dar Yor nici nu-l băga în seamă.

În această primă zi și, de asemenea, în câteva din cele următoare minerul îl instrui în tăcere, doar conducându-i mâinile și învățându-l arta de a separa și de a desprinde cu mare grijă straturile de mică subțiri căt foia de hârtie și atât de fragile. Aveau unelte ce la pipăit păreau spatule de lemn sau de os, dar Bastian nu le văzu niciodată, căci rămâneau la locul de muncă atunci când își încheiau lucrul.

Încetul cu încetul, învăță să se orienteze acolo jos în întunericul desăvârșit. Recunoștea coridoarele și galeriile cu un nou simț, pe care nu și-l putea explica. Iar într-o bună zi Yor îl făcu să înțeleagă fără cuvinte, numai prin atingerea mâinilor, că de aici înapoi avea să lucreze singur într-o galerie foarte joasă, unde nu se putea intra decât târâș. Bastian îl ascultă. Locul de muncă era foarte strâmt, iar peste el se afla întreaga povară a muntelui de rocă.

Încovrigat ca un copil nenăscut în pântecul mamei, stătea în adâncurile întunecate de la temeliile Fantăziei și scobea cu răbdare pentru a găsi vreun vis uitat, vreo imagine care să-l ducă la apa vieții.

Cum nu putea să vadă nimic în noaptea veșnică din măruntaiele pământului, nu putea nici să aleagă sau să ia vreo hotărâre. Nu putea decât să speră că întâmplarea sau o soartă generoasă îi va aduce cândva descoperirea așteptată. Seară de seară ducea sus, la lumina stinsă a amurgului, ceea ce izbutise să desprindă în adâncurile carierei Minroud. Și seară de seară își dădea seama că munca lui fusese zadarnică. Dar Bastian nu se plângea și nu se răzvrătea. Nu-i mai era deloc milă de sine însuși. Devenise răbdător și liniștit. Deși puterile îi erau nesfârșite, se simțea de multe ori foarte obosit.

Nu se poate spune că a ținut această perioadă istovitoare, căci o asemenea muncă nu poate fi măsurată nici în zile și nici în luni. În orice caz, se întâmplă ca într-o seară să aducă cu el o imagine care îl răscoli pe loc atât de tare, încât trebuie să se stăpânească pentru a nu scoate cumva un strigăt de surprindere, distrugând astfel totul.

Pe placa fragilă – nu era prea mare, avea întrucâtva formatul unei pagini de carte obișnuită – se vedea foarte limpede și deslușit un bărbat îmbrăcat într-un halat alb. Într-o mâna ținea o dantură de ghips. Stătea acolo, iar ținuta lui și expresia reținută și dureroasă de pe chipul său îl făcuse pe Bastian să

tresară. Ceea ce-l impresionă însă cel mai mult era faptul că bărbatul era prins într-un bloc de gheăță străvezie ca sticla. Cu totul și din toate părțile era înconjurat de un strat de gheăță de nepătruns, dar complet transparent.

În timp ce Bastian privea imaginea aşezată pe zăpadă în fața lui, se trezi în el dorul de acest bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un sentiment ce părea să vină din mari depărtări, asemenea unui flux subit și violent al mării de care la început abia îți dai seama, până ce se apropiе tot mai mult, preschimbându-se la sfârșit într-un val puternic, înalt cât casa și care mătură totul în calea lui. Bastian simți că se îneacă. Îl dorea inima, nu era destul de încăpătoare pentru un dor atât de uriaș. În valul acela se scufundă tot ce mai deținea în chip de amintiri despre sine. Si uită ultimul lucru pe care îl mai avea: numele său.

Mai târziu, când intră în colibă la Yor, tăcu. Nici minerul nu spuse nimic, dar privi multă vreme spre el, în timp ce ochii săi păreau din nou că privesc în mari depărtări, iar după aceea, peste față lui sură ca piatra, trecu ușor ca o umbră un surâs fugar.

În noaptea aceea băiatul, care acum nu mai avea nume, nu putu să adoarmă în ciuda oboselii. Mereu vedea în fața ochilor imaginea. I se părea că bărbatul vrea să-i spună ceva, dar nu putea, fiindcă era închis în blocul de gheăță. Băiatul fără nume dorea să-l ajute, dorea să facă ceva pentru a topi gheăță. Ca într-un vis se văzu pe sine îmbrățișând blocul de gheăță pentru a-l topi cu căldura trupului său. Totul era însă zadarnic.

Apoi auzi brusc ce voia să-i spună bărbatul, și auzi nu cu urechile, ci în adâncul proprietiei sale inimi:

— Ajută-mă, te rog! Nu mă părăsi! Singur nu sunt în stare să ies din gheăță! Ajută-mă! Numai tu mă poți elibera din ea! Numai tu!

Când se sculară în dimineață următoare o dată cu mijirea zorilor, băiatul fără nume îi spuse lui Yor:

— Astăzi nu mai cobor cu tine în cariera Minroud.

— Vrei să mă părăsești?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Vreau să merg pentru a căuta apa vieții.

— Ai găsit imaginea care să te conducă?

— Da.

— Vrei să mi-o arăți și mie?

Băiatul dădu din nou din cap. Amândoi ieşiră afară în zăpadă unde era culcată imaginea. Băiatul o privi, dar Yor îşi îndreptă ochii săi orbi spre faţa băiatului, ca şi cum ar fi privit prin el într-o mare depărtare. Părea să asculte ceva timp îndelungat. În sfârşit, dădu din cap.

— Ia-o cu tine, şopti el, şi ai grija să n-o pierzi. Dacă o pierzi sau dacă e distrusă, pentru tine totul s-a sfârşit. Căci nu-ţi mai rămâne nimic în Fantázia. Şi ştii ce înseamnă asta.

Băiatul care nu mai avea nume stătu cu capul plecat şi tăcu un timp. Apoi spuse la fel de încet:

— Îți mulțumesc, Yor, pentru tot ce m-ai învăţat.

Îşi strinseră mâinile.

— Ai fost un ortac destoinic, murmură Yor, şi ai muncit cu hărnicie.

Cu aceste cuvinte se întoarse şi plecă spre puţul ce cobora în mina Minroud. Fără a se mai întoarce spre băiat, urcă în cuşca transportoare şi coborî sub pământ.

Băiatul fără nume ridică imaginea din zăpadă şi păsi în întinderea albă.

Umbila de multe ore, coliba lui Yor dispăruse de mult în urma lui în zare, nu-l mai înconjura nimic altceva decât şesul cel alb ce se întindea în toate părţile. Dar simtea cum imaginea pe care o ținea grijuliu cu amândouă mâinile îl trăgea într-o anumită direcție.

Băiatul era hotărât să urmeze această forţă, căci ea avea să-l ducă la locul potrivit, fie că drumul va fi lung, fie că va fi scurt. Voia ca nimic să nu-l mai retenă. Voia să găsească apa vieţii şi era sigur că putea s-o găsească.

Deodată auzi însă gălăgie sus în văzduh. Păreau a fi strigăte şi ciripiuri îndepărтate venind din multe gâtlejuri. Privi în sus spre cer şi văzu un nor întunecat ca un stol de păsări. Abia când stolul se apropiase mai mult îşi dădu seama ce era în realitate şi, de spaimă, rămase pironit locului.

Era moliiile-clovnii! Șlamufulle!

— Doamne sfinte, gândi băiatul fără nume, sper că nu m-ai văzut! Cu țipetele lor îmi distrug imaginea!

Dar îl văzuseră!

Cu râsete stridente şi cu chiote, stolul se repezi la drumeţul singuratic şi se aşeză în jurul lui în zăpadă.

— Ura, țipau căscându-și gurile vopsite, iată că în sfârșit l-am găsit pe marele nostru binefăcător!

Și se tăvăleau prin zăpadă, se băteau cu bulgări de zăpadă, făceau tumbe și se așezau cu capul în jos.

— Încet! Vă rog, vorbiți încet! șopti disperat băiatul fără nume.

Întregul cor strigă entuziasmat:

— Ce-a spus? A spus că vorbim prea încet! Așa ceva nu ne-a spus încă nimeni!

— Ce vreți de la mine, întrebă băiatul, de ce nu mă lăsați în pace?

Se roteau în vârtej în jurul lui și flecăreau:

— Mare binefăcător! Mare binefăcător! Îți mai amintești cum ne-ai salvat când mai eram încă aharai? Pe atunci eram ființele cele mai nenorocite din întreaga Fantăzie, acum însă ne e nouă însine silă de noi. La început ne-a înveselit ceea ce ai făcut din noi, dar acum ne plăcăsim de moarte. Zburătăcim pretutindeni și n-avem nimic de care să ne sprijinim. Nu putem nici măcar să jucăm vreun joc ca lumea, căci n-avem nici un căpătăi. Niște clovni caraghioși, asta e ce-ai făcut din noi! Ne-ai tras pe sfoară, binefăcătorule!

— Am făcut-o cu cele mai bune intenții, șopti îngrozit băiatul.

— Da, desigur, față de tine însuți! strigă în cor șlamufele. Ti se părea că ești cel mai grozav. Noi a trebuit să plătim însă nota pentru mărinimia ta, binefăcătorule!

— Și ce vreți să fac? întrebă băiatul. Ce vreți de la mine?

— Te-am căutat, zbierau șlamufele schimonosindu-și fețele lor de clovni, voi am să te ajungem din urmă înainte s-o ștergi de-aici. Iar acum te-am prins. Și nu-ți vom mai da pace înainte de a te face căpetenia noastră. Trebuie să fii șeful șlamufelor, șlamufa principală, șlamufa noastră generală! Tot ce vrei!

— Dar de ce, de ce? șopti implorator băiatul.

Iar corul șlamufelor zbieră răspunsul:

— Vrem să ne dai porunci, vrem să ne comanzi, vrem să ne silești să facem ceva, vrem să ne interzici ceva! Vrem ca existența noastră să aibă un scop!

— Nu pot! De ce nu alegeti pe cineva dintre voi?

— Nu, nu, pe tine te vrem, mare binefăcător! Tu ești cel ce-a făcut din noi ceea ce suntem acum!

— Nu, gâfai băiatul, eu trebuie să plec de-aici. Trebuie să mă întorc!

— Nu te grăbi, binefăcătorule! zbierară gurile de clovni. Nu scapi de noi. Sigur că și-ar plăcea să o ștergi acum din Fantázia!

— Dar am ajuns la capăt! le asigură băiatul.

— Și noi, răspunse corul, noi ce facem?

— Plecați de-aici, strigă băiatul, nu mai pot avea și grija voastră!

— Atunci să ne prefaci iar în ceea ce am fost, răspunseră glasurile stridente, atunci vrem să fim din nou aharai. Lacul lacrimilor a secat, iar Amarganth-ul stă pe uscat. Și nimeni nu mai toarce acum filigranul cel subțire din argint. Vrem să fim din nou aharai.

— Nu mai sunt în stare! răspunse băiatul. Nu mai am nici o putere în Fantázia.

— Atunci, urlă întregul roi învârtejindu-se, te luăm cu noi!

Sute de mâini mici îl apucără, încercând să-l ridice în văzduh. Băiatul se apără din toate puterile, iar moliiile zburără care încotro. Dar se întorceau mereu, inversunate precum viespile înfuriate.

În toiu zbleretelor și al tipetelor se auzi dintr-o dată din depărtare un sunet stins și totuși puternic, asemănător cu bătaia unui clopot mare de bronz.

Cât ai clipi din ochi, șlamusele o luară la goană, dispărând în zare ca un roi întunecat.

Băiatul care nu mai avea nume îngenunche în zăpadă. În fața lui era imaginea, făcută praf. Acum pierduse totul. Nu mai exista nimic ce l-ar fi putut duce pe calea spre apa vieții.

Ridicând ochii, văzu nedeslușit printre lacrimi, la o oarecare distanță, două figuri pe câmpul înzăpezit. Una era mare, iar alta mică. Își șterse ochii și privi mai atent.

Erau Fuhur, balaurul-noroc cel alb, și Atréiu.

XXVI

Apele
vieții

ăbovi puțin, apoi băiatul care nu mai avea nume se ridică și făcu câțiva pași spre Atréiu. Pe urmă se opri. Atréiu nu se mișca, îl privea doar cu atenție, liniștit. Rana de pe piept nu-i mai sănghera.

Multă vreme stătură față-n față și nici unul dintre ei nu spuse vreun cuvânt. Tăcerea era atât de adâncă, încât fiecare auzea respirația celuilalt.

Foarte înceț, băiatul fără nume puse mânile pe lanțul de aur din jurul gâtului său și scoase talismanul. Se aplecă și depuse cu grijă giuvaierul în zăpadă, în fața lui Atréiu. Mai privi încă o dată la cei doi șerpi, cel de culoare deschisă și cel închis la culoare, care își mușcau unul altuia coada, formând un oval. Apoi dădu drumul lui AURYN.

În aceeași clipă luciul auriu al talismanului deveni atât de luminos și de strălucitor, că băiatul închise ochii, orbit, ca și cum ar fi privit drept în soare. Când ii deschise din nou, văzu că se află într-o sală cu o boltă mare cât a cerului. Grinzile clădirii erau din lumină aurie, iar în mijlocul nesfârșitei încăperi stăteau cei doi șerpi, uriași precum zidul de împrejmuire al unui oraș.

Atréiu, Fuhur și băiatul fără nume stăteau unul lângă altul pe partea capului întunecat, care ținea în gură capătul șarpei alb. Ochiul fix cu pupila verticală era îndreptat spre cei trei. În comparație cu el erau mărunți de tot, până și balaurul-noroc părea mic cât o omidă albă.

Trupurile uriașe și nemîșcate ale șerpilor luceau ca un metal necunoscut, unul negru ca noaptea, celălalt alb-argintiu. Iar dezastrul pe care l-ar fi putut provoca era stăvilit doar de ei însiși, căci se țineau încătușați unul pe celălalt. Dacă vreodată aveau să-și dea drumul, atunci lumea avea să se prăpădească. Asta era sigur.

Dar cât timp se țineau încătușați unul pe celălalt, păzeau totodată și apele vieții. Căci în mijlocul ovalului foșnea o fântână imensă al cărei șuvoi dansa în sus și în jos, iar în cădere alcătuia mii de forme, destrămându-le din nou, mult mai repede decât putea ochiul să le urmărească. Apele spumegânde se pulverizau, producând o ceată subțire în care lumina aurie se spărgea în toate culorile curcubeului. Era un foșnet, și un clopot, și o bucurie, și un cântec, și un chiot, și râsete, și chemări cu mii de glasuri de fericire.

Băiatul fără nume privea însesat spre apă – dar cum ar fi putut ajunge acolo? Capul de șarpe nu se mișca.

Dintr-o dată Fuhur își ciuli urechile. Ochii lui roșii-rubini începură să scânteze.

— Voi înțelegeți ce spun apele? întrebă el.

— Nu, răspunse Atréiu, eu nu.

— Nu știu cum se face, murmură Fuhur, dar eu înțeleg foarte bine. Poate fiindcă sunt un balaur-noroc. Toate limbile bucuriei sunt înrudite între ele.

— Ce spun apele? întrebă Atréiu.

Fuhur ascultă cu atenție și spuse răspicat, cuvânt cu cuvânt, urmărind ceea ce auzea:

Noi suntem apele vietii!
Fântâna din sine izvorând!
Cu cât beau mai mult drumetii
Mai mult se revarsă curgând.

Din nou mai ascultă o vreme și spuse:

— Strigă mereu: Bea! Bea! Fă ceea ce vrei!

— Cum putem ajunge acolo? întrebă Atréiu.

— Ne întreabă de numele noastre, tălmăci Fuhur.

— Eu sunt Atréiu! strigă Atréiu.

— Eu sunt Fuhur! spuse Fuhur.

Băiatul fără nume rămase mut.

Atréiu îl privi, pe urmă îl luă de mână și strigă:

— El e Bastian Balthasar Bux!

— Întreabă, tălmăci Fuhur, de ce nu vorbește el singur.

— Nu mai poate, spuse Atréiu, a uitat totul.

Fuhur ascultă din nou câtva timp foșnetul și clopotul.

— Spun că fără amintiri nu poate intra. Șerpii nu-l lasă să treacă.

— Am păstrat eu totul pentru el, strigă Atréiu, tot ce mi-a povestit despre el și despre lumea lui. Mă pun chezaș pentru Bastian.

Fuhur asculta.

— Întreabă cu ce drept te pui chezaș.

— Sunt prietenul lui, spuse Atréiu.

Din nou trecu o vreme, în timp ce Fuhur asculta cu atenție.

— Nu e sigur, iți șopti el lui Atréiu, că vor admite una ca asta.

Acum discută despre rana ta. Vor să știe cum s-a ajuns la ea.

— Aveam amândoi dreptate, spuse Atréiu, și totuși greșeam amândoi. Acum Bastian a depus însă de bunăvoie pe AURYN. Fuhur ascultă și apoi dădu din cap.

— Da, spuse el, acum au admis. Locul acesta este AURYN. Au spus că suntem bineveniți.

Atréiu privi în sus spre uriașa boltă aurie.

— Fiecare dintre noi, șopti el, l-a purtat în jurul gâtului, chiar și tu, Fuhur, pentru scurt timp!

Balaурul-noroc îi făcu semn să tacă și ascultă din nou cântecul apelor.

Pe urmă le tălmăci:

— AURYN e ușa pe care-o căuta Bastian. A purtat-o de la bun început în el. Spun însă că șerpii nu lasă nimic din Fantázia să le treacă pragul. De aceea, Bastian trebuia să dea tot ce i-a dăruit Crăiasa Copilă. Altfel nu poate bea din apa vieții.

— Dar ne aflăm sub semnul ei, strigă Atréiu, nu cumva e și ea aici?

— Spun că aici se sfârșește puterea Crăiesei Copile. Iar ea e singura care nu poate niciodată să calce în acest loc. Nu poate intra în interiorul strălucirii, fiindcă nu poate să se lase pe sine însăși.

Atréiu tăcu încurcat.

— Acum întrebă, continuă Fuhur, dacă Bastian e pregătit.

— Da, spuse Atréiu cu glas tare, e pregătit.

În acel moment uriașul cap de șarpe negru începu să se ridice foarte încet, fără să dea însă drumul capătului șarpelui alb pe care-l ținea în bot. Trupurile uriașe se arcuiră până ce formară o poartă mare pe jumătate neagră și pe jumătate albă.

Atréiu îl duse de mână pe Bastian prin această poartă înfirătoare, îndreptându-se spre fântâna ce se află acum în fața lor în deplina ei măretie și splendoare. Fuhur îi urmă pe cei doi. Și în timp ce se apropiau de ea, la fiecare pas, Bastian pierdea unul după altul minunatele daruri fantazice pe care le primise. Din eroul cel frumos, puternic și cutezător se prefăcu din nou în băiețelul scund, gras și timid. Până și îmbrăcămintea lui, care în cariera Minroud a lui Yor se zdrențuise rău, dispără și ea. Astfel, se trezi la sfârșit gol-golot în fața marelui bazin din aur în al cărui mijloc apele vieții săreau în sus, înalte cât un copac de cristal.

În această ultimă clipă, când nu mai avea nici unul dintre darurile Fantáziei, dar nu primise încă înapoi amintirea despre lumea sa și despre sine însuși, trăi o stare de totală nesiguranță, nemaiștiind din care lume făcea parte și dacă exista într-adevăr aievea.

Pe urmă sări însă drept în apa limpede ca cristalul, se tăvăli în ea, stropi, pufăi și lasă să-i curgă în gură ploaia scânteietoare a stropilor. Bău și iar bău până ce își potoli setea. Din creștet și până-n tălpi era acum plin de bucurie, bucuria de a trăi și bucuria de a fi el însuși. Căci acum știa din nou cine era și unde era locul lui. Era nou-născut. Iar cel mai frumos lucru era că acum dorea să fie întocmai aşa cum este. Dacă i s-ar fi dat prilejul să aleagă dintre toate posibilitățile, n-ar fi ales alta. Căci acum știa: în lume există mii și mii de forme de bucurie, dar în esență toate nu erau decât una singură, bucuria de a putea iubi. Amândouă erau unul și același lucru.

Nici mai târziu, după ce Bastian se întorsese de mult în lumea sa, când ajunsese adult și până la urmă bătrân, această bucurie nu l-a mai părăsit niciodată cu totul. Chiar și în cele mai grele perioade din viața sa îi rămase o fericire lăuntrică ce-l făcea să zâmbească și-i înveselea pe ceilalți oameni.

— Atréiu, îi strigă prietenului rămas la marginea bazinului rotund de aur, vino și tu! Vino! Bea! E minunat!

Râzând, Atréiu făcu din cap semn că nu vine.

— Nu, își strigă el răspunsul, de data aceasta nu suntem aici decât ca însotitori ai tăi.

— De data aceasta, întrebă Bastian, ce vrei să spui?

Atréiu schimbă o privire cu Fuhur, apoi spuse:

— Noi doi am mai fost o dată aici. N-am recunoscut imediat locul, fiindcă atunci am fost aduși aici în timp ce dormeam și tot în timpul somnului am fost luați de-aici. Acum ne-am amintit însă.

Bastian ieși din apă.

— Acum știu iar cine sunt, spuse strălucind de fericire.

— Da, spuse Atréiu, acum te recunosc și eu. Arăți la fel ca și atunci când te-am văzut în Poarta Oglinzii Fermecate.

Bastian privea în sus spre apele spumegânde și scânteietoare.

— Aș dori să-i duc și tatălui meu, strigă el spre foșnetul apelor, dar cum?

— Nu cred să se poată, răsunse Atréiu, știi doar că nimic ce provine din Fantázia nu e lăsat să treacă pragul.

— Bastian va putea! se auzi glasul lui Fuhur, care își redobândise rezonanța de bronz. Va izbuti!

— Ești într-adevăr un balaur aducător de noroc! spuse Bastian.

Fuhur îi făcu semn să tacă și ascultă foșnetul miilor de voci.

Apoi îl lămuri:

— Apele spun că acum trebuie să pornești la drum, și noi de asemenea.

— Dar pe unde e drumul meu? întrebă Bastian.

— Trebuie să ieși pe poarta cealaltă, tălmăci Fuhur, acolo unde stă capul de șarpe alb.

— Bine, spuse Bastian, dar cum să ies? Capul cel alb nici nu se clintește din loc.

Într-adevăr, capul șarpelui alb rămânea nemîșcat. Ținea în gură capătul șarpelui negru, iar ochii uriași se holbau la Bastian.

— Apele te întreabă, anunță Fuhur, dacă ai dus până la sfârșit toate poveștile pe care le-ai început aici în Fantázia.

— Nu, spuse Bastian, de fapt, pe nici una.

Fuhur ascultă câtva timp. Pe față lui se citea îngrijorarea.

— Apele spun că în acest caz șarpele cel alb nu te lasă să treci. Trebuie să te întorci în Fantázia și să duci totul până la sfârșit.

— Toate poveștile? bâigui Bastian, atunci nu mă pot întoarce niciodată. Atunci totul a fost zadarnic.

Fuhur asculta încordat.

— Ce mai spun? se interesă Bastian.

— Taci! spuse Fuhur.

După un timp suspină și-i lămuri:

— Au spus că nu-i nimic de făcut, decât dacă s-ar găsi cineva care să preia această sarcină în locul tău.

— Sunt nenumărate povești, strigă Bastian, și din fiecare răsar mereu altele noi. Nimeni n-o să vrea să preia o asemenea sarcină.

— Ba da, spuse Atréiu, eu.

Bastian îl privi uimit, apoi îl îmbrățișă și bâigui:

— Atréiu! Atréiu! N-am să uit niciodată!

Atréiu zâmbea.

— Bine, Bastian, atunci n-ai să uiți nici Fantázia!

Îi dădu o palmă prietenească pe obraji, apoi se întoarse repede și porni spre poarta capului de șarpe negru care încă mai era arcuită înalt, ca și în momentul când intraseră acolo.

— Fuhur, spuse Bastian, cum o s-o scoateți la capăt cu ce vă las eu de făcut?

Balaурul alb clipi dintr-unul din ochii săi roșii-rubinii și răspunse:

— Cu noroc, băiete, cu noroc!

Cu aceste cuvinte își urmă stăpânul și prietenul.

Bastian privi în urma lor cum ieșeau pe poartă, înapoi în Fantázia. Amândoi se mai întoarseră o dată și făcură semn cu mâna. Pe urmă capul de șarpe negru coborî până ce se află din nou pe pământ. Bastian nu-i mai putea vedea pe Atréiu și pe Fuhur.

Acum era singur.

Se întoarse spre celălalt cap de șarpe, cel alb, și văzu că în același timp acesta se ridicase și că trupurile șerpilor se arcuiseeră formând o poartă la fel ca și mai înainte pe partea cealaltă.

Repede își afundă mâinile făcute căuș în apa vieții și alergă cu ea spre poartă. În spatele ei era întuneric.

Bastian se aruncă în întuneric și se prăbuși în gol.

— Tată, strigă el, tăticule! — Eu — sunt — Bastian — Balthasar — Bux!

— Tată! Tăticule! — Eu — sunt — Bastian — Balthasar — Bux!

Încă în timp ce striga, se regăsi în podul școlii de unde plecase cândva, cu mult timp în urmă, spre Fantázia. Nu recunoscu imediat locul și câteva momente fu chiar nesigur dacă nu cumva se mai găsea totuși în Fantázia, din pricina lucrurilor stranii pe care le vedea în jurul său: animale împăiate, un schelet omenesc, tablouri ciudate. Pe urmă zări însă ghiozdanul său și sfeșnicul ruginit cu luminărilor stinse, și atunci știi unde se află.

Câtă vreme să fi trecut oare de când pornise de aici în lunga sa călătorie prin Povestea fără sfârșit? Săptămâni? Luni? Poate chiar ani? Citise odată povestea unui om care se oprise doar o oră într-o peșteră fermecată, dar când se întorsese, constată că trecuseră o sută de ani și dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse nu mai trăia decât unul singur: la plecarea lui fusese copil mic, iar acum era foarte bătrân.

Prin ferestruica din acoperiș intra lumina cenușie a zilei, dar nu se putea ști dacă era înainte sau după amiază. În pod era un frig amarnic, la fel ca în noaptea când Bastian plecase de aici.

Dădu la o parte maldărul de pături militare profuite sub care era culcat, își puse pantosii și haina și constată cu surprindere că erau ude ca în ziua aceea când plouase atât de tare.

Își atârnă ghiozdanul de umăr și căută cartea furată, datorită căreia începuse totul. Era ferm hotărât să-o ducă înapoi ursuzului domn Koreander. N-avea decât să-l pedepsească pentru furtul comis sau să-l denunțe ori să-i facă ceva și mai rău, pe el nu mai putea să-l însăşimânte așa ușor. Cartea nu mai era însă acolo.

Bastian căută și căută, răscoli păturile și se uită în fiecare ungher. Era zadnrnic. Povestea fără sfârșit dispăruse.

— Ei bine, își spuse Bastian în cele din urmă, atunci am să-i spun că a dispărut. Desigur că nu mă va crede. N-am ce face. Fie ce-o fi. Dar cine știe dacă-și mai amintește după atâtă vreme? Poate că prăvălia lui nici nu mai există.

Se va vedea curând, căci în primul rând trebuia să treacă acum prin școală. Dacă profesorii și copiii întâlniți îi vor fi străini, atunci avea să știe la ce să se aștepte.

Dar când deschise uşa podului și coborî în coridoarele școlii, îl întâmpină o liniște desăvârșită. Părea că în toată școala nu se găsește țipenie de om. Și totuși, orologiu din turnul școlii tocmai bătea de nouă ori. Prin urmare, era înainte de amiază. Iar cursurile ar fi trebuit să înceapă de mult.

Bastian se uită în câteva clase, dar pretutindeni era la fel de gol. Ducându-se la una dintre ferestre și privind jos în stradă, văzu acolo câțiva oameni și câteva mașini. Așadar, lumea cel puțin nu se sfârșise.

Alergă pe scări în jos până la poarta mare de la intrare și încercă să-o deschidă, dar era închisă. Se întoarse spre ușă ce ducea la locuința administratorului, sună și bătu în ușă, dar nu auzi nici o mișcare.

Bastian rămase să se gândească. Era cu neputință să stea și să aștepte când va veni totuși cineva. Acum voia să ajungă la tatăl său. Chiar dacă vărsase toată apa vietii.

Să deschidă o fereastră și să strige până când va fi auzit și se va găsi cineva care să-i descuie ușa? Nu, i se părea oarecum rușinos. Îi trecu prin minte că ar putea ieși pe fereastră. Se deschideau pe dinăuntru. Dar toate ferestrele de la parter aveau grătii. Pe urmă își aminti că, privind jos în stradă de la primul etaj, văzuse o schelă. Probabil că se repară tocmai un perete exterior al școlii.

Bastian urcă din nou la primul etaj și se duse la fereastră. Se putea deschide și ieși afară prin ea.

Schela era construită numai din stâlpi verticali printre care erau așezate la anumite distanțe scânduri orizontale. Scândurile săltau în sus și în jos sub greutatea lui Bastian. O clipă îl cuprinse amețeala și i se făcu frică, dar le înăbuși pe amândouă. Pentru unul care fusese stăpânul Perelinului, aici nu era nici un fel de problemă, chiar dacă nu mai dispunea de puterile fabuloase de atunci și greutatea trupului său atât de gras îi dădea totuși puțin de surcă. Cu atenție și cu calm își căuta un sprijin pentru mână și picior și coborî pe grinziile lunecoase. O dată îi pătrunse în mână o țeapă de lemn, dar asemenea fleacuri nu mai aveau importanță pentru el. Ajunsese jos în stradă încins și gâfâind, dar teșărt. Nu-l văzuse nimeni.

Alergă spre casă. Penarul și cărțile clămpăneau în ghiozdan în ritmul pașilor săi, începu să simtă junghiuri sub coaste, dar alerga mai departe. Voia să ajungă la tatăl lui.

Când ajunse în sfârșit la casa unde locuia, se opri totuși pentru o clipă și privi în sus spre fereastra de la laboratorul tatălui său. Și acum inima i se strânse brusc de teamă, fiindcă pentru prima oară îi trecu prin minte că s-ar fi putut ca tatăl lui să nu mai fie acolo.

Dar tatăl era acolo și-l văzuse probabil venind, căci atunci când Bastian urcă în fugă scările, îi veni și el în întâmpinare

alergând. Își întinse brațele, iar Bastian se aruncă în ele. Tatăl îl luă în brațe și-l duse în apartament.

— Bastian, băiatul meu, spunea tot mereu, dragul meu, băiețașul meu iubit, pe unde mi-ai fost? Ce îți s-a întâmplat?

Abia când se aşezără la masa din bucătărie, iar băiatul își bea laptele cald și mâncă chifle pe care tata îl le ungea grijuliu cu un strat gros de unt și de miere, își dădu seama Bastian că de palid și slab era obrazul tatălui său. Ochii îi erau înroșiți și barba nerasă. Altfel, arăta însă exact ca pe vremea când plecase Bastian. I-o și spuse.

— Pe vremea când ai plecat, întrebă mirat tata, ce vrei să spui?

— Cât timp am lipsit?

— De ieri, Bastian. De când te-ai dus la școală. Când am văzut că nu te-ai întors, le-am telefonat profesorilor și am aflat că nici la școală n-ai fost. Toată ziua și toată noaptea te-am căutat, băiețașul meu. Am alertat și poliția, începusem să mă tem de ce poate fi mai rău. Of, Doamne! Ce s-a întâmplat, Bastian? Era să înnebunesc de grijă. Pe unde ai fost?

Și Bastian începu să povestească tot ce îl se întâmplase. Povesti foarte amănunțit, aşa că povestea lui ținu mai multe ore.

Tatăl îl asculta cum nu-l ascultase încă niciodată. Înțelegea ceea ce-i povestea Bastian.

Către amiază îl întrerupse o dată, dar numai pentru a telefona poliției că fiul său se întorsese și că totul era în bună ordine. Pe urmă pregăti masa de prânz pentru ei doi, și Bastian continuă cu povestirea. Se lăsase seara când Bastian ajunse cu istorisirea la apele vieții și-i povestii căt de mult ar fi vrut să-i aducă și tatălui său din acele ape.

În bucătărie era aproape întuneric. Tatăl sedea nemîscat. Bastian se ridică și aprinse lumina. Atunci văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată înainte.

Văzu lacrimi în ochii tatălui său.

Și înțelesе că izbutise totuși să-i aducă din apă vieții.

Fără un cuvânt, tatăl îl luă pe genunchi și-l strânse la piept și se mângâiau unul pe altul.

După ce stătură astfel multă vreme, tatăl răsuflă adânc, îl privi pe Bastian drept în ochi și începu să zâmbească. Era cel mai fericit zâmbet din câte văzuse vreodată Bastian la el.

— Începând de acum, spuse tata cu o voce schimbată, începând de acum totul va fi altfel cu noi doi, nu crezi?

Bastian dădu afirmativ din cap. Nu mai era în stare să vorbească, fiindcă inima îi era atât de plină.

În dimineața următoare căzuse prima zăpadă. Se așezase moale și neîntinată pe pervazul ferestrei din camera lui Bastian. Zgomotele străzii nu se mai auzeau decât înăbușit.

— Știi ce, Bastian, spuse vesel tata în timpul micului dejun, sunt de părere că amândoi avem într-adevăr toate motivele să sărbătorim. O zi ca cea de astăzi nu apare decât o singură dată în viață – iar la unii niciodată. De aceea propun să ne facem amândoi un program grozav. Eu las lucrul deoparte și tu nu te duci la școală, iți scriu o motivare? Ce părere ai?

— La școală? întrebă Bastian. Da' ce, mai există școala? Când am trecut ieri prin sălile de clasă nu era nici țipenie de om pe acolo, nici măcar administratorul.

— Ieri, răspunse tatăl, ieri a fost duminică, Bastian.

Dus pe gânduri, băiatul mesteca cu lingurița în ceașca de cacao. Apoi spuse în șoaptă:

— Cred că va mai trece un timp până ce mă voi obișnui din nou.

— Tocmai, spuse tatăl dând din cap, și de aceea ne organizăm o sărbătoare, noi doi. Ce ți-ar plăcea mai mult să facem? Am putea pleca într-o excursie. Sau să mergem la grădina zoologică? La prânz luăm masa cea mai strănică ce s-a văzut vreodată. După-amiază am putea merge la cumpărături, să luăm tot ce-ți dorești. Si seara – să mergem la teatru, seara?

Ochii lui Bastian străluceau. Pe urmă spuse hotărât:

— Mai întâi însă trebuie să fac altceva. Trebuie să merg la domnul Koreander și să-i spun că am furat carteia și apoi am pierdut-o.

Tatăl luă mâna lui Bastian.

— Ascultă, Bastian, dacă vrei, rezolv eu asta în locul tău.

Bastian făcu din cap semn că nu voia.

— Nu, hotărî el, e o treabă care mă privește pe mine. Vreau s-o rezolv eu singur. Si cel mai bine ar fi s-o fac chiar acum.

Se ridică și își îmbrăcă haina. Tatăl nu spuse nimic, dar privirea aruncată fiului său era surprinsă și plină de respect. Mai înainte băiatul nu se purtase niciodată în felul acesta.

— Cred, spuse tatăl în sfârșit, că și eu am nevoie de un timp până ce mă voi obișnui cu schimbarea.

— Mă-ntorc curând, strigă Bastian, care se și găsea în vestibul, cu siguranță n-o să dureze mult. De data aceasta nu.

Când se află în fața magazinului domnului Koreander, simți că îl lasă totuși curajul. Privi prin geamul pe care erau pictate literele întortocheate, încercând să deslușească ceva în interiorul prăvăliei. În momentul acela domnul Koreander avea un client, și Bastian prefera să aștepte până ce acela va fi plecat. Porni să se plimbe de colo-colo în fața anticariatului. Începuse iar să ningă.

În sfârșit, clientul ieși din magazin.

Acum! își porunci Bastian.

Se gândi cum îl înfruntase pe Graograman în deșertul culorilor Goab. Apăsa cu hotărâre pe clanță.

Din spatele peretelui de cărți ce închidea la celălalt capăt încăperea cufundată în semiîntuneric se auzea cum tușește cineva. Bastian se apropie, apoi păși puțin palid, dar serios și calm, în fața domnului Koreander care se așezase iar în fotoliul său din piele roasă.

Bastian tăcea. Se așteptase ca domnul Koreander să se repeadă la el, roșu de mânie, strigând: „Hoțule! Criminalule!” sau ceva asemănător.

În loc de toate astea, bătrânul își aprinse tacticos luleaua cea curbată în timp ce-l examina pe băiat prin ochelarii săi mici și caraghioși, ținând ochii pe jumătate închiși.

— Ei? Ce s-aude? Ce vrei iar aici?

— Eu – începu șovăitor Bastian – v-am furat o carte. Voiam să v-o restitu, dar nu se mai poate. Am pierdut-o sau, mai curând – în orice caz nu mai există.

Domnul Koreander se opri din pușăit și scoase luleaua din gură.

— Ce fel de carte? întrebă el.

— Era cea pe care o citeați dumneavoastră când am fost ultima dată aici. Am luat-o cu mine. V-ați dus dincolo la telefon, cartea era pe fotoliu și atunci am luat-o eu.

— Prin urmare, aşa, spuse domnul Koreander și își drese glasul. Mie nu-mi lipsește însă nici o carte. Și ce fel de carte zici că a fost?

— Se numește Povestea fără sfârșit, explică Bastian, pe din afară are mătase roșie-arămie și face ape când o înclini într-o parte sau alta. Pe ea sunt doi șerpi, unul de culoare închisă și altul de culoare deschisă, care își mușcă unul altuia coada. Pe dinăuntru e tipărită cu două feluri de litere – și are inițiale foarte mari și frumos decorate.

— E destul de curios! spuse domnul Koreander. N-am avut niciodată o asemenea carte. Prin urmare, nici nu mi-ai putut-o fura. Poate ai șterpelit-o din altă parte.

— Cu siguranță că nu! îl asigură Bastian. Trebuie să vă amintiți. Este – șovăi, dar pe urmă spuse totuși – este o carte fermecată. În timpul cititului am intrat și eu în Povestea fără sfârșit, dar când am ieșit din ea, cartea dispareuse.

Domnul Koreander îl privea peste ochelari pe Bastian.

— Nu cumva vrei să-ți bați joc de mine?

— Nu, răspunse Bastian aproape consternat, sigur că nu. Ceea ce vă spun e adevărat. Dumneavoastră doar trebuie să știți.

Domnul Koreander se gândi câțiva timp, apoi clătină din cap.

— Trebuie să-mi explici totul mai lîmpede. Așază-te, băiețe. Te rog, ia loc!

Cu coada lulelei îi arătă al doilea fotoliu pus în fața celui în care sedea el. Bastian se așeză și el.

— Așa, spuse domnul Koreander, acum povestește-mi ce înseamnă toate acestea, dar, te rog, încet și pe rând.

Și Bastian începu să povestească.

Nu istorisi totul la fel de amănunțit ca în ajun, dar cum domnul Koreander era un ascultator foarte atent și cerea mereu alte informații, trecură totuși mai mult de două ore până ce Bastian isprăvi.

Cine știe de ce, dar în tot acest răstimp nu fură intrerupți de nici un client.

După ce Bastian își încheie povestirea, domnul Koreander mai pufăi multă vreme din lulea. Părea adâncit în gânduri. În sfârșit, își drese iar glasul, își îndreptă ochelarii cei micuți, îl privi câțiva timp cercetător pe Bastian și apoi spuse:

— Un lucru e sigur: nu mi-ai furat această carte, fiindcă nu-mi aparține nici mie, nici ție și nici altcuiua. Dacă nu mă-nșel, ea însăși vine din Fantázia. Cine știe, poate că în clipa aceasta o are altcineva în mână și o citește.

— Prin urmare, mă credeți? întrebă Bastian.

— Bineînțeles, răspunse domnul Koreander, orice om rezonabil te-ar crede.

— Ca să fiu sincer, spuse Bastian, nu mă așteptăm.

— Există oameni care nu sunt niciodată în stare să ajungă în Fantázia, spuse domnul Koreander, și mai există oameni care sunt în stare, dar rămân acolo pentru totdeauna. Și pe urmă mai există câțiva care se duc în Fantázia și se întorc. Ca tine. Iar aceștia însănătoșesc amândouă lumile.

— O, spuse Bastian îmbujorându-se puțin, de fapt, n-am nici un merit. Cât pe-aci era să nu mă mai întorc. Dacă n-ar fi fost Atréiu, cu siguranță că acum m-aș afla pentru totdeauna în vechiul oraș al împăraților.

Domnul Koreander dădea din cap și pufăia, dus pe gânduri.

— Mda, mormăi el, ești norocos că ai un prieten în Fantázia. Din păcate, n-are toată lumea.

— Domnule Koreander, întrebă Bastian, de unde le știți pe toate – vreau să spun –, ați fost și dumneavoastră, cândva, în Fantázia?

— Bineînțeles, spuse domnul Koreander.

— Atunci, spuse Bastian, trebuie s-o cunoașteți și pe Puișorul Lunii!

— Da, o cunosc pe Crăiasa Copilă, spuse domnul Koreander, dar nu sub acest nume. Eu o numeam altfel. Dar asta n-are nici o importanță.

— Atunci trebuie să cunoașteți și cartea, strigă Bastian. Înseamnă că totuși ați citit Povestea fără sfârșit!

Domnul Koreander făcu semn din cap că n-o citise.

— Orice poveste adevărată e o poveste fără sfârșit.

Își plimbă privirile peste numeroasele cărți însirate de-a lungul peretilor până în tavan, apoi le arăta cu coada lulelei și continuă :

— Există o mulțime de uși spre Fantázia, băiete. Există și mai multe cărți fermecate. Mulți nu-și dau seama. Depinde în mâinile cui ajunge o asemenea carte.

— Prin urmare, Povestea fără sfârșit e diferită pentru fiecare?

— Cred și eu, spuse domnul Koreander, dar pe lângă aceasta nu sunt numai cărțile, ci mai sunt și alte căi de a ajunge în Fantázia și de a veni înapoi. Cu timpul ai să-ți dai tu însuți seama de asta.

— Credeți? întrebă plin de speranță Bastian. Atunci, aș mai putea s-o întâlnesc încă o dată pe Puișorul Lunii, și se spune doar că fiecare n-o întâlnește decât o singură dată.

Domnul Koreander se aplecă spre Bastian și coboř vocea:

— Băiete, ascultă ce-ți spune un bătrân și încercat călător în Fantázia! E o taină pe care n-o poate cunoaște nimeni în Fantázia. Dacă te vei gândi bine, vei înțelege și de ce. La Puișorul Lunii nu mai poți ajunge și a doua oară, asta-i adevărat – atâtă vreme cât ea e Puișorul Lunii. Dacă ești însă în stare să-i dai un nume nou, atunci o vei revedea. Si ori de câte ori vei izbuti, va fi de fiecare dată pentru prima și singura oară.

Pe față de buldog a domnului Koreander pluti o clipă o lumină duioasă ce-l făcu să pară Tânăr și aproape frumos.

— Vă mulțumesc, domnule Koreander, spuse Bastian.

— Eu sunt cel care trebuie să-ți mulțumească, băiete, răspunse domnul Koreander. Mi-ar face plăcere dacă ai trece din când în când pe la mine pentru a face schimb de experiență. Nu sunt prea mulți cei cu care se pot discuta asemenea lucruri.

Îi întinse mâna lui Bastian.

— S-a făcut?

— Cu plăcere, spuse Bastian și bătu palma. Acum trebuie să plec. Mă așteaptă tata. Dar am să vin curând.

Domnul Koreander îl însoțî până la ușă. Când se apropiară de ea, Bastian văzu prin literele intortocheate ale geamului că pe cealaltă parte a străzii stătea tatăl său și-l aștepta. Fața lui era o lumină strălucitoare.

Repezindu-se afară, spre acea strălucire, Bastian deschise atât de brusc ușa, încât ciorchinele de clopoței de alamă se auzi mult timp în urma lui.

Domnul Koreander închise grijulu ușa, privind la cei doi.

— Bastian Balthasar Bux, mormăi el, dacă nu mă-nșel, vei mai arăta multora calea spre Fantázia, pentru a ne aduce apa vieții.

Și domnul Koreander nu se însela.

Dar aceasta e o altă poveste și va fi spusă la timpul ei.

Cuprins

Anticariat	5
I. Fantázia în primejdie	17
II. Convocarea lui Atréiu	31
III. Străvechea Morla	47
IV. Ygramul cea Multă	63
V. Bi-sihăștrii	75
VI. Cele trei porți fermecate	85
VII. Glasul tăcerii	101
VIII. În țara bătăușilor	119
IX. Orașul Strigoilor	133
X. Zborul spre Turnul de Fildeş	149
XI. Crăiasa Copilă	163
XII. Bătrânul de pe Muntele Călător	175
XIII. Perelin, pădurea nopții	189
XIV. Goab, desertul culorilor	201
XV. Graograman, Moartea Multicoloră	215
XVI. Amarganth, orașul de argint	227
XVII. Un balaur pentru viteazul Hynreck	245
XVIII. Aharaii	263
XIX. Tovarășii de drum	277
XX. Mâna văzătoare	291
XXI. Mănăstirea stelelor	309
XXII. Bătălia pentru Turnul de Fildeş	325
XXIII. Vechiul oraș al împăraților	345
XXIV. Aiuola Doamna	365
XXV. Mina de imagini	383
XXVI. Apele vieții	395

783537

**Ecranizarea *Poveștii fără sfârșit*
a cucerit inimile a generației întregi de tineri și adulți
din lumea întreagă.**

„O carte pentru copii ce poate fi citită și de adulți. O carte pentru adulți ce poate fi citită și de copii.”

Berliner Morgenpost

„Ceea ce individualizează această carte-în-carte este că, la mijlocul ei, Bastian devine protagonistul poveștii pe care o citește... Cartea prinde viață când Bastian intră în poveste, exploatând ingenios relația dintre imagine și realitate.”

Alexander Stille, *Newsweek*

„Mesajul este cel mai important. Ca și povestea lui Peter Pan, *Povestea fără sfârșit* sugerează că e mai bine să crezi și să îți se spună că ești nebun decât să fii un necredincios care este considerat matur. Ende reînvie în noi tocmai capacitatea de a crede.”

Nancy Evans, *Glamour*

EDITURA POLIROM

ISBN 973-681-884-5

9 799736 818843

www.polirrom.ro